

Người Chồng Tốt

Contents

Người Chồng Tốt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6: Tâm Ý Của Lục Tuấn Huy	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10: Chương 10	21
11. Chương 11: Chương 11	23
12. Chương 12: Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14: Chương 14	30
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21: Chương 21	47
22. Chương 22: Chương 22	49
23. Chương 23: Chương 23	53
24. Chương 24: Chương 24	56
25. Chương 25: Chương 25	58
26. Chương 26: Chương 26	61
27. Chương 27: Chương 27	63
28. Chương 28: Chương 28	66
29. Chương 29	69
30. Chương 30	71
31. Chương 31	73
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	81
35. Chương 35	83
36. Chương 36: Chương 36	87
37. Chương 37: Chương 37	90
38. Chương 38	94
39. Chương 39	97
40. Chương 40	106
41. Chương 41	109

42. Chương 42: Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44: Chương 44	120
45. Chương 45	122
46. Chương 46: Chương 46	124
47. Chương 47: Chương 47	128
48. Chương 48: Chương 48	128
49. Chương 49: Chương 49	128
50. Chương 50: Chương 50	128
51. Chương 51: Chương 51	128
52. Chương 52: Chương 52	128
53. Chương 53: Chương 53	128
54. Chương 54: Chương 54	128
55. Chương 55: Chương 55	131
56. Chương 57	133
57. Chương 58	137
58. Chương 59	138
59. Chương 60: Ngoại Truyện	142

Người Chồng Tốt



Giới thiệu

Xoay quanh sự tranh giành tình yêu giữa hai người đàn ông xuất sắc giành lấy nữ chính mang nhiều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-tot>

1. Chương 1

Editor: Băng

Lúc Đông Húc Lăng về nhà, không hề bất ngờ khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Anh cũng không hề chú ý, mơ hồ thấy mái tóc dài của cô gái kia rất mềm mại, phong cách nhã nhặn lịch sự, quần áo thuộc loại đơn giản nhã nhặn. Không khác những người trước bao nhiêu, đây là mẫu con dâu trong mắt mẹ anh, một chút ý tưởng mới cũng không có. Anh lắc đầu bước lên phòng ngủ ở lầu hai, không hề chào hỏi khách.

Trong phòng ngủ, anh từ từ thay quần phục, sau đó lười biếng tựa lưng vào đầu giường đọc tạp chí quân sự, thật lâu sau anh vẫn không thấy động tĩnh ngoài cửa, anh bắt đầu cảm thấy hơi hứng thú. Thật sự là khác những lần trước, cô ta không chủ động đi lên bắt chuyện với anh. Anh bước đi nhẹ nhẹ nghe ngóng, vì lòng hiếu kỳ của mình thúc giục nên anh xuống lầu gặp mặt “vị khách quý”

Đông Húc Lãng đi đến ghế sofa đối diện cô gái ngồi xuống, vốn tưởng rằng cô sẽ sợ hãi đứng lên tự giới thiệu, không nghĩ cô lại im lặng ngồi im chỗ cũ, biểu cảm vô cùng tự nhiên lật xem quyển sách trong tay.

Đông Húc Lãng nhăn mày lại, vì quá yên tĩnh nên cảm thấy không vui. Tốt xấu gì thì đây cũng là nhà của anh, cô dựa vào cái gì ngay cả chào cũng không chào, còn hoàn toàn xem anh như không tồn tại. Thôi, anh sẽ không so đo với phụ nữ, anh cố gắng lễ độ nhìn cô hỏi: “Thưa cô, xin hỏi cô tìm ai?”

Lâm Sâm Sâm đang chìm đắm trong biển chữ thì nghe có tiếng nói nên ngẩng đầu nhìn người đối diện, chỉ thấy ngồi trước mặt mình là một người đàn ông mày rậm mắt to, một người khí thế ngất trời. Cô hơi ngần ra, sau đó hiểu ngay anh là con trai của dì Thẩm, chủ căn nhà này. Cô lo lắng nhìn xung quanh, vừa rồi cô giúp việc có châm trà cho cô, không biết bây giờ đã đi đâu. Có lẽ bản thân đợi ở đây đã quá rầy nhà anh, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, đã đợi hơn nửa giờ rồi mà dì Thẩm còn chưa về, có lẽ lần sau cô sẽ quay lại.

Cô đặt sách lại trên kệ sách bên cạnh ghế sofa, đứng dậy chào: “Thật ngại quá, tôi đến tìm dì Thẩm, nhưng dì không có ở nhà thì lần sau tôi ghé lại vậy.”

Đông Húc Lãng không nghĩ tới cô sẽ đi nhanh như vậy, cho rằng cô xấu hổ. Kỳ thực anh đã quen với mảnh khoe này của mẹ anh, nam nữ theo đuổi nhau trước hết là gặp mặt, thân thiết, sau đó sẽ tác hợp. Đáng tiếc gặp mặt cũng chỉ là gặp mặt, tầm mắt của con trai bà rất cao, rất khó khuất phục mệnh lệnh của ba mẹ. Nếu là ngày thường, anh nhất định ước gì cô gái kia nhanh nhanh rời đi, nhưng hôm nay không biết vì sao lại cảm thấy không cam lòng. Cảm giác xa lạ này làm anh không kịp trở tay. Vừa rồi, khi cô ngẩng đầu lên chớp mắt, anh thấy cặp mắt trong veo, hơi lạnh lùng, hơi phiếm màu hồng phách sáng bóng làm tim anh ngừng đập vài giây, giống như một anh chàng ngốc nghếch khẽ nhếch miệng cười nhìn cô mở miệng chào ra về.

Anh rời khỏi đôi mắt cô, nhanh chóng nhìn lướt qua mặt cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da coi như trắng nõn, mũi rất thẳng, môi vừa phải, cảm giác thanh tú còn có chút bướng bỉnh. Bướng bỉnh? Tính cách của cô sẽ như vậy sao?

Đông Húc Lãng bỗng cảm thấy hứng thú, nên cười tươi chào hỏi: “Không sao, cô ngồi đi, mẹ tôi chắc cũng sắp về rồi.”

Lâm Sâm Sâm không quen ở chung với người đàn ông xa lạ, cố ý phải đi, nhẹ nhàng đi đến cửa thì lại gặp chủ nhà, Thẩm Bích Tâm.

Thẩm Bích Tâm thấy cô muốn đi thì vội vàng nhiệt tình giữ lại: “Sâm Sâm, sao lại đi, cháu xem đồ ăn dì cũng đã mua về rồi, ở lại ăn bữa rau dưa với dì đã.”

Lâm Sâm Sâm nhìn túi lớn túi nhỏ trên cánh tay của Thẩm Bích Tâm, khách khí nói: “Không cần đâu dì Thẩm, đây là thứ bà nội Diệp nói cháu mang qua cho dì, cháu đi về trước ạ.”

Thẩm Bích Tâm cố ý làm mặt nghiêm, nói: “Con nhỏ này, còn khách khí với dì Thẩm nữa hả, dì và ba mẹ cháu đã có bao nhiêu năm giao tình, ăn một bữa cơm thôi mà còn ra sức từ chối, cháu còn như vậy dì sẽ tức giận đó.”

Lâm Sâm Sâm không đành lòng làm trái ý người lớn, đành phải ở lại. Cô trở lại chỗ cũ ngồi xuống, cầm quyển sách lúc nãy bắt đầu đọc, không hề có ý bắt chuyện với Đông Húc Lãng. Đông Húc Lãng cảm thấy không thú vị, đành đến phòng bếp tìm mẹ nói chuyện phiếm.

“Mẹ già, đêm nay làm cái gì ngon cho con vậy?” Đông Húc Lãng đứng ở phía sau Thẩm Bích Tâm xoa bóp hai vai của bà.

Ngày thường Đông Húc Lãng đều ở lại trong học viện hàng không không quân, chỉ có thứ bảy mới về nhà ngủ một đêm, chủ nhật lại phải trở về. Thẩm Bích Tâm chỉ có một đứa con này, tất nhiên là vô cùng yêu thương, mỗi lần anh về đều tự mình xuống bếp vài món anh thích ăn. “Lại ăn vụng đồ ăn, để ý nóng! Lát nữa dọn bàn rồi, gấp cái gì.”

Đông Húc Lãng đi sang bên cạnh bốc ngay một miếng thịt bò phiến bỏ vào miệng, đứng bên cạnh bà lầm bầm hỏi: “Cô gái bên ngoài kia lai lịch như thế nào vậy?”

Thẩm Bích Tâm liếc mắt nhìn anh: “Người ta lai lịch như thế nào liên quan gì đến con?”

Đông Húc Lăng gật đầu thật mạnh: “Được, mẹ hãy nhớ những lời này, về sau đừng giới thiệu đối tượng cho con nữa.”

Thẩm Bích Tâm đứng bên cạnh thái rau lằm lằm đáp lại anh: “Không giới thiệu cũng được, con mang về ẹ một cô gái đứng đắn, mẹ sẽ buông tha cho con. Cũng không giấu lại bản thân đã bao nhiêu tuổi, trở về ngày xưa thì con đã làm ông nội rồi đó, sao lại không sót ruột. Con tưởng con vẫn còn nhỏ lắm sao? Khỏe mắt cũng đã có nếp nhăn. Sớm biết con thích làm hòa thượng, lúc trước mẹ nên đưa con lên Thiếu Lâm Tự ở.”

“Aizzz” Đông Húc Lăng cười cười, cầm một cái quả táo lau hai cái lên áo rồi mở miệng cắn hai miếng thật to cắn, vừa ăn vừa đứng bên cạnh nghe mẹ già lải nhải bên tai.

“Con nói mẹ làm sao nói con tốt được chứ? Trước kia con còn trẻ, một lòng một dạ ở lại căn cứ không quân vì quốc gia mà cống hiến thì mẹ cũng ủng hộ, người đàn ông tốt là nên lấy sự nghiệp đền đáp tổ quốc làm trọng, không uống công ba con dạy dỗ con. Về sau quốc gia xem con là tinh anh, đưa con đi bồi dưỡng ở nước ngoài, mẹ cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào về con, người người đều nói mẹ khéo nuôi con, đi đến đâu cũng cảm thấy mát mắt mát lòng. Khó khăn lắm mới chờ đến ngày con về nước làm huấn luyện viên, nhưng con vẫn cà lơ phất phơ không đứng đắn như trước, con nói mẹ có thể không lo sao? Sao đối với chuyện tình cảm con lại không nghiêm túc, để tâm giống công việc của mình đi? Mẹ bây giờ chỉ có một tâm nguyện, bất luận thế nào con cũng phải cam đoan với mẹ trước 35 tuổi phải kết hôn.”

Đông Húc Lăng trấn an tinh thần cho Thẩm Bích Tâm: “Mẹ già đừng nóng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Nói không chừng không cần chờ đến 35 tuổi đã có thể làm ẹ được như ý nguyện. Mẹ trước hết nói cho con biết về cô gái ở bên ngoài kia đi, không chừng có thể thành đó.”

Thẩm Bích Tâm nghe câu trước của anh còn tưởng anh đã có đối tượng, đang muốn nở hoa trong lòng, nhưng nghe đến câu sau thì lòng bà lạnh hẳn: “Con bé bên ngoài con đừng hi vọng.”

Đông Húc Lăng làm bộ không hiểu: “Hắc, vậy mẹ dẫn cô ấy đến nhà mình làm gì chứ?”

Thẩm Bích Tâm đáp: “Hôm nay con bé tới tìm mẹ là do bà ngoại của con nhờ con bé mang qua ẹ vài thứ. Vốn mẹ tính sắp xếp cho con một đối tượng, nhưng cô gái kia lại có việc không tới được, tuần sau sắp xếp lại.”

Đông Húc Lăng thầm nghĩ: Khó trách! Mọi lần ở trước mặt bên nhà gái Thẩm Bích Tâm luôn thổi phồng anh lên tận trời, lấy tất cả quân hàm và công trạng của anh giải thích tỉ mỉ, hôm nay lại không hề thấy có động tĩnh, về nhà vô thắng nhà bếp. Hóa ra không phải là con dâu được bà chọn.

Thẩm Bích Tâm thấy Đông Húc Lăng còn ngần người thì nghiêm túc nhắc nhở anh: “Con nghe lời của mẹ không sai đâu, Lâm Sâm Sâm, chính là cô gái đang ngồi bên ngoài kia với con không có khả năng, con đừng suy nghĩ nữa, cô gái tốt còn nhiều. Lát nữa mẹ sẽ cho con xem hình vài người, con thấy sẽ thích ngay.”

Đông Húc Lăng nghe vậy thì hơi bức mình, dài mặt nói: “Con thích cô ấy, có cái gì không được?” Trong lòng oán giận, khó khăn mới có một người lọt vào mắt, mẹ lại không đồng ý.

Thẩm Bích Tâm thở dài, ngàn vạn lần không nên để cho Lâm Sâm Sâm gặp gỡ bảo bối của bà, bà kiên quyết nói: “Không được chính là không được, tính tình của con bé không bình thường. Nói ra sẽ làm con sợ, con bé theo phật, ăn chay, cuộc sống giống như ni cô, còn tuyên bố cả đời sẽ sống độc thân không gả cho bất kỳ ai.”

Đông Húc Lăng nghe xong thì phát hoảng, thấy cách ăn mặc của cô hợp thời như vậy, không giống người có tư tưởng không chính đáng như vậy, chẳng lẽ có người ác ý bịa đặt? “Mẹ, mẹ đừng nghe người ta nói bậy.”

Thẩm Bích Tâm sa sầm mặt xuống: “Ai nói bậy? Chính miệng con bé nói ẹ đó.” Bà hạ giọng xuống, quyết định nói rõ ràng với Đông Húc Lăng: “Việc này nói ra thì dài, mẹ nói ngắn gọn cho con nghe. Mẹ và ba mẹ của con bé là hàng xóm, chơi chung với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm giống như người thân. Về sau mẹ và ba con quen nhau nên chia tay với bọn họ rồi rời khỏi quê, bà ngoại của con nhiều năm qua đều nhờ bọn họ chăm sóc, mẹ vô cùng cảm kích họ.”

“Bà ngoại của con viết thư ẹ thường xuyên nhắc tới Lâm Sâm Sâm, nói rằng con bé từ nhỏ đã thông minh hơn người, thành tích học tập luôn đứng nhất, về sau thi đại học đậu thủ khoa trường đại học danh tiếng.

Bà ngoại con nói tương lai muốn cho con bé làm cháu dâu của nhà chúng ta, mẹ cũng ngóng trông được như vậy. Lúc ấy mẹ cảm thấy rất vui vẻ, cảm thấy gia đình hai bên rất có duyên, không nghĩ tới sai khi con bé tốt nghiệp thì về lại quê. Mẹ thường ân cần hỏi han con bé, con bé cũng rất lễ phép, mỗi lần từ quê lên đều mang đủ thứ ẹ.”

“Có một đoạn thời gian, có rất nhiều anh chàng tài hoa, ưu tú theo đuổi con bé nhưng con bé không hề động tâm suy nghĩ. Lúc đó con đang ở nước ngoài đào tạo chuyên sâu, mẹ sợ con bé bị người khác lấy mất, nên mang chuyện của con nói với con bé, không nghĩ rằng con cự tuyệt, còn nói với mẹ quyết tâm sống độc thân, không kết hôn. Mẹ cảm thấy rất tiếc, không ngừng làm công tác tư tưởng với con bé, nhưng con bé không hề đáp lại, sau đó mẹ thật sự hết hy vọng. Mẹ nói chuyện này với bà ngoại của con, bà ngoại con cũng cảm thấy một con bé xinh đẹp lại tài giỏi như vậy nhưng không để bất kỳ người đàn ông vào mắt cũng kỳ lạ. Chuyện chính là như vậy, còn đừng tự làm mình mất mặt.”

Tuy rằng Thẩm Bích Tâm đã giải thích vô cùng rõ ràng, nhưng Đông Húc Lăng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, một cô gái sao có thể vô duyên vô cớ muốn sống độc thân cả đời? Cô nhất định là có chuyện gì đó. Anh càng có hứng thú với cô hơn.

2. Chương 2

Editor: Băng

Theo những gì Đông Húc Lăng quan sát, vẻ ngoài của Lâm Sâm Sâm điềm đạm nho nhã, bên trong lại lạnh lùng. Cho dù cô rất lễ phép, khéo léo, nhưng tư tưởng lại xa cách. Đông Húc Lăng cam đoan, nếu không phải có việc thì cô quyết không đến nhà thăm hỏi

Quả nhiên sau khi ăn xong cơm chiều, Lâm Sâm Sâm đi theo Thẩm Bích Tâm vào thư phòng nói chuyện, Đông Húc Lăng ngồi ở phòng khách xem tin tức một mình. Không đến một giờ sau, hai người đã đi ra khỏi thư phòng. Đông Húc Lăng đề nghị tự mình tiễn Lâm Sâm Sâm, Thẩm Bích Tâm thấy trời đã tối nên cũng không phản đối.

Vừa ra khỏi nhà, Lâm Sâm Sâm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đông Húc Lăng thấy biểu tình của cô, cười nói: “Có phải đột nhiên thở phอม nhẹ nhõm không? Dường như mỗi lần đến nhà tôi cô đều có cảm giác này, giống như đang diễn kịch vậy.”

Lâm Sâm Sâm chỉ cười không nói. Anh lại nói tiếp: “Kỳ thực ba mẹ của tôi đối xử với mọi người rất tốt, không cần phải vì thân phận của mình mà cầu nệ như vậy.”

Lâm Sâm Sâm vẫn chỉ cười như cũ, không trả lời. Đông Húc Lăng thấy cô như vậy cũng không biết nói gì hơn, chỉ yên lặng đi theo bước chân của cô. Gió đêm nhẹ nhàng thổi, có một mùi thơm ngát thanh nhã thoảng qua mũi anh, không giống nước hoa, chắc là mùi của dầu gội đầu. Anh không nhận được cúi đầu nhìn tóc của cô, được cắt ngay ngắn, độ dài thực thích hợp với chiều cao của cô, dày dặn đen tuyền, sáng bóng, dường như không bị thuốc nhuộm tóc làm hư. Đây là cô gái rất hợp ý mình, không vì theo đuổi trào lưu mà ngược đãi tóc của mình. Khó có thời gian tản bộ, bên cạnh lại có người đẹp làm bạn, khỏe miệng anh bất giác hơi nhếch lên, tâm tình cũng dễ chịu hơn.

Lần đầu tiên có một người đàn ông cao lớn, anh tuấn làm bạn đồng hành, Lâm Sâm Sâm cảm thấy không tự nhiên, mắt khẽ liếc qua anh dáng người cao ngất cùng với bước chân chỉnh tề, phong thái điển hình của người lính. Trên người anh tỏa ra hơi thở mạnh mẽ làm cô cảm thấy xa lạ, anh khác với những người đàn ông cô đã từng biết. Cô biết phần lớn đàn ông đều là nét mặt thư sinh hào hoa phong nhã, hoặc đàn ông gầy còm ốm yếu, hiếm khi nào gặp được người đàn ông mạnh mẽ, anh tuấn như anh. Bị hơi thở của anh bao quanh, cô cảm giác áp bức vô hình.

Trên đường đi thảnh thơi có người nhà của người làm quân đội đi lướt qua hai người, cũng nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, cô bị người khác nhìn cảm giác không được thoải mái, anh thì lại không có cảm giác đó, rất vui vẻ chào hỏi với mọi người. Cô biết ba của anh là Đông Liệt Vũ, là quan chức cấp cao nhất trong

khu đại viện này, mà mẹ của anh, Thẩm Bích Tâm, là chủ tịch hội văn học, anh là con một nhưng tính tình không hề kiêu căng, gặp người quen đều tươi cười lễ phép chào hỏi, có bảo vệ cúi chào anh, anh cũng cười chào đáp lại.

Mất thấy cửa chính đại viện quân khu, Lâm Sâm Sâm bỗng mở miệng nói với Đông Húc Lăng: “Đưa đến đây được rồi, nhà trọ của tôi cũng không xa, tự tôi đi cũng được.”

Đông Húc Lăng nhướn mày cười như không cười, hỏi cô: “Bộ dáng của tôi đáng sợ lắm sao? Cô dường như rất đề phòng tôi.”

Lâm Sâm Sâm bắt đầu dĩ trả lời: “Tôi không có ý này, tôi chỉ không thích làm phiền người khác mà thôi.”

Đông Húc Lăng vừa lòng thu hồi sự chế nhạo, vui vẻ nói: “Không phiền, đưa phát phải đưa đến tây thiên, tôi thuận tiện tản bộ một lát.” Anh đứng bên cạnh cười hỏi: “Cô tên là Lâm Sâm Sâm?”

Lâm Sâm Sâm gật đầu. Đông Húc Lăng bỗng nhiên cười to làm cô giật mình hoảng sợ. Anh vừa cười vừa giải thích: “Thực xin lỗi, tôi không phải cười cô, nhưng đột nhiên nghĩ đến từ Âm Sâm Sâm* này là nghĩ đến âm u.” Sau đó nhỏ giọng cẩn thận hỏi: “Cô sẽ không tức giận chứ?”

(* đọc gần giống)

Lâm Sâm Sâm cũng cười: “Anh không phải là người đầu tiên nói như vậy, đa số mọi người đều nghĩ đến từ này.”

Đông Húc Lăng thấy cô cười thì hơi sững sốt, kỳ thực cô cũng không phải là người xa cách như anh nghĩ. Anh tùy tiện đáp: “Ừ, ba mẹ cô đặt tên thực có ý tứ.”

Lâm Sâm Sâm nhẹ thở dài. Đông Húc Lăng thấy cô đã thả lỏng hơn so với lúc đầu gặp mặt, nên đóng mặt dày làm quen: “Kỳ thực Âm Sâm Sâm rất dễ nghe, về sau tôi gọi cô là Âm Sâm Sâm được không? Ha ha, nói đùa với cô thôi. Nhất định có rất nhiều nhân gọi cô là Sâm Sâm, vậy tôi gọi cô là Lâm Lâm được không?”

Ánh mắt Lâm Sâm Sâm lạnh lùng. Cô không thích người khác tự đến làm quen với cô, nhất là đàn ông, cử chỉ này làm cô cảm thấy người đó rất tùy tiện. Cô lạnh lùng trả lời: “Tôi không thói xưng hô tên như vậy với người ngoài.”

Đông Húc Lăng ai oán trong lòng, sao lại quên là cô rất lạnh lùng? Nhưng anh cũng không hối hận khi nói những lời này, anh thích chính mình đặt biệt danh cho cô. Lâm Lâm... Lâm Lâm, anh nói đi nói lại trong lòng cho thỏa nguyện. Đi chưa được mấy bước, anh không chịu được trầm mặc, lại nói: “Nghe nói cô là tác giả?”

Lâm Sâm Sâm nhẹ nhàng gật đầu. Anh lại hỏi: “Là chuyên nghiệp hay vẫn là nghiệp dư?”

Cô đáp: “Sáng tác là công việc của tôi.”

Đông Húc Lăng gật đầu nói: “Công việc này rất thích hợp cho phái nữ, không vất vả mà thoải mái theo ý thích của mình. Đúng rồi, cô còn chưa biết tên tôi phải không? Tôi tự giới thiệu, tôi gọi là Đông Húc Lăng, húc trong từ âm áp, lăng trong từ sáng sửa, có phải có cảm giác giống ánh mặt trời hay không?” Lâm Sâm Sâm khẽ liếc mắt đánh giá anh, anh tuần khôi ngô, nhiệt tình cởi mở, quả thật giống ánh mặt trời, quan trọng hơn là có khí thế mạnh mẽ.

“Công việc của tôi là phi công không quân.” Anh cảm thấy rất tự hào về công việc của mình, mặc kệ Lâm Sâm Sâm cảm thấy không có hứng thú, anh tiếp tục nói: “Chính xác thì đây là công việc lúc trước của tôi, bây giờ tôi là huấn luyện viên cho học viện hàng không không quân, quân hàm là thượng tá, giữ chức phó sư đoàn.”

Vô cùng bất ngờ, Lâm Sâm Sâm lại tán thưởng một câu: “Anh thật giỏi! Tôi cũng có người thân là là bộ đội, nghe nói 30 tuổi có thể giữ chức đoàn trưởng trở lên không nhiều lắm.” Cô không biết tâm tư của anh, cho rằng anh chỉ muốn khoe khoang, trong lòng nghĩ cho anh một chút mặt mũi cũng không phải là không thể.

“Năm nay tôi 33 tuổi. Người thân của cô nói cũng không sai, nhưng không quân có đặc thù riêng. Trên thực tế chỉ cần tốt nghiệp học viện hàng không không quân đã được trao tặng học vị học sĩ quân sự, đảm nhận vị trí sĩ quan không quân, trao tặng quân hàm thượng úy không quân rồi. Hơn nữa đất nước rất cần người cho sĩ quan không quân.”

Lâm Sâm Sâm cười khê: “Cho nên anh lựa chọn công việc là sĩ quan không quân?” Xem ra anh không chỉ quan tâm đến hư vinh, mà còn chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt.

Đông Húc Lăng nghe ra trong giọng nói của cô có ý chế giễu, hơi nhú mày giải thích: “Kỳ thực cũng không chỉ vì đặc thù riêng này, chủ yếu là tôi không thích sự quản lý của ba mẹ, cho nên không ghi danh học viện lục quân.”

Coi như anh có bản lĩnh, không dựa vào ba mẹ để đi lên. Tổng thể mà nói anh là một người đàn ông không tệ, mặt mũi cũng được, có tài, lại xuất thân từ gia đình cán bộ cao cấp, đương nhiên là đối tượng của các cô gái. Phi! Anh ta có tốt hay không thì liên quan gì đến mày? Lâm Sâm Sâm kịp thời tỉnh ngộ, âm thầm phỉ nhổ bản thân trong lòng.

Chỗ ở của cô quả nhiên không xa, chỉ đi hơn 10 phút đã đến. Cô dừng lại ngay cổng tiểu khu, kiên quyết không cho anh đi vào nữa. Trong tâm tư cô không hy vọng quá thân cận với một người đàn ông nào đó.

Nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô biến mất trong tiểu khu, trong lòng anh lại sinh ra chút yêu thương, tiếc nuối. Cô gái nhỏ nhắn mềm mại như vậy, sao có thể để cô một mình sống giữa xã hội hiểm ác này được, cô phải được một người đàn ông mạnh mẽ bảo vệ mới đúng. Nhưng muốn cô gỡ bỏ phòng bị cũng không dễ, anh khẽ thở dài, lắc đầu, đi nhanh về hướng ngược lại.

3. Chương 3

Editor: Băng

“Tôi tên là Đông Húc Lăng, húc trong âm áp, lăng trong sáng sủa, có phải có cảm giác giống ánh mặt trời hay không?” Đông Húc Lăng tự giới thiệu làm Lâm Sâm Sâm bất giác nhớ tới người đàn ông khác mới quen không lâu. “Tôi tên là Lục Tuấn Huy, tuấn là núi cao dốc đứng, huy là ánh mặt trời.” So sánh lại thì Lục Tuấn Huy cho cô cảm giác giống ánh mặt trời hơn, bởi vì anh chính là hình tượng của một người đàn ông chân thành, cởi mở. Còn Đông Húc Lăng lại là một người đàn ông khảng khái mạnh mẽ.

Gần đây đẹp trời, vạn dặm không thấy mây, đồng thời gặp được hai người đàn ông ánh mặt trời, trong lòng Lâm Sâm Sâm cũng không vì vậy mà cảm thấy ấm áp. Tuy cô theo chủ nghĩa độc thân, nhưng không mang tư tưởng xem đàn ông là rắn rết, thậm chí cô còn kết giao với một vài người bạn khác phái. Nhưng bọn họ chỉ có thể là bạn bè bình thường, một khi phát sinh quan hệ khác thường, cô sẽ lập tức cắt đứt mọi thứ, chặt đứt ảo tưởng của đối phương. Trời sinh tính tình cô lạnh lùng quái đản làm cho những người đàn ông vọng tưởng đều phải dừng lại. Hồi nay ra đường đều có những cô gái hoạt bát đáng yêu, có ai nguyện ý hầu hạ một cô gái tính tình quái gở kỳ dị đâu cơ chứ?

Giữa trưa, Lâm Sâm Sâm tắt máy tính chuẩn bị đi ra ngoài đến chỗ hẹn. Người đàn ông hẹn với cô tên là Lục Tuấn Huy, là một diễn viên. Bọn họ quen biết rất đơn giản, tác phẩm của Lâm Sâm Sâm được đạo diễn coi trọng làm phim dài tập. Kịch bản với nguyên bản chỉ sửa vài chỗ nhỏ, diễn viên chính và các diễn viên khác cũng đã định xong, đạo diễn muốn cô và các thành viên trong đoàn gặp nhau một lần, giảng giải cho bọn họ tư tưởng tinh túy trong tác phẩm để bọn họ dễ nhập tâm vào nhân vật hơn.

Tối hôm đó Lâm Sâm Sâm đi thẳng vào bàn đã đặt trước trong nhà hàng xa hoa, vừa bước đến ánh mắt cô đã tập trung vào Lục Tuấn Huy. Anh chỉ mặc áo sơ mi đen bình thường, cặp mắt sáng dưới ánh đèn long lanh lạ thường. Tuy rằng anh thoát nhìn tuổi còn trẻ nhưng cương trực ngay thẳng, rất thích hợp với hình tượng một người chấp pháp. Lâm Sâm Sâm vừa nhìn đã nhận định anh là diễn viên chính, ngoài anh ra không thể là ai khác. Trong bữa tiệc, đạo diễn giới thiệu sơ lược về kinh nghiệm của các diễn viên, Lục Tuấn Huy nghiêm túc lắng nghe, cũng không vì bản thân là nhân vật quan trọng mà dương dương tự đắc

hay xem thường người khác. Khi được khen ngợi, anh thậm chí còn hơi ngại ngùng, nét mặt đỏ bừng. Lâm Sâm Sâm nhìn ra sự khiêm tốn của anh không phải là giả bộ, người này quả thật khó tìm được trong làng giải trí xa hoa này. Lâm Sâm Sâm xưa nay không thích nơi xã giao náo nhiệt, đêm đó chỉ nói ngắn gọn những chỗ quan trọng, sau đó xin phép có việc về trước, không nghĩ tới chỉ mới cách vài ngày đã nhận được điện thoại của Lục Tuấn Huy. Giọng điệu của anh rất thành khẩn, làm Lâm Sâm Sâm không đành lòng cự tuyệt, hơn nữa cô suy nghĩ đây là tác phẩm của mình, giúp đỡ diễn viên phát huy tốt cũng là trách nhiệm của cô nên cô đồng ý gặp mặt nói chuyện.

Hai giờ kém năm chiều, Lâm Sâm Sâm đi vào phòng trà Lục Giã Tiên Trung, nhanh chóng quét liếc mắt xung quanh, đối phương dường như còn chưa đến, cô chọn một bàn trong góc ngồi xuống. Kỳ thực cô đối với những ngôi sao đều không có thiện cảm, nhưng Lục Tuấn Huy cho cô ấn tượng tốt khi gặp mặt, khác với vẻ kính nhi viễn chi (*tôn kính mà không thể gần gũi) của các ngôi sao khác. Cô vừa đến có một cô phục vụ đặt một ly trà xuống trước mặt cô, cô gái lại hỏi cô có phải họ Lâm hay không, có hẹn với Lục tiên sinh hay không? Sau khi cô gật đầu thì cô gái đã đưa cô đến một phòng riêng ở giữa, thật sự thì Lục Tuấn Huy đã đến từ lâu. Đánh giá không gian xung quanh, cô mới nhớ tới anh là ngôi sao, chắc là tránh khu vực có tiếp xúc với nhiều người.

Lâm Sâm Sâm nhìn anh tỏ vẻ xin lỗi: “Ngại quá, Lục tiên sinh, đã để anh đợi lâu.” Bình thường những ngôi sao trong làng giải trí, diễn viên điện ảnh đều đến trễ một giờ hoặc sẽ hơn thế nữa, lần này ấn tượng với cô quả thật đối khác. Lục Tuấn Huy đã chứng minh cho cô biết không phải ngôi sao thì sẽ tự nâng giá trị bản thân lên.

Lục Tuấn Huy chào hỏi sau đó nhanh nhẹn đứng lên kéo một chiếc ghế dài mời cô ngồi, anh mặc quần áo thường ngày kết hợp với những hành động này càng cho cô cảm thấy anh giống ánh mặt trời. Nghe cô nói xong anh lập tức xua tay nói: “Không sao, tôi cũng chỉ vừa đến.”

Lâm Sâm Sâm nhớ tới hôm đó đạo diễn có giới thiệu, Lục Tuấn Huy từ nhỏ đã tập võ, từng đoạt giải quán quân thiếu niên võ thuật, sau khi học xong võ thuật ở trường học anh được người quen tiến cử vào học viện điện ảnh hệ diễn viên. Vừa mới bắt đầu vì khả năng võ thuật của mình mà anh được nhận những vai đóng thể, sau thời gian học tập chăm chỉ, thái độ trung thực anh đã được tiến cử làm vai phụ trong phim võ hiệp, sau khi đóng liên tục hơn mười bộ phim, cuối cùng vì thái độ hiếu học, khiêm tốn, có ý chí vươn lên nên được đạo diễn nhìn trúng cho nhận vai chính. Sự nghiệp 8 năm gian khổ gập ghềnh, ai có thể nghĩ người có khí chất xuất chúng kia từ ngày bước vào giới điện ảnh vẫn luôn giữ tấm lòng nhiệt huyết chân thành như cũ, trong giới giải trí này giống như một chảo thuốc nhuộm lớn, một người vẫn như đoá hoa sen như anh thật hiếm có, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Anh luôn luôn để cho người khác có ấn tượng ngay thẳng, làm đến nơi đến chốn. Hơn nữa anh không giống một ngôi sao thần tượng lấy scandal để tuyên truyền tên tuổi của mình, anh chỉ âm thầm đóng phim, cố gắng nhào nặn một nhân vật tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Lâm Sâm Sâm càng có cảm tình với anh hơn, cô mỉm cười trêu ghẹo: “Anh không mang theo kính râm hay mũ sao, không sợ người hâm mộ nhận ra anh sao?”

Đầu tiên Lục Tuấn Huy ngẩn ra, sau đó xấu hổ cười: “Không cần, kỳ thực tôi không phải là minh tinh gì cả, chính là một diễn viên bình thường thôi, cơ hội bị nhận ra không nhiều đâu.”

Lâm Sâm Sâm khen: “Lục tiên sinh khiêm tốn quá, tôi đã xem phim do anh đóng, nhân vật anh đóng vô cùng thành công, sau khi xem xong làm tôi có rất nhiều cảm xúc. Thật hy vọng giới điện ảnh có thể có nhiều diễn viên giống như anh.”

Lục Tuấn Huy được cô khen cảm thấy ngượng ngùng, mặt lại hơi đỏ lên, may cô nhanh chóng đổi đề tài sang kịch bản, bọn họ bắt đầu thảo luận tính cách, tư tưởng và những hành vi đặc thù của nhân vật trong kịch bản.

Sau khi kết thúc thảo luận kịch bản, hai người lại tìm không thấy đề tài, nên tự động cúi đầu uống nước, không khí hơi lúng túng. Lúc này, trùng hợp bên nhà sản xuất gọi điện thúc giục Lục Tuấn Huy trở về tổ làm phim, nên bọn họ đã tạm biệt nhau ra về.

Lục Tuấn Huy ngồi trong taxi còn nhớ đến cảnh trong phòng trà lúc nãy. Hôm nay Lâm Sâm Sâm mặc một chiếc váy màu hồng nhạt càng làm nổi bật làn da trắng sáng của cô, kiều diễm động lòng người, giống như một cô công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Anh chưa từng nghĩ tới bản thân có thể gặp được một người

như vậy, vẻ ngoài của cô xinh đẹp, nét mặt lạnh lùng dửng dưng, thoang thoang trên người là vẻ tài năng về văn chương, giống như một đóa hoa lan không màng chuyện trần thế, chỉ có thể đứng xa ngắm nhìn không thể đến gần. Khó trách người ta nói người có thi thư khí tự hoa (*ý nói người có văn thơ khí chất sẽ khác), công việc sáng tác quả thật thích hợp với cô, cô có thể xây dựng ình một thế giới riêng không bị người khác quấy rầy, phiền nhiễu. Nhưng mà, anh lại cảm thấy cô không gần gũi mà buồn rầu, vì anh cảm nhận bản thân khát vọng được đến gần cô, hiểu biết thêm về cô.

Trong giới giải trí không thiếu những cô gái muôn màu muôn vẻ, có diễm lệ như lửa, cũng có thanh thuần như nước, đáng tiếc không có một ai lọt được vào mắt của anh. Người như anh càng là người cùng nghề sẽ càng khó tiếp cận, càng không có hứng thú. Mà một người xinh đẹp kiêu ngạo như Lâm Sâm Sâm lại khơi gợi hy vọng trong anh, vô hình sinh ra ý muốn tiếp cận cô.

Lúc lơ đãng liếc thấy ven đường có một tiệm sách nhỏ, Lục Tuấn Huy vội vàng kêu lái xe ngừng lại ven đường.

4. Chương 4

Editor: Băng

Trong tiệm sách nhỏ đó, Lục Tuấn Huy đã tìm được toàn bộ tác phẩm của Lâm Sâm Sâm như ý nguyện. Trên giá sách chỉ còn lại vài quyển ít ỏi, có thể thấy được trình độ sách của cô bán chạy như thế nào. Anh lấy một quyển thì phát hiện giấy bên trong bị rách, hỏi thì mới biết chỉ còn tồn kho một quyển, thăm nghĩ mua về đọc trước, lần sau sẽ tìm mua quyển tốt hơn để cất giữ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vừa vặn có một bàn tay lấy quyển trên giá, đảo mắt trên giá không còn quyển nào. Lục Tuấn Huy nhìn chủ nhân của bàn tay đó, chỉ thấy một người đàn ông mặc quân phục màu lam ôm một chồng sách đi về quầy thu ngân. Lại chậm một bước, anh thở dài, bưng một bộ sách giống vậy nhưng thiếu một quyển đi tính tiền.

Đồng Húc Lăng đeo bám dai dẳng Thẩm Bích Tâm mãi mới nghe được một ít chuyện của Lâm Sâm Sâm. Nghe nói, cô học hệ pháp luật của một trường đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp bắt đầu làm công việc sáng tác. Nhưng bất ngờ là tác phẩm của cô đều là đề tài phá án, tiểu thuyết trinh thám. Nhưng bên trong cũng có uẩn khúc, đồn đại rằng ngày xưa khi cô học đại học có nghiên cứu về tâm lý tội phạm. Cô là một cô gái trẻ tuổi, có thể ở trong giới văn học chiếm một vị trí riêng, hơn nữa có được rất nhiều độc giả nam yêu thích quả là không dễ. Ít nhất ở trong lòng Đồng Húc Lăng đã cảm thấy vô cùng bội phục. Vì vậy hôm nay được ngày nghỉ, anh chạy ngay đến tiệm sách mua sách của cô.

Nghe đoạn đối thoại của chủ tiệm sách và người đàn ông trẻ tuổi đó, Đồng Húc Lăng không hề do dự lấy quyển sách cuối cùng đó. Cho rằng nó có chút bấn nhưng vẫn có thể đọc được, so với không được đọc thì tốt hơn nhiều. Tác phong quyết đoán nhiều năm qua của anh chưa lần nào gặp sai lầm, lần này cũng không ngoại lệ. Đặc ý trộm nhìn vẻ mặt hồi tiếu của người đàn ông kia, anh cảm thấy may mắn khi mình đã ra tay nhanh. Do dự sẽ mất rất nhiều cơ hội, hy vọng hành động của anh có thể làm cho người đàn ông kia thông minh hơn.

Nhanh chóng mang túi sách về nhà, Đồng Húc Lăng nhanh chóng lên phòng mình mở ra bắt đầu đọc. Anh muốn biết cô gái này rốt cuộc tài hoa đến trình độ nào, có thể làm cho nhiều độc giả nam sùng bái cô như một nữ thần.

Đến giờ cơm chiều, Thẩm Bích Tâm nhíu mày nhìn quyển sách đặt trên bàn cơm, Đồng Húc Lăng vừa ăn vừa đọc say sưa, bà dùng chiếc đũa gõ gõ lên mặt bàn, nhắc nhở anh: “Ồi ôi ôi, chuyên tâm ăn cơm, đọc cái gì mà mê mẩn như vậy hả?”

Đồng Húc Lăng đang chìm đắm trong từng trang chữ, không hề nghe mẹ anh đang lẩm bẩm nói. Chỉ thấy biểu cảm của anh lúc thì nghiêm túc giống như đang suy tư một vấn đề quan trọng nào đó, lúc lại thả lỏng gật đầu khen ngợi: “Thì ra là thế!”

Thẩm Bích Tâm không thể nhịn được lấy tay đoạt lấy quyển sách trên tay anh: “Rốt cuộc là cái gì mà làm cho tâm trí mê mẩn như gặp quỷ như vậy?” Chuyện này quả thật không thể xem thường, chỉ thấy trên bìa

sách viết: “Nhấn kim cương” Lâm Sâm Sâm.“Ặc, mẹ còn nghĩ con ở trong phòng đọc cái gì mà không xuống dưới ăn cơm, khó khăn lắm mới kêu xuống thì cầm quyển sách không rời tay, thì ra đã bị con bé mê hoặc?”

Đông Húc Lăng giật mình, ánh mắt lơ đãng vẫn còn nhớ lại tình tiết vừa rồi, đợi đến lúc anh phục hồi lại tinh thần thì đột nhiên vỗ mặt bàn khen ngợi: “Tài, thật sự là quá tài tình!”

“Hay như vậy sao? Mẹ không tin.” Thẩm Bích Tâm bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, mở trang đầu tiên ra đọc.

Mười giờ đêm, Thẩm Bích Tâm gõ cửa phòng bảo bối: “Quyển này xem xong rồi, còn quyển nào nữa không?”

Đông Húc Lăng đang nằm sấp trên giường đọc sách, chỉ chỉ trên bàn học: “Tất cả ở kia, mẹ đừng lấy hết, để lại cho con hai quyển.”

Thẩm Bích Tâm thuận tay cầm hai quyển, đi ngang giường gõ lên đầu anh: “Tiểu tử thôi, đi ngủ sớm đi, đừng thức trễ quá.”

Đông Húc Lăng ngẩng đầu, đáp lại một câu: “Mẹ tự nói mẹ đi.”

Ba giờ sáng, Đông Húc Lăng đọc sách lâu cảm thấy đói bụng, xuống nhà tìm đồ ăn thì phát hiện trong thư phòng còn ánh đèn. Anh đi qua đẩy cửa ra nhìn thử, không phải ba già mà là mẹ già. “Mẹ già, còn chưa ngủ sao?”

Thẩm Bích Tâm bị tiếng động làm giật mình, vuốt ngực quay đầu đánh anh: “Tiểu tử thôi, con muốn hù chết bà già này sao, đang đọc đến vụ án chặt xác, con lại bước vào mà không gõ cửa?”

Đông Húc Lăng cười ha ha: “Mẹ một mình ở trong thư phòng đọc tiểu thuyết điều tra phá án chẳng lẽ không sợ sao?”

Thẩm Bích Tâm trừng mắt: “Mẹ sợ ở trong phòng sẽ ảnh hưởng đến ba con nghỉ ngơi.” Bà cầm quyển sách hỏi: “Con tới rất đúng lúc, chỗ này mẹ không hiểu, con giải thích ẹ chút đi.”

Đông Húc Lăng kéo một cái ghế bên cạnh bà ngồi xuống: “Chỗ nào không hiểu?”

“Con xem, chỗ này nói anh ta rõ ràng từ lỗ tròn nhỏ nhìn thấy hung thủ sử dụng hung khí, nhưng vì sao người chết không phải bị hung khí này giết chết?”

“À, mẹ đã bỏ qua một đoạn, con ẹ lật lại, mẹ xem chỗ này viết anh ta từ lỗ tròn nhỏ nhìn thấy tình hình hung thủ phạm tội, thực tế tình huống là.....”

“Ồ, hóa ra là như vậy, mẹ đọc thiếu một tờ cho nên không hiểu, tình tiết này thật sự đủ làm người ta phải rùng mình. Đứa nhỏ này nghĩ ra được những thứ này mà lại không đi làm công an thật sự quá lãng phí.”

Đông Húc Lăng nghe mẹ nói xong, không nhịn được cười ha ha đứng lên, cười ngặt nghèo không ngừng, dường như muốn đau hai bên sườn.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Mẹ thực sự rất bội phục con bé. Con xem tên sách đều là gì nhấn kim cương, hoa hồng vàng, một đôi giày múa màu hồng các loại. Không biết còn tưởng rằng đây là tiểu thuyết ngôn tình, ai biết lại ẩn giấu huyền cơ như vậy, phác họa nhân vật mập mờ, lôi cuốn người đọc, làm người đọc muốn.....”

Không đợi mẹ già nói xong, Đông Húc Lăng đã tự động đứng lên: “Muốn ngừng mà không được đúng không? Tên sách rất có ý nghĩa, đều là manh mối quan trọng trong các vụ án. Cô gái này không đơn giản, nói thật là từ khi con sinh ra đến bây giờ, con chưa từng bội phục cô gái nào, trước mắt chỉ có hai người, một là nữ sĩ Thẩm Bích Tâm, hai là cô gái đó.”

“Cút, Tiểu Lâm người ta mới không cần sự bội phục hiềm lạ của con.” Cút ngựa mà đòi thị uy. Trong lòng Thẩm Bích Tâm cảm thấy rất dễ chịu.

“Mẹ đừng khinh thường con, con đã hạ quyết tâm theo đuổi cô ấy.”

Thẩm Bích Tâm bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên: “Mẹ nói bao nhiêu lần rồi, con bé sẽ không đồng ý, con sao cứ phải lãng phí thời gian đi nhỏ một cái đinh kia chứ?”

“Càng khó khăn thì càng có sức khiêu chiến, từ nhỏ đến lớn mẹ có gặp được chuyện gì làm khó được con không? Con nhất định sẽ mang cô về nhà thật tốt lành ẹ xem.”

Thẩm Bích Tâm gấp sách lại, liếc mắt nhìn anh: “Đóng lại giấc mộng thiên thu của con đi.”

Chạng vạng ngày hôm sau trên bàn cơm, tinh thần hai mẹ con Đông Liệt Vũ và Thẩm Bích Tâm không tốt, ba Đông cảm thấy rất hiếu kỳ: “Mẹ con hai người tối hôm qua làm gì mà ngủ đến giữa trưa hôm nay mới dậy hả?”

Đông Húc Lãng cắn đũa đùa giỡn đáp: “Đọc sách con dâu của ba viết, ba có muốn đọc hay không?”

Thẩm Bích Tâm hung hăng trừng mắt nhìn anh trách mắng: “Không được ở trước mặt ba con nói bừa, bát tự còn chưa có không được nói bậy.”

Khi anh đùa giỡn, Đông Liệt Vũ cũng nghiêm mặt giáo huấn: “Ngồi thẳng lưng ăn cơm cho ba, nhìn xem giông cái gì, có ra một người lính không hả?”

Đông Húc Lãng biết bây giờ nói chuyện này với bọn họ còn hơi sớm, nên anh thẳng lưng ăn cơm không nói chuyện nữa. Anh nhanh chóng ăn xong hai chén cơm rồi thay quần phục bước ra khỏi cửa, đi tới cửa thì giống như cũ cung kính nói: “Ba mẹ, con về học viện không quân.”

5. Chương 5

Editor: Băng

Lâm Sâm Sâm mới vừa đến cổng tiểu khu chợt nghe phía sau có tiếng đàn ông hô lớn: “Lâm Lâm, Lâm Lâm!” Cô nhất thời bàng hoàng, còn cho là đang kêu người khác, đến khi người đàn ông kia gọi to: “Lâm Sâm Sâm!” Cô mới giật mình cảm thấy tiếng nói kia hơi quen. Lâm Sâm Sâm vừa xoay người lại thì người đàn ông kia đã bước đến, hai người xem nữa đã chạm vào nhau.

Đông Húc Lãng cười tươi chào cô: “Hi!” Anh cười tươi đến nỗi mắt anh chỉ là một đường thẳng nằm ngang. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu lam với quần tây màu đen, cho dù không có quần phục làm nổi bật nhưng vẫn có tư thế oai hùng bồng bồng phần phần, vô cùng khí thế.

Cảm giác áp bách lại tới nữa, Lâm Sâm Sâm không tự giác nheo mắt lại, vô cùng khách sáo nói: “Xin chào!”

Đông Húc Lãng không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề: “Lâm Sâm Sâm, hôm nay tôi tới tìm cô là muốn kết giao bạn bè với cô. Không nói gạt cô, từ ngày tôi gặp mặt cô ở nhà tôi, tôi đã có thiện cảm với cô, hy vọng cô có thể cho tôi một cơ hội để tôi được hiểu hơn về cô.”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cô còn chưa từng gặp người đàn ông nào nói trắng trợn như vậy. Cô rất thích tính tình thẳng thắn của anh, nhưng vẫn nói rõ ràng: “Vô cùng cảm tạ anh đã khen, tôi cũng thích ý tưởng kết giao bạn bè, nhưng tôi thích cuộc sống độc thân, nhất định sẽ không tiến thêm đến mức thân thiết.”

Mắt Đông Húc Lãng xoay chuyển, bỗng cười ngượng ngùng nói: “Tôi nói là bạn bè bình thường, cô không nên hiểu sai.”

Lâm Sâm Sâm nhún mày lại, người này! Một giây trước trên mặt còn có biểu cảm nghiêm túc yêu cầu kết bạn, giây tiếp theo đã thay đổi thành nét mặt lưu manh, quả thực không biết phải đối phó thế nào, cô đồng ý anh: “Yên tâm, tôi vĩnh viễn sẽ xem anh là bạn bè bình thường không làm anh thất vọng.”

Lúc này đến phiên Đông Húc Lãng nhún mày, chỉ là vui đùa một chút, cô gái này lại tính toán với anh như vậy. Anh phát huy tinh thần làm mặt dày của mình, cả vú lấp miệng em: “Kỳ thực bạn bè bình thường cũng chia ra rất nhiều loại, ví dụ như vợ chồng là một loại. Có một quyển sách nói vợ chồng thường là bạn bè bình thường, bạn bè rất tốt ngược lại không thành vợ chồng.”

Đây là cái logic gì? Từ trước đến nay Lâm Sâm Sâm luôn lạnh nhạt cũng bị nụ cười không đứng đắn của anh lừa gạt: “Quyển sách này có phải là do cô viết hay không?”

Đông Húc Lăng thuận thế khoe tài: “A, làm sao anh biết?” Câu chuyện đang đến hồi cao trào, một giọt nước không thức thời đột nhiên rơi trên mũi của anh, ngay sau đó giọt thứ hai, giọt thứ ba..... Ôi, thật sự là không xong rồi, tại sao lại đổ mưa cơ chứ. Anh còn dự tính hẹn cô đi chơi, ông trời thật không nể mặt. Rõ ràng không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, anh nhanh chóng tiến dần từng bước.

Không đợi anh mở miệng, Lâm Sâm Sâm thúc giục: “Mưa rồi, anh về đi, chạy nhanh lên, nếu không sẽ trúng mưa đó.”

Bọn họ tại sao lại bị ngăn cản như vậy? Đông Húc Lăng oán giận trong lòng. Không phải nói gần quan được ban lộc(*có nghĩa là gần người có thể lực nên được lợi trước) sao, tại sao lại bị đuổi đi như vậy chứ.

“Đừng chần chừ nữa, trời mưa lớn lắm đó, tôi cũng phải về nhà rồi, hẹn gặp lại sau!” Lâm Sâm Sâm quay đầu bước đi.

“Đợi chút.” Đông Húc Lăng nắm cánh tay của cô lại: “Tôi có việc tìm cô.”

“Lần sau rồi nói.” Sao lại không đi đi, Lâm Sâm Sâm sốt ruột thay anh.

“Không được, tôi khó khăn lắm mới rảnh, hôm nay nhất định phải nói. Tôi vào nhà cô, thuận tiện trú mưa luôn.” Anh giống như hạ lệnh xuống, không cho cự tuyệt.

“Không được.” Lâm Sâm Sâm không hề nghĩ ngợi cự tuyệt. Đừng nói là người đàn ông xa lạ, người quen cũng không thể vào nhà cô.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt, Đông Húc Lăng kéo cô qua cổng tiểu khu trú tạm vào một mái hiên, nét mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi lấy danh nghĩa là một người lính cam đoan với cô, sẽ không làm chuyện vô lễ với cô, tôi thực sự muốn nói chuyện với cô.”

Lâm Sâm Sâm vẫn cự tuyệt như cũ, nhìn mưa càng lúc càng to, cô thản nhiên nói: “Dù sao bây giờ cũng không đi được, có việc gì thì nói ngay tại đây đi.”

Đông Húc Lăng nhìn người đi đường đang trú mưa bên cạnh, dù sao cũng không có nói chuyện xằng bậy gì nên gật đầu nói: “Cũng tốt, chúng ta nói chuyện về tiểu thuyết của cô đi.”

Lâm Sâm Sâm bật cười: “Chuyện quan trọng anh muốn nói là chuyện này?”

“Không sai.” Đông Húc Lăng gật đầu thừa nhận.

Một cô gái đứng gần bọn họ nhất, bộ dáng ngây thơ hoạt bát vươn tay ra, cảm nhận bọt nước lạnh lẽo văng tung tóe trong lòng bàn tay, thấp giọng ngâm nga: “Em nhớ lại mùa hè năm đó, mưa to mang anh đến bên em, em thấy khuôn mặt đầm mưa ướt đẫm, còn có một lá cây dính lại trên tóc. Khi đó chúng ta bị nhốt ở ven đường, thế giới chỉ là một mái hiên nho nhỏ, anh nói nếu mưa cứ rơi mãi đến ngày mai, chúng ta sẽ đứng bên nhau vĩnh viễn. Rain.....falling in my heart, giọng nói của anh vẫn in sâu trong lòng em, thế giới thay đổi anh cũng thay đổi, em ở chân trời góc biển. Rain.....falling in my heart, lời hứa của anh tuy rằng không hề thực hiện, yêu là hạt mưa dừng lại ở ngày hôm qua, vĩnh viễn không bao giờ tạnh.”(*đây là một bài hát)

Bài hát này Lâm Sâm Sâm cũng biết hát, đó là bài hát Rain của Phạm Hiểu Huyền. Cô cũng đã từng yêu, từng vui vẻ hát bài này, bây giờ cũng vẫn thích nghe bài hát này, nhưng cũng đã mất đi cái vẻ ngây thơ thuần khiết ngày xưa khi hát bài này. Cô không nhận được thoáng nhìn cô gái bên kia, cô gái đó nhìn cô cười cười, lại bắt đầu hát một bài hát khác để xua tan nhàm chán.

Đông Húc Lăng dường như cũng đắm chìm trong tiếng hát của cô gái đó, quên mất lời nói của mình. Chờ anh phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện không gian nhỏ hẹp này càng ngày càng nhiều người bước vào. Anh nhớ tới câu từ của bài hát kia: Khi đó chúng ta bị nhốt ở ven đường, thế giới chỉ là một mái hiên nho nhỏ, anh nói nếu mưa cứ rơi mãi đến ngày mai, chúng ta sẽ đứng bên nhau vĩnh viễn. Viết thật tốt, cùng người mình yêu chen chúc tại một chỗ trú mưa quả thật là một chuyện lãng mạn, anh vô cùng cảm thán trong lòng, cơ thể bất giác tiến đến gần Lâm Sâm Sâm hơn.

Lâm Sâm Sâm đột nhiên cảm giác có một hơi nóng dứt quãng phun lên tai trái của mình, đó là vị trí đứng của Đông Húc Lăng. Cô quay đầu nhìn anh, lại phát hiện đôi mắt sáng ngời của anh đang nhìn cô chăm chăm. Cái loại cảm giác nóng bỏng này làm cô không cản được, chỉ chuyển tầm mắt sang chỗ khác, không dám giằng co với anh nữa. Cô nhẹ nhàng lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách với anh.

Anh rốt cục mở miệng: “Tôi liên tục mấy ngày mất ăn mất ngủ đọc tiểu thuyết của cô, muốn ngừng mà không được giống như bị mê muội, giống như.....” Anh dừng một lát, giọng nói trầm thấp: “Giống như có cảm giác với cô.”

Cơ thể Lâm Sâm Sâm cứng đờ, bỗng nhiên tim đập khác thường, nhưng vẻ mặt vẫn trấn định như trước, làm bộ không hiểu hàm ý trong lời của anh: “Anh chỉ dùng vài ngày là đọc xong, tôi lại phải dùng 6 năm để viết ra nó.”

Đông Húc Lăng nhận thấy cô đang kéo giãn khoảng cách nên tiến gần lại cô, còn cố ý hạ thấp đầu xuống khẽ nói bên tai cô: “Không nói gạt cô, mỗi đêm tôi đều phải đọc tiểu thuyết của cô mới có thể ngủ được, giống như thuốc ngủ vậy, rất khó bỏ, có lẽ cả đời cũng khó bỏ.”

Anh nói ra những từ quá mức kích thích, không hợp với vẻ ngoài chừng chặc của anh, làm cho cô nghĩ rằng anh đang trêu đùa cô, cô lựa chọn quay mặt đi không nói.

Đông Húc Lăng nhìn chăm chăm sắc mặt âm trầm của cô, bỗng nhiên nhớ tới cô đối với người khác phái luôn phòng bị, thâm trầm trong lòng bản thân đã biểu hiện quá mức lỗ mãng. Anh hạ giọng xuống, giảng hòa: “Tôi, ừ, cô đừng để ý, ta không có ý tứ gì khác, tôi chỉ đang khen tiểu thuyết của cô rất hay, thực sự, ngay cả mẹ tôi cũng bị tiểu thuyết của cô mê hoặc, nửa đêm không ngủ được chạy đến thư phòng đọc, vừa đọc vừa sợ hãi, sợ hãi nhưng lại không nhịn được lại tiếp tục đọc, tôi đến thư phòng xem nữa làm bà hoảng sợ. Cô, cô không giận chứ?”

Lâm Sâm Sâm thở dài, quay mặt lại, nhìn anh nói: “Anh nếu thật sự muốn làm bạn bè với tôi, về sau đừng nói những từ như vậy nữa, tôi không thích nghe.”

“Mặc kệ cô tin hay không tin, những lời tôi nói đều là sự thật.” Lúc anh nói những lời này biểu lộ vô cùng chân thành.

Lâm Sâm Sâm cũng không cảm kích, nhìn xa xa lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói rõ lập trường của mình với dì Thẩm, cũng hy vọng anh có thể tôn trọng suy nghĩ của tôi. Tạnh mưa rồi, anh về đi.” Nói xong, cô xoay người đi thẳng ra cửa hành lang, lướt qua tầm mắt của anh.

Đông Húc Lăng lại nhớ tới câu từ của bài hát kia: Nếu mưa cứ rơi mãi đến ngày mai, chúng ta sẽ đứng bên nhau vĩnh viễn. Đáng tiếc mưa không rơi mãi đến ngày mai, bọn họ cũng không có tâm ý tương thông. Đường cách mạng gian nan, đồng chí cần cố gắng nhiều!

6. Chương 6: Tâm Ý Của Lục Tuấn Huy

Editor: Mộc Mộc

Lâm Sâm Sâm được mời tham gia một số nghi thức bấm máy, sau đó ở lại studio xem những cảnh quay đầu tiên của phim. Tên phim được Lâm Sâm Sâm đặt cùng tên với tiểu thuyết “Thủy tinh lam dưới ánh mặt trời”, vừa đọc tên phim nhiều người sẽ lầm tưởng đây là một bộ phim thần tượng dành cho giới trẻ nhưng trên thực tế lại là một bộ phim trinh thám.

Nội dung phim xoay quanh những vụ án giết người tình vi ở thành phố A, kể về đội trưởng đội hình sự vừa được thăng chức, một tháng sau anh tiếp nhận vụ án. Khi đến hiện trường gây án tìm hiểu, anh gặp Liêu Phi trong số những người đến hiện trường xem chuyện, cũng trong khi tìm hiểu anh đã vô tình phát hiện một viên thủy tinh xanh có hình dáng khá đặc biệt, nó có khả năng phát ánh sáng màu vàng sẫm trong bóng tối và tạo ra ánh sáng xanh khi gặp ánh sáng vì vậy đã tạo ấn tượng mạnh cho anh. Trải qua quá trình nghiên cứu vụ án anh đã phát hiện rất nhiều tình tiết khả nghi, anh đã bắt tay lật lại vụ án để

tìm kiếm những manh mối mới. Sau quá trình điều tra, kết quả làm mọi người phải bất ngờ khi phát hiện ra thân phận thật sự của nạn nhân đã xác định sai, thân phận thật sự không phải là Liêu Phi mà là Liêu Tường. Vậy cuối cùng hung thủ thật sự sau vụ án là ai? Vụ việc sau khi báo cáo lên cấp trên đã được cấp trên vô cùng coi trọng và lập tổ chuyên án để điều tra cẩn thận.

Với dự cảm mạnh mẽ của một cảnh sát anh nghĩ Liêu Phi sắp gặp nạn nên anh đã tăng cường bảo vệ, trực gác cho anh biết vụ án này có lên quan mật thiết với viên thủy tinh xanh anh đã phát hiện được ở hiện trường nhưng Liêu Phi lại không muốn giao viên thủy tinh xanh cho anh, sau quá trình điều tra không có tiến triển cuối cùng Liêu Phi cũng giao cho anh viên thủy tinh xanh. Từ viên thủy tinh xanh đã tìm ra một manh mối quan trọng là dưới ánh mặt trời viên thủy tinh xanh sẽ xuất hiện một địa chỉ email hộp thư điện tử có cả mật mã, bức thư đề cập tới Liêu Phi có một người chị song sinh tên Liêu Tường với một mối tình đã trải qua, còn tra ra được ba cô gái xấu số có cùng kết cục.

Liêu Tường quen biết bạn trai của cô là Lưu Băng trong một vụ tai nạn xe cộ, lúc ấy Liêu Tường bị một chiếc xe nhỏ đâm ngã, ở hiện trường có rất nhiều người tới xem náo nhiệt nhưng không ai tới giúp đỡ cô chỉ có Lưu Băng chủ động đứng ra chỉ trích tài xế đưa cô vào bệnh viện. Liêu Tường vì hành động của Lưu Băng mà nảy sinh tình cảm, sau đó không lâu thì chính thức quen nhau và dọn về sống chung. Mặc dù Lưu Băng tính tình nóng nảy, cổ chấp nhưng Liêu Tường nhiều lần mù quáng tha thứ và tin tưởng anh. Không lâu Lưu Băng trong công việc sáng tác bị người khác cướp mất thành quả sáng tác gặp đã kích nghiêm trọng, tinh thần xa xuất mắc bệnh tâm thần phân liệt. Hắn không tha thứ cho bất cứ thứ gì có giống vật sở hữu của hình kẻ cả Liêu Tường. Vì lí do này hắn không ngần ngại bày mưu, sắp đặt nhiều chuyện để giết chết ba cô gái được coi là có diện mạo giống Liêu Tường, thủ đoạn tàn nhẫn nhưng được sắp xếp rất gọn gàng nên không bị cảnh sát phát hiện. Đáng tiếc lưới trời lồng lộng, giầy không gói được lửa, khi mục tiêu kế tiếp của Lưu Băng xuất hiện là Liêu Vi em gái song sinh của Liêu Tường, trong lúc vô tình bị Liêu Tường phát hiện, ngoài khiếp sợ nhiều hơn nữa là nản lòng. Cô biết không thể ngăn lại hành động tàn nhẫn của Lưu Băng nhưng chính mình cũng không nỡ tố cáo. Vì vậy cô tình nguyện chết thay em gái và để ông trời quyết định có trừng trị Lưu Băng hay không. Cố lấy lí do thích một viên thủy tinh xanh nên đã lấy chứng minh nhân dân đưa em gái đi nơi khác, còn bản thân thì đến chỗ em gái ở. Trong đêm đó Liêu Tường thật sự chết trong tay người yêu. Trong tang lễ Lưu Băng biết được sự thật Liêu Tường đã dùng tính mạng để cứu em gái song sinh nên đau đớn tìm đến cái chết.

Lục Tuấn Huy sau khi đọc xong kịch bản thì vô cùng hứng thú, không nói hai lời liền tiếp nhận vai diễn. Nhưng có điều làm Lục Tuấn Huy không ngờ là một câu chuyện tư duy trôi chảy, tình tiết ly kỳ và đáng sợ như vậy lại được viết bởi một nữ tác giả xinh đẹp và dịu dàng như vậy, cô thật sự làm anh ta vô cùng khiếp sợ và bội phục.

Thật ra không chỉ có anh ta bội phục cô mà cô cũng bội phục anh. Lâm Sâm Sâm đặc biệt chú ý Lục Tuấn Huy luôn cầm theo kịch bản mọi lúc, mọi nơi dù là rảnh rỗi hay nghỉ ngơi chưa từng thư giãn. Có lúc thấy anh ta chỉ lẳng lặng ngồi học thuộc kịch bản, có lúc lại chăm chú luyện tập mọi phong thái, nét mặt của nhân vật. Những khi tới phiên anh ta diễn đều rất chú tâm và mau chóng hóa thân vào nhân vật, lời thoại rất trôi chảy, rất ít khi bị quay lại. Nếu có ai không thể tập trung, khó hòa vào nhân vật anh ta cũng sẽ giúp họ nghiên cứu để dễ nhận tâm hơn.

Có lẽ quá nhập tâm vào nhân vật, cho tới ngày tổ chức tiệc bấm máy Lục Tuấn Huy vẫn không thể thoát ra khỏi nhân vật, có người gọi anh ta Lục Tuấn Huy anh ta không có phản ứng nhưng khi gọi bằng tên nhân vật thì anh ta lại trả lời làm cho tất cả mọi người đều cười duy chỉ có Lâm Sâm Sâm là không cười, cô yên lặng quan sát anh ta nửa buổi và cuối cùng cầm ly rượu tới gần anh ta nói: “Lục tiên sinh thật không ngờ có thể mới được một diễn viên chuyên nghiệp và xuất sắc như anh có thể diễn tả một cách hoàn hảo nhân vật của tôi, mong rằng sau này có thể còn cơ hội hợp tác với anh.” nói xong cạn sạch ly rượu trong tay.

Mọi người cùng xúng sốt, không biết ai là người đầu tiên vỗ tay sau đó tất cả mọi người cùng vỗ tay, Lục Tuấn Huy bị chuột say trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Nữ chính Liêu Vi do nữ diễn viên tốt nghiệp học viện điện ảnh Tiểu Phi đảm nhiệm. Trong phim cô thủ vai Nhật Cửu cùng Nhất Hào do Lục Tuấn Huy thủ vai hai người nảy sinh tình cảm. Lần đầu tiên viên vai chính cô diễn cảnh thân mật với bạn diễn nam cảnh một vài cảnh hôn môi... Không có kinh nghiệm trước ống kính nên cô quyết định cùng Nhất Hào thân thiết hơn, thường cùng anh ăn cơm, thảo luận kịch bản

bồi dưỡng tình cảm, tránh cho lúc diễn bị lúng túng.

Lục Tuấn Huy từ đáy lòng rất thích cô gái thông minh ham học hỏi này nhưng cảm giác thích này không giống với cảm giác đối với Lâm Sâm Sâm, chỉ là sự quan tâm, chăm sóc dành cho sư muội. Nhưng thực tế giới giải trí không nghĩ như vậy, luôn cho rằng họ có những quan hệ mập mờ tạo ra những scandal tình ái. Nhưng may mắn Lục Tuấn Huy là quân tử không dựa vào những tin đó mà có những hành động khiếm nhã với nữ diễn viên, dù là nói chuyện hay thảo luận cũng rất chuẩn mực, nên người ngoài không thể tìm ra bất cứ sơ hở nào, chỉ có thể lén lút thảo luận trong lúc giải lao.

Từ ngày đó Lâm Sâm Sâm rất bận rộn không có thời gian tới studio, mỗi lần nghe phim trường có người đến thăm Lục Tuấn Huy hay nhìn quanh mọi nơi để tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp nhưng lại thất vọng thu hồi ánh mắt. Đạo diễn Liên nói gần đây anh ta không có tâm trạng thường hay phải quay lại nhiều lần mới thành công. Anh ta cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc đầu lại diễn tốt như vậy là vì có cô, không muốn mất mặt trước cô, cô chính là động lực của anh ta chỗ nào có cô chỗ đó anh ta sẽ tập trung cao nhất. Thì ra nhớ thương một người là cảm giác này, một người luôn kiêu ngạo trong sự nghiệp như anh ta cũng khó tránh, anh ta tự nhủ không thể như vậy, phải nghĩ ra biện pháp thay đổi

7. Chương 7

Lâm Sâm được mời tham gia nghi thức khởi động máu, ngay sau đó lại tham quan phòng quay phim tập 1. Kịch bản biên từ tiểu thuyết cùng tên “Thủy tinh Lam dưới ánh mặt trời” của Lâm Sâm. Trách sao vừa nghe được tên phim, đa số những người lại tưởng rằng là phim thần tượng tuổi trẻ, mà trên thực tế đây là kịch phá án và bắt giam.

Tình tiết quay chung quanh những vụ án giết người phức tạp. Chủ yếu nội dung nói lại một cục điều tra phá án nhanh chóng của cục công an A trong vụ phá án và bắt giam một vụ phản thủy lập được công lớn, nhưng một tháng sau, anh ta lại nhận biết một điểm mới khi nhìn thấy vòng Lam Thủy Tinh trên cổ gái Lâm Vi, một sợi dây đã nhìn thấy trên người chết. Thủy tinh có hình dáng đặc biệt, hơn nữa trong bóng tối phát ra ánh sáng màu nâu, chỗ sáng lại phát ra ánh sáng tối tăm, hiện tại vì vậy đối với thủy tinh có ấn tượng rất sâu sắc. Trải qua suy nghĩ, anh cho rằng vụ án này có nhiều điểm nghi ngờ, vì thế đem hồ sơ vụ án đến hiện trường tìm lại manh mối. Kết quả sau khi điều tra nằm ngoài dự đoán của mọi người, thân phận của người chết đã bị đoán sai, điều tra cho thấy, tên thật người chết không phải là Liêu Vi, Lâm Vi mới chính là Liêu Vi. Như thế sự thật vụ án phản thủy là do ai gây ra? Điều này làm cho lãnh đạo cục công an an coi trọng, cũng thành một tổ chuyên án điều tra lại một lần nữa.

Hiện tại dự cảm Liêu Vi sắp gặp phải nguy hiểm, vì thế tăng cường bảo vệ đối với cô, trực giác của anh cho rằng vụ án này và miếng thủy tinh Lam kia có mối quan hệ quan trọng, nhưng Liêu Vi lại cự tuyệt không chịu giao thủy tinh Lam ra. Sau khi liên tiếp điều tra không ra manh mối. Hóa ra thủy tinh Lam có khắc một số chữ nhỏ, cần phải để dưới ánh mặt trời mới có thể nhìn thấy rõ. Hàng chữ này là một địa chỉ mật mã hòm thư internet. Bây giờ bọn họ tìm trong hòm thư được một lá thư, trong thư kể lại chuyện tình cảm của hai chị em song sinh Liêu Vi và chị Liêu Tường, từ đó, cuối cùng cũng tra ra hung thủ phía sau vụ án, cũng vì vậy kéo lấy ba vụ án nữ xác chết không đầu ở hiện trường vẫn chưa phá án được.

Liêu Tường cùng bạn trai Lưu Băng quen biết trong một tai nạn xe, lúc đó Lưu Tường bị một chiếc xe nhỏ đụng ngã, người qua đường qua lại chỉ xem náo nhiệt, đúng lúc đó chỉ có Lưu Băng đứng gần lái xe lại đưa Liêu Tường vào bệnh viện. Lưu Tường vì Lưu Băng có nghĩa khí giúp đỡ nên bắt đầu nảy sinh tình cảm, hai người nhanh chóng phát triển vì ở gần nhau. Lưu Băng tánh tình nóng nảy, cố chấp, mà Liêu Tường lại không để ý một chút nào, không chỉ có việc dễ dàng tha thứ, thậm chí đối với anh ta còn tín nhiệm mù quáng. Về sau, Lưu Băng trong công việc bị người khác đạo văn dẫn đến chịu đả kích lớn làm cho bị tâm thần phân liệt nhẹ, anh ta không thể dễ dàng tha thứ cho việc trên đời này có thứ gì giống với của anh, trong đó có cả Liêu Tường, vì vậy liên quan đến lý do anh không tiếc mà ra tay sát hại ba cô gái được cho rằng có diện mạo rất giống Liêu Tường, thủ đoạn tàn nhẫn mà xử lý cực kỳ sạch sẽ lưu loát, cứ thế đến nay chưa bị cảnh sát bắt được. Đáng tiếc lưới trời tuy thưa, giầy không gói được lửa, lúc anh ta đang ra kế

hoạch ám sát em gái của Liêu Tường, kế hoạch vô ý bị Liêu Tường Phát hiện, cô cả kinh sợ hãi, càng muốn nản lòng thoái chí. Cô biết bản thân mình không ngăn cản được sự đồ sát của anh ta, nhưng cô cũng không trình báo tội ác của anh được, vì thế cô muốn thay em gái mình đi tìm cái chết, sau đó để cho ông trời quyết định có trừng phạt anh hay không, bởi vậy nên có thủy tinh LAm. Liêu Tường giả làm người khác tìm em gái mình đi đến nơi khác, tự mình ở trong nhà em gái. Vào lúc ban đêm, cô ước nguyện được đền bù chết dưới tay của tình nhân. Liêu Tường trẻ tuổi không có cách nào bảo vệ em gái đành hy sinh bản thân mình, mà Lưu Bằng sau khi biết được bạn gái mình chết dưới tay mình thì tinh thần tan vỡ, tự sát mà chết.

Lục Tuấn Huy đọc kịch bản xong liền sinh lòng hứng thú, không nói hai lời liền nhận lời. Chỉ là anh tuyệt đối không nghĩ tới tình tiết mê ly như vậy, sự kinh sợ làm cho người khác sợ hãi cứ thế từ một tác phẩm Diệt Linh Nữ Tử. Cô quả thật làm cho anh kinh ngạc, lại vô cùng bội phục.

Kỳ thật, không chỉ có anh kính nể đối với cô, cô đối với anh cũng như vậy. Lâm Sâm chú ý thấy, lúc Lục Tuấn Huy diễn hay nghỉ ngơi, anh đều ôm kịch bản để nghiên cứu, chưa từng thả lỏng. Có khi anh chỉ lặng lẽ ngồi một chỗ ngâm nga lời kịch, có khi chính mình luyện tập động tác biểu tình nhân vật một lát. Mỗi khi anh lên sân khấu, lời kịch cũng nhớ rõ cực kỳ, luôn luôn nhập vai diễn rất nhanh cũng có thể tập trung lực ý không giống như quân nhân đào ngũ, lời kịch cũng nhớ rõ cực kỳ, quay chụp trong quá trình rất ít bởi vì anh bị NG. Nếu những diễn viên khác nhập vai chậm hoặc tinh thần không tập trung, anh cũng sẽ kiên nhẫn dẫn đường bọn họ, giúp mọi người mau chóng nhập vào vai diễn.

Có lẽ nhập vai quá sâu, mãi đến tối hôm đó ăn tiệc chúc mừng khởi động máy, Lục Tấn Huy vẫn đắm chìm vào nhân vật không thoát khỏi được. Người ngoài gọi tên thật của anh, anh không hề phản ứng, vì thế liền có người chọc ghẹo gọi anh là “Vu Đội”, quả nhiên anh lập tức trả lời. Làm cho một bàn mọi người vui vẻ cười ngã trái ngã phải, chỉ có Lâm Sâm không người, cô yên lặng nhìn kỹ anh, bỗng nhiên cầm ly rượu, nói với Lục Tấn Huy: “Anh Lục, tôi kính anh một ly, thật cao hứng có thể mời anh một diễn viên ưu tú như vậy diễn nhân vật dưới ngòi bút của tôi, hy vọng về sau có cơ hội hợp tác với anh.” Nói xong uống sáo rượu đổ trong ly.

Mọi người sững sốt một lát, không biết ai vỗ tay trước, những người khác cũng vỗ tay theo. Lục Tấn Huy lại vỗ tay nhiệt tình xong xử lý nước trong ly.

Trong kịch nữ chính Liêu Vi do Lê Tiểu Phi tốt nghiệp học viện điện ảnh đóng, ở trong phim cùng nam Nhất Hào lâu ngày sinh tình sau cùng người có tình sẽ thành gia quyến. Cô là lần đầu tiên cũng diễn viên nam hợp tác đóng chung, đối với ôm, hôn môi với các kiểu thân thiết trên màn ảnh thì không có nhiều kinh nghiệm, vì thế để có thể diễn nhập tâm nhân vật tốt, cô quyết định cùng nam Nhất Hào do Lục Tấn Huy đóng bồi dưỡng tình cảm thật tốt, miễn cho đến lúc diễn sẽ không bắt đầu khó chịu. Vì thế, thời gian quay phim, cô thường chủ động tìm Lục Tuấn Huy cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm sau đó diễn trò, có chỗ nào không hiểu cũng sẽ khiêm tốn học hỏi.

Lục Tuấn Huy cũng từ trong lòng thích cô gái thông minh hiếu học này, bất quá loại thích này không giống với cảm giác thích Lâm Sâm, đây là một loại tình cảm chiếu cố đối với em gái, mà không phải là ý yêu thương như đối với Lâm Sâm. Nhưng giới diễn viên nghệ sĩ là một vòng thị phi, hai nhân vật chính trong lòng bằng phẳng, bình thường diễn trò cùng một chỗ là vì bồi dưỡng tình cảm, nhưng trong mắt mọi người xung quanh là thành một chuyện xấu. May là Lục Tuấn Huy là chính nhân quân tử, quyết không mượn vai diễn chiếm tiện nghi nữ diễn viên, hành động cùng nói chuyện đều theo quy cũ, mọi người tính lên nói chuyện cũng không tìm được đầu đề, đơn giản là nhàn hạ lá lú chế tạo một đề tài thôi.

Từ sau hôm đó, Lâm Sâm liền không trở lại trường quay. Nên mỗi khi có người đến thăm bạn, Lục Tuấn Huy đều khẩn trương nhìn quanh bốn phía không buông tha bất cứ ngõ ngách nào, mãi đến khi xác định không có bóng dáng xinh đẹp trong lòng xuất hiện mới mất mát thu hồi tầm mắt. Đến đạo diễn đều nói gần đây anh dường như không có tâm trạng, từng cảnh đều phải quay vài lần mới xong. Anh cuối cùng cũng rõ vì sao lúc đầu quay trang thái của mình lại tốt như vậy, đó là bởi vì có cô ấy ở đây, anh muốn ở trước mặt cô bày ra mặt tối ưu nhất, cho nên anh cố gắng tận lực. Cô là động lực của anh, có cô ở đây anh mới có thể tập trung toàn lực ứng phó. Hóa ra lo lắng một người chính là cảm giác này, đến cả bản thân từ trước đến nay đều kiêu ngạo trong công việc đều phải chịu quấy nhiễu. Anh nói với bản thân, không thể để xuống như vậy, anh phải nghĩ biện pháp thay đổi tình huống này.

8. Chương 8

“Anh muốn nói gì?” Ánh mắt Lâm Sâm Sâm đề phòng nhìn anh.

Cô lạnh nhạt làm anh có chút không biết làm sao, giọng điệu cũng không tự giác mềm xuống: “Sâm Sâm, cho anh một cơ hội, chúng ta lui tới đi. Anh sống đến hơn ba mươi tuổi còn chưa có một bạn gái chính thức, có lẽ không thể làm rất tốt, nhưng anh thật tâm.”

Lâm Sâm Sâm nghe lời của anh thái độ hòa hoãn: “Đội ơn tình yêu sai trái của anh, rất xin lỗi tôi vẫn không nói chuyện rõ ràng làm cho anh hiểu lầm, anh sẽ tìm được cô gái thích hợp hơn, chúng ta vẫn làm bạn bè bình thường thôi.”

Đồng Húc Lăng nghe vậy như được cảnh tỉnh, anh đã để tư thái rất thấp, không ngờ cô lại cự tuyệt anh lần nữa, đây chính là tâm địa sắt đá. Tim anh nhất thời lạnh nửa phần: “Tại sao không chấp nhận?”

Lâm Sâm Sâm bình tĩnh đáp: “Bởi vì tôi muốn sống cuộc sống độc thân.”

“Có phải em chịu cái gì kích thích không?” Chưa kịp suy nghĩ sâu xa, những lời này liền bật thốt lên, nhưng Đồng Húc Lăng cũng không hối hận, anh đã muốn hỏi như thế từ lâu rồi.

Lâm Sâm Sâm dở khóc dở cười: “Trí tưởng tượng của anh quá phong phú, tôi chỉ cảm thấy cuộc sống độc thân thoải mái đơn giản.”

“Em muốn trải qua cuộc sống chính là ăn chay tin Phật? A, quả nhiên đủ thanh tâm quả dục.” Đồng Húc Lăng cười lạnh. “Vậy em TMD* vì sao lại ăn mặc thật xinh đẹp tới trên hoa ghẹo nguyệt?”

*TMD: ta ma de = con mẹ nó

Lâm Sâm Sâm nghe thoáng chốc kinh sợ không dứt, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cô thử bình ổn mình đang thở dốc kịch liệt, giọng nói khẽ run: “Xin chú ý hình tượng của anh, Thượng tá Đồng.”

“Chú ý đến hình ảnh có ích gì, em sẽ nhìn anh hơn hai mắt sao?” Đồng Húc Lăng khinh thường hừ lạnh. “Nhớ lời em đã nói hôm nay, đừng để cho anh nhìn thấy em và bất kỳ người đàn ông nào ở chung một chỗ, như vậy anh sẽ phải nhỏ mắt của mình hôm nay.”

Lâm Sâm Sâm cũng cảm thấy lạnh tâm, nhưng vẻ mặt đã khôi phục tự nhiên: “Xin hỏi tôi có thể đi chưa?”

Đồng Húc Lăng dùng sức kéo cửa phòng ra, không nhìn cô: “Đi thông thả không tiễn!”

Lâm Sâm Sâm liền từ trước mặt anh đi qua, không chậm trễ chút nào ra khỏi phòng. Ở cầu thang bắt gặp Thẩm Bích Tâm đi lên giục bọn họ ăn cơm, cô vẫn có thể giữ vững thái độ lễ độ khiêm nhường nói: “Dì Thẩm, thật xin lỗi, cháu có việc đi trước, lần sau sẽ tới thăm dì.” Trong lòng cô nghĩ: sẽ không còn có lần sau.

“Ôi, đây là thế nào, Sâm Sâm, Sâm Sâm, đừng đi.” Thẩm Bích Tâm đuổi theo xuống lầu, trên lầu truyền tới “Ầm!” một tiếng vang thật lớn làm bà sợ hết hồn. Bà than một tiếng, tính bướng bỉnh của tiểu tử này lại phát tác.

Cũng không trách, từ nhỏ Đồng Húc Lăng đã thông minh xuất chúng, mọi việc đều ở trong tay, bởi vì tài cán hơn người của nó, trưởng bối cũng cưng chiều nó, cùng thế hệ cũng thuận theo nó, phụ nữ chung quanh càng thêm yêu thích nó, bao giờ chạm qua loại đình này? Để cho nó gặp phải một chút ngăn trở cũng tốt, quá trôi chảy chỉ biết kiêu ngạo hơn, cũng nên có người áp chế áp chế nhuệ khí của nó.

Nhìn bộ dáng tiểu tử này muốn tiết kiệm cơm tối, Thẩm Bích Tâm nhìn thức ăn phong phú trên bàn ăn, quyết định gọi điện thoại hỏi lão già một chút có muốn mang mấy thuộc hạ trở về ăn cơm không.

Lâm Sâm Sâm ngồi trước máy vi tính nửa ngày, cũng không có tâm sáng tác. Rốt cuộc vẫn bị thằng cha tự cho là đúng đó ảnh hưởng đến tâm tình. Dám nói cô trên hoa ghẹo nguyệt, thật là chuyện cười lớn, mọi người đều có lòng thích cái đẹp, chẳng lẽ ăn mặc đẹp mắt một chút chính là vì trên chộc đàn ông sao? Còn nói cô ăn chay tin Phật, dứt khoát nói thẳng cô là ni cô là được. Cô chỉ thích ăn chay, thích xem chuyện xưa trong kinh Phật, thích nghe nhạc Phật giáo mà thôi, còn chưa đạt tới cảnh giới tín ngưỡng tôn giáo. Cũng không biết là anh nghe được tin đồn ở đâu. Đừng trách người ta nói lời đồn đại luôn vạ vạ đáng sợ,

rõ ràng là mèo nhà thị trưởng chết rồi, truyền đi liền thay đổi thành thị trưởng chết rồi. Ai, không muốn, tiến độ sáng tác đã hạ thấp, mà quần bọn họ làm truyền khí gió gì làm gì, cô - Lâm Sâm Sâm là dạng gì có quan hệ gì với bọn họ? Về phần Đồng Húc Lãng, có lẽ cũng không làm bạn bè được. Loại chúa này khó phục vụ, cô vẫn trào cao không nổi.

Hai tháng sau, một ngày, khi Lâm Sâm Sâm cũng sắp quên sự tồn tại của người đàn ông này, thế nhưng anh lại xuất hiện ở trong tầm mắt của cô lần nữa. Ngày này Lâm Sâm Sâm đánh chữ đến mức phiền lòng ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ oan gia ngõ hẹp, cứ nhiên ở trong cửa hàng thấy Đồng Húc Lãng, hơn nữa còn gặp không chỉ một lần. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đứng trước quầy đồ trang sức bằng thạch anh, bên cạnh có một cô gái xinh xắn lạnh lùng, nổi bật lên sự cao lớn uy vũ của anh. Ngạc nhiên nhất là anh mặc quân phục đi dạo cửa hàng. Trong ấn tượng của Lâm Sâm Sâm, ngày nghỉ anh vẫn mặc đồ thường xuất hiện trước mặt cô. Không thể phủ nhận, quân phục phù hợp tư thái cường tráng cao lớn của anh hơn, thật giống như anh sinh ra để mặc quân trang. Lần thứ hai là ở trước một quầy mỹ phẩm chuyên doanh, người phụ nữ kia ngồi trên băng ghế để nhân viên quầy chuyên doanh thử trang điểm, Đồng Húc Lãng đứng bên cạnh cô nhìn. Lần thứ ba là ở khu thời trang nữ, bọn họ đang chọn quần áo. Cũng không biết anh thật sự không nhìn thấy cô hay là nhìn thấy làm như không thấy, dù sao ở lần thứ nhất cũng không chào hỏi cô. Rất kỳ diệu, lần đầu tiên trong lòng Lâm Sâm Sâm cảm thấy có chút mất mát vì một người đàn ông.

Gần tối, Lâm Sâm Sâm nhàn nhã tản bộ dọc theo bóng đèn đường màu vàng về nhà. Còn chưa đi đến cổng chung cư, liền nhìn đến một người thân thể cao lớn đứng ở phía xa, trong tay cầm một đồng hồ. Tim cô chợt gia tốc, dự cảm khiến cô bước nhanh. Đến gần vừa nhìn, đó không phải là Đồng Húc Lãng thì là ai? Cô kềm chế tâm tình vui sướng, bình thần tiến lên chào hỏi: “Này, đã lâu không gặp!”

Đồng Húc Lãng thấy cô cũng không nhận được vui mừng, anh sai bước vượt đến trước mặt cô, ánh mắt tham lam nhìn chăm chú vào cô. Hai tháng không gặp, anh lại cơ hồ nhớ nhung cô. Lần trước sau khi tan rã trong không vui, anh cũng muốn quên cô. Nhưng bóng dáng của cô đã chiếm cứ cả buổi tìm của anh, muốn đuổi nói dễ vậy sao. Sau đó anh cũng dần dần nghĩ thông suốt, chuyện tình cảm không vội vàng được, nếu cô có nút thắt trong lòng, vậy anh chỉ có thể tiếp tục cố gắng.

Xế chiều hôm nay, Đồng Húc Lãng từ viện phòng không ra ngoài, không để ý tới về nhà liền chạy thẳng tới cửa hàng muốn mua ít đồ muốn Lâm Sâm Sâm vui, thuận tiện bồi tội chuyện lần trước. Ở bên trong lắc lư nửa ngày cũng mò không ra nên mua thứ gì, đúng lúc này gặp được Đường Diêu hàng xóm trong đại viện quân khu. Anh không nói hai lời liền lôi Đường Diêu giúp anh nghĩ kế. Đồng Húc Lãng nhớ tới trên cổ tay Lâm Sâm Sâm toàn mang mấy xâu thạch anh trân châu, vì vậy cùng Đường Diêu đi chọn đồ trang sức bằng thạch anh. Rồi sau đó mỹ phẩm và quần áo tự nhiên cũng là Đường Diêu giúp một tay chọn. Nhưng anh không ngờ chính lúc bọn họ hết lòng chọn quà tặng, tình cảnh này đã bị Lâm Sâm Sâm thu hết vào mắt từ lâu. Lâm Sâm Sâm không chút ngoại lệ coi Đường Diêu trở thành bạn gái anh mới kết giao.

“Sâm Sâm, chuyện lần trước là anh không đúng, những thứ đồ này em nhận lấy coi như bồi tội cho em.” Đồng Húc Lãng nhét bao lớn bao nhỏ trong tay vào trong lòng cô.

Lâm Sâm Sâm nhìn đồ đầy trong lòng, cười khổ nói: “Coi như Đồng đại thiếu gia anh có tiền cũng tội gì khoe khoang như vậy. Bồi tội tôi nhận trong lòng, đồ anh cầm về.” Vừa nói vừa đẩy toàn bộ đồ vào trong ngực anh.

“Em đừng vờ ngớ ngẩn, những thứ đồ của phụ nữ đó anh lấy về cho ai dùng?” Đồng Húc Lãng lấy tay cản trở: “Đẩy nữa, đẩy nữa anh ôm em!”

Lâm Sâm Sâm lập tức ngừng động tác, trừng mắt nhìn anh: “Anh mua những thứ này cho tôi không sợ bạn gái mất hứng?”

Mặt Đồng Húc Lãng liền biến sắc: “Bạn gái anh ở đâu ra? Em đừng làm tổn thương anh có được không?”

Lâm Sâm Sâm cũng không tranh cãi với anh, cầm chắc đồ trong tay: “Vậy tôi cũng không khách khí.”

Đồng Húc Lãng sát ngôn quan sắc* nói: “Không tức giận chứ?”

*Sát ngôn quan sắc: Nhìn mặt lựa lời nói

Lâm Sâm Sâm nghiêng mắt nhìn anh: “Lần sau miệng chó không mọc ra ngà voi nữa, đừng trách bản cô nương trở mặt.”

Đồng Húc Lăng dùng nắm đấm quyền anh, hoan hô: “Hù dọa nha!”

9. Chương 9

Lâm Sâm Sâm mở quà của Đồng Húc Lăng tặng ra, một bộ đồ trang sức đeo tay thạch anh cao quý trang nhã Swarovski*, một bộ mỹ phẩm và nước hoa Lancôme**, còn có một cái váy màu đỏ. Lâm Sâm Sâm mỉm cười, dường như còn thiếu một đóa hoa đỏ thắm trên tai, anh cho rằng tôi là con gái Tây Ban Nha sao?

*Swarovski: nhãn hiệu trang sức pha lê nổi tiếng thế giới do Daniel Swarovski thành lập năm 1892.

**Lancôme: Thành lập năm 1935 bởi Armand Petitjean tại Pháp, Lancôme Paris là thương hiệu sản phẩm trang điểm. Sở hữu bởi L'Oréal từ 1964, Lancôme là một phần của nhánh các sản phẩm xa xỉ, cung cấp các sản phẩm dưỡng da, nước hoa và trang điểm với mức giá cao.

Chuông điện thoại di động oanh tạc, Lâm Sâm Sâm để váy xuống đi nhận điện thoại. Cô liếc mắt nhìn số, là Lục Tuấn Huy. Cơ hồ cứ vài ngày thì anh ta gọi điện thoại cho Lâm Sâm Sâm hàn huyên tình trạng gần đây của nhau một chút. Cuộc sống của Lâm Sâm Sâm bình thản như nước lọc không có gì có thể xét đoán, đa số cô chỉ lắng nghe Lục Tuấn Huy nói. Cô nghĩ, có lẽ anh ta cần một người nghe tốt để thổ lộ tiếng lòng, như vậy cô liền thỏa mãn nguyện vọng của anh ta, dù sao diễn viên là một loại nghề nghiệp có áp lực trong lòng và cường độ lao động khá lớn.

Chỉ là hình như gần đây tâm tình Lục Tuấn Huy không tệ, anh ta rất ít nói đến phiền não trong công việc, mà là tán gẫu chút chuyện lý thú. Ví dụ như trong phim có rất nhiều pha kinh khủng và cảnh tượng âm trầm, nữ diễn viên chính Lê Tiểu Phỉ bởi vì nhập vai quá sâu toàn đắm chìm trong trong sự sợ hãi không cách nào tự kiềm chế, tâm tình vẫn lo lắng không chịu nổi. Có lúc nhân viên làm việc ở sau lưng cô vỗ một cái cũng sẽ dọa cô ta gần chết, đối với sự muội yêu mến Lục Tuấn Huy không thể làm gì khác hơn là thường khuyên bảo cô, Lê Tiểu Phỉ vì không suy nghĩ lung tung trừ thời gian ngủ còn lại toàn ở bên cạnh anh tìm kiếm cảm giác an toàn.

Lâm Sâm Sâm pha trò nói: “Xem ra sau khi diễn xong liền muốn thành một đoạn kim ngọc lương duyên rồi.”

Lục Tuấn Huy bên đầu kia điện thoại nghe xong lập tức cứng đờ, vội giải thích: “Sâm Sâm, em đừng hiểu lầm, anh và Tiểu Phỉ chỉ là quan hệ sư huynh sư muội.”

Lâm Sâm Sâm mỉm cười nói: “Đừng khấn trương, tôi chỉ đùa một chút. Thật ra thì ngoại hình hai người bọn anh thật sự rất xứng, kim đồng ngọc nữ rất dễ nhìn.”

Trong lòng Lục Tuấn Huy có chút không thoải mái, vì vậy nói sang chuyện khác tán gẫu với cô về văn học. Lâm Sâm Sâm vốn tưởng rằng diễn viên xuất thân từ võ giã như anh sẽ không ham thích văn học, không ngờ anh đã đọc không ít, đánh giá rõ ràng mạch lạc. Anh phá vỡ rất nhiều ý niệm cũ của cô, không thể không nói là “Một đóa hoa tuyệt thế”. Bọn họ trò chuyện với nhau rất vui, vì vậy anh nắm lấy cơ hội hẹn cô, cô vui vẻ đồng ý.

Địa điểm gặp mặt là ghế dài của Wizard Of Oz***. Lâm Sâm Sâm đặc biệt đến sớm mấy phút nhưng Lục Tuấn Huy đã ngồi ở chỗ đó chờ cô rồi. Anh như cũ đứng lên chào đón cô với khuôn mặt tươi cười, nụ cười kia mang tới ấm áp khiến cô thoải mái. Cô thích người chân thành, càng hiểu rõ anh, cảm tình liền tăng thêm mấy phần.

***Wizard Of Oz: là bộ phim Mỹ năm 1939 thuộc thể loại phim thần thoại và được chuyển thể từ tiểu thuyết thiếu nhi The Wonderful Wizard Of Oz của L.Frank Baum

Biết trong mấy tháng này, bọn họ đã trở thành bạn bè rất hợp ý, trên căn bản có thể nói là không có gì giấu nhau. Nghĩ tới bộ phim đang đến giai đoạn cuối, Lâm Sâm Sâm phát hiện Lục Tuấn Huy gầy đi không ít, khuôn mặt cũng có chút lõm vào. Nhưng mà ánh mắt của anh trong trẻo, ngược lại đáng vẻ lại cực kỳ có tinh thần, không giống một số đàn ông gầy yếu chán nản. Thân hình Lục Tuấn Huy cao chững có một

180 cm, không khác biệt lắm với Đồng Húc Lăng, nhưng người thứ hai bởi vì thể trạng vốn khỏe mạnh làm cho người ta có ấn tượng càng cao to hơn. Mắt của Lục Tuấn Huy là mắt một mí, mặc dù không to nhưng cũng rất có hồn, và lại thường lấp lánh ánh sáng tinh khiết thành khẩn, không giống mắt Đồng Húc Lăng đặc biệt lớn, luôn lộ ra sự sắc bén của người có khí thế bức người. Lâm Sâm Sâm thấy mình rất kỳ quái, gần đây toàn thích so sánh hai người này. Bất kể như thế nào, chung quy là Lục Tuấn Huy cho cô cảm giác thân thiết một chút.

Về mặt Lâm Sâm Sâm dịu dàng nhắc nhở: “Hình như anh gầy đi một chút, dù đuổi theo tiến độ thể nào cũng phải chú ý sức khỏe, đây chính là tiền vốn làm cách mạng, ngàn vạn lần đừng mệt mỗi đến sụp đổ.”

Lục Tuấn Huy sững sốt một lúc mới cười ngây ngô nói cảm ơn. Cô quan tâm anh, trong lòng anh cảm thấy vô cùng phần chấn.

“Anh muốn làm phiền em một chuyện.” Vốn là Lục Tuấn Huy vẫn còn do dự có nên nói chuyện này không, lúc này thấy cô thân thiết hơn liền quyết định nói ra.

Cô nói dứt khoát: “Nói đi.”

“Chị ruột anh từ quê xa đến xem anh quay phim, anh muốn mua cho chị ấy với cả ba mẹ chút đồ mang về, nhưng anh không phải là người gốc ở đây, không biết ở đây có đặc sản gì.”

Lâm Sâm Sâm sáng khoái nói: “Chuyện này giao cho em, anh chuyên tâm quay phim đi đừng quan tâm.”

Lục Tuấn Huy vội nói: “Em hiểu lầm, anh muốn làm phiền em đi cùng anh, em là phụ nữ, sao có thể để em đi một mình?”

Lâm Sâm Sâm khoát khoát tay: “Đừng khách khí, việc rất nhỏ, có muốn em đi dạo chung quanh với chị anh một chút không?”

Lục Tuấn Huy nghe vậy thụ sủng nhược kinh****, anh đang có ý đó, vốn là còn sợ Lâm Sâm Sâm cự tuyệt, không ngờ cô lại hiểu ý người khác như thế, anh không khỏi phỏng đoán Lâm Sâm Sâm cũng có cảm giác với anh.

****Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm mà lo sợ

Quả nhiên Lâm Sâm Sâm nói là làm, cô rút hai ngày vô ích cùng chị Lục vòng vo mấy cảnh nổi tiếng nhất một chút cũng tự mình chọn rất nhiều đặc sản để cho chị ấy mang về nhà. Chị Lục vui vẻ ở trước mặt Lục Tuấn Huy khen không ngừng, tất nhiên Lục Tuấn Huy cũng mừng rỡ như điên.

Ngày chị Lục về quê, lưu luyến không rời lôi kéo Lâm Sâm Sâm cảm thán: “Ôi, nhà chúng tôi vẫn lo lắng Huy Tử muốn lấy nữ minh tinh làm vợ, không ngờ vận khí nó không tệ, lại tìm được phụ nữ có tài có tri thức hiểu lễ nghĩa như em, thật là phúc mấy đời tu luyện nhé. Không lừa em, nhà chúng tôi nghèo đến nổi vang leng keng, ban đầu ngay cả tiền để Huy Tử lên đại học cũng không lo được, cha mẹ cũng bắt đắc dĩ đưa nó vào trường võ thuật. Ai biết Huy Tử cho bọn ta không thua kém như vậy, tự mình thi đậu học viện điện ảnh. Em đừng thấy nghề nghiệp của nó là diễn viên, nhân phẩm của nó thật sự rất hiền lành thật thà, tiền kiếm được gửi về nhà cũng không ít, bây giờ đi đâu tìm được thằng bé nào chất phác như vậy, em nói có đúng không?”

Lâm Sâm Sâm mỉm cười cầm tay chị Lục nói: “Chị, em hiểu ý của chị, Tuấn Huy thực sự là người đàn ông tốt hiếm có, em cũng cảm thấy anh ấy là người đặc biệt chất phác đặc biệt chân thành, nhưng chị hiểu lầm quan hệ của bọn em rồi, bọn em chỉ là bạn bè bình thường. Diễn viên có thực lực như anh ấy rất khó có được, tương lai nhất định sẽ thăng tiến rất nhanh để cho mọi người cũng có cuộc sống tốt nhất, anh ấy cũng nhất định sẽ tìm được một cô gái ưu tú có thể xứng đôi với anh ấy.”

Chị Lục nghe lời nói của Lâm Sâm Sâm lập tức liền bối rối, chị quay đầu nhìn về phía Lục Tuấn Huy, chỉ thấy sắc mặt anh rất kém, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm Lâm Sâm Sâm, một câu cũng nói không nên lời.

Sau khi chị Lục đi, Lục Tuấn Huy hỏi Lâm Sâm Sâm: “Có phải em có bạn trai không?”

Lâm Sâm Sâm nhắc đến thời điểm quan hệ trong sạch của hai người bọn họ, anh liền có chút hoài nghi. Anh thầm mắng mình chậm lụt, mặc dù thoát nhìn Lâm Sâm Sâm vô cùng trẻ, không có gì khác biệt với nữ

sinh đại học, nhưng dù sao cô đã 27, 28 tuổi, lấy dung mạo và tài hoa của cô quyết không khả năng danh hoa vô chủ. Lục Tuấn Huy vì mấy tháng qua tự mình đa tình mà than thở.

Ai ngờ, Lâm Sâm Sâm lại đáp: “Không có, em cũng không có ý định quen bạn trai.”

Lục Tuấn Huy chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng, cô đang nói cái gì, cô nói không định quen bạn trai? Cô còn có bao nhiêu chuyện có thể làm cho anh kinh ngạc, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Lục Tuấn Huy gian nan mở miệng: “Sao em lại có loại suy nghĩ này?”

Lâm Sâm Sâm cười một tiếng: “Thật sự kỳ quái sao? Bây giờ phụ nữ có ý tưởng độc thân cũng không ít.” Cô phất phất tay tạm biệt anh, bước chân nhẹ nhõm rời đi.

10. Chương 10: Chương 10

Rất kỳ diệu, kể từ sau lần náo loạn không vui, quan hệ của Đồng Húc Lăng và Lâm Sâm Sâm không những không bất hòa, ngược lại bước gần một bước đến hướng bạn bè tri kỷ. Rõ ràng Đồng Húc Lăng cảm thấy Lâm Sâm Sâm không hề lạnh nhạt phòng bị với anh nữa, mà là vừa nói vừa cười giống như bạn thân, tự nhiên cũng chung đụng rất nhiều. Nhưng anh không cảm thấy vui mừng, ngược lại âm thầm lo lắng. Tự nhiên như chính anh đã từng nói, bạn bè quá tốt không làm vợ chồng được. Ai, Đồng Húc Lăng không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, nghĩ đến anh hăng hái nhiều năm, chưa từng lo được lo mất như thế, ngàn vạn lần không nên gặp được Lâm Sâm Sâm. Nghiệt duyên, nghiệt duyên mà!

“Nghiệt duyên cái gì?” Thẩm Bích Tâm gõ nhẹ lên đầu anh: “Trở lại liền than thở, đây là thế nào?”

Đồng Húc Lăng phờ phạc rồi rượt ngã trên ghế sofa, giống như nhị thế tổ.

“Rốt cuộc thế nào, gần đây không phải con và Lâm Sâm Sâm rất gần gũi?” Bây giờ Thẩm Bích Tâm quan tâm nhất chính là chuyện lớn cả đời của anh.

“Khụ, mẹ không biết đừng nói mò, gần cái gì mà gần. Căn bản cô ấy không coi con như đàn ông.” Đồng Húc Lăng mím môi, dương cương trên mặt lộ ra mấy phần trẻ con không hợp tuổi.

Thẩm Bích Tâm thấy thế thiếu chút nữa cười híp mắt, “Nó không xem con là đàn ông chẳng lẽ còn coi con thành phụ nữ sao?”

Đồng Húc Lăng cũng không muốn tranh cãi. “Ồi, con đang phiền lắm, mẹ cũng đừng làm cho con loạn thêm.”

Thẩm Bích Tâm khinh thường nói: “Lười phải quản con, dù sao trước sinh nhật ba mươi tư tuổi đuổi không kịp Lâm Sâm Sâm thì tiếp tục xem mắt cho mẹ. Đã xong chưa, thiên hạ này không chỉ có nó là con gái, con để tâm đến chết như vậy là so tài với ai đây.”

Đồng Húc Lăng không thuận theo nói: “Không phải tối hậu thư của mẹ là ba mươi lăm tuổi sao, tại sao lại nói trước?”

Thẩm Bích Tâm liếc anh: “Có gì khác biệt, ba mươi tư tuổi con không tìm, ba mươi lăm tuổi có thể kết hôn sinh con sao?”

Đồng Húc Lăng đứng nghiêm quyết tâm bảo đảm nói: “Trước sinh nhật ba mươi lăm tuổi còn đuổi không kịp cô ấy liền buông tha, chỉ cần không phải Lâm Sâm Sâm những người khác còn không phải là việc con con, trong đại viện này tùy tiện tìm một cô gái cũng có thể tùy thời bái đường.”

Thẩm Bích Tâm buồn cười nhìn anh: “Con biết là tốt rồi, trong đại viện ta nhiều cô gái tốt như vậy con không chọn, đây không phải tự tìm tội chịu sao.”

Sau bữa cơm tối, Lâm Sâm Sâm ngồi trong phòng khách nhà họ Đồng nói chuyện phiếm với Thẩm Bích Tâm. Đồng Liệt Vũ khó được rảnh rỗi ở nhà ăn cơm tối, ông ở trong phòng khách xem tin tức một lúc liền

vào thư phòng. Đồng Húc Lăng vừa nghĩ tình cảnh lúc bốn người ăn cơm mà vụng trộm vui mừng, đây chính là một nhà bốn người người đang ăn cơm.

“Tiểu tử ngốc này cười ngây ngô cái gì vậy?” Thẩm Bích Tâm đứng lên: “Các con tán gẫu, ta đi cắt trái cây.”

Đồng Húc Lăng lợi dụng cơ hội từ từ đến bên cạnh Lâm Sâm Sâm ngồi xuống: “Lâm Lâm, anh ra mật ngữ cho em, bảo đảm em không đoán được.”

Lâm Sâm Sâm ý bảo anh nói nghe một chút. Anh cười nhìn cô nói: “Bốn thêm bốn thêm bốn lại thêm bốn, thành tên một trái cây.”

Lâm Sâm Sâm không chút ngạc nhiên nào đáp: “Cây lựu (16).”

Đồng Húc Lăng gật đầu khen ngợi: “Hắc, thật sự có tài. Cái này đơn giản, phức tạp một chút. Hai loại rau dưa nào có điện thoại di động?”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu nghĩ một lát, sau đó lắc đầu.

Đồng Húc Lăng đắc ý nói: “Không biết sao. Củ cải rau xanh có riêng Sony Ericsson (sở yêu).”

Lâm Sâm Sâm cũng cười: “Có chút ý nghĩa.”

Đồng Húc Lăng càng nói càng hăng, một cái tay không thành thật bò lên bả vai Lâm Sâm Sâm, Lâm Sâm Sâm chỉ lo giải đồ cũng không chú ý mờ ám của anh. Thẩm Bích Tâm bưng trái cây ra ngoài, thấy cảnh này lại lặng lẽ chuyển sang đến thư phòng.

Đồng Húc Lăng đang cùng Lâm Sâm Sâm trò chuyện vui vẻ, điện thoại di động chợt vang lên, anh ảo não dời tay từ trên vai Lâm Sâm Sâm đi nhận điện thoại. Bởi vì Lâm Sâm Sâm ngồi rất gần anh có thể nghe được trong điện thoại là giọng nữ. Cô vô ý thức quan sát vẻ mặt của anh, phát hiện mày anh nhíu lại gay gắt, vẻ mặt không kiên nhẫn. Lâm Sâm Sâm chăm chọc nghĩ, đàn ông chính là như vậy, một khi mới mẻ vừa qua bất kỳ phụ nữ nào đều là phiền toái và gánh nặng. Cô thầm kêu may mắn mình không đi chuyển tình yêu bãi nước đục này.

Đồng Húc Lăng tùy tiện qua loa đôi câu liền cúp điện thoại, quay đầu phát hiện trên mặt Lâm Sâm Sâm đã không còn vui vẻ mới vừa rồi nữa, vì vậy bất mãn oán giận nói: “Điện thoại mất hứng.”

Lâm Sâm Sâm chợt đứng lên muốn đi, Đồng Húc Lăng vội lôi kéo cánh tay cô: “Làm sao thế, bây giờ còn sớm, một lúc nữa anh đưa em về. Hiếm khi em tới một chuyến, mẹ già vui vẻ lắm.”

Lâm Sâm Sâm không để lại dấu vết rút tay về, hỏi anh: “Anh không cần bồi bạn gái sao?”

Đồng Húc Lăng chỉ cảm thấy vấn đề của cô không giải thích được: “Không phải anh đã nói không có bạn gái sao.” Sau đó lại cười hì hì nói: “Chẳng qua nếu như em đồng ý làm bạn gái của anh vậy thì không thể tốt hơn.”

Lâm Sâm Sâm không có cách với anh: “Anh đừng phủ nhận, tôi đã thấy.”

Cái này nghiêm trọng rồi, có hiểu lầm. Đồng Húc Lăng nghiêm túc nói: “Em từng thấy, thấy lúc nào?”

Lâm Sâm Sâm thở dài, bắt đầu dĩ nhiên anh: “Anh đừng hỏi cái vấn đề vô dụng này, tôi thấy lúc nào không quan trọng, mấu chốt là thái độ của anh làm cho tôi rất thất vọng. Nếu kết giao bạn gái thì phải đối tốt với cô ấy, cần gì phải ở trước mặt người khác che che giấu giấu không dám thừa nhận.”

Đồng Húc Lăng nghe lời của cô cơ hồ muốn điên: “Không có chính là không có, anh che che giấu giấu lúc nào?” Cũng không biết Lâm Sâm Sâm nhìn thấy anh với cô gái nào trong đại viện lôi kéo một cái cứ như vậy vu oan cho anh, trong lòng anh thật sự giận dữ. Anh lại có kiên nhẫn như thế, làm bạn bè bình thường với cô trước, định từ từ cảm hóa cô, không ngờ chẳng những cô không nhận thức được dụng tâm của anh ngược lại vu cáo hãm hại anh.

Thẩm Bích Tâm nghe thấy động tĩnh từ thư phòng chạy đến: “Làm sao vậy, mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?”

Lâm Sâm Sâm không để ý Đồng Húc Lãng, tạm biệt Thẩm Bích Tâm liền xoay người rời đi. Cô nghĩ thầm, thật là tự mình làm vậy thì không thể sống được, lần trước từ nơi này đi ra rõ ràng quyết tâm không tới rồi, ông trời trừng phạt cô nói không giữ lời đấy.

Đồng Húc Lãng nhìn cô không nói tiếng nào đã đi, càng thêm tức giận rống to với cô: “Đứng lại cho anh, nói cho rõ ràng đấy!”

Lâm Sâm Sâm liêu mạng đi ra ngoài. Đồng Húc Lãng đám một đám thật mạnh lên ghế sa lon quay đầu chạy lên lầu.

Thẩm Bích Tâm hô to lên trên lầu: “Ôi, con không tiễn Sâm Sâm sao, trời tối không an toàn.” Trên lầu chỉ truyền tới tiếng đóng cửa thật mạnh, Thẩm Bích Tâm vỗ ngực một cái: “Hai tiểu oan gia này, thật làm cho người ta không được sống yên ổn.”

Chưa được vài phút, Đồng Húc Lãng lại lao xuống lầu, đuổi theo bằng tốc độ nhanh nhất. Thẩm Bích Tâm lắc đầu thở dài nói: “Cái thằng miệng cứng lòng mềm.”

Vừa đúng lúc Đồng Liệt Vũ từ thư phòng đi ra, tò mò hỏi Thẩm Bích Tâm: “Tiểu tử này là không phải lần đầu yêu sao, thế nào, chấp bồng?”

Thẩm Bích Tâm bĩu môi trả lời: “Cái này anh phải đi hỏi con trai anh. Quay về anh bắt nó sửa đổi tính khí một chút, toàn cố chấp như vậy là không được, con gái người ta đều bị làm cho tức mà chạy.”

Đồng Liệt Vũ cười thán: “Cố chấp thì cố chấp, tiểu tử này vẫn rất có trách nhiệm, không phải lo lắng an toàn của con gái người ta mà đuổi theo sao.”

Đồng Húc Lãng chạy như điên một đường từ quân khu đại viện đuổi theo, không nghĩ tới nha đầu này chạy nhanh như vậy, một đường cũng không thấy bóng dáng. Bằng tốc độ nhanh nhất anh chạy vội tới Lâm Sâm Sâm ở cổng chung cư, liếc mắt liền thấy cô đang vừa nói vừa cười với một người đàn ông có bộ dáng tuấn tú, ngoại hình xuất chúng. Đồng Húc Lãng buồn bã dừng lại: hắc, giá thị trường của cô gái này khá tốt nha, lúc nào thì anh có nhiều đối thủ mạnh mẽ như vậy.

11. Chương 11: Chương 11

Lâm Sâm Sâm từ nhà họ Đồng đi ra, càng nghĩ càng bất bình, rõ ràng là anh không đúng, bộ dạng lại như lễ trắng khí hùng. Trong cơn tức giận cô không tự chủ bước nhanh hơn, chạy một đường về nhà, chỉ một lúc đã đến cổng chung cư. Cô đang muốn đi vào, chợt bị một cái tay từ một bên đưa qua tới kéo lại, vừa muốn giãy giụa, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi quen thuộc mắt, ở trong đó lóe ra nụ cười chân thành ấm áp. Nụ cười khiến Lâm Sâm Sâm thu lại sự khó chịu lúc này, chân mày thư giãn ra.

Thì ra là bộ phim “Lam Thủy Tinh dưới ánh mặt trời” đã kết thúc, sau đó Lục Tuấn Huy đem đi Hà Lan diễn một bộ phim điện ảnh hợp tác trong và ngoài nước. Vừa nghĩ tới hơn một tháng không nhìn thấy Lâm Sâm Sâm, trong tim anh liền tràn ra vạn phần không muốn, vì vậy mong đợi chạy tới gặp cô. Nói đến thật đúng là đúng dịp, vừa tới cửa chung cư của cô thì thấy thấy từ một hướng khác cô cấp tốc chạy tới, Lục Tuấn Huy lập tức không chậm trễ chút nào tiến lên giữ cô lại.

Trong lúc hai người đang vừa nói vừa cười, một giọng nói hài hước vang lên ở bên tai: “Tôi nói làm sao mà động tác của người nào đó nhanh như vậy một cái liền không thấy bóng dáng đâu, hóa ra là chạy tới gặp người yêu.”

Lâm Sâm Sâm trừng mắt liếc người vừa tới, bất mãn nói: “Đồng Húc Lãng, anh bớt nói hươu nói vượn đi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đồng Húc Lãng từ u ám chuyển sang trời trong, vui vẻ: “A, thì ra là không phải người yêu à, thật xin lỗi, hiểu lầm hiểu lầm.” Sau đó lại đến gần Lâm Sâm Sâm cố tình thân mật cúi đầu nói nhỏ ở bên tai cô: “Về sau mới vừa ăn no đừng chạy nhanh như vậy, ngộ nhỡ dạ dày không thoải mái làm thế nào.” Tư thái này rõ ràng là đang chiêu cáo Lục Tuấn Huy, Lâm Sâm Sâm mới từ nhà anh đi ra.

Mục đích của Đồng Húc Lãng đã đạt được, trong lòng Lục Tuấn Huy thực sự là ngũ vị tạp trần, mùi vị không thể tiếp nhận được. Nhưng phong độ phẩm hạnh tốt đẹp khiến anh duy trì thái độ lễ độ như cũ: “Sâm Sâm, vị này là?”

Đồng Húc Lãng thấy thế vội chủ động hào phóng vươn tay ra bắt tay với anh: “Xin chào, kẻ hèn là Đồng Húc Lãng.” Lục Tuấn Huy không để lại dấu vết quan sát anh ta, anh mi lăng mục, trầm ổn tự tin, thành thực lão luyện, khí thế mười phần, tướng mạo này, khí chất đó có thể nói rằng trong vạn người, vừa nhìn đã biết xuất từ gia đình không tầm thường. Chỉ là, bộ dạng như vậy hình như rất quen mặt, tựa như đã gặp ở chỗ nào đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

“Xin chào, tôi là Lục Tuấn Huy.”

Đồng Húc Lãng cười như không cười nhìn chăm chú vào anh ta, mơ hồ có ấn tượng. Nhìn mặt mũi anh ta tuấn tú, cương nghị chính trực, ngọc thụ lâm phong, nghĩ đến cũng không phải là nhân vật bình thường. Hai người dùng sức bắt tay lại buông ra, trong lòng cũng có đánh giá không thấp đối với người kia.

” Lục tiên sinh làm nghề gì?” Đồng Húc Lãng hỏi thẳng.

“Trước mắt là sự nghiệp diễn xuất.” Mặc dù nghề nghiệp này đối với người khác xem ra phong quang vô hạn, nhưng giờ phút này Lục Tuấn Huy cảm giác được mình ở trước mặt Đồng Húc Lãng thấp hơn nửa phần, theo trực giác anh ta là người đàn ông ưu tú so với anh. “Xin hỏi Đồng tiên sinh thăng tiến ở đâu?”

“Ha ha, hay cho từ thăng tiến, thật là cao không với tới. Nói ra thật xấu hổ, tôi chỉ là quân nhân lính tiền thuê mọi người đóng tiền.” Trong giọng nói của Đồng Húc Lãng có phóng khoáng và kiêu ngạo khiến Lục Tuấn Huy hâm mộ từ đáy lòng. Anh đã từng diễn qua nhân vật quân nhân trong một bộ phim nào đó, thể nghiệm qua cảm giác vinh quang của sứ mạng không sợ chảy máu chảy mồ hôi vì nhân dân phục vụ, hơn nữa phần trí nhớ này đến nay vẫn làm anh nhiệt huyết sôi trào.

“Đồng tiên sinh đừng nói như vậy, từ trước đến giờ tôi đều ngưỡng mộ quân nhân.” Lục Tuấn Huy chuyển sang Lâm Sâm Sâm đang rảnh rỗi nhìn bọn họ nói chuyện: “Sâm Sâm, anh phải đi rồi, về đến nơi sẽ gọi điện thoại cho em.”

Lâm Sâm Sâm mỉm cười gật đầu: “Được, chú ý giữ gìn sức khỏe!”

Đồng Húc Lãng nhìn ánh mắt tình ý triền miên Lục Tuấn Huy liên tục lưu luyến ở trên mặt Lâm Sâm Sâm cuối cùng rốt cuộc xoay người rời đi. Sau đó, lại thấy Lâm Sâm Sâm vẫn đưa mắt nhìn tầm lưng kia. Mặc dù nét mặt của cô dưới ánh đèn đường mờ mờ nhìn không rõ, thế nhưng một khắc kia, Đồng Húc Lãng vẫn cảm nhận được hoang mang từ sâu trong tâm hồn mình. Đúng, vốn là không sợ trời không sợ đất anh cũng bắt đầu nếm thử mùi vị hoang mang. Anh sợ, cuối cùng anh với cô chỉ là hữu duyên vô phận, gặp gỡ thoáng qua. Anh sợ, cô sẽ vui đầu vào ngực một người đàn ông khác.

“Lâm Lâm, em có cảm giác gì với Lục Tuấn Huy?” Sắc mặt Đồng Húc Lãng nặng nề nhìn chằm chằm Lâm Sâm Sâm, làm cho cô không khỏi ngẩn ra một lúc.

“Anh hỏi cái này là có ý gì?” Cô không thẹn với lương tâm nhìn lại anh. Cô cũng không phải là người nào của anh, tại sao phải tiếp nhận thẩm vấn của anh.

“Trả lời anh!” Đồng Húc Lãng gầm nhẹ. Anh đang hốt hoảng, cô lại không xem ra gì. Anh giận cô lại thờ ơ.

“Cũng giống anh, bạn bè bình thường.” Cô đưa ra đáp án rõ ràng, thế nhưng anh lại không hài lòng.

“Đừng lấy bạn bè bình thường ra lừa anh, anh không tin, em xem ánh mắt của anh ta không giống.” Đồng Húc Lãng chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng sắp nổ tung. “Giữa nam nữ thật sự có tình hữu nghị thuần khiết sao, anh rất hoài nghi.”

“Đây chẳng qua là ý nghĩ của anh, tôi đối xử với tất cả bạn nam giới đều như nhau. Suy bụng ta ra bụng người, chẳng lẽ anh không có bạn bè bình thường khác phái à, anh có cảm giác gì với họ?” Cô viết tiểu thuyết suy luận, có tra cứu tâm lý học, tự nhiên biết phân tích đầu ra đấy.

Đồng Húc Lãng nghĩ đến các cô gái trong đại viện cùng lớn lên từ nhỏ, trong đó cũng có người đặc biệt chơi thân, nhưng đó là tri kỷ không phải người yêu. Anh ngưng ngưng nói: “Tạm thời tin tưởng em, nhưng không cho phép em có ý nghĩ khác với anh ta.”

Lâm Sâm Sâm cảm thấy buồn cười: “Anh cho rằng tôi là anh sao, động một chút là có ý với người khác?”

“Lúc nào thì anh động một chút là có ý với người khác chứ, em toàn xử oan cho anh.”

Lâm Sâm Sâm nhìn bộ dạng hung thần ác sát của anh, cảm thấy đặc biệt thú vị. Chẳng biết tại sao, cô rất thích kích anh để nhìn bộ dạng phát điên của anh, giống như rất thú vị. Cô không biết, chỉ có cô mới có thể làm anh phát điên.

Cô vỗ vỗ bờ vai anh giống như dỗ trẻ con: “Thời gian không còn sớm, trở về đi.”

Đồng Húc Lăng nghiêm mặt nói: “Mỗi lần đều đuổi anh đi, em cứ không muốn gặp anh như vậy?”

Lâm Sâm Sâm chợt cười ha ha.

Anh buồn bực nói: “Cười cái gì chứ?”

Cô vừa cười vừa nói: “Có lúc cảm thấy anh rất đàn ông, có lúc lại cảm thấy anh như đứa trẻ.” Về mặt cô hâm mộ nói: “Nhất là hành động giữa anh và dì Thẩm nhìn đã cảm thấy ấm áp.”

Đồng Húc Lăng chợt bắt lấy một tay cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô: “Vậy thì gả cho nhà anh đi.”

Lâm Sâm Sâm nhanh chóng rút tay về: “Tôi thấy thần trí anh đã mơ hồ rồi, nhanh về nhà ngủ đi.” Cô chạy hai bước lại quay đầu lại: “Làm bạn bè bình thường còn hơn là người xa lạ, chính anh chọn đi.”

Đồng Húc Lăng chỉ cúi đầu nhìn tay mình, vì sao mỗi lần cũng không nắm được cô? Lâm Sâm Sâm, anh phải làm sao mới có thể có đến được lòng của em, hai tay anh cắm vào túi quần đá cục đá bên đường rồi đi về. Hôm nay giữa đường nhảy ra Lục Tuấn Huy, anh nên nắm chặt hơn. Lỏng lẻo quá thì sợ bị người khác cướp mất, ép chặt quá lại sợ cô giở mặt, thật đúng là vấn đề nhức đầu.

12. Chương 12: Chương 12

Lục Tuấn Huy cũng như đầu vấn đề giống như thế, hơn nữa lực uy hiếp của Đồng Húc Lăng thực sự quá lớn, mà anh không may đang lúc này lại ra nước ngoài. Lo lắng khiến anh cho dù ở Amsterdam cũng không dám qua loa việc liên lạc với Lâm Sâm Sâm, nhất định mỗi ngày phải dành thời gian gọi điện thoại cho cô.

Chuông điện thoại vừa vang lên, Lâm Sâm Sâm không nhìn cũng biết là ai: “A lô, Tuấn Huy.”

“Sâm Sâm, có quý rầy em sáng tác không?” bởi vì một mối mà giọng của anh có vẻ khàn khàn.

“Quay phim rất vất vả sao?” Lâm Sâm Sâm quan tâm hỏi.

“Vẫn tốt, hôm nay có một diễn viên xảy ra chút tình huống dừng lại nửa ngày, anh nhân cơ hội đi lòng vòng khắp nơi. Sâm Sâm, trong tưởng tượng của em Hà Lan như thế nào?”

Cô suy nghĩ một chút, đáp: “Vương quốc máy xay gió, vương quốc Tulip, vương quốc viện bảo tàng, còn có kim cương nổi tiếng.”

Lục Tuấn Huy cười khen: “Không hổ là tài nữ, tất cả đặc điểm đều bị em nói trúng. Ta đi dạo viện bảo tàng một chút, ở đó cất chứa rất nhiều tranh vẽ cổ đại, đồ chơi, đồng và đồ gốm, đáng tiếc không được phép chụp ảnh, nếu không có thể cho em xem một chút.”

Trong giọng nói của Lâm Sâm Sâm cũng mang theo nụ cười dịu dàng: “Anh rất thích chụp ảnh?”

Nói đến hứng thú lớn nhất anh liền hăng hái: “Đúng, anh thích vô cùng, bất kể đi đâu cũng sẽ mang theo máy chụp ảnh.”

Cô trêu nói: “Vậy anh không học chụp ảnh chẳng phải đáng tiếc sao?”

“Có lẽ về sau không làm diễn viên anh sẽ chuyên tâm chụp ảnh. Sâm Sâm, em trừ sáng tác còn có sở thích khác không?” Anh khát khao hiểu rõ cô hơn.

“Sở thích của em rất nhiều, đáng tiếc không thông thạo. Thật không nghĩ tới anh lại thích văn học và chụp ảnh. Lần đó nghe anh một chút cách nhìn đối với văn học cảm thấy rất có trình độ. Em vốn cho rằng. . . .”

“Cho rằng anh chỉ là một người ngu ngốc vũ phu?” Anh cười giỡn nghe không có chút ác ý nào, từ trước đến giờ anh không phải một người mồm miệng không kín đáo.

“Em không có ý này, chỉ là anh làm em cảm thấy kinh ngạc.”

Giọng nói của anh chợt trở nên trầm thấp: “Em cũng thế, em cho anh thấy cô gái rất khác biệt.”

Không khí trong điện thoại có chút mập mờ, Lâm Sâm Sâm không được tự nhiên đổi chủ đề: “Chùng nào thì anh trở lại?” Nói xong cô lập tức hối hận.

Không kịp rồi, anh đã hưng phấn hỏi tới: “Có phải em nhớ anh không?” Ngay mặt không nói ra lời ở trong điện thoại thì không tồn tại bất kỳ chương ngại nào.

Đối với Đồng Húc Lãng mồm miệng thẳng thắn cô sẽ lấy thái độ cứng rắn đánh trả, nhưng đối với Lục Tuấn Huy luôn luôn chân thành cô lại không có cách nào lãnh khốc vô tình bác bỏ, định im lặng giữ vững trầm mặc.

Hình như Lục Tuấn Huy cũng phát giác mình vượt giới hạn, có một tia khẩn trương, anh ho nhẹ một tiếng giải thích: “Anh vừa nói chơi, em đừng để ý.”

Lâm Sâm Sâm nghĩ thầm, đây chính là sự khác nhau giữa anh và Đồng Húc Lãng, người kia tuyệt đối sẽ không vì mình đã nói mà hối tiếc giải thích, thậm chí còn dương dương tự đắc, thật giống như người khác đều thiếu nợ anh ta. Nghĩ đến Đồng Húc Lãng, cô liền bất giác dẩu môi lên, người này tự cho là đúng làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Này, Sâm Sâm, em còn nghe không?” Lục Tuấn Huy cất cao giọng.

Lâm Sâm Sâm cả kinh, vội vàng vì mình mất hồn mà nói xin lỗi: “Ôi, thật xin lỗi, mới vừa rồi anh nói cái gì?”

“Không sao, mới vừa rồi anh nói có lẽ bộ phim tiếp theo đã quyết định, tên phim là “Giương cánh hùng ưng”, là một bộ phim miêu tả cuộc sống của không quân, đây là lần thứ hai anh diễn quân nhân.”

Không quân! Lâm Sâm Sâm không khỏi bật thốt lên: “Đồng Húc Lãng chính là không quân.”

Cô kêu lên làm Lục Tuấn Huy cau mày, nếu như anh không nghe lầm, mới vừa giọng nói của cô là hưng phấn? Nếu thật sự là như thế, đoán chừng Đồng Húc Lãng này đã chiếm được không ít lực chú ý của cô, anh thâm kinh hãi.

Lục Tuấn Huy không biến sắc hỏi: “Anh ta là cán bộ không quân? Bọn em đã quen biết lâu rồi sao?”

Lâm Sâm Sâm cười đáp: “Cũng không khác với thời gian quen anh.”

“A, hôm nay hàn huyên tới đây thôi, không quấy rầy em nữa.” Cũng may, không có phiền não thứ tự đến trước và sau, có lẽ mọi người có thể công bằng cạnh tranh.

“Được, anh bận quay phim, không cần mỗi ngày đều gọi điện thoại cho em, có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều đi.” Cô không chút do dự cúp điện thoại, anh vẫn cầm điện thoại chỉ còn dư manh âm ngân người.

Không biết có phải là anh đa nghi, cảm giác lúc Lâm Sâm Sâm nhắc tới Đồng Húc Lãng dường như rất vui vẻ, có lẽ ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra. Thật là để không rối loạn vì không rõ ràng, Lục Tuấn Huy chỉ ngóng trông nhanh chóng kết thúc công việc bên này trở về nước. Đúng, trở về nước mới có cơ hội, quyết không thể để Đồng Húc Lãng chiếm được tiên cơ.

Một tuần sau, Lâm Sâm Sâm nhận được quà Lục Tuấn Huy gửi tới. Một cái túi rất to, bên trong có đôi giày gỗ nhỏ, máy xay gió làm bằng gỗ và đồ chơi làm bằng gỗ, còn có hoa Tulip. Những đồ này rất được lòng cô, cầm ở trong tay vuốt vuốt cực kỳ vui vẻ. Lâm Sâm Sâm không tìm được so sánh trong lòng, đồ

Lục Tuấn Huy tặng chính là có phẩm vị so với đồ của Đồng Húc Lăng, quả nhiên tâm tư anh có chút cẩn thận. Máy xay treo trên cửa sổ, đôi giày gỗ nhỏ và đồ chơi đặt trên giá sách, lại dành ra hai chậu hoa trồng hoa Tulip. Lâm Sâm Sâm huyết sáo, tâm tình thật tốt.

Chủ nhật Đồng Húc Lăng tới gặp Lâm Sâm Sâm, trong lúc vô tình chú ý tới cô không mang đồ trang sức pha lê anh đưa, vì vậy liền hỏi: “Em dùng đồ anh đưa chưa?”

Lâm Sâm Sâm nói thẳng: “Còn nguyên, chuyển cho người khác không thành vấn đề.”

Sắc mặt Đồng Húc Lăng tối sầm: “Em có ý gì?”

Lâm Sâm Sâm cố ý trên mặt mang vẻ nghiêm túc đáp: “Vô công bất thụ lộc*, chờ linh công lại dùng cũng không muộn.”

* Vô công bất thụ lộc: không có công lao thì không nhận lộc

Đồng Húc Lăng sững sờ, ngay sau đó cười to: “Nha đầu này làm cho người ta vừa yêu vừa hận, thật muốn một hộp ăn em luôn.” Sau đó lại làm bộ tiến tới trước mặt cô hướng về phía chóp mũi của cô mở to miệng.

Lâm Sâm Sâm kinh hãi né tránh, quay đầu lại phát hiện anh đang đắc ý cười, mới biết anh chọc cô chơi, cô tức giận nhéo trên cánh tay anh một cái.

Đồng Húc Lăng khinh thường hừ nói: “Chỉ chút hơi sức này của em, giống như gãi ngứa.”

Lâm Sâm Sâm miết môi: “Tôi cũng không phải là vận động viên cử tạ, cần hơi sức lớn như vậy làm gì? Không giống những người khác, tứ chi phát triển đầu óc ngu si.”

“Được, để cho em biết một chút về rốt cuộc hơi sức có dùng được không.” Đồng Húc Lăng không nói hai lời ôm eo cô khiêng lên trên vai xoay vòng tròn tại chỗ.

“A!” Lâm Sâm Sâm thét chói tai: “Anh điên rồi, mau thả tôi xuống.”

“Cho em mạnh miệng nữa đi.” Đồng Húc Lăng tiếp tục xoay. Ai cũng đừng vọng tưởng so xoay quanh với không quân, buổi huấn luyện thể năng đầu tiên đã bắt đầu luyện cái này.

“Mau thả tôi xuống, chóng mặt quá.”

“Biết sai chưa?”

“Nếu không thả tôi xuống liền trở mặt với anh.” Đầu Lâm Sâm Sâm hướng xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Mọi người đi ngang qua tò mò nhìn hai người bọn họ, Đồng Húc Lăng lại không thèm để ý chút nào tự mình thoải mái vui vẻ. Một lát sau, không có tiếng của Lâm Sâm Sâm nữa, anh mới đặt cô xuống. Hai chân cô mới vừa chạm đất liền khổ sở nhắm mắt lại, cảm giác vẫn còn trời đất quay cuồng.

Đồng Húc Lăng nhẹ nhàng ôm cô: “Không sao chứ, như thế này em đã không chịu được, nhớ năm đó lúc bọn anh huấn luyện không dứt xoay không ngừng, thiếu chút nữa không phun cả nội tạng ra.”

Lâm Sâm Sâm vô lực dựa vào anh nhắm mắt không đáp, trong lòng suy nghĩ không bao giờ để ý tới tên biến thái này. Đồng Húc Lăng nhìn sắc mặt cô tái nhợt thầm nói không hay, vì vậy ôm cô lên đi tới cái ghế gỗ bằng ven đường để xuống, mình ngồi ở một bên để cô gối đầu trên đùi anh. Anh dùng mu bàn tay giúp cô lau mồ hôi trên trán đi, lại sửa lại tóc rối của cô một chút. “Xin lỗi mà, là anh không tốt, anh không ngờ năng lực giữ thăng bằng của em kém như vậy, bình thường em ngồi xe có phải cũng dễ chóng mặt không?”

Lâm Sâm Sâm khổ sở cau mày, không còn hơi sức phản ứng lại anh. Đồng Húc Lăng cảm thấy có chút đau lòng, nhẹ giọng nói: “Mỗi đêm trước khi ngủ em quay đầu hai bên trái phải, luyện tập nhiều, thời gian dài là có thể cải thiện năng lực thăng bằng, bằng không mỗi lần say xe rất khổ sở.”

Lâm Sâm Sâm nằm một lúc, mới cảm thấy khá hơn một chút liền lập tức bắn dậy, nhưng bởi vì động tác quá mạnh lại thiếu chút nữa ngã xuống, Đồng Húc Lăng tay mất lạnh lệ đỡ cô.

Lâm Sâm Sâm lấy lại bình tĩnh đẩy anh ra, trách mắng: “Thật là quá đáng, sao có thể càn quấy ở nơi đông người như vậy?”

Đồng Húc Lăng vẫn hùng hồn cãi lại: “Ai bảo em không cho anh lên nhà em.”

“Chưa từng thấy qua người giống như anh, đừng đến tìm tôi nữa.” Lâm Sâm Sâm đứng lên vung tay một cái.

Đồng Húc Lăng nhún nhún vai: “Không tìm em, đó là không thể nào. Đây, Lâm Sâm Sâm, một em đi lên có được không?”

Cô không để ý anh mở cửa chống trộm ở hành lang ra đi vào. Anh nhìn nhìn bốn phía, nghĩ thầm, nơi này dù sao cũng là dưới lầu nhà cô, làm như vậy dường như là có chút quá mức.

13. Chương 13

Một tháng sau, Lục Tuấn Huy hoàn thành việc quay phim lòng như lửa đốt chạy từ Hà Lan về, chỉ sợ nghe được tin tức Lâm Sâm Sâm và vị không quân đó rơi vào bể tình. Nhưng mà anh lo thừa, học viện không quân có một nhóm học viên muốn tiến hành diễn tập tác chiến, Đồng Húc Lăng bận rộn đến mấy tuần rồi không rảnh để đi gặp Lâm Sâm Sâm.

Lâm Sâm Sâm vừa thấy Lục Tuấn Huy liền nói cảm ơn với anh, thấy cô thật lòng thích những quà tặng kia, vì công sức mình bỏ ra không uổng phí anh cảm thấy vô cùng khuây khỏa. Rót cuộc cảm nhận được cái gọi là vì nhận được một tiếng cười của hồng nhan mà không tiếc thứ gì rồi.

“Đúng rồi, lúc nào thì phim mới của anh bắt đầu quay?” Lâm Sâm Sâm cảm thấy hứng thú hỏi.

“Còn phải đợi một thời gian, kịch bản vẫn còn đang sửa đổi.” Lục Tuấn Huy cố ý xem nhẹ nguyên nhân của sự quan tâm của cô đối với bộ phim.

Lâm Sâm Sâm không hiểu: “Kịch bản còn chưa quyết định anh đã nhận?”

Lục Tuấn Huy ngượng ngùng nói: “Nói ra em đừng cười, anh thích diễn anh hùng.”

Lâm Sâm Sâm hiểu ý: “Khó trách anh toàn diễn quân nhân, cảnh sát hoặc hiệp khách, hình tượng của anh cũng thực sự thích hợp diễn dịch nam nhi nhiệt huyết.”

Lục Tuấn Huy cúi đầu cười. Lâm Sâm Sâm thích nụ cười của anh, đầy cảm giác đơn giản tinh khiết cương trực, không giống với người đàn ông nào đó, luôn tùy tiện không để ý hình tượng rồi lại đâm vào mắt khiến người ta không mở mắt ra được. Gần đây không thấy anh ngược lại lại thường xuyên nhớ tới anh. Cái người xuất quỷ nhập thần đó, nghĩ đến lúc anh không xuất hiện, lúc bạn không để ý lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bạn.

Trong lòng Lục Tuấn Huy có chút không vui nhìn chằm chằm Lâm Sâm Sâm, cô lại đang mất hồn, nhiều lần ở trong điện thoại cũng như vậy. Anh biết, đó không phải là vì anh. Cô đã không giống với lúc mới quen, khi đó cô tỉnh táo cơ trí, nhất định không xuất hiện tình trạng mất hồn. Là cái gì thay đổi cô, anh lừa mình dối người không chịu tìm hiểu nghiên cứu nguyên nhân.

Lục Tuấn Huy dè dặt xót trong lòng xuống, sẵn sàng rót cho Lâm Sâm Sâm một tách trà nóng. Cô ần hằm lòng biết ơn cười một tiếng: “Trước khi kịch bản sửa đổi xong có phải anh có thể nghỉ ngơi một thời gian không?”

Anh xoay tách trà đáp: “Anh là người không thể nhàn rỗi được, có lẽ sẽ đi chung quanh chụp ảnh một chút.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu: “Em ủng hộ anh, có thể lựa ít tác phẩm đẹp đi tham gia triển lãm, không biết chừng có thể được giải thưởng.”

Lục Tuấn Huy hàm chứa mong đợi hỏi: “Ý định của anh là ngày mai đến núi Phong Tử đi dạo, em có hứng thú đi cùng không?”

Vốn dĩ Lâm Sâm Sâm muốn cự tuyệt, nhưng đối diện với ánh mắt tràn đầy mong đợi lại có chút không đành lòng. từ trước đến giờ thái độ của anh đối với cô luôn khiêm tốn, sao cô lại làm anh mất hứng. “Được rồi, gần đây không có linh cảm gì, đi giải giải sầu cũng tốt.”

Lục Tuấn Huy che giấu đi kích động nói: “Vậy thì không gặp không về.”

Ngày hôm sau, hai người chụp được không ít hình trên núi Phong Tử. Lúc Lâm Sâm Sâm xem ảnh chụp mạnh mẽ tán dương Lục Tuấn Huy có tiêu chuẩn chuyên nghiệp. Cơ hồ mỗi tấm hình tỷ lệ lấy cảnh cũng vừa đúng, nên thực thì thực, nên hư thì hư, chính phụ rõ ràng, trọng điểm đột xuất.

Lâm Sâm Sâm cầm hình đầy tay hỏi: “Anh chọn xong những bức mang đi tham gia triển lãm chưa?”

Lục Tuấn Huy lắc đầu một cái. Cô bật cười: “Ừ, thực sự khó lựa chọn, dường như tấm nào cũng đẹp.”

Lục Tuấn Huy cau mày: “Không phải, những tác phẩm này không có linh khí.”

Lâm Sâm Sâm kinh ngạc: “Không thể nào, em thấy rất đẹp.”

Anh chợt đưa mắt nhìn thẳng cô: “Sâm Sâm, anh có ý này.”

Lâm Sâm Sâm ý bảo anh nói tiếp. Lục Tuấn Huy nói thẳng: “Anh muốn lấy em làm chủ đề chụp một hệ liệt, người cảnh kết hợp mới có linh khí.”

Nếu không phải Lâm Sâm Sâm hiểu rõ cách làm người của anh, nhất định sẽ cho là anh đang nói đùa. Coi như anh muốn chụp ảnh lấy cảnh tôn người, trong làng giải trí mỹ nữ nhiều như sao xem xét đối tượng, cần gì dùng đến cô – người bình thường như hạt bụi?

Nghĩ tới đây, Lâm Sâm Sâm không khỏi bật cười: “Anh đề cao em quá rồi, nếu như anh thật sự muốn chụp ảnh người cảnh kết hợp, nên đi tìm người trong giới bọn anh, ít nhất ở phương diện người mẫu họ có nhiều kinh nghiệm hơn em.”

Lục Tuấn Huy đã đoán được cô sẽ cự tuyệt từ trước, anh cũng không biết làm sao mới có thể thuyết phục được cô, chỉ thẳng thắn nói: “Tìm em là bởi vì anh cho rằng phong cách của em là thích hợp nhất, chẳng qua nếu như em không muốn anh cũng không miễn cưỡng.”

Lâm Sâm Sâm nhìn bộ dạng thất vọng của anh, lòng lại bất giác mềm ra. Vì sao đối mặt với anh thì cô luôn có cảm giác mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Lục Tuấn Huy đầy thành khẩn luôn khiến cô không cách nào hoài nghi dụng tâm của anh. Cô trầm tư chốc lát, rốt cuộc vẫn phải quyết định tiếp nhận đề nghị của anh: “Anh đã cảm thấy em thích hợp, vậy thì chụp thôi.”

Một khắc trước ánh mắt Lục Tuấn Huy còn vẻ mặt ảm đạm lập tức sáng lên, quả thật anh có chút không thể tin được điều mình vừa nghe được. Kể từ đó, sau này bất kể đi đến đâu, ít nhất có thể lúc nào cũng lưu giữ được hình của cô để an ủi mỗi tình tương tư. Hân hoan sáng khoái tất cả đều biểu lộ trên khuôn mặt, anh lộ ra nụ cười đơn giản thuần khiết lần nữa: “Sâm Sâm, cảm ơn em!”

Ngày hôm sau, hai người lại đi đến một nơi phong cảnh thắng địa mỹ nhân tuyến khác. Ở đây có núi hữu nước có cây cỏ, đúng là nơi chụp hình tốt nhất. Vừa mới bắt đầu Lâm Sâm Sâm còn cảm thấy kỳ cục, vẻ mặt động tác đều không tự nhiên. Sau đó Lục Tuấn Huy cười nhắc nhở cái gì cô cũng không phải làm, ngay cả ống kính cũng không cần nhìn, chỉ cần tùy ý ngắm cảnh dạo chơi là được. Vì vậy, Lâm Sâm Sâm chỉ để ý đi chơi khắp nơi.

“Sâm Sâm, giang hai tay ra nhắm mắt lại hít thở.”

“Sâm Sâm, đi ngửi đóa hoa này.”

“Sâm Sâm, ngồi xổm xuống trước hồ sen đang ngủ.”

“Sâm Sâm, dựa vào thân cây đó.”

“Rắc rắc, rắc rắc.” Máy chụp ảnh trong tay Lục Tuấn Huy tạo ra từng kỳ tích mỹ lệ.

Lúc Lâm Sâm Sâm nhìn thấy ảnh cư nhiên cũng bị mình làm cho kinh ngạc. Lục Tuấn Huy dùng kính lọc rửa hành ra hoàn mỹ hiệu quả nhất. Bối cảnh màu xanh biếc là cô ở bãi cỏ trên sườn núi hai tay mở rộng ra đón gió; bối cảnh màu vàng là khuôn mặt được phóng to của cô đang nhắm mắt ngửi hương hoa; bối cảnh màu tím là cô quỳ sấp trước hồ sen đang ngủ khê vuốt mặt nước tạo nên hơi rung động; bối cảnh đen trắng là cô dựa vào một thân cây cúi đầu trầm tư. Trong tấm ảnh cô một thân quần áo màu trắng, tóc

dài đen mượt nhu thuận rũ xuống trên vai, cho dù mặt không chút thay đổi như cũ đẹp đến nỗi làm người ta nghẹt thở.

Lâm Sâm Sâm không thể không bội phục sợ hãi than: “Thật sự anh rất có thiên phú chụp ảnh.”

Lục Tuấn Huy khiêm tốn nói: “Toàn nhờ có em.”

Lâm Sâm Sâm không đồng ý lắc đầu: “Em không dám giành công lao với anh, đổi thành người khác anh cũng có thể chụp rất đẹp như thế.”

Lục Tuấn Huy mỉm cười không cần phải nhiều lời nữa. Chỉ là trong lòng anh rõ ràng, đổi thành người khác anh sẽ không có hứng thú trong nháy mắt chụp những tấm ảnh này hoàn hảo mà mê người.

“Anh định chọn trong những bức ảnh này đi tham gia triển lãm không?” Lâm Sâm Sâm thật tò mò.

“Không.” Lục Tuấn Huy sâu sắc nhìn vào mắt cô: “Anh không bỏ được.”

Từ trước đến giờ Lâm Sâm Sâm thích nhìn mắt của anh, ở trong đó luôn tràn đầy chân thành và ấm áp, nhưng lần này cô lại tránh khỏi tầm mắt của anh, bởi vì cô không chịu nổi chờ đợi trong mắt anh.

Lâm Sâm Sâm cố ý nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh, trêu ghẹo nói: “Thật ra thì em cũng không bỏ được, dù sao mang chân dung mình bại lộ trước mặt người khác nhất định cần có dũng khí, vẫn là hôm khác mời tiểu sư muội làm người mẫu thôi.”

Sắc mặt Lục Tuấn Huy tối sầm lại, quả nhiên cô lại giả ngốc. Mặc dù trong lòng đầy ảm đạm, nhưng anh vẫn mạnh mẽ cười vui vẻ như trước: “Em yên tâm đi, anh sẽ không công khai ảnh của em.”

Lâm Sâm Sâm cười nói: “Em tin tưởng anh.”

Lục Tuấn Huy hiểu một cách sâu sắc, đây là một loại tin tưởng đối với bạn bè. Nhưng vì sao tim anh mơ hồ có chút đau?

14. Chương 14: Chương 14

Tác giả có lời muốn nói: Quân hàm sĩ quan Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc chia làm 3 hạng 10 cấp, sĩ quan hạng tướng 3 cấp (Thượng tướng, Trung tướng, Thiếu tướng), hạng tá 4 cấp (Đại tá, Thượng tá, Trung tá, Thiếu tá), hạng úy 3 cấp (Thượng úy, Trung Úy, Thiếu úy).

Căn cứ sĩ quan tương ứng quân chủng và kỹ thuật đặc biệt, trước kia cấp bậc sĩ quan ở hải quân, không quân và kỹ thuật đặc biệt chia ra “Hải quân”, “Không quân”, “Kỹ thuật đặc biệt”.

Quân hàm sĩ quan, chức vụ, cấp bậc hiện hành:

1. Chủ tịch Quân ủy ủy viên Trung ương, - cấp bậc không trao tặng ;
2. Phó Chủ tịch Quân ủy ủy viên Trung ương và ủy viên dành cho Thượng tướng;
3. Chức vụ trưởng quân khu chủ lực dành cho Thượng tướng, Trung tướng, chức vụ phó quân khu chủ lực dành cho Trung tướng, Thiếu tướng;
4. Chức vụ quân đội trưởng dành cho Thiếu tướng, Trung tướng, chức vụ quân đội phó dành cho Thiếu tướng, Đại tá;
5. Chức vụ sư đoàn trưởng dành cho Đại tá, Thiếu tướng, Chức vụ sư đoàn phó dành cho Thượng tá, Đại tá;
6. Chức vụ trung đoàn trưởng dành cho Thượng tá, Trung tá, chức vụ trung đoàn phó Trung tá, thiếu tá;
7. Chức vụ doanh trại trưởng Thiếu tá, Trung tá, chức vụ doanh trại phó dành cho Thượng úy, thiếu tá;

8. Chức vụ đại đội trưởng dành cho Thượng úy, Trung Úy, chức vụ đại đội phó dành cho Trung Úy, Thượng úy;

9. Chức vụ trung đội dành cho Thiếu úy, Trung Úy.

Sĩ quan kỹ thuật đặc biệt, chức vụ kỹ thuật đặc biệt cấp cao dành cho Trung tướng ít nhất là hạng tá, chức vụ kỹ thuật đặc biệt cấp trung dành cho Đại tá đến Thượng úy, chức vụ kỹ thuật cấp thấp dành cho Trung tá đến Thiếu úy.

Lính tình nguyện, binh lính nghĩa vụ quân sự, quân thức theo như cấp bậc quân hàm chia làm: sĩ quan cấp cao (sĩ quan cấp sáu, sĩ quan cấp năm); sĩ quan cấp trung (sĩ quan cấp bốn, sĩ quan cấp ba); sĩ quan cấp thấp (sĩ quan cấp hai, sĩ quan cấp một). Chế độ binh lính nghĩa vụ quân sự là cấp bậc cao nhất. Trước kia cấp bậc binh lính hải quân, không quân chia quân hàm lấy hai chữ “Hải quân”, “Không quân”.

(Phần thứ bậc trong quân đội Trung Quốc này có thể mình làm chưa đúng lắm. Ai có ý kiến khác hoặc kiến thức về phần này hãy comment để mình sửa lại nhé!!)

Cuối cùng Đồng Húc Lăng cũng hết bận, khó khăn lắm mới đến ngày nghỉ, một khắc anh cũng không dỗi kịp đi tìm Lâm Sâm Sâm. Lúc Lâm Sâm Sâm nhận được điện thoại của anh cảm thấy hết sức kinh ngạc, thời gian lâu như vậy không thấy tin tức, còn tưởng rằng sớm bị anh ném ra ngoài chín tầng mây rồi chứ.

“Lập tức đến ngay, anh liền đến dưới lầu nhà em.” Điện thoại cắt đứt, vẫn là bộ đức hạnh kia, Lâm Sâm Sâm vạn phần miễn cưỡng đi xuống lầu. Không hợp tác không được mà, người này luôn có biện pháp làm cho bạn phải đi vào khuôn khổ, tự ý xông vào nhà dân anh ta cũng dám.

Lâm Sâm Sâm mới ra đến hành lang, liền thấy Đồng Húc Lăng vui rạo rực tiến lên đón. Anh cách cô ba bước thì dừng lại, tỉ mỉ đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần. “Ừ, không tệ, không có gầy gò, anh còn lo lắng em nhớ anh đến nỗi cơm nước không vào đây.”

Lâm Sâm Sâm lườm anh, cái người không chút kiêng kị này ư. Đồng Húc Lăng tiến lên hai bước cúi đầu hỏi: “Nói thật, có nhớ anh không?”

Lâm Sâm Sâm trêu: “Có phải nếu như nói nhớ thì có tiền cầm không?”

Đồng Húc Lăng cười lớn ngất mũi của cô: “Em, cô gái ham tiền này.”

Lâm Sâm Sâm ghét tay anh vuốt ve: “Anh ngày càng thái quá. Có chuyện thì nói, không có việc thì đi.”

Đồng Húc Lăng đắc ý nói: “Anh không đi, em cũng không có cách với anh. Chỉ là lúc này đúng là có chuyện.”

Lâm Sâm Sâm trừng anh: “Nói mau, tôi đang đuổi bản thảo đây.”

Đồng Húc Lăng thu hồi trêu chọc: “Ngày mai là sinh nhật ba mươi tuổi của một người anh em, tất cả mọi người đều mang theo người thân, anh muốn tìm em cùng đi chơi một chút.”

Lâm Sâm Sâm lập tức phủ quyết: “Không đi, tôi cũng không phải là người thân của anh.”

Đồng Húc Lăng nheo hai mắt lại: “Người ta chưa nói chỉ có thể mang theo người nhà, coi như em chỉ cho anh làm bạn, đừng làm cho người ta cười nhạo anh là người cô đơn.”

Lâm Sâm Sâm bật cười: “Chớ giả bộ đáng thương trước mặt tôi, anh cũng không phải là không có bạn gái.”

Đồng Húc Lăng tức giận: “Anh bóp chết em, nói với em bao nhiêu lần rồi, anh không có bạn gái, anh nói em đều để ngoài tai?”

Lâm Sâm Sâm nhìn anh thật sự gấp gáp, cũng không chơi trò đoán đố với anh: “Chính ngày ấy, ngày anh tặng đồ cho tôi đó tôi nhìn thấy anh. Anh dám nói lúc ấy vị kia đi dạo phố với anh không phải bạn gái của anh?”

Một tay Đồng Húc Lăng vuốt cằm bắt đầu nhớ lại, ngày đó rốt cuộc là đi với ai để cho cô nhìn thấy? Anh từ từ kéo tình cảnh ngày đó về, anh học viện không quân ra ngoài không để ý tới về nhà liền chạy thẳng tới cửa hàng, ở trong cửa hàng vòng vo một hồi cũng không quyết định chắc chắn được, sau liền gặp được — Đường Diêu? Đúng rồi, chính là Đường Diêu.

Đột nhiên hai mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm Lâm Sâm Sâm: “Nhìn thấy anh và cô gái khác ở chung một chỗ, em không vui?”

Lâm Sâm Sâm đỏ khốc đỏ cười nhìn anh: “Anh không cần tự mình cảm thấy tốt quá.”

Đồng Húc Lăng thở dài: “Nha đầu ăn ở hai lòng, cô bé kia không phải là bạn gái của anh, cô ấy là hàng xóm cùng lớn lên từ nhỏ, giống như anh em.”

Lâm Sâm Sâm bĩu môi: “Vậy anh cũng có thể tìm cô ấy đi cùng anh mà.”

Đồng Húc Lăng bắt đắc dĩ nói: “Cái người này thật là, không phải là đi Par-ty sinh nhật sao, đến nỗi khó chịu như vậy sao?”

Lâm Sâm Sâm mất hứng: “Tôi chính là khó chịu như vậy, ai vui lòng anh tìm người đó đi.” Cô nói xong cũng xoay người chạy về phía hàng lang, lưu lại Đồng Húc Lăng đứng tại chỗ tức giận tới mức giơ chân.

Cuối cùng Lâm Sâm Sâm vẫn đi. Trên đời luôn có chuyện trùng hợp như thế, bạn gái của vị “Thọ tinh công”* này vừa vặn là bạn học thời đại học kiêm bạn tốt của Lâm Sâm Sâm, cô ấy chết sống muốn giới thiệu bạn trai cho Lâm Sâm Sâm, còn tự mình tới bắt người đi.

*Thọ tinh công: người được chúc thọ, người có sinh nhật

Địa điểm Par-ty là một nhà hàng Tây trong hội sở, hình thức dạ vũ tiệc đứng. Lâm Sâm Sâm chán đến chết đứng bên cạnh bàn bày hoa quả ăn, không nhìn người lạ chung quanh đi qua đi lại. Hôm nay Đồng Húc Lăng mặc một cái áo sơ mi trắng và quần tây dài màu đen, hình thức đơn giản nhất lại làm anh anh tuần hơn, cơ hồ hấp dẫn tất cả ánh mắt của phụ nữ trẻ tuổi ở đây. Anh vừa đến liền bị thọ tinh công kéo lại. “Sư trưởng Đồng, thế nào lại một mình, bạn gái đâu?”

Đồng Húc Lăng cười giỡn nói: “Không có bạn gái, nơi này có không ít, nếu không cậu giới thiệu một người cho tôi?”

Thọ tinh công coi lời của anh là thật: “Vừa đúng, cậu đi theo tôi.” Anh ta mang Đồng Húc Lăng đi về phía Lâm Sâm Sâm.

Còn chưa đi đến bên cạnh, Đồng Húc Lăng liền nhận ra Lâm Sâm Sâm, hôm nay cô mặc một cái váy liền thân màu đen, có vẻ cao quý trang nhã, anh không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Thọ tinh công cười chào hỏi với Lâm Sâm Sâm: “Lâm tiểu thư, tôi giới thiệu với cô một người bạn, đây là sư trưởng Đồng của chúng tôi.”

Lâm Sâm Sâm chột trợn to hai mắt, thì ra tụ hội này chính là tụ hội kia, thế giới này thật đúng là nhỏ. Thọ tinh công giới thiệu xong biết điều rời đi, Đồng Húc Lăng nhướng cao lông mày chê cười hỏi: “Có phải cảm thấy chúng ta đặc biệt có duyên không?”

Lâm Sâm Sâm xem thường nói: “Một chút xíu thôi.”

Đồng Húc Lăng nâng hai ly sâm banh lên: “Vì duyên phận cạn một ly nhé.”

Lâm Sâm Sâm vừa định nhận lấy cái ly, Đồng Húc Lăng lại đột nhiên thu hồi đưa tay ra: “Thiếu chút nữa anh quên là em ăn chay, nên là không dính rượu thịt đúng không?” Anh trả sâm banh về, lại tiện tay cầm một ly nước chanh cho cô.

Lâm Sâm Sâm nhận lấy đựng ly của anh một cái, liền uống. Đồng Húc Lăng cũng uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Anh lấy chút thức ăn bên cạnh bàn ăn, sau đó hỏi cô có muốn khiêu vũ không. Lâm Sâm Sâm không biết khiêu vũ nên dĩ nhiên là cự tuyệt, ai ngờ Đồng Húc Lăng cũng cười nhận mình không biết lắm. Lâm Sâm Sâm quay mặt qua chỗ khác trợn trắng mắt, người này thật là!

Không khí Dạ vũ náo nhiệt mà tùy ý, vì thọ tinh công mời nhiều sĩ quan làm việc cùng, vì vậy thỉnh thoảng có người quen đến tìm Đồng Húc Lăng nói chuyện, Lâm Sâm Sâm cảm thấy nhàm chán tự mình tìm ghế sa lon thoải mái ngồi xuống.

Đồng Húc Lãng một bên nói chuyện với các sĩ quan nhau một bên ánh mắt dõi theo Lâm Sâm Sâm, bị người khác phát hiện, vì vậy trêu ghẹo anh: “Sư trưởng Đồng là thân đang ở Tào lòng đang ở Hán đây, có tiện thì giới thiệu hồng nhan tri kỷ của cậu một chút đi?”

Đồng Húc Lãng nhìn ly rượu đang đưa trong tay giọng buồn bực hừ nói: “A, chữ Bát () còn chưa chống đít lên đấy.”

Các sĩ quan cười ầm lên: “Sư trưởng Đồng đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng có lúc khổ sở, hết sức hiếm thấy nha. Lúc nữa các anh em giúp cậu tạo một cơ hội biểu hiện thì như thế nào?”

Đồng Húc Lãng gờ gờ ly rượu: “Nhận trong lòng thôi, các cậu cũng đừng làm cho tôi loạn thêm nữa.”

Mọi người lại cười cợt một hồi liền đường ai nấy đi, Đồng Húc Lãng ngồi vào bên cạnh Lâm Sâm Sâm, hai người tán gẫu câu có câu không.

Dạ vũ tiến hành được một nửa, mọi người ăn no nháy cũng mệt, thợ tinh công cầm Microphone đi tới giữa hội trường nói lời cảm ơn với mọi người. Không biết là ai lớn tiếng yêu cầu thợ tinh công biểu diễn tiết mục, người ở đây lập tức sôi nổi ồn ào lên theo. Thợ tinh công vô cùng phối hợp nắm tay bạn gái hát một bài. Sau khi nhân vật chính biểu diễn xong nhất thời hội trường vỡ òa, cũng có người tự xưng phong nhận việc lên đài bêu xấu, cũng có người bị đám người dụ dỗ lên đài. Mọi người phô trương hết tất cả vốn liếng, chọc cho người xem hoan hô cười to, ngay cả Lâm Sâm Sâm cũng ôm bụng cười không thôi. Đồng Húc Lãng có chức vụ cao nhất trong các sĩ quan trẻ tuổi, tất nhiên khó thoát khỏi một kiếp.

“Sư trưởng Đồng, tỏa sáng một cái đi! Sư trưởng Đồng, tỏa sáng! Sư trưởng Đồng, tỏa sáng!” Tiếng vỗ tay có tiết tấu và giọng khích lệ đẩy dạ vũ lên cao trào.

Đồng Húc Lãng đưa mắt ra hiệu với Lâm Sâm Sâm khiến cho cô không biết làm gì, sau đó dáng người thẳng đi tới chính giữa sân khấu. Anh chọn một cây đàn ghi-ta trong rất nhiều nhạc cụ, dùng chân câu cái ghế ngồi xuống, bắt đầu tự đàn tự hát.

”Love me tender, love me sweet;

Never let me go.

You have made my life complete.

And I love you so.

Love me ten—der, love me true;

All my dream ful fill,

For my darling, I love you.

And I always will.

Love me tender, love me long;

Take me to your heart,

For it’s there that I belong,

And we’ll never part.

Love me ten—der, love me true;

All my dream ful fill,

For my darling, I love you.

And I always will.

Love me ten—der, love me dear;

Tell me your are mine,

i’ll be yours through all the year,

Till the end of time
Love me tender, love me true;
All my dream ful fill,
For my darling, I love you.
And I always will.”

(Tên bài hát: Love me tender, Ca sĩ: Elvis Presley, Album: NULL)

Giọng anh hùng hậu trầm thấp, phụ nữ ở đây nghe được không khỏi say mê. Lâm Sâm Sâm không ngờ anh còn có ngón này, trong lòng không khỏi bị xúc động. Cô nhớ lại các loại điện mạo của anh, có khoa trương, có bá đạo, có cậy mạnh, có dựa vào vẻ bề ngoài. Chỉ là không ngờ, anh cũng có lúc dịu dàng thâm tình như thế. Cô lẳng lặng nhìn anh, cảm thấy nội tâm có vật cứng gì đó đang dần dần hòa tan. Cho đến cực kỳ lâu về sau, Lâm Sâm Sâm còn thường xuyên nhớ lại một đêm tuyệt vời này.

15. Chương 15

“Giương cánh hùng ưng” - một bộ phim sắp khởi quay, Lục Tuấn Huy và mấy diễn viên chủ yếu trong phim tuân theo căn dặn của tổ làm phim tính chuẩn bị đến học viện không quân huấn luyện một khoảng thời gian. Sáu Lâm Sâm Sâm biết được chuyện này nhờ Đồng Húc Lăng chăm sóc họ. Đồng Húc Lăng vô cùng sáng khoái đồng ý, anh cũng rất muốn thăm dò một chút người đàn ông mà Lâm Sâm Sâm đặc biệt nhờ trông nom đến tột cùng là nhân vật như thế nào.

Đạo diễn tổ làm phim đã sớm đề nghị với lãnh đạo học viện không quân, vì phản ánh tình trạng thật công việc học tập và cuộc sống của không quân, nhà trường đồng ý để cho mấy vị diễn viên ở trong học viện ở tạm một tháng cùng huấn luyện lên lớp với học viên sơ đẳng, điều kiện là không được tiết lộ ra ngoài tất cả tình huống phải bảo mật.

Trước khi đi, Lục Tuấn Huy theo thường lệ đến thăm Lâm Sâm Sâm.” Lại 1 tháng không gặp nhau được.” Anh cười khổ nói với cô, cảm giác mất mát trong mắt hết sức rõ ràng.

Thật ra thì cơ hội bọn họ gặp mặt vốn là có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần nhiều là dựa vào điện thoại liên lạc, nhưng lúc này trong giọng nói của anh là không nỡ cũng khó tránh khỏi khiến Lâm Sâm Sâm cảm thấy lòng chua xót. Cô quan tâm an ủi: “Không có việc gì, diễn phim tốt mới là quan trọng nhất. Tinh thần chuyên nghiệp của bọn anh thực sự làm cho người ta bội phục, em tin tưởng nhất định anh có thể tạo ra thành tích tốt. Chỉ là huấn luyện trong doanh trại sẽ tương đối cực khổ, anh phải chăm sóc thân thể tốt hơn.”

Lục Tuấn Huy cảm động gật đầu: “Ừ, anh hiểu rồi. Em cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt.”

Lục Tuấn Huy mang theo hành lý đơn giản tiến vào học viện không bắt đầu cuộc sống trong doanh trại. Từ nhỏ anh lớn lên ở nông thôn, vốn cũng không sợ chịu khổ, vì vậy coi như chịu đựng được. Nhưng mấy diễn viên khác lại không như thế, bọn họ đều là người được nuông chiều trong thành phố, chưa từng trải qua cuộc sống lăn lộn bò toài như bây giờ, làm sao tiếp nhận khảo nghiệm nghiêm trọng như thế ? Sau khi mấy người này tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc một ngày, buổi tối tất cả đều ngã xuống giường đảm vai bóp eo kêu gào thấu trời.

“Anh nói huấn luyện viên này không phải là nhìn chúng ta không vừa mắt sao, biết rõ chúng ta chỉ tới làm quen hoàn cảnh trong doanh trại một chút, phải hành hạ như thế ư, quyết làm cho giống.”

“Đúng đó, còn tăng cường trọng điểm huấn luyện thể năng và huấn luyện kỷ luật, tôi lớn như vậy cũng chưa từng khổ sở như vậy.”

“Ôi, thật hận không được nháy mắt là thời gian đã trôi qua, ở đây một ngày cũng khó khăn hơn một năm ở bên ngoài.”

“Ah, Tuấn Huy, anh nói một câu đi, phát tiết một chút, cũng đừng buồn bực mà hỏng người.” Mấy đôi mắt đều nhìn Lục Tuấn Huy.

Trên thực tế lâu không luyện võ, đột nhiên tiếp nhận cường độ huấn luyện cao như vậy, Lục Tuấn Huy cũng bị làm cho vai đau chân đau, nhưng dù sao anh cũng là một thân nam tử hán đại trượng phu kiên cường, khổ sở hơn nữa anh cũng sẽ cắn răng chịu đựng quyết không lên tiếng. Vì vậy, anh chỉ cười an ủi đồng nghiệp: “Không phải một tháng sao, nhìn một chút là trôi qua rồi, nói không chừng lúc kết thúc mọi người sẽ có thu hoạch không tưởng tượng được.”

Mấy người khác dùng ánh mắt y hệt nhìn quái vật nhìn anh cũng nhất trí phản đối: “Còn thu hoạch nữa, có thể lưu lại một cái mạng nhỏ coi như là không tệ rồi.”

Lục Tuấn Huy không đồng ý cười cười, người khác có thể làm được, nhất định anh cũng có thể làm được. Nhất là có áp lực Đồng Húc Lãng ở đây, anh quyết không thể hèn nhát. Có cơ hội thật đúng là muốn lĩnh giáo thực lực Đồng Húc Lãng một chút, nhìn anh ta tuổi còn trẻ liền được bổ nhiệm làm sư trưởng, nhất định tài cán không hề nhỏ. Nếu có thể gặp anh ta thì tốt, Lục Tuấn Huy xoa tay nghĩ.

Lục Tuấn Huy không đợi quá lâu, sau một tuần học thể năng, Đồng Húc Lãng xuất hiện đúng như anh mong muốn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt chào hỏi, sau đó lập tức tiến vào trạng thái huấn luyện chặt chẽ. Lục Tuấn Huy cũng không biết Đồng Húc Lãng là có tình hay là tính tình anh ta vốn như thế, nếu như nói phương thức huấn luyện của huấn luyện viên trước là nghiêm khắc, thì phương thức huấn luyện của anh ta quả thật chính là tàn khốc.

“Chạy 5000m làm nóng người trước.” Đồng Húc Lãng chấp hai tay sau lưng ra hiệu lệnh.

Trong đám người lập tức có người phát ra tiếng hít khí, học viên ở đây nhất là mấy diễn viên kia sắc mặt tất cả đều tái xanh. “Chúng tôi làm nóng người luôn chạy 3000 m.” Một diễn viên lấy can đảm tranh thủ lợi ích.

“3000 m? Cũng có thể.” Đồng Húc Lãng gật đầu một cái, giống như thật sự tán thành đề nghị này: “Vậy thì mang nặng chạy, mỗi người trên người thêm mười kg vật nặng. Mọi người xác định, là chạy 5000m hay là đeo vật nặng chạy 3000 m?”

Trong đám người lập tức có người thốt thời hô to: “Báo cáo huấn luyện viên, chúng tôi chạy 5000m.”

Đồng Húc Lãng hất cằm về phía bên trái, ý bảo mọi người lập tức hành động. Các học viên chấp nhận bước chân ra, Đồng Húc Lãng cố ý liếc Lục Tuấn Huy một cái, chỉ thấy mặt anh ta không vẻ gì đi theo. Đồng Húc Lãng nhướng mắt, sau đó cúi đầu buộc vật nặng. Lục Tuấn Huy chạy, khéo mắt chợt liếc về bóng một người, nghiêng đầu vừa nhìn chỉ thấy Đồng Húc Lãng đang lướt qua anh chạy về phía trước. Vì vậy anh lên mười hai phần tinh thần không dám lơ đãng, quyết không thể để Đồng Húc Lãng coi thường anh. Đến lúc chạy xong toàn bộ hành trình, Lục Tuấn Huy mới chợt phát hiện Đồng Húc Lãng đeo vật nặng chạy, nhìn ra được, vật nặng này ít nhất cũng phải hai mươi cân.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Lục Tuấn Huy, Đồng Húc Lãng làm ra vẻ đắc ý thoáng nhìn anh, ánh mắt kia tựa như nói cho anh biết kịch hay vẫn còn ở phía sau. Đợi mọi người thở được, Đồng Húc Lãng mới lên tiếng lần nữa: “Hôm nay bởi vì không biết thực lực của mọi người như thế nào, cho nên trước tiên hành một chút mô hình khảo sát thể năng nhỏ. Ngày mai bắt đầu luyện tập nóng người đối thành đeo nặng 10 kg chạy 2000m, mấy ngày nữa sẽ tăng thành 3000m, cứ thế mà suy ra. Cái khác còn có thể căn cứ giới hạn thân thể của mọi người sắp xếp một số hành quân việt dã huấn luyện cùng người sắt hạng ba. Hi vọng học viên có thể chất theo không kịp sau khi tan lớp về có thể tập trung vào nhược điểm của mình mà luyện tập nhiều hơn, nhanh chóng bổ sung thiếu sót. Được rồi, hiện tại chúng ta sẽ khảo nghiệm hạng thứ nhất: hít đất, mỗi người hai trăm cái, thời gian mười phút, quá giờ phải tăng thêm.”

Anh cầm đồng hồ hô: “Bắt đầu tính giờ.”

Sắc mặt các học viên đều nặng nề cúi đầu nắm bắt thời gian vùi đầu khổ luyện, mấy diễn viên vừa mới bắt đầu động tác vẫn còn tương đối mau lẹ, sau khi hơn ba mươi cái thì dần cảm thấy khó khăn, tốn nhiều thời

gian cũng không chống lên được. Mười phút trôi qua rất nhanh, biểu hiện của hơn phân nửa học viên chính quy rất tốt, mấy diễn viên trừ Lục Tuấn Huy ra tất cả đều không làm được một trăm. Bởi vì từ nhỏ Lục Tuấn Huy luyện võ nên nền tảng khá mạnh, cuối cùng trong thời gian quy định đã hoàn thành nhiệm vụ. Đồng Húc Lăng bất ngờ nhíu mày, gạt đầu với anh một cái, xem như tán thưởng anh thật sự có tài.

“Tất cả ngồi dậy, nhìn tôi làm! Cậu giúp tôi tính giờ.” Đồng Húc Lăng nhét đồng hồ vào tay một học viên, tự ý nằm xuống hít đất. Động tác của anh rất mạnh mà tiêu chuẩn, vả lại một hai tay luân phiên tiến hành, các học viên đều phải nhìn với cặp mắt sững sờ. Trong nháy mắt hai trăm đã hoàn thành, anh nhanh nhẹn đứng dậy, cầm đồng hồ trong tay học viên báo thời gian: “Năm phút ba mươi giây.” Toàn bộ người có mặt xôn xao.

Đồng Húc Lăng lãnh nhặt ra chỉ thị: “Từ buổi học hôm sau học viên không qua khảo nghiệm phải làm thêm hai trăm cái, do lớp trưởng làm giám thị. Chúng ta tiếp tục mục khảo nghiệm tiếp theo.”

Tiếp đó, bọn họ lại khảo nghiệm gập bụng, trồng cây chuối và chạy. Qua một bài giảng, người duy nhất còn có thể mạnh như rồng như hổ không ai khác ngoài huấn luyện viên Đồng. Tất cả học viên đều nằm trên đất làm lên hình dạng một bãi bùn lầy, ngay cả Lục Tuấn Huy cũng không chịu được, huấn luyện kiểu ma quỷ của anh làm cho ngã xuống đất không dậy nổi.

Trước khi đi, Đồng Húc Lăng đặc biệt đi tới trước mặt Lục Tuấn Huy, ngồi xổm xuống mắt nhìn xuống anh cười nói: “Đúng rồi, anh tên là Lục Tuấn Huy đúng không? Sâm Sâm bảo tôi quan tâm anh nhiều hơn, tôi thấy tình trạng của anh rất tốt, không kém hơn học viên ở đây của chúng tôi, sau lớp học này chúng ta thấy rồi.”

Lục Tuấn Huy vô lực đưa mắt nhìn bóng lưng Đồng Húc Lăng rời đi, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, đây chính là cái anh ta gọi là quan tâm đặc biệt? Minh thật đúng là vô phúc hưởng thụ.

16. Chương 16

Đồng Húc Lăng chỉ “chăm sóc” Lục Tuấn Huy mấy ngày liền bận những chuyện khác nên phải đi. Trước đó, anh còn nhiệt tình cởi mở chào hỏi Lục Tuấn Huy: “Thật xin lỗi, chăm sóc không chu đáo, có chuyện gì cứ tới tìm tôi.”

Những ngày kế tiếp, không có Đồng Húc Lăng - người huấn luyện sắt, ngược lại thời gian qua thật nhanh, không biết có phải hay là nhờ phúc của Đồng Húc Lăng không, huấn luyện viên trong doanh trại cũng mất nhấm mắt mở đối với mấy diễn viên bọn họ cũng không thật sự hà khắc. Mấy ngày cuối cùng, trường học còn đặc biệt phái một người hướng dẫn giảng giải kiến thức lý luận quân sự và thuật ngữ chuyên nghiệp cho bọn họ. Tuy nói thời gian một tháng không dài nhưng cũng không ngắn, mấy diễn viên ở trong doanh trại cũng có chút tình cảm, một đêm trước khi chia tay tất cả đều không ngủ được định ngồi dậy nói chuyện phiếm.

“Ngày mai sẽ đi ra ngoài, thật là có chút không quen.”

“Xem anh nói, giống như là ra tù ý.”

“Vốn là cũng không có gì khác với ngồi tù, đều là bao ăn trông nom..., mặc giống nhau, kỷ luật sắt, mỗi ngày trên tư tưởng chính trị hóa, chỉ ngoại trừ không cần lao động cải tạo.”

“Anh khoan hãy nói, trong một tháng này ngày ngày huấn luyện, cảm giác thân thể thật sự khỏe hơn không ít.”

“Nói đến huấn luyện tôi lại nhớ đến cái người họ Đồng đó, rõ ràng là dạy chỉ huy tác chiến gì đó, lại vô duyên vô cớ chạy tới dạy chúng ta mấy ngày, đây coi là có ý gì, coi chúng ta như trò chơi?”

“Đừng nhắc tới tên kia, nói tới anh ta liền giận, tỏ rõ chơi chúng ta chứ sao.”

Chỉ có trong lòng Lục Tuấn Huy rõ ràng, Đồng Húc Lăng cũng không phải cố ý làm khó bọn họ, mà là muốn đến thăm dò anh một chút. Có lẽ là bởi vì ngay từ đầu Đồng Húc Lăng liền nghĩ anh là gỏi thêu hoa* yếu đuối, cho nên sau khi nhìn thấy biểu hiện của anh liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Thật may là huấn luyện khổ nữa mệt nữa anh đều cắn răng gắng gượng vượt qua, không làm cho mình mất thể diện.

*Gỏi thêu hoa: chỉ những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng.

Lúc rời khỏi học viện không quân, Đồng Húc Lăng đặc biệt chạy tới tiễn bọn họ. Một khắc kia, Lục Tuấn Huy thấy được tán thưởng và khiêu chiến trong mắt Đồng Húc Lăng, Lục Tuấn Huy đọc hiểu hàm nghĩa trong ánh mắt anh ta. Anh nghĩ biểu đạt là: so đấu trên sức lực kết thúc, nhưng về tình cảm giờ mới bắt đầu.

Bộ phim “Giương cánh hùng ưng” đã định ngày lành khai máy, Lục Tuấn Huy gọi điện thoại báo cho Lâm Sâm Sâm, trong lời nói tràn đầy ý muốn mời. Cho nên trước đó một ngày, Lâm Sâm Sâm nghĩ một chút vẫn quyết định bớt chút thời gian đến thăm. Rất đúng dịp, lúc cô ra cửa lại gặp được Đồng Húc Lăng rảnh rỗi lác đác đến cổng chung cư. Đồng Húc Lăng thấy dáng vẻ cô một bộ vẻ mặt vội vã, đủ sững sốt. “Đi đâu thế?”

Lâm Sâm Sâm thần nhiên cho biết: “Tác phẩm mới của Tuấn Huy khởi quay, tôi đi thăm đoàn phim cổ vũ anh ấy.”

Đồng Húc Lăng nghe vậy mắt híp: “Sao lúc quân anh diễn tập không thấy em đi cổ vũ cho anh?”

“Đừng làm rộn.” Lâm Sâm Sâm tránh qua anh đi bắt taxi.

Đồng Húc Lăng không bỏ qua, đuổi theo: “Anh đi cùng em, vừa đúng nghỉ phép không có việc gì để làm, anh cũng đi xem một chút xem diễn viên quay phim thế nào.”

Lâm Sâm Sâm biết anh khó chơi không thể làm gì khác hơn là tùy anh: “Vây anh cũng đừng quấy rối, nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Lông mày Đồng Húc Lăng dựng thẳng, mắt trừng cô: “Nói cái gì đó, biến anh thành loại người gì?” Hai người vừa cãi nhau vừa lên taxi.

Lục Tuấn Huy thấy Lâm Sâm Sâm tới nháy mắt, tựa như bị vui mừng làm cho hôn mê. Vốn là anh đang an tĩnh ngồi ở đó đọc thuộc lời thoại, lơ đãng ngẩng đầu trong nháy mắt liền trông thấy cô đứng đối diện anh đang cười vui vẻ trong đám người vây xem. Vui mừng này tới quá mức mạnh mẽ, khiến Lục Tuấn Huy lập tức trở nên tay chân luống cuống không nhớ nổi mình nên làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn cô một hồi lâu mới dần dần lộ ra gương mặt vui vẻ dạt dào, ngay khi liếc thấy người đàn ông cao lớn oai hùng bên cạnh Lâm Sâm Sâm, nụ cười của anh liền cứng lại trên mặt.

Hình ảnh này không thể hài hòa hơn được nữa, người đàn ông tuấn lãng dương cương lấy tay nhẹ bảo vệ người phụ nữ diễm tinh thanh nhã, bọn họ trong đám người cười đến chói mắt như vậy, giống như sự vật quanh mình đều bị hào quang của bọn họ làm nhạt đi. Một khắc kia, Lục Tuấn Huy bị đâm đau cả hai mắt, đột nhiên thị lực trở nên mơ hồ, không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ có bóng dáng của bọn họ không ngừng dao động trong đầu. Lục Tuấn Huy dùng sức lắc lắc đầu, quăng hình ảnh kia ra khỏi đầu, sau đó lấy lại bình tĩnh tiếp tục với lời kịch của anh, không ai chú ý tới, ánh mắt của anh dần ảm đạm và kịch bản trong tay bị cầm đến vụn vụn biến hình.

“Hắc, thật biết điều, thẳng nhóc kia thấy em liền giống như mất ba hồn sáu phách.” Đồng Húc Lăng chua chát trêu ghẹo nói.

Lâm Sâm Sâm lấy tay khuỷu tay đụng anh: “Ít nói bậy.”

Đồng Húc Lăng buồn buồn nói: “Rõ ràng em không thích ra khỏi nhà, lại cố ý muốn tới thăm đoàn phim, có phải cũng rất quan tâm anh ta hay không?”

Lâm Sâm Sâm nỉ nhò: “Anh cho rằng suy nghĩ của mỗi người đều xấu xa giống như anh? Anh ấy một thân một mình ở chỗ này phát triển, trong lòng ít nhiều có chút tích tụ thê lương, tôi làm một bằng hữu, quan tâm anh ấy một chút chẳng lẽ không đúng sao?”

Đồng Húc Lăng chợt chuyển qua tươi cười nói: “Nên, dĩ nhiên nên. Không nhìn ra, em còn rất trọng tình nghĩa. Cũng không biết em tới thăm đoàn phim, đối với anh ta là tốt hay xấu, có lẽ quấy rầy tinh thần của anh cũng không biết chừng.”

Lâm Sâm Sâm hắt mặt lơ anh đi: “Anh luôn có một đồng ngụy biện.”

Kịch hay chính thức trình diễn, ở chỗ người xem tất cả đều tập trung tinh thần quan sát, Đồng Húc Lăng càng thấy phải hào hứng bùng bùng hơn. Cảnh diễn đầu tiên là Lục Tuấn Huy dự thi trường quân đội trước rồi cùng bạn gái đầu tiên đến bờ sông hẹn hò. Hai thiếu niên mười tám tuổi, trong mắt tràn đầy sự thanh khiết yêu thương say đắm, tựa sát vào nhau ngồi ở bờ sông tâm sự lý tưởng trong lòng. Khi diễn viên nam nhắc tới lý tưởng của mình muốn làm một phi công không quân thì lại bị bạn gái phản đối mãnh liệt, cô ta cho là nghề nghiệp này có tính nguy hiểm nhất định, vả lại kỷ luật bộ đội nghiêm ngặt, sau này cơ hội hai người sống chung giảm đi rất nhiều.

Diễn viên thể hiện hết sức xuất thần, tựa hồ tất cả mọi người đều bị hấp dẫn đến mức không chớp mắt, Lâm Sâm Sâm lại cảm thấy cực kỳ nhàm chán. Cô nhìn chỗ khác một chút, chỉ thấy một hàng cây liễu trồng chỉnh tề đang thướt tha đung đưa theo gió, cành liễu buông xuống vẽ ra gợn sóng nhỏ trong sông, cảm giác dường như rất thích ý. Cô không kìm được từ từ bước tới bờ sông. Rồi khỏi đám người càng chạy thì càng xa dọc theo bờ sông, đã nghe không thấy tiếng ồn ào bên kia, không khí có loại yên tĩnh quỷ dị, Lâm Sâm Sâm nhìn nước sông chầm chầm nhất thời mất hồn.

Đồng Húc Lăng nhìn Lục Tuấn Huy đang diễn rất chăm chú, chợt nghe phía xa truyền đến giọng gào thét: “Có người rơi xuống nước!” Tim anh đột nhiên cả kinh, liền phản ứng nhanh nghiêng mắt nhìn bên cạnh, cùng lúc nghiêng mắt nhìn khiến cho sắc mặt anh đột nhiên đại biến. Không biết từ lúc nào Lâm Sâm Sâm đã rời khỏi đám người không thấy đâu. Bằng trực giác anh nhận định người rơi xuống nước chính là Lâm Sâm Sâm, một giây cũng không dám trì hoãn phóng tới bờ sông. Tốc độ của anh mau lẹ như mũi tên rời cung, người ở hiện trường đều bị trận thế này làm cho sợ ngây người. Mà Lục Tuấn Huy cũng phát hiện Lâm Sâm Sâm không thấy đâu cũng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhắc chân chạy như điên tới chỗ xảy ra chuyện. Hai người đàn ông này tựa như đồng thời nhảy xuống nước, mọi người không nhìn được rồi rút suy đoán, rốt cuộc ai có thể cứu người bị rơi xuống nước lên trước?

17. Chương 17

Hai người đàn ông này đem hết toàn lực muốn bắt được thân thể đang dần dần chìm xuống đó, nội tâm của bọn họ đều bị hoảng sợ tàn nhẫn xâm chiếm cắn nuốt. Giờ phút này đại não hai người vô cùng ăn ý chỉ có một ý niệm: ngàn vạn lần không thể có chuyện, tôi nguyện ý dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy cô ấy bình an không có việc gì!

Bên bờ chật ních đám người vây xem, tất cả mọi người đang rướn cổ lo lắng chờ đợi kết quả. Một giây, hai giây, ba giây.... Mỗi một giây đều giống như một giờ vậy rất dài. Rốt cuộc, một người đàn ông nâng một người phụ nữ hiện ra trên mặt nước. Cách bọn họ không xa, một người đàn ông khác cũng nổi lên mặt nước. Tâm tình mọi người ở trên bờ hòng rất cuộc để xuống, không hẹn mà cùng thở một hơi, bọn họ là anh hùng phấn đấu quên mình xuống nước cứu người, vỗ tay.

Đồng Húc Lăng ôm thân thể Lâm Sâm Sâm ướm dẫm lên bờ. Vãn may cứu vớt kịp thời, thời gian chìm xuống không lâu. Chỉ là sắc mặt cô tái xanh, tứ chi lạnh lẽo, Đồng Húc Lăng và Lục Tuấn Huy thấy khó tránh khỏi lo lắng thấu tâm can. Đồng Húc Lăng trấn định cởi hai nút áo trên cùng của Lâm Sâm Sâm ra, sau đó một chân quỳ xuống đất, chân kia cong đầu gối, đặt bụng Lâm Sâm Sâm nằm ngang trên đùi, để cho đầu cô rũ xuống dưới, tiếp đó kim phần lưng của cô, khiến cho nước trong dạ dày chảy ra. Sau khi nước chảy ra, Lâm Sâm Sâm còn đang hôn mê, Đồng Húc Lăng thăm dò một chút phát hiện hô hấp của cô yếu ớt, vì vậy quyết định thật nhanh nắm lấy mũi cô, sau khi hít sâu một hơi cúi đầu miệng đối miệng hô hấp nhân tạo cho cô, đợi ngực cô mở rộng hơi nâng lên khi có khí, buông lỏng mũi cô, sử dụng một tay áp ngực cô lấy giúp hơi thở, lặp lại theo nhịp tiến hành mấy lần, cho đến khi hô hấp của cô dần

dần vũng vàng, rồi cuộc Đồng Húc Lãng mới thở phào nhẹ nhõm. Không bao lâu, xe cứu thương tới, Đồng Húc Lãng vẫn giúp đỡ ở bên cạnh đi theo lên xe.

Lục Tuấn Huy còn phải ở lại thay quần áo quay phim, chỉ có thể lẳng lặng đưa mắt nhìn xe cứu thương nhanh chóng rời đi. Mới vừa rồi chính mắt thấy Đồng Húc Lãng thuần thục làm các biện pháp cấp cứu, anh chợt phát hiện mình ở đây là dư thừa, hoàn toàn không xen tay vào được. Nhưng lo âu khiến anh không có cách nào yên tâm xoay người rời đi, cho dù Đồng Húc Lãng làm hô hấp nhân tạo cho Lâm Sâm Sâm, một màn đau nhói lòng người như vậy, nhưng anh vẫn nắm chặt thành nắm đấm kiên quyết đứng tại chỗ nhìn cô thoát khỏi nguy hiểm mới có thể an tâm. Không ai hiểu được, giờ phút này anh có bao nhiêu tức giận, giận mình chạm được thân thể cô trễ một bước, giận mình không thể tự mình cứu cô lên bờ. Đám người chung quanh dần dần tản đi, tim của anh cũng như tan cuộc đất trống nói không hết có bao nhiêu thê lương.

Đồng Húc Lãng phải chạy về viện hàng không, tìm bảo mẫu trong nhà tới chăm sóc Lâm Sâm Sâm, mỗi ngày Thẩm Bích Tâm cũng đến bệnh viện thăm cô. Vốn là không đến hai ngày là bình phục, nhưng Thẩm Bích Tâm cứ để cho cô ở bệnh viện lâu thêm mấy ngày. Sau khi Lâm Sâm Sâm xuất viện, trong lòng cảm thấy bồn khoăn, vì vậy mua trái cây bánh ngọt đến nhà họ Đồng nói cảm ơn.

Bảo mẫu mở cửa cho Lâm Sâm Sâm, sau khi vào nhà lại thấy cả phòng lạnh lạnh, lẳng lẽ không tiếng động. Bảo mẫu thân thiết nói với cô: “Cô Lâm uống ly trà trước đi.”

Không lâu sau, Thẩm Bích Tâm liền vội vã từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cô liền vui vẻ ra mặt: “Sâm Sâm, tới rồi. Ngồi ngồi, câu lễ cái gì chứ.”

Lâm Sâm Sâm mỉm cười nói: “Dì Thẩm, con tới nói cảm ơn với mọi người, tuần này làm phiền mọi người chăm sóc, bằng không cũng không thể khôi phục nhanh như vậy được.”

Thẩm Bích Tâm nửa giận nửa cười nói: “Nha đầu này còn khách khí với ta như vậy sao, chút chuyện nhỏ này cũng đáng để con đặc biệt tới nói cảm ơn sao. Vậy những năm gần đây nhà con một mực chăm sóc bà ngoại A Lãng, chẳng phải ta nghìn ân vạn tạ cũng không đủ?”

Lâm Sâm Sâm xin lỗi cấn cấn môi: “Nói thế nào cũng là Đồng Húc Lãng đã cứu con, nói tiếng cảm ơn là cần thiết.”

Thẩm Bích Tâm hướng trên lầu bĩu bĩu môi: “Vậy con đi lên xem nó một chút đi, hai ngày gần đây tiểu tử này không tốt lắm.”

Dĩ nhiên Lâm Sâm Sâm không thể từ chối, lên lầu với Thẩm Bích Tâm. Thì ra là ngày đó sau khi cứu được Lâm Sâm Sâm từ trong nước lên, Đồng Húc Lãng vẫn chăm sóc bên người cô không thay bộ quần áo đã ướt sũng, ban đêm lại chạy thẳng về viện hàng không, ngày hôm sau công việc lu bù nên sức đề kháng không khỏi giảm xuống, khiến vi khuẩn gây bệnh thừa cơ chui vào. Xưa nay thân thể anh rất tốt khó chịu cũng không chút để ý, cứ như vậy đến chủ nhật, vừa vào cửa nhà liền không chịu nổi, cả đêm sốt cao. Thẩm Bích Tâm cho anh uống thuốc lại lấy khăn lông lau, vẫn không giảm sốt, không thể làm gì khác hơn là nửa đêm gọi bác sĩ trực ban trong đại viện đến, truyền liền hai chai nước biển mới áp chế được nhiệt độ. Nhưng một người thường ngày ít phát bệnh một khi phát bệnh thật sự không phải là loại giầy vò bình thường. Sáng sớm hôm sau, thân nhiệt Đồng Húc Lãng lại lần nữa không ngừng tăng lên. Thẩm Bích Tâm gấp đến độ xoay quanh, lập tức mời bác sĩ chuyên khoa trong bệnh viện quân đội tới đây. Lần này tăng liều lượng thuốc, nhiệt độ tạm thời giảm xuống, vì sợ ban đêm lặp lại, bác sĩ đề nghị anh vào bệnh viện quan sát, nhưng Đồng Húc Lãng tính khí bướng bỉnh, chết sống không chịu đi bệnh viện. Tất cả mọi người đều hết cách với anh, không thể làm gì khác hơn là chờ xem tình hình thế nào.

Lâm Sâm Sâm đi vào phòng ngủ của Đồng Húc Lãng, chỉ thấy rèm cửa sổ khép chặt cả phòng âm u, anh nhắm mắt nằm trên giường ngủ say. Thẩm Bích Tâm nói khẽ với Lâm Sâm Sâm: “Đoán chừng là thuốc có tác dụng nên ngủ rồi, làm phiền con trông nó giúp dì, dì ra ngoài có chút việc lúc nữa sẽ quay lại, nếu như nó khát thì con cho nó uống nước.”

Lâm Sâm Sâm vội vàng gật đầu nói: “Được, dì yên tâm đi.”

Sau khi Thẩm Bích Tâm đi, Lâm Sâm Sâm ngồi xuống cái băng ghế trước giường anh. Cô nhìn khuôn mặt ngủ say của Đồng Húc Lãng, đôi mắt nhắm thu lại không ít khí thế bức người. Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ anh an tĩnh bình thản, cô không tự chủ lộ ra nụ cười dịu dàng. Tay đặt trên bàn trong lúc vô tình đụng

phải mấy quyển sách chồng chất, cô vội vàng nghiêng đầu sửa sang lại, chỉ cần một cái liếc nhận ra đều là tác phẩm của cô, từ bìa sách tờ giấy có thể nhìn ra đã bị lật xem rất nhiều lần, trong nháy mắt lòng cô mềm mại đến rối tinh rối mù. Đến tận cùng cô có cái gì tốt, đáng giá để một người đàn ông ưu tú xuất chúng để ý cô đến như vậy?

Lúc Đồng Húc Lãng mở đôi mắt mơ màng ra đã là hơn một giờ sau, ánh sáng trong nhà mờ mờ, mơ hồ thấy một bóng dáng mảnh khảnh ngồi trước giường. Anh thử gọi: “Lâm Lâm?”

Lâm Sâm Sâm vốn nằm trên bàn sách ngẩn người, nghe được giọng nói lập tức ngồi thẳng ân cần hỏi: “Anh cảm thấy như thế nào? Có muốn uống chút không?”

Thật sự là Lâm Sâm Sâm, trong lòng Đồng Húc Lãng vui mừng không dứt, anh đưa một tay ra muốn cầm tay cô. Lâm Sâm Sâm mở đèn bàn, lo lắng hỏi: “Anh muốn cái gì?”

Đồng Húc Lãng ho khan vài tiếng, giọng nói khàn khàn: “Đưa tay cho anh.”

Lâm Sâm Sâm vội vàng đưa hai tay nắm lấy tay anh, bệnh nhân là lớn nhất, cho dù bây giờ Đồng Húc Lãng yêu cầu một cái ôm cô cũng không chút do dự đáp ứng. Dù sao anh là ân nhân cứu mạng của cô, vẫn là bởi vì cô mới thành ra như vậy. “Tôi rót chén nước cho anh uống có được hay không?”

Đồng Húc Lãng gật đầu một cái, trước nay giọng nói cô chưa từng dịu dàng, mặc dù trong miệng chứa thuốc đắng, nhưng trong lòng anh còn ngọt hơn so với rót mật.

Lâm Sâm Sâm rót nước, nhẹ nhàng nâng đầu anh lên đưa ly đến trước mặt anh cho anh uống. Đồng Húc Lãng uống nước cảm giác thoải mái rất nhiều, anh cười trêu ghẹo: “Ôi, thật không muốn cho em thấy được bộ dạng tiều tụy của anh. Từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa từng bị bệnh, lần đầu ngã bệnh lại để cho em bất gặp.”

Lâm Sâm Sâm nhìn tinh thần anh tỉnh táo cũng cười với anh: “Vừa đúng để cho anh nhận rõ thực tế, đừng biến mình thành chiến thần bất bại.”

Đồng Húc Lãng cong ngón trỏ lên vuốt xuôi gương mặt cô: “Tiểu vô tâm, là ai khiến cho anh biến thành bộ dạng ma quỷ này?”

Lâm Sâm Sâm nghe lời của anh, trong lòng không khỏi chua xót: “Thực sự là trách tôi.”

Đồng Húc Lãng nắm chắc tay cô nói: “Đùa với em thôi, em còn tưởng thật. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Huống chi không phải có câu y dĩ tiện khoan chung bất hối, vì y tiêu đặc nhân tiều tụy sao?”*

*Y dĩ tiện khoan chung bất hối, vì y tiêu đặc nhân tiều tụy: quần áo rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy (nhớ nhung) mà hao gầy tiều tụy.

Lâm Sâm Sâm trừng mắt với anh nói: “Nói càn!”

Thẩm Bích Tâm ở ngoài cửa nghe được, cười trộm đi xuống lầu. Trong lòng bà tính nấu cho hai tiểu oan gia này chút canh bồi bổ thân thể.

18. Chương 18

Lâm Sâm Sâm gọt xong một quả lê, đặt nó ở trong mâm cắt thành bốn miếng đưa đến trước mặt Đồng Húc Lãng cũng đưa một cây tăm nhỏ. Phục vụ chu đáo như thế nhưng người khác cũng không biết cất nhắc, bất bẻ nói: “Tại sao là lê mà không phải là trái cây khác?”

Quả nhiên người ngã bệnh đều giống như đứa trẻ khó chơi, Lâm Sâm Sâm kiên nhẫn giải đáp: “Bởi vì anh có chút ho khan, ăn lê là tốt nhất.”

Đồng Húc Lãng không hài lòng cầm lấy cái đĩa: “Vậy không cho phép em ăn.” Anh không nên phân lê với cô. (phân lê = phân ly. Tại Lâm Sâm Sâm bẻ quả lê ra nên Đồng Húc Lãng không muốn chia với cô, 2 người cùng ăn nên gọi là phân chia. ^ . ^)

Lâm Sâm Sâm buồn cười nhìn anh: “Trước đó không phải anh để cho tôi nếm thử một chút xem có ngọt hay không sao?”

Đồng Húc Lãng nghiêm mặt nói: “Không ngọt liền vứt bỏ, ai cũng không cho phép ăn.” Anh vừa muốn cầm lên một miếng bỏ vào miệng, suy nghĩ một chút lại đem cái đĩa đẩy trở về: “Em dứt cho anh.”

Người này thật phiền phức, Lâm Sâm Sâm tức giận nói: “Anh cũng không phải là tàn phế sao phải để người khác dứt?”

Đồng Húc Lãng nghiêng người dựa vào đầu giường giả bộ đáng thương: “Cả người anh vô lực, tay chân như nhũn ra, dứt hoa quả thôi, cũng không phải là để cho em lấy thân báo đáp khăn trương cái gì.”

Có đôi lời nói thật hay, vĩnh viễn đừng vọng tưởng đầu thắng người vô lại. Bây giờ Lâm Sâm Sâm liền cảm nhận sâu sắc. Cô lười phải biện luận với anh, nhận lấy cái đĩa dùng tăm cầm một miếng dứt vào miệng anh.

Hoa quả nhập khẩu mới, Đồng Húc Lãng không nhịn được phát ra thỏa mãn cảm thán: “Ừm, em dứt đúng là ngọt hơn một chút.”

Lâm Sâm Sâm nhìn không quen sắc mặt tiểu nhân đắc chí này của anh, không đợi anh nuốt xuống lại nhanh chóng cầm một miếng khác nhét vào trong miệng anh, hại anh đành phải tùy tiện nhai một cái liền vội vàng nuốt xuống. Nuốt quá nhanh anh không cẩn thận liền bị sặc, trong nháy mắt ho lớn. Lâm Sâm Sâm thấy thế đưa nước cho anh. Anh ho đến mặt đỏ lên, vừa uống ngụm nước to vừa dùng ánh mắt mắng cô. Lâm Sâm Sâm nhìn dáng vẻ của anh thật sự tức cười liền không nhịn được cười lên.

“Rốt cuộc là em đến thăm bệnh hay là tới mưu sát?” Cuối cùng Đồng Húc Lãng cũng nhuận hơi, rống lên.

Lâm Sâm Sâm bị tiếng hô của anh làm kinh sợ, vội vàng cúi đầu làm ra một bộ dạng tự biết gây họa đang sám hối, vậy mà vui vẻ lộ ra nơi khóe mắt vẫn bán đứng cô. Đồng Húc Lãng khó được ở trong cùng một ngày nhìn thấy nụ cười của cô nhiều như vậy, tức giận cũng tiêu mất hơn phân nửa. Anh thở dài, không thể làm gì nói: “Biết em quả thực làm anh tổn thọ.”

Lâm Sâm Sâm cũng nhịn không được nữa cười lên ha hả, thật là sướng khoái! Cuối cùng cũng báo thù được chuyện lần trước bị anh vác trên vai làm chói mắt. Cô vẫn đang cười không ngừng, thỉnh thoảng bị anh đột nhiên đưa hai cánh tay có lực ra bắt lấy, trọng tâm không vững ngã trước ngực anh.

Hai tay anh vây lấy cô ở trong ngực, hung tợn nói: “Thích cười đúng không, anh liền cho em cười nhiều một chút.” Nói xong không đợi cô kịp phản ứng liền công kích bên hông và dưới nách cô cùng một lúc.

Lâm Sâm Sâm bị anh cù nhột khó nhịn, bên cười bên tránh, gần như không hít thở được. Trong khi phản kháng giây giụa, nút áo của cô rơi ra hai nút, lộ ra một mảnh da thịt trước ngực trắng như tuyết, ánh mắt Đồng Húc Lãng chợt ngẩn ngơ, không có động tác. Anh gian nan nuốt ngụm nước miếng, đôi mắt nhìn chăm chăm ngực của cô. Đáng chết, tại sao da thịt của cô có thể mềm mại tinh tế như thế, làm cho anh thiếu chút nữa không kìm được cắn xuống một cái. May mắn tự chủ của anh đủ mạnh, đối bất kỳ người đàn ông nào khác đã sớm bắt chấp tất cả nhào tới rồi.

Lâm Sâm Sâm thở được ngẩng đầu liền nhìn thấy hầu kết anh chuyển động kịch liệt, thừa dịp anh buông tay ra vội vàng tránh ra một khoảng cách an toàn. Vừa định nổi giận với anh, chỉ thấy giọng nói của anh vô cùng mất tự nhiên: “Cổ áo của em mở ra, sửa sang một chút đi.”

Cô cúi đầu nhìn, mặt xoát một cái liền đỏ đến mang tai, vội vàng lúng túng xoay người sang chỗ khác cài nút lại. Đợi cô sửa sang quần áo xong cũng quên trách cứ cái tên đầu sỏ gây nên. Chốc lát hai người trầm mặc, vẫn là Đồng Húc Lãng mở miệng trước: “Ngày đó rốt cuộc là tại sao em lại rơi xuống nước?”

Lâm Sâm Sâm nhớ lại tình cảnh ngày đó. Lúc ấy, cô ngại đứng ở trong đám người có chút buồn bực, vì vậy định đến bờ sông đi dạo một chút, đi tới đi lui bất tri bất giác liền cách xa đám người ồn ào. Cô đứng trên bờ sông hít một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy thân thể thoải mái không ít. Cô hướng mặt về phía mặt sông xoay cổ trái phải, trong lúc lơ đãng liếc thấy phía sau cây liễu ở gần cô có một bóng dáng. Nhất thời cô hiếu kỳ xoay người dò nhìn, trong tầm mắt của cô hiện ra một khuôn mặt có vẻ quen quen. Khuôn mặt kia có nét mặt tự tiểu phi tiểu, đang lấy một loại ánh mắt quái dị nhìn thẳng cô. Cô bị nhìn chăm chăm đến rợn cả tóc gáy, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đối phương chợt chỉ hướng bên cạnh của cô. Cô bị động tác kia làm cho kinh ngạc một chút, nghiêng đầu chỉ thấy một con chó lớn chạy tới phía cô. Theo bản năng

cô lui về phía sau một bước mà quên mất phía sau là một dòng sông. Gót chân trên bờ trơn trượt xuống, cứ như vậy không hề báo trước cô ngã mặt rơi xuống sông. Trong lúc nguy cấp, cô lại có thể rõ ràng thấy khuôn mặt quen thuộc cười lạnh với cô, sau đó lại không nói một lời chạy mất. May mà tiếng chó sủa kinh động đám người, nếu không hậu quả khó mà lường được.

“Lâm Lâm? Lâm Lâm!” Đồng Húc Lăng cao giọng kêu lên kéo thần chí Lâm Sâm Sâm về.

“Em làm sao vậy?” Đồng Húc Lăng thấy sắc mặt cô trắng bệch vội vàng nhảy từ trên giường xuống trấn an: “Đừng sợ, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Lâm Sâm Sâm miễn cưỡng cười nói: “Tôi không sao, là tự tôi không cẩn thận.” Cũng may, mặc dù cô không biết bơi nhưng lại rất am hiểu nguyên lý tự cứu mình, sau khi rơi xuống nước không kinh hoảng giãy giụa, mà là tận lực ngửa đầu ra sau khiến miệng mũi hướng về phía trước miễn cưỡng hiện lên trên mặt nước, tranh thủ thêm chút thời gian cho đám người tới cứu. Đoán chừng trong những người rơi xuống nước không có mấy người có thể trấn định giống như cô, cô tự giễu nghĩ. Vậy mà tâm ma vẫn còn, cô vẫn không thể xua tan khuôn mặt cười lạnh đó, thật sự cô không nghĩ ra rốt cuộc mình mắc tội đối phương chỗ nào, làm cho người nọ thấy chết không cứu như thế, về mặt còn hả hê.

Đồng Húc Lăng vừa nghĩ tới tình thế khẩn cấp lúc đó, lòng cũng vẫn còn sợ hãi, anh dùng lực kéo cầm Lâm Sâm Sâm, trầm mặt cảnh cáo: “Ngã một lần khôn hơn một chút, về sau đừng một mình đến chỗ nguy hiểm nữa, có nghe không?”

Lâm Sâm Sâm bị đau đánh rơi tay anh: “Nói nhảm, tôi ngu như vậy? Làm sao cái người này toàn động tay đông chân, có bệnh à! Bảo anh đừng động anh cứ động.” Lâm Sâm Sâm nhìn bệnh của anh cũng tốt lên bảy tám phần, rốt cuộc không thể nhịn được nữa phản kích, dùng sức bóp trên người anh: “Để cho anh khi dễ tôi.”

Đồng Húc Lăng nghiêng đầu bên né tránh bên lớn tiếng xin tha: “Ai ôi, tiểu thư tha mạng! Nhẹ một chút, đau! Nữ sĩ, nữ hiệp, nữ vương tôn kính! ! !” Tiếng đùa giỡn vang khắp cả căn phòng, bay lượn trong phòng không tan.

Đồng Húc Lăng khỏi bệnh không bao lâu, Lâm Sâm Sâm lại nhận được một cú điện thoại cho biết Lục Tuấn Huy bị thương nhập viện rồi. Trên đường đến bệnh viện cô cười khổ nghĩ, ba người bọn họ hết người này đến người kia bệnh, thật đúng là năm hạn bất lợi.

Đến bệnh viện thấy chỉ là tay trái Lục Tuấn Huy gãy xương cũng không có gì lo ngại, tâm cô treo cao cuối cùng cũng buông xuống. Trong làng giải trí anh giữ mình vô cùng trong sạch, tính tình ngay thẳng, cũng có rất ít hoạt động tiêu khiển, cho nên căn bản không có bạn bè nào. Cô là một trong số tri kỷ không nhiều lắm của anh tự nhiên có nghĩa vụ mỗi ngày nấu canh tới đây thăm. Khác với Đồng Húc Lăng mặt dày mày dạn, Lục Tuấn Huy luôn tận lực không làm phiền Lâm Sâm Sâm, rót nước cầm thứ gì đều dựa vào mình. Bọn họ chung đụng một chỗ cũng không vì chuyện lông gà vỏ tỏi* cãi vã, mà là nói chuyện phiếm bộ đáng hết sức hài hòa.

*Chuyện lông gà vỏ tỏi: chuyện nhỏ, chuyện linh tinh

Đồng húc lăng tìm khắp nơi không thấy Lâm Sâm Sâm gấp đến độ xoay quanh, thật vất vả kết nối được điện thoại của cô mới biết được gần đây cô thường xuyên ra vào bệnh viện. Đồng Húc Lăng cúp điện thoại không nói hai lời lái xe Jeep quân dụng xông thẳng đến bệnh viện. Cư nhiên Lục Tuấn Huy cũng chơi chiêu đồng tình, anh cũng muốn đi xem một chút đến tột cùng là bị thương nghiêm trọng đến mức nào. Cũng không biết mấy ngày nay bọn họ chung đụng tình cảnh có phải ngọt ngào náo nhiệt hay không, anh cảm thấy nước chua trong lòng đang không ngừng tỏa ra ngoài. Ôi, người phụ nữ này chính là mềm lòng, điểm này thật đáng ghét! Anh than một tiếng dùng sức đạp chân ga.

Lục Tuấn Huy và Lâm Sâm Sâm đang trò chuyện vui vẻ, chợt nghe có người mất hứng ngâm nga: “Khó kìm lòng nổi, thật ra tôi lại thuộc loại đàn ông cực kỳ dễ dàng bị thương” nghênh ngang vào phòng bệnh. Bọn họ đồng thời nhìn về phía người tới, chỉ thấy Đồng Húc Lăng xách theo một túi trái cây đi tới trước giường cười thăm hỏi: “Anh không sao chứ?”

19. Chương 19

Lục Tuấn Huy thấy Đồng Húc Lãng đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó sắc mặt cứng ngắc trả lời: “Chỉ bị thương một chút, không có gì đáng ngại.”

Đồng Húc Lãng không chút khách khí ngồi xuống bên giường nhìn tay bị thương của anh ta chép miệng: “Anh cũng quá không cẩn thận, làm sao lại thành ra như vậy?”

Về mặt Lục Tuấn Huy bắt đầu nói: “Không cẩn thận bị ngã.”

Lâm Sâm Sâm chợt xen vào nói: “Sao em nghe nói là vì cứu người?”

Đồng Húc Lãng cảm thấy hứng thú hỏi: “Thật? Ha, tôi kinh nể nhất anh hùng, nói sự tích quang vinh của anh cho chúng tôi nghe xem.”

Lục Tuấn Huy cau mày nhỏ giọng nói: “Không có gì có thể nói, không phải là chuyện gì ghê gớm.”

Đồng Húc Lãng cười sang sảng tán dương: “Không tệ, không tệ, làm chuyện tốt không khoe khoang, tinh thần có thể khen.”

Lâm Sâm Sâm hí mắt khinh miệt nói: “Anh cho rằng mỗi người đều phách lối giống như anh sao?”

Mặt Đồng Húc Lãng mang uy hiếp đến gần Lâm Sâm Sâm: “Anh phách lối thế nào? Dầu gì anh cũng cứu em một mạng, em báo đáp anh như vậy sao, thấy người liền chê anh?”

Lâm Sâm Sâm xoay mặt đi bĩu môi nói: “Còn không thừa nhận, ngày ngày giết cứu người ngoài miệng, học Tuấn Huy nhiều một chút đi.”

Lục Tuấn Huy nhìn chằm chằm bộ dáng hờn dỗi xinh đẹp của Lâm Sâm Sâm nhất thời mất hồn, anh gặp qua nhiều diện mạo khác nhau của cô, có lạnh nhạt, xa cách, điềm tĩnh, thân thiết, nhu hòa, anh cho là như này đã là toàn bộ diện mạo của cô, không ngờ vẫn bỏ sót một mặt nghịch ngợm khiêu khích. Vẫn cho là đối với người nào đối với chuyện gì cô đều lạnh lùng dửng dưng không có ngoại lệ, ai ngờ cô cũng sẽ cãi nhau gây hấn với người khác, hơn nữa còn thích thú. Anh không phải người ngốc, coi như lừa mình dối người nữa cũng không thể phủ nhận diện mạo này cô sẽ chỉ bày ra trước mặt Đồng Húc Lãng. Đồng Húc Lãng đích thật là vật sáng trời sinh, bất kể đi tới đâu đều có bản lĩnh khiến người khác tự ti mặc cảm. Anh bị ai ý thức được, chỉ cần có Đồng Húc Lãng ở đây, anh nhất định phải chịu lép vế, nhận thức này làm anh đau tận xương tủy lại vô lực thay đổi.

“Tuấn Huy, anh làm sao vậy, có phải tay lại đau rồi không?”

Lâm Sâm Sâm ân cần hỏi, lời nói kéo Lục Tuấn Huy từ trong suy nghĩ nặng nề về, anh lắc đầu cười khê: “Không phải, em đừng lo lắng.”

Anh có chuyện gì luôn tự mình gánh vác, cũng không kêu khổ kêu mệt, dù là khó chịu hơn nữa cũng chỉ sẽ đặt ở trong lòng không biểu lộ ra ngoài. Nhìn đôi mày rậm của anh nhăn chặt như vậy, từ bộ dáng vẻ mặt tựa như rất khổ sở liền có thể đoán được anh lại đang cật lực. Lâm Sâm Sâm tràn ngập thương tiếc nhìn anh: “Tuấn Huy, không thoải mái thì phải nói ra, ở trước mặt bạn bè không cần khách khí như vậy. Em gọt táo cho anh ăn nhé.”

Lục Tuấn Huy còn chưa bày tỏ gì, Đồng Húc Lãng đã lên tiếng trước: “Bị bệnh thật là tốt mà, có người phục vụ.”

Lâm Sâm Sâm bắt mắt trừng anh: “Anh đỏ mắt cái gì, chẳng lẽ lúc anh bị bệnh không ai chăm sóc sao?”

Đồng Húc Lãng cố ý bối mớ tựa như ngụy biện: “Nhưng không ai gọt táo cho anh ăn.” Tại sao Lục Tuấn Huy ăn táo còn anh thì phải ăn lê, phân lê - chia lia, cô cố ý đúng không?

Lâm Sâm Sâm không biết anh lại suy nghĩ không đúng, dứt khoát không để ý tới anh. Cô cẩn thận gọt xong một quả táo lại dùng nước nóng nghiêm túc rửa qua mới đưa cho Lục Tuấn Huy. Hai tay Đồng Húc Lãng ôm ngực tức giận nói: “Anh cũng muốn ăn, em gọt một quả nữa đi.”

Lâm Sâm Sâm đưa dao gọt trái cây cho anh: “Anh không đau không bệnh, tự mình làm lấy.”

Đồng Húc Lăng ném dao gọt trái cây về trên mặt bàn: “Anh ốm vẫn chưa khỏi hoàn toàn.”

Lâm Sâm Sâm buồn cười nhìn giữa một con quả táo bị dao ghim ngay giữa tâm trên bàn trêu chọc nói: “Có thể phi dao chuẩn như vậy chứng tỏ anh còn khỏe mạnh hơn người bình thường, giả bộ cái gì.”

Đồng Húc Lăng nghiêng đầu nhìn quả táo bị Lục Tuấn Huy cắn kêu rôm rốp, bắt đắc dĩ ngậm miệng.

Lâm Sâm Sâm chợt muốn đi toilet, cô đứng lên nói với Lục Tuấn Huy: “Em đi ra ngoài một lúc.” Sau đó lại chuyển hướng tới Đồng Húc Lăng hỏi: “Anh không phải đi?”

Đồng Húc Lăng nhàn nhã lắc chân đáp: “Anh ngồi một chút nữa, đợi lát nữa cùng đi với em.”

Lâm Sâm Sâm ném cho anh một ánh mắt “tùy anh” liền ra khỏi phòng bệnh.

Đồng Húc Lăng cùng Lục Tuấn Huy mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi lâu, Đồng Húc Lăng phát hiện mỗi lần mở miệng trước đều là mình, người kia thật khó chịu. Anh hắng giọng một cái không chuyện nói nhảm nói: “Anh bị thương tiến độ quay phim liền giảm đi nhỉ? Về sau để tâm một chút.”

Mặt Lục Tuấn Huy không thay đổi đáp: “Cảm ơn đã quan tâm, tôi luyện võ từ nhỏ, vết thương nhỏ bệnh nhỏ sớm coi như không có gì, hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Ha, không nhìn ra thằng nhóc này còn cãi lại, chỉ sợ người khác coi anh ta như mèo bệnh. Đồng Húc Lăng khiêu khích cười nói: “Thì ra là người luyện võ, thật đúng là tôi có mắt như mù. Kỹ thuật tán đả của tôi miễn cưỡng được xếp hàng thượng đẳng trong quân doanh, nếu như anh không ngại, hôm nào hai ta đánh mấy chiêu, thế nào?”

Sắc mặt Lục Tuấn Huy không đổi tiếp chiêu: “Vui lòng theo cùng!”

Đồng Húc Lăng gật đầu khen: “Được, thật sáng khoái! Có một vấn đề tôi rất tò mò, anh và Lâm Sâm Sâm quen nhau như thế nào?”

Nhắc tới Lâm Sâm Sâm, mặt Lục Tuấn Huy không khỏi lộ vẻ ôn nhu, anh cười khê: “Tôi là diễn viên chính trong một bộ phim cải biên từ một tác phẩm của cô ấy.”

“Bộ nào?” Đồng Húc Lăng hỏi.

” Lam Thủy Tinh dưới ánh mặt trời .”

Đồng Húc Lăng nghiêng đầu suy tư: “A, tôi có ấn tượng với cái này, là hai chị em song sinh đánh tráo việc giết người. Mỗi tác phẩm của cô ấy cũng rất thành công.”

Lục Tuấn Huy nghe vậy bưng bình tĩnh hiểu ra, khó trách anh cảm giác Đồng Húc Lăng quen mặt, thì ra chính là sĩ quan bá đạo cướp đi quyền cuối cùng đó hại anh không thể mua hết toàn bộ. Trong lòng anh khó chịu hỏi ngược lại: “Thế hai người quen nhau như thế nào?”

Đồng Húc Lăng vui rạo rức đáp: “Chính là xem mắt làm quen.” Thật là không thể không cảm thán chỗ ảo diệu của duyên phận, tính ra, anh đối với Lâm Sâm Sâm còn là vừa thấy đã yêu đấy.

Lục Tuấn Huy cảm thấy ánh mắt của anh rất chói mắt, quay đầu giọng buồn bực hỏi: “Có ý gì?”

Đồng Húc Lăng đắc ý nói: “Nói ra không có ý nghĩa, tự anh nghĩ đi.” Anh nhớ lại tình cảnh mới quen một lần lại hỏi tiếp: “Hai người trở thành bạn bè như thế nào?”

Lục Tuấn Huy vừa nhớ lại vừa nói: “Mới bắt đầu là tôi gọi điện thoại hẹn cô ấy ra ngoài thảo luận kịch bản, sau đó tán gẫu mấy lần liền quen thuộc.”

Đồng Húc Lăng liếc mắt nhìn anh: “Thằng nhóc cậu dụng tâm không tốt chứ gì?”

Lục Tuấn Huy nhú mày châm chọc: “Vậy thì sao, anh dám nói anh không có ý nghĩ không an phận?”

Đồng Húc Lăng chỉ vào anh gật đầu một cái: “Được, có dũng khí! Chúng ta bằng bản lĩnh của mình xem ai cười đến cuối cùng.”

Lục Tuấn Huy vẫn câu nói kia: “Vui lòng theo cùng, tôi sẽ không bỏ qua.”

Đồng Húc Lăng tự tin ngẩng đầu lên: “Anh xem cho kỹ, sớm muộn gì cô ấy cũng là của tôi.”

“Cô ấy là ai, các anh đang nói gì đấy?” Đang lúc ấy Lâm Sâm Sâm thì đi vào.

Đồng Húc Lăng và Lục Tuấn Huy đồng thanh nói: “Không có gì.” Sau đó bọn họ nhìn nhau một cái, trong mắt cũng viết: “Chờ xem.”

20. Chương 20

Lục Tuấn Huy thấy Đồng Húc Lăng đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó sắc mặt cứng ngắc trả lời: “Chỉ bị thương một chút, không có gì đáng ngại.”

Đồng Húc Lăng không chút khách khí ngồi xuống bên giường nhìn tay bị thương của anh ta chép miệng: “Anh cũng quá không cẩn thận, làm sao lại thành ra như vậy?”

Về mặt Lục Tuấn Huy bất đắc dĩ nói: “Không cẩn thận bị ngã.”

Lâm Sâm Sâm chột xen vào nói: “Sao em nghe nói là vì cứu người?”

Đồng Húc Lăng cảm thấy hứng thú hỏi: “Thật? Ha, tôi kinh nể nhất anh hùng, nói sự tích quang vinh của anh cho chúng tôi nghe xem.”

Lục Tuấn Huy cau mày nhỏ giọng nói: “Không có gì có thể nói, không phải là chuyện gì ghê gớm.”

Đồng Húc Lăng cười sang sảng tán dương: “Không tệ, không tệ, làm chuyện tốt không khoe khoang, tinh thần có thể khen.”

Lâm Sâm Sâm hí mắt khinh miệt nói: “Anh cho rằng mỗi người đều phách lối giống như anh sao?”

Mặt Đồng Húc Lăng mang uy hiếp đến gần Lâm Sâm Sâm: “Anh phách lối thế nào? Dầu gì anh cũng cứu em một mạng, em báo đáp anh như vậy sao, thấy người liền chê anh?”

Lâm Sâm Sâm xoay mặt đi bĩu môi nói: “Còn không thừa nhận, ngày ngày giết cứu người ngoài miệng, học Tuấn Huy nhiều một chút đi.”

Lục Tuấn Huy nhìn chằm chằm bộ dáng hờn dỗi xinh đẹp của Lâm Sâm Sâm nhất thời mất hồn, anh gặp qua nhiều diện mạo khác nhau của cô, có lạnh nhạt, xa cách, điềm tĩnh, thân thiết, nhu hòa, anh cho là như này đã là toàn bộ diện mạo của cô, không ngờ vẫn bỏ sót một mặt nghịch ngợm khiêu khích. Vẫn cho là đối với người nào đối với chuyện gì cô đều lạnh lùng đứng đưng không có ngoại lệ, ai ngờ cô cũng sẽ cãi nhau gây hấn với người khác, hơn nữa còn thích thú. Anh không phải người ngốc, coi như lừa mình dối người cũng không thể phủ nhận diện mạo này có lẽ chỉ bày ra trước mặt Đồng Húc Lăng. Đồng Húc Lăng đích thật là vật sáng trời sinh, bất kể đi tới đâu đều có bản lĩnh khiến người khác tự ti mặc cảm. Anh bị ai ý thức được, chỉ cần có Đồng Húc Lăng ở đây, anh nhất định phải chịu lép vế, nhận thức này làm anh đau tận xương tủy lại vô lực thay đổi.

“Tuấn Huy, anh làm sao vậy, có phải tay lại đau rồi không?”

Lâm Sâm Sâm ân cần hỏi, lời nói kéo Lục Tuấn Huy từ trong suy nghĩ nặng nề về, anh lắc đầu cười khê: “Không phải, em đừng lo lắng.”

Anh có chuyện gì luôn tự mình gánh vác, cũng không kêu khổ kêu mệt, dù là khó chịu hơn nữa cũng chỉ sẽ đặt ở trong lòng không biểu lộ ra ngoài. Nhìn đôi mày rậm của anh nhăn chặt như vậy, từ bộ dáng vẻ mặt tựa như rất khổ sở liền có thể đoán được anh lại đang cật lực. Lâm Sâm Sâm tràn ngập thương tiếc nhìn anh: “Tuấn Huy, không thoải mái thì phải nói ra, ở trước mặt bạn bè không cần khách khí như vậy. Em gọt táo cho anh ăn nhé.”

Lục Tuấn Huy còn chưa bày tỏ gì, Đồng Húc Lăng đã lên tiếng trước: “Bị bệnh thật là tốt mà, có người phục vụ.”

Lâm Sâm Sâm bất mãn trừng anh: “Anh đỏ mắt cái gì, chẳng lẽ lúc anh bị bệnh không ai chăm sóc sao?”

Đồng Húc Lãng cố ý bới móc tựa như nguy biệ: “Nhưng không ai gọt táo cho anh ăn.” Tại sao Lục Tuấn Huy ăn táo còn anh thì phải ăn lê, phân lê - chia lìa, cô cố ý đúng không?

Lâm Sâm Sâm không biết anh lại suy nghĩ không đúng, dứt khoát không để ý tới anh. Cô cẩn thận gọt xong một quả táo lại dùng nước nóng nghiêm túc rửa qua mới đưa cho Lục Tuấn Huy. Hai tay Đồng Húc Lãng ôm ngực tức giận nói: “Anh cũng muốn ăn, em gọt một quả nữa đi.”

Lâm Sâm Sâm đưa dao gọt trái cây cho anh: “Anh không đau không bệnh, tự mình làm lấy.”

Đồng Húc Lãng ném dao gọt trái cây về trên mặt bàn: “Anh ốm vẫn chưa khỏi hoàn toàn.”

Lâm Sâm Sâm buồn cười nhìn giữa một con quả táo bị dao ghim ngay giữa tâm trên bàn treu chọc nói: “Có thể phi dao chuẩn như vậy chứng tỏ anh còn khỏe mạnh hơn người bình thường, giả bộ cái gì.”

Đồng Húc Lãng nghiêng đầu nhìn quả táo bị Lục Tuấn Huy cắn kêu rôm rốp, bất đắc dĩ ngậm miệng.

Lâm Sâm Sâm chợt muốn đi toilet, cô đứng lên nói với Lục Tuấn Huy: “Em đi ra ngoài một lúc.” Sau đó lại chuyển hướng tới Đồng Húc Lãng hỏi: “Anh không phải đi?”

Đồng Húc Lãng nhàn nhã lắc chân đáp: “Anh ngồi một chút nữa, đợi lát nữa cùng đi với em.”

Lâm Sâm Sâm ném cho anh một ánh mắt “tùy anh” liền ra khỏi phòng bệnh.

Đồng Húc Lãng cùng Lục Tuấn Huy mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi lâu, Đồng Húc Lãng phát hiện mỗi lần mở miệng trước đều là mình, người kia thật khó chịu. Anh hắng giọng một cái không chuyện nói nhảm nói: “Anh bị thương tiến độ quay phim liền giảm đi nhỉ? Về sau để tâm một chút.”

Mặt Lục Tuấn Huy không thay đổi đáp: “Cảm ơn đã quan tâm, tôi luyện võ từ nhỏ, vết thương nhỏ bệnh nhỏ sớm coi như không có gì, hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Ha, không nhìn ra thằng nhóc này còn cái lại, chỉ sợ người khác coi anh ta như mèo bệnh. Đồng Húc Lãng khiêu khích cười nói: “Thì ra là người luyện võ, thật đúng là tôi có mắt như mù. Kỹ thuật tán đả của tôi miễn cưỡng được xếp hàng thượng đẳng trong quân doanh, nếu như anh không ngại, hôm nào hai ta đánh mấy chiêu, thế nào?”

Sắc mặt Lục Tuấn Huy không đổi tiếp chiêu: “Vui lòng theo cùng!”

Đồng Húc Lãng gật đầu khen: “Được, thật sảng khoái! Có một vấn đề tôi rất tò mò, anh và Lâm Sâm Sâm quen nhau như thế nào?”

Nhắc tới Lâm Sâm Sâm, mặt Lục Tuấn Huy không khỏi lộ vẻ ôn nhu, anh cười khê: “Tôi là diễn viên chính trong một bộ phim cải biên từ một tác phẩm của cô ấy.”

“Bộ nào?” Đồng Húc Lãng hỏi.

” Lam Thủy Tinh dưới ánh mặt trời .”

Đồng Húc Lãng nghiêng đầu suy tư: “A, tôi có ấn tượng với cái này, là hai chị em song sinh đánh tráo việc giết người. Mỗi tác phẩm của cô ấy cũng rất thành công.”

Lục Tuấn Huy nghe vậy bừng tỉnh hiểu ra, khó trách anh cảm giác Đồng Húc Lãng quen mặt, thì ra chính là sĩ quan bá đạo cướp đi quyền cuối cùng đó hại anh không thể mua hết toàn bộ. Trong lòng anh khó chịu hỏi ngược lại: “Thế hai người quen nhau như thế nào?”

Đồng Húc Lãng vui rạo rức đáp: “Chính là xem mắt làm quen.” Thật là không thể không cảm thán chỗ ảo diệu của duyên phận, tính ra, anh đối với Lâm Sâm Sâm còn là vừa thấy đã yêu đấy.

Lục Tuấn Huy cảm thấy ánh mắt của anh rất chói mắt, quay đầu giọng buồn bực hỏi: “Có ý gì?”

Đồng Húc Lãng đắc ý nói: “Nói ra không có ý nghĩa, tự anh nghĩ đi.” Anh nhớ lại tình cảnh mới quen một lần lại hỏi tiếp: “Hai người trở thành bạn bè như thế nào?”

Lục Tuấn Huy vừa nhớ lại vừa nói: “Mới bắt đầu là tôi gọi điện thoại hẹn cô ấy ra ngoài thảo luận kịch bản, sau đó tán gẫu mấy lần liền quen thuộc.”

Đồng Húc Lãng liếc mắt nhìn anh: “Thằng nhóc cậu dụng tâm không tốt chứ gì?”

Lục Tuấn Huy nhíu mày châm chọc: “Vậy thì sao, anh dám nói anh không có ý nghĩ không an phận?”

Đồng Húc Lãng chỉ vào anh gật đầu một cái: “Được, có dũng khí! Chúng ta bằng bản lĩnh của mình xem ai cười đến cuối cùng.”

Lục Tuấn Huy vẫn câu nói kia: “Vui lòng theo cùng, tôi sẽ không bỏ qua.”

Đồng Húc Lãng tự tin ngẩng đầu lên: “Anh xem cho kỹ, sớm muộn gì cô ấy cũng là của tôi.”

“Cô ấy là ai, các anh đang nói gì đấy?” Đang lúc ấy Lâm Sâm Sâm thì đi vào.

Đồng Húc Lãng và Lục Tuấn Huy đồng thanh nói: “Không có gì.” Sau đó bọn họ nhìn nhau một cái, trong mắt cũng viết: “Chờ xem.”

21. Chương 21: Chương 21

Thẩm Bích Tâm mỉm cười, đi tới bên cạnh Đồng Húc Lãng, ngồi xuống: “Thế nào, phim xem có hay không?”

Đồng Húc Lãng không lên tiếng, buồn chán cầm điều khiển tivi chuyển kênh. Thẩm Bích Tâm lo lắng giằng lấy điều khiển tivi: “Mẹ hỏi con đấy, lại nể mũi thất bại rồi sao?”

Đồng Húc Lãng thở dài, hai tay đưa ra sau gáy, ngửa đầu tựa vào ghế salon. “Ban đầu thì thật tốt, nhưng khi xem được một nửa cô ấy đột nhiên khóc rồi chạy đi.”

Thẩm Bích Tâm thật tò mò: “Mẹ thấy tính tình của con bé rất bình tĩnh, không giống như người đa sầu, đa cảm.” Bà lại đến gần, nhỏ nhẹ hỏi: “Có phải con xúc phạm con bé rồi hay không hả?”

Đồng Húc Lãng liếc mắt, nói: “Ôi! Nghe mẹ nói con kia, nếu cô ấy không muốn con có thể đụng vào cô ấy sao?”

Thẩm Bích Tâm có chút hoài nghi: “Thật không đụng chứ?”

Đồng Húc Lãng không được tự nhiên, bĩu môi: “Có hôn một cái, lúc đó cô ấy cũng không kháng cự.”

Về mặt Thẩm Bích Tâm nghiêm khắc, trừng mắt nhìn anh: “Thế mà còn nói không có xúc phạm người ta?”

“Cũng không liên quan, trước khi con hôn cô ấy, cô ấy đã khóc rồi.”

“Thì ra còn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, con thật biết nắm bắt thời cơ đấy chứ.” Thẩm Bích Tâm không khỏi châm chọc, nói. Nhưng ngay sau đó, một ý nghĩ khác chợt lóe lên: “Ah, có gì đó không đúng, nói như vậy là có liên quan đến bộ phim, có phải có đoạn nào gợi lên chuyện đau lòng của con bé hay không?”

Đồng Húc Lãng vỗ đùi, đồng ý nói: “Không sai, nhất định là gì đó khúc mắc.”

“Mẹ đã nói rồi, một cô gái khỏe mạnh bình thường, sao lại vô duyên vô cớ mà không muốn kết hôn.” Thẩm Bích Tâm cân nhắc, nói: “Nếu không, để mẹ đi hỏi thăm chuyện lúc trước của con bé một chút xem sao?”

Nhưng Đồng Húc Lãng hơi lo lắng, ngăn cản: “Thôi đi mẹ, như vậy động vào vết thương lòng của cô ấy, không được, con không quan tâm cô ấy trải qua chuyện gì, ai chẳng có một chút quá khứ không muốn người khác biết.”

Ngay từ lần đầu gặp gỡ, anh đã đoán rằng Lâm Sâm Sâm là một người từng trải. Khi đó, anh tràn ngập tò mò đối với chuyện cũ của cô. Thế nhưng từng bước từng bước một, anh đã bắt tri bất giác sa chân vào vũng bùn, không cách nào tự thoát ra được. Anh biết quá rõ tâm chân tình của mình đối với cô, cho dù cô có trải qua chuyện không muốn nhớ lại đến thế nào, anh cũng không muốn truy xét, chỉ cần có thể ở bên cô là tốt rồi. Nhưng ai có thể nghĩ tới, một kẻ tự cao tự đại như vậy mà đối mặt với tình cảm cũng hèn hạ, tầm thường.

Thẩm Bích Tâm vô cùng coi thường, nhìn anh: “Không phải mẹ có thành kiến đối với con bé mới đi điều tra nó, nhưng chung thân đại sự của con vẫn không thể không để ý. Cố tình tìm hiềm chắc sẽ có lời giải, mẹ dày dặn kinh nghiệm như vậy thấy cũng buồn bực trong lòng. Tất cả chờ mẹ hỏi thăm được kết quả rồi hãy nói, con cũng chuẩn bị tinh thần, nếu như thật sự không có duyên phận thì sớm thu hồi tâm tư đi.”

Thái độ Thẩm Bích Tâm đột nhiên kiên quyết, nghiêm nghị làm cho lòng Đồng Húc Lăng trùng xuống, ngay cả người mẹ già từ trước đến giờ đều cứng chiều anh cũng không chịu đứng về phía anh. Chuyện cho tới bây giờ, nếu thực sự cần phải vì cô dốc sức chế thuốc chữa tâm bệnh, cho dù phải trả giá cả đời cô đơn anh cũng nguyện ý chờ.

Từ sau khi trải qua vụ hôn ý loạn tình mê, Lâm Sâm Sâm vẫn trốn tránh Đồng Húc Lăng. Cô tắt điện thoại di động, đến ở trong nhà bạn học. Đồng Húc Lăng tìm cô khắp nơi không được, không thể làm gì khác hơn là thông qua điện thoại di động nhắn tin để nói rõ lập trường. “Anh biết rõ em có tâm sự rất sâu nặng, cần phải có thời gian để lắng đọng. Anh không cần em có thể lập tức tiếp nhận tình cảm của anh, anh nguyện ý chờ đợi. Chỉ mong em đừng tự làm khổ mình, đồng ý với anh hãy cố gắng bỏ qua chuyện cũ, để cho mình sống được vui vẻ, thoải mái.”

Khó được anh cầu xin như vậy lại làm tâm tình Lâm Sâm Sâm nặng nề hơn. Cô cười lạnh nghĩ, nhất định anh đã biết tất cả chuyện đã qua của cô rồi chứ? Sao lại không biết được, gia đình bọn họ như vậy, từ nhỏ đã tài trí hơn người, muốn biết bất cứ chuyện gì không phải là dễ như trở bàn tay hay sao. Vào giờ phút này, cô chỉ có một loại cảm giác - đó chính là khó chịu vô cùng, giống như là vết sẹo mới vừa kết vảy bị đụng trúng, nứt ra máu mủ trộn lẫn phơi bày ra ở trước mặt người khác rất xấu xí, khó coi. Mặc dù chuyện đã qua nhiều năm, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn quên đi, nếu không cũng sẽ không tạo thành thói quen mỗi ngày ăn chay, đọc kinh Phật nghe nhạc Phật, chỉ vì những thói quen đặc biệt này có thể làm cho tâm linh cô được an bình. Nhưng mà, nếu như muốn chân chính làm cho mình được thanh tịnh, cách xa hồng trần phức tạp quả thực so với lên trời còn khó hơn, chỉ cần cô vẫn tồn tại ở thế gian này thì trước sau gì cũng không thể thoát khỏi ân oán, thị phi.

Ở trong phòng nhiều ngày buồn bực, rốt cuộc Lâm Sâm Sâm cũng không chịu được nên đi ra ngoài hóng mát một chút. Cô đi không có mục đích, đi dọc đường phố, căn bản là không biết mình muốn đi đâu, chỉ cần có thể nhìn thấy người là tốt rồi, ở một chỗ sẽ chỉ làm cho người ta lâm vào tình trạng suy nghĩ lung tung, cô cũng không muốn tự mua dây buộc mình.

Lâm Sâm Sâm không để ý, đi dạo đến trước một trung tâm thương mại, bỗng nhiên phát hiện phía trước có đám đông vây kín, những người đó đứng ở phía trước sân chỉ chỗ chỗ. Lâm Sâm Sâm theo tầm mắt của mọi người cũng nhìn lên trên, chỉ thấy một người con gái ngồi ở phía ngoài ban công ở trên sân thượng của trung tâm thương mại, hai chân lắc lư ở giữa không trung, giống như lúc nào cũng có thể nhảy xuống. Sắc mặt Lâm Sâm Sâm lập tức thay đổi, cô không dám nhìn nữa, vội vàng thu hồi tầm mắt sững sờ đứng trong đám đông.

“Rốt cuộc, cô gái này vì việc gì nghĩ không ra muốn nhảy lầu sao?”

“Còn có thể vì việc gì? 89% là vì tình cảm. Không phải chồng cô ta cặp bồ ở ngoài thì chính là cô ta bị coi thường, bị người nhà từ bỏ.”

“Ôi, người trẻ tuổi bây giờ . . . ”

“Đi thôi, đi thôi, chuyện như vậy ngày nào chẳng xảy ra, có gì hay mà xem, đợi lát nữa cảnh sát tới lại muốn đuổi người đây.”

Nhóm người xem ồn ào rồi cũng tản đi, nhưng Lâm Sâm Sâm bước không nổi, hai chân giống như hai lon chì. Cô cứ đứng sững tại chỗ như vậy, cho đến khi cảnh sát tới phong tỏa hiện trường, đội cứu hỏa tới mang nệm dày trải ra, người đàm phán tới khuyên ngăn cô gái, đám đông vây xem cũng dần dần tản đi, cô mới khôi phục lại ý thức, chậm rãi đi về phía trước. Cô vừa đi vừa sợ, nghĩ, thật may là thảm kịch lần này không tiếp tục xảy ra.

Đi tiếp một lúc lâu, Lâm Sâm Sâm cảm thấy hơi khát nước, liếc nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy một quán bar vừa mới mở cửa, lúc này cô mới phát hiện sắc trời hơi tối - đã là hoàng hôn rồi. Đi vào quầy rượu, gọi một phần bánh ngọt cùng thức uống, một mình cô ngồi ở trong góc yên, lặng ăn.

“Người đẹp, tối đây không uống rượu sao?” Một người đàn ông trung niên ngồi xuống ở trước mặt cô, trong tay bưng hai ly rượu màu hồng không biết tên.

Trong quán bar, khắp nơi không bao giờ thiếu loại cao thủ làm quen như thế này, vì năm xưa Lâm Sâm Sâm từng viết tiểu thuyết nên đã ở trong quán bar tỉ mỉ quan sát một thời gian. Loại người như thế không coi pháp luật và kỷ cương ra cái gì, chỉ cần không để ý tới họ tự nhiên họ sẽ thức thối tránh ra đi tìm mục tiêu tiếp theo. Lâm Sâm Sâm tiếp tục cúi đầu thưởng thức bữa ăn tối, không nhìn người đàn ông không được hoan nghênh này. Tối nơi này đương nhiên là chỉ để uống rượu, nhưng mà trước hết phải lấp đầy dạ dày cô đã, nếu như xuất huyết dạ dày, chết ở đây cũng không ai biết.

Ăn xong bánh ngọt, Lâm Sâm Sâm gọi người phục vụ tới. “Người đẹp, xin hỏi cô cần gì ạ?”

Lâm Sâm Sâm mở thực đơn rượu ra, khẽ cảm thấy tên rượu nào hứng thú cô đều chọn một ly. Vừa qua bị kích thích quá nhiều, hãy để cho mình thoải mái một chút đi. Cô nhận từng ly từng ly một từ từ uống, nhàn nhã giống như thưởng thức trà. Người đến quán bar dần dần nhiều lên, âm lượng nhạc cũng dần dần tăng lên, cách đó không xa tiếng người huyền não trong sàn nhảy cũng bắt đầu, dần ông tìm đến Lâm Sâm Sâm cũng càng ngày càng nhiều. Rượu mời chậm rãi đưa đến, Lâm Sâm Sâm bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng, bóng người trước mắt cô từ từ mơ hồ, thay vào đó là hồi ức đoạn phim ngắn vừa cùng Đồng Húc Lăng xem qua. Cô dùng sức lắc lắc đầu, dễ dàng đem đoạn phim ngắn hất ra, nhưng tình cảnh có người định nhảy lầu gặp phải buổi chiều ở trung tâm thương mại lại chui vào đầu. Đôi tay cô ôm lấy đầu đang đau như muốn nứt ra, nhỏ giọng rên rỉ.

“Bảo bối, em không sao chứ? Đi thôi, anh dẫn em về nhà.” Một đôi tay từ một bên đưa qua quàng lên bả vai Lâm Sâm Sâm.

Cô quay đầu, chăm chú phân biệt khuôn mặt xa lạ bên cạnh, mặc dù trong đầu choáng váng, nhưng ý thức cô vẫn còn mấy phần tỉnh táo, về bị ỉn trên mặt hẳn làm cô buồn nôn. Cô ra sức tránh cánh tay của người đàn ông, thừa dịp còn có thể đi thì nhanh chóng cầm túi lên, chạy đến quầy đưa mấy tờ tiền lớn rồi xoay người rời đi.

Ra khỏi cửa quán bar, không khí trở nên hư không, cô đứng ở bên đường cái hít sâu vài cái, nhưng cảm thấy đầu vẫn đau nhức dữ dội. Thế này, tự mình đi về là không được rồi, thật đúng là tự đánh giá cao tửu lượng của mình, cô tự chế nhạo mình rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho bạn. Điện thoại vẫn không ai nghe, Lâm Sâm Sâm thử lại ba lần rồi hoàn toàn bỏ cuộc. Trước mắt, từng cơn choáng váng ập đến, cô cố gắng ý thức đi tới cửa hàng bên cạnh dựa vào tường. Còn có thể nhờ ai giúp đỡ được đây, cô day trán rồi chợt nhớ tới một người.

22. Chương 22: Chương 22

Trong thời gian cực ngắn, Lục Tuấn Huy đã chạy tới được địa điểm Lâm Sâm Sâm báo cho anh. Anh lo lắng đi tìm dọc theo đường phố, đến khi nhìn thấy Lâm Sâm Sâm bình yên vô sự ngồi ở cửa một cửa hàng, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sâm Sâm.” Lục Tuấn Huy sải bước đến trước mặt Lâm Sâm Sâm, đỡ cô dậy: “Làm sao em lại uống nhiều rượu như vậy?”

Lâm Sâm Sâm nhận rõ là Lục Tuấn Huy lập tức buông lỏng cảnh giác. “Đầu em rất choáng váng.” Cô cau mày nói xong câu đó lại mê man ở trong lòng anh. Lục Tuấn Huy bắt đắ dĩ bế cô lên, chờ xe taxi ở ven đường.

Về đến nhà của Lâm Sâm Sâm, từ trong túi xách của cô, Lục Tuấn Huy lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó bế cô vào phòng, khẽ đặt ở trên giường, vì cô sẵn sóc, cởi giày đắp kín chắn. Anh nghe người ta nói dấm có thể giải rượu, vì vậy anh đến phòng bếp cầm chén đồ một chút dấm rồi quay trở về phòng đút cho cô.

Lâm Sâm Sâm bị mùi dấm kích thích, nhăn mũi lại, cô đỡ lấy chén mơ hồ không rõ, hỏi: “Cái gì vậy?”

Lục Tuấn Huy ôm vai của cô, đổ dành: “Đây là giải rượu, ngoan ngoãn uống hết đi, nếu không ngày mai tỉnh lại sẽ rất khó chịu đấy.”

Lâm Sâm Sâm nheo mắt lại, nhìn chăm chú anh rất lâu, rồi chỉ vào mũi của anh lớn tiếng nói: “Đồng Húc Lãng, anh định trêu chọc em hả, em không có ngu như vậy đâu.”

Lục Tuấn Huy nghe trong lòng bỗng có chút hồi hộp, cảm giác chua xót liền xuất hiện. Anh cười khỏ, rồi nói: “Sâm Sâm, anh là Tuấn Huy.”

Lâm Sâm Sâm lại lại gần thêm một chút, tỉ mỉ quan sát mặt của anh, sau đó nghiêng đầu cười xin lỗi, nói: “Ah, là Tuấn Huy, lời của anh thì em tin.” Nói xong cô nâng chén lên, ừng ực hai ba tiếng, đem dấm uống cạn, uống xong còn cau mày quệt miệng làm ra một vẻ mặt rất uất ức: “Thật là khó uống.”

Bộ dạng thuần khiết khi uống say của cô, cử chỉ thì ngây thơ như đứa trẻ, trên mặt còn lộ ra hai vệt đỏ ửng thật sâu có vẻ đặc biệt xinh đẹp, bất giác làm Lục Tuấn Huy nhìn đến ngây người. Cô đối với anh tin tưởng quá nhiều so với Đồng Húc Lãng, không phải anh nên cảm thấy may mắn sao?

Lục Tuấn Huy lại cho Lâm Sâm Sâm uống chút nước, rồi cũng không làm phiền cô nghỉ ngơi nữa. Lần đầu tiên anh vào nhà cô, nhờ có cơ hội này anh liền đi thăm xung quanh. Cô luôn kiên trì không để cho đàn ông đến nhà cô, đến dưới lầu đã là cực hạn rồi. Nếu không phải cô uống say, anh cũng sẽ không có cơ hội này. Biểu hiện của cô ở trước mặt anh không hề phòng bị, làm lòng tin nơi anh tăng lên gấp bội, điều này đủ để chứng minh anh ở trong lòng của Lâm Sâm Sâm là có địa vị nhất định, cho dù là bạn bè, anh cũng là một người cô tin cậy nhất.

Lục Tuấn Huy đi tới phòng khách, tiện tay bật đèn ở dưới đất, rồi đến sofa ngồi xuống. Đây là nhà trọ hai phòng ngủ một phòng khách, theo cách bày trí thì có thể thấy được một phòng là phòng ngủ, một phòng khác làm phòng sách. Toàn bộ căn nhà chủ đạo là màu trà sữa: thảm, rèm cửa sổ, khăn trải bàn, đồ dùng trên giường đều là màu trà sữa. Đồ gia dụng lấy chất liệu thủy tinh làm chủ, một số ít thì dùng gỗ là phụ. Chỉ có ghế salon màu sắc hơi đậm, là màu cà phê, phía trên bày mấy chiếc gối ôm lớn màu trà sữa, xem ra rất thoải mái, ấm áp. Có lẽ nguyên nhân là hàng năm đều ở nhà, nên hình như đối với việc trang hoàng nhà cửa Lâm Sâm Sâm có yêu cầu khá cao, trừ tủ đồ dùng lớn, tất cả các món đồ trang trí nhỏ cũng là khá độc đáo, đều nổi bật. Đặt mình trong hoàn cảnh thế này, có thể thấy được về đến nhà là ấm áp và yên tĩnh, khác xa cuộc sống ồn ào náo nhiệt và cạnh tranh khốc liệt, thì ra sinh hoạt cũng có thể tốt đẹp, vừa lòng như thế.

Lục Tuấn Huy để ý thấy trên bàn trà xếp rất nhiều tiểu thuyết trinh thám điều tra phá án của nhiều tác giả, bên cạnh còn có một bản tài liệu “Tâm Lý Học tội phạm” dày cộp cùng một số vụ án quan trọng của Trung Quốc. Xem ra ở phương diện này, cô tốn không ít khổ công, bất luận thành tích của ai đều không phải là một sớm một chiều có thể đạt được, trong quá trình này gian truân cùng khổ chỉ có người trong cuộc mới tự mình biết, anh cũng bằng vào thực lực của mình dốc sức nhiều năm chẳng qua cũng chỉ là diễn viên thành danh một nửa mà thôi. Thật ra thì nếu muốn thành danh đối với anh mà nói cũng không phải là việc khó, về phần diện mạo của anh cũng không cần phải nói, diễn xuất được trời phú cũng vô cùng phong phú tài hoa, chỉ cần vận dụng một chút mảnh khoé để lăng xê là được một bước lên mây rồi. Đáng tiếc, tính anh vốn tự trọng, coi thường việc lợi dụng thủ đoạn để trở nên nổi tiếng, vì vậy anh diễn xuất đã nhiều năm cũng không tạo được nhiều hình tượng trong lòng người khác cho lắm. Song năm qua, giới văn nghệ đã không quá lưu hành thần tượng nam diễn viên trẻ, thực lực phái diễn viên dần dần phát triển mạnh mẽ, Lục Tuấn Huy trước sau đều giữ mình trong sạch, phẩm hạnh khiêm tốn Nên cũng trở thành đối tượng cho nhiều cô gái chung tình trong ngoài giới, danh tiếng cũng nhờ đó từ từ tăng lên, thành danh là chuyện sớm hay muộn thôi.

Thành danh là mơ ước của mỗi người diễn viên, Lục Tuấn Huy cũng không phải ngoại lệ. Ai không muốn sự nghiệp của mình có thể đạt thành tích, được người khác hiểu và khẳng định. Chuyện tình cảm vốn còn nằm ngoài kế hoạch của anh, nhưng ai có thể ngờ được Lâm Sâm Sâm cứ thế mang theo sức hấp dẫn lớn đã xâm nhập vào sinh mạng của anh. Trên người cô có một sự lôi cuốn làm cho người ta không thể chống lại được, làm anh không kìm chế được cũng muốn thăm dò sự kỳ diệu và huyền bí từ cô. Nhưng trước khi anh vén được tấm màn bí ẩn ra, trong lúc vô tình tâm tư đã hoàn toàn bị đánh gục, muốn thoát ra hay quay đầu lại cũng là quá khó khăn. Ngay cả Đồng Húc Lãng – một người đàn ông tự cao tự đại như vậy, ở đây cũng gặp kiếp khó tránh.

Mặc dù chuyện tình cảm đối với sự nghiệp lúc này cực kỳ bất lợi, nhưng Lục Tuấn Huy suy nghĩ mãi cuối cùng vẫn quyết tâm hết sức tranh thủ, nếu bỏ qua lần này sẽ không có cơ hội khác, anh không muốn bỏ qua cô gái như Lâm Sâm Sâm vậy. Cho dù là sự nghiệp hay tình yêu, anh đều sẽ không buông bỏ.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Một câu hỏi đột ngột làm bộ dạng Lục Tuấn Huy sợ hãi. Anh ngẩng đầu nhìn lại, Lâm Sâm Sâm chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt của anh.

Anh âm thầm kìm nén kinh hoảng trong lòng xuống, cười nói với cô: “Tỉnh dậy nhanh thế, có chỗ nào khó chịu hay không?”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu một cái, đi tới ngồi xuống: “Trong lòng có chuyện nên ngủ không sâu, tối nay làm phiền anh rồi.”

Lục Tuấn Huy vẫn cười: “Còn khách sáo với anh sao, sau này có chuyện gì thì nhớ tìm anh. Chỉ là, tốt nhất đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, thân thể rất mệt mỏi đấy.”

Lâm Sâm Sâm nghe xong, trong lòng không khỏi ảm áp, cô nhu thuận gật đầu một cái. Hai người đều có tâm sự riêng nên yên lặng một lúc, Lâm Sâm Sâm chợt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nói: “Em kể chuyện xưa cho anh nghe nha.”

Lục Tuấn Huy nhìn về phía cô, chậm rãi đáp một tiếng: “Được.”

”Sáu năm trước, có một cô gái tốt nghiệp đại học ngành Luật hành chính đến một văn phòng luật sư có tiếng thực tập. Một trong số những người phụ trách của Văn phòng luật sư là đàn anh của cô – Thường sư huynh, nhưng vị Thường sư huynh này không những không nể tình bạn học đối với cô chăm sóc nhiều hơn, mà ngược lại so với những người khác còn nghiêm nghị hà khắc với cô hơn. Anh nói, quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào làm mất thanh danh của Văn phòng, nếu như cô không chịu được thì thu dọn đồ đạc đi đi.

Cô gái từ nhỏ sinh ra đã có tâm lý hiếu thắng, mặc dù bị Thường sư huynh gây áp lực cũng cắn răng chịu đựng, ra sức lấy công việc chứng minh thực lực của mình. Ngoại hình Thường sư huynh mặc dù không coi là đẹp trai, nhưng là người tự nhiên, khôi hài, năng lực vượt trội, người thăm mền anh ở trong Văn phòng không ít. Cô gái mới ra xã hội, suy nghĩ thẳng thắn, tuổi còn nhỏ, mặc dù ngoài miệng rất bất mãn anh cố ý gây khó khăn cho cô, nhưng cũng bởi vì năng lực xuất chúng của anh, ở trong lòng cô sinh ra suy nghĩ tôn sùng anh. Mỗi lần cô gái làm thêm giờ đến đêm khuya, đều phát hiện trong phòng làm việc của Thường sư huynh đèn vẫn sáng. Lần thứ nhất, cô gái lấy can đảm đi về phía Thường sư huynh nhờ chỉ bảo vấn đề, nhưng nằm ngoài dự đoán, lần đó Thường sư huynh không còn vẻ mặt nghiêm nghị như trước, mà là nghiêm túc tỉ mỉ phân tích hồ sơ vụ án cho cô, dạy cô xử lý vấn đề khó như thế nào.

Thời gian chung đụng ngày càng tăng, bọn họ rốt cuộc không kiểm soát được tình cảm, cùng một chỗ với nhau. Lúc ấy cô gái luôn cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, mỗi ngày có thể cùng người yêu làm việc với nhau, làm thêm giờ, Chủ Nhật thì cùng đi ra ngoài hẹn hò xem phim. Cô ngây thơ cho là cuộc sống như thế có thể kéo dài cả đời, không ngờ cô lại bị Thường sư huynh lừa. Từ trước lúc biết cô gái thì anh đã lấy vợ rồi, chỉ là, vợ anh một mực muốn làm việc lâu dài ở Hongkong, rất ít người biết chuyện này. Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, từ người quen, cô gái nghe được tình trạng gia đình của anh, cô đã đau lòng muốn chết, từ chức, chuyển đi khỏi Văn phòng này. Không ngờ Thường sư huynh lại không chịu bỏ qua, anh tốn nhiều công sức tìm được cô gái, nói rõ quyết tâm ly hôn với cô. Anh nói mình cùng vợ quanh năm mỗi người một nơi, sớm bằng mặt không bằng lòng, cầu xin cô gái cho anh một cơ hội. Cô gái dĩ nhiên không muốn làm người thứ ba phá hạnh phúc người khác, cô dứt khoát từ chối tấm lòng của Thường sư huynh, cầu xin anh hãy quý trọng vợ mình.

Nhưng chuyện cũng không phải là đơn giản như cô tưởng tượng vậy. Vài tháng sau, Thường sư huynh lần nữa tìm được cô, cũng nói cho cô biết đã làm xong tất cả thủ tục ly hôn. Mấy ngày sau, tại tiệc sinh nhật của mình, Thường sư huynh công khai cầu hôn cô gái, cô gái nhất thời cảm động đón nhận chiếc nhẫn kim cương của anh. Ngay lúc Thường sư huynh dắt tay của cô bé tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người thì vợ trước của anh đi tới nơi tổ chức tiệc sinh nhật, cũng ngay trước mặt tất cả bạn bè thân thích, kể lại chuyện vợ chồng bọn họ hai người từ lúc quen biết, hiểu nhau đến lúc yêu nhau là trải qua tất cả tám năm tình cảm, mọi người ở đó đều không khỏi cảm động, ngay cả cô gái nghe được nước mắt cũng rơi lã chã. Ngày đó vừa đúng là ngày kỷ niệm tám năm bọn họ quen biết, người phụ nữ đáng thương đang nói hết chuyện xưa khá dài, sau đó lúc kết hôn mặc áo cưới mang nhẫn cưới anh đưa, đang trong lúc mọi người cảm động

không chút do dự từ lầu ba mươi nhảy xuống, trở thành vật hy sinh cho một cuộc hôn nhân biến chất. Đó là một người phụ nữ với bao nhiêu xuất sắc anh vĩnh viễn sẽ không tưởng tượng ra được đâu. Cô ấy thông minh, tài trí, xinh đẹp và hiền thực khiến tất cả những người biết cô cũng khen không ngớt miệng. Người phụ nữ thông minh kiêu ngạo và xuất sắc như vậy, chắc phải rất tuyệt vọng mới có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy đúng không? Mọi người đều nói ít đi, người đàn ông kia đối với cô ấy mà nói chẳng qua là hạt cát trên sa mạc, nhưng cô lại tình nguyện vì “hạt cát” đó mà vứt bỏ mạng sống trên quý nhất.”

Kể tới đây, Lâm Sâm Sâm chợt dừng lại, vẻ mặt khổ sở hai mắt nhắm lại mặc cho nước mắt rơi xuống. Lục Tuấn Huy nghe rất nhập tâm, chưa tỉnh ngộ nhìn chằm chằm cô, kỳ dị hỏi: “Sau đó thì sao, cô bé kia và Thường sư huynh ra sao?”

Lâm Sâm Sâm cố kìm nén ghen ngào, cười lạnh nói: “Sau đó ư? Còn có thể có cái gì sau đó chứ, một bài học kinh nghiệm đau thương tàn khốc chẳng lẽ còn không đủ sao? Nếu không phải là cô bé này thật ngu muội, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Lục Tuấn Huy nghe giọng nói không đúng với vẻ ngẩng đầu nhìn về phía cô, nhưng lại bị vẻ mặt dè dặt khổ sở, nước mắt đầm đìa của cô làm cho anh kinh hoàng. Chẳng lẽ trong chuyện đó, cô gái chính là cô sao? Chẳng lẽ, những năm gần đây cô đều sống trong sự áy náy cùng đau lòng ư? Lục Tuấn Huy phát hiện ra sự việc này, nhất thời cảnh tay chân luống cuống, anh chỉ cảm giác đầu óc trống rỗng, vụng về không biết an ủi ra sao: “Sâm Sâm, em đừng như vậy, đây không phải là lỗi của em.”

Lâm Sâm Sâm kích động, lắc đầu: “Không, đây là lỗi của em, em nên sớm nghĩ đến người đàn ông như anh ta không thể nào không có vợ được, em không nên đến gần anh ta, không nên phá nát gia đình của anh ta, em chính là người giết chết vợ anh ta.”

Lục Tuấn Huy nhìn chằm chằm nét mặt đau thương của cô mà vô cùng đau lòng, anh nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, bất đắc dĩ nói: “Em cần bản không biết chút nào, tại sao có thể trách em chứ? Sư huynh của em phải chịu trách nhiệm lớn, vợ của anh ta cũng không nên vì một người đàn ông đã thay lòng mà làm chuyện điên rồ đó. Những chuyện này đều không phải lỗi của một mình em, coi như em cũng là người bị hại, cho dù muốn trừng phạt, sáu năm qua em đã chịu hành hạ tinh thần, như vậy cũng đủ rồi. Chuyện đã qua hãy để cho nó là quá khứ đi, đừng suy nghĩ nhiều, không tốt!”

Lâm Sâm Sâm không biết có nghe lời của anh hay không, chỉ cúi đầu rúc vào trong ngực của anh lớn tiếng khóc, khóc tới trời đất mù mịt, đem lương tâm chịu dần vật cũng như chỉ trích lăng mạ của người quen trong những năm qua, chọn cách la khóc để bộc phát ra ngoài. Lục Tuấn Huy ôm cô thật chặt, vỗ nhẹ lên vai cô.

Một lúc lâu sau, Lâm Sâm Sâm khóc mệt, một lần nữa cực kỳ mệt mỏi ngủ thiếp đi. Lục Tuấn Huy bế cô về giường, tìm khăn lông lau mặt cho cô. Đúng lúc ấy thì tổ diễn gọi điện thoại tới giục anh trở về tập vở diễn. Anh buồn rầu nhìn chằm chằm vào dáng vẻ yên tĩnh ngủ của Lâm Sâm Sâm, có chút lo lắng, sau khi tỉnh lại cô chỉ có một mình, sẽ suy nghĩ lung tung.

Lại một tiếng chuông điện thoại di động khác vang lên, Lục Tuấn Huy tìm kiếm khắp nơi, mãi mới tìm thấy điện thoại di động ở trong túi xách của Lâm Sâm Sâm, thấy trên màn ảnh hiện ra ba chữ “Đồng Húc Lăng”. Anh quay đầu lại nhìn Lâm Sâm Sâm một cái, vội vàng nhấn nút tắt điện thoại. Chỉ mấy giây sau, điện thoại lại vang lên lần nữa, cho thấy quyết tâm lớn “Không kết nối được sẽ không dừng lại”.

Lục Tuấn Huy cầm điện thoại lên đóng cửa phòng lại đi tới phòng khách, anh do dự một lúc, rồi cũng nhấn phím kết nối đưa lên tai.

Đồng Húc Lăng rất nôn nóng, âm thanh lập tức truyền vào: “Này Lâm Lâm, rốt cuộc em đi đâu vậy, anh tìm em đã lâu rồi.”

“Lâm Lâm? Em hãy nói một câu đi, làm anh sốt ruột muốn chết rồi.”

Lục Tuấn Huy rốt cuộc phát ra âm thanh: “Anh yên tâm, cô ấy không sao cả.”

“Lục Tuấn Huy? Tại sao là anh, phiền anh nói Sâm Sâm nghe điện thoại.” Đồng Húc Lăng có chút cao giọng.

Lục Tuấn Huy nhẹ nhàng nói: “Cô ấy ngủ rồi.” Anh vẫn còn suy tính, lúc này mà để cho Đồng Húc Lăng tới chăm sóc Lâm Sâm Sâm không biết có phải là một quyết định sáng suốt hay không.

Đồng Húc Lăng không muốn nói thêm cùng anh, trực tiếp hỏi: “Mọi người ở đâu? Tôi sẽ tới đấy.”

Lục Tuấn Huy suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nói ra. Tâm tình Lâm Sâm Sâm hiện tại không ổn định, để cô ở nhà một mình trong lòng anh thật sự không yên. Chỉ năm phút sau, có người gõ cửa, anh đi ra mở cửa, lập tức thấy Đồng Húc Lăng đang chống tay lên khung cửa thở hổn hển.

23. Chương 23: Chương 23

“Sâm Sâm đâu rồi?” Vừa vào nhà Đồng Húc Lăng đã hỏi ngay.

Lục Tuấn Huy chỉ vào cửa phòng ngủ: “Cô ấy uống say rồi, anh cẩn thận một chút, kéo đánh thức cô ấy.”

Đồng Húc Lăng dường như đã tới rất nhiều lần, đi thẳng tới rồi đẩy cửa vào, cũng không thèm nhìn Lục Tuấn Huy một cái. Lục Tuấn Huy cũng đi ngay sau lưng anh, nói: “Tôi có việc đi trước, anh hãy chăm sóc tốt cho cô ấy nhé.” Dừng một chút anh lại bổ sung: “Tâm tình của cô ấy rất sa sút.”

Đồng Húc Lăng ngồi ở bên giường, ánh mắt không chớp chưa rời khỏi Lâm Sâm Sâm. Anh phát tay ra hiệu với Lục Tuấn Huy, tỏ vẻ cứ yên tâm đi đi. Lục Tuấn Huy nhìn Lâm Sâm Sâm một cái thật lâu rồi mới xoay người rời đi. Cho dù trong lòng có không đành lòng và lo lắng ngàn vạn lần, anh cũng chỉ tạm thời để xuống, quay trở về hoàn thành công việc trước đã, cũng không thể vì nguyên nhân cá nhân mà làm chậm trễ tiến độ quay của cả tổ diễn được.

Sáng ngày thứ hai, khi Lâm Sâm Sâm tỉnh lại, giật mình phát hiện người trông coi ở bên cạnh lại là Đồng Húc Lăng. Cô giật bắn người ngồi dậy, động tác này đã làm kinh động tới Đồng Húc Lăng đang nằm thiêm thiếp ở bên giường.

“Lâm Lâm, em tỉnh rồi à? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?” Đồng Húc Lăng dụi mắt, khàn khàn giọng hỏi.

Lâm Sâm Sâm thấy mắt anh đầy tơ máu, vì mình đã cố tình né tránh nên trong lòng không khỏi cảm thấy đau lòng. “Sao anh lại tới đây?”

Đồng Húc Lăng bắt mắt nhìn cô trách móc: “Anh còn chưa hỏi em đấy! Làm sao lại uống nhiều rượu như vậy, thân thể còn không đủ yếu sao?”

Lâm Sâm Sâm nhìn thái độ bức bối của anh, phụng phịu nói: “Em thích sao thì làm như vậy, anh ít quản em đi.”

Đồng Húc Lăng nhào qua, một tay véo nhẹ ở cổ của cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh bóp chết cái cô gái không biết phân biệt này, tức chết anh rồi, làm việc thiếu suy nghĩ còn dám mạnh miệng à.”

Lâm Sâm Sâm đẩy tay của anh ra, mắng: “Tránh ra, ghét!”

Đồng Húc Lăng làm bộ hăng hái sáp lại gần, nhìn chăm chăm mặt của cô: “Ha ha a, cười rồi hả?”

Lâm Sâm Sâm mắt lé nhìn anh: “Ai cười?” Nói xong mình lại không nhịn được, bật cười.

Đồng Húc Lăng hả hê, nói: “Hứ, còn nói không cười, đây không phải cười chẳng lẽ là khóc sao?”

Lâm Sâm Sâm mặc kệ anh, vén chăn lên, xuống giường. Đi vào phòng tắm, nhưng rồi cô lại quay đầu lại nói: “Em không sao rồi, anh nhanh về nhà ngủ đi.”

Đồng Húc Lăng mặc kệ, lên giường của cô nằm thẳng cẳng ra: “Sử dụng anh xong rồi thì vứt đi hả? Không có cửa đâu.”

Lâm Sâm Sâm ở trong phòng tắm vừa rửa mặt vừa nói vọng ra: “Ai sử dụng anh hả? Là tự anh muốn tới.” Đột nhiên cô nhớ tới chuyện gì đó, thò đầu ra ngoài hỏi: “Tuấn Huy đi khi nào vậy?”

Đồng Húc Lăng nằm ở trên giường, uể oải đáp: “Đi tối hôm qua, vừa đúng lúc anh tới thay ca đấy.”

Lâm Sâm Sâm phát hiện không đúng, lập tức từ trong phòng tắm lao ra chỉ vào mũi của anh chất vấn: “Ai cho phép anh lên giường của em, mau dậy đi! Làm dơ ga giường của em giờ.”

Đồng Húc Lãng không nhúc nhích, vẫn nằm ở chỗ cũ, nhoẻn cười, nói: “Em mới vừa nói gì? Anh lên giường của em? Lời này nói khó nghe quá, em nhỏ tiếng một chút đi, truyền ra ngoài không tốt đâu.”

Lâm Sâm Sâm nghe càng thêm tức giận, tiến lên dùng sức kéo cánh tay của anh: “Anh đứng lên cho em, không cho ngủ!”

Đáng tiếc, chỉ bằng chút sức lực nhỏ, cô ấy làm sao kéo được Đồng Húc Lãng, anh chỉ hơi dùng sức một chút liền đem cô kéo lên trên giường. “Cùng nhau ngủ đi?”

Lâm Sâm Sâm vô cùng tức giận, mặt đỏ tới mang tai, mắng anh: “Không biết xấu hổ!”

Đồng Húc Lãng cười lớn, lật người đè cô xuống dưới thân, hơi nóng trong miệng phả lên mặt của cô, có chút ngứa. “Lâm Sâm, rất lâu không gặp em rồi.” Anh không kìm nén được cúi đầu xuống muốn hôn cô, bị cô cau mày nghiêng đầu né tránh.

“Anh còn như vậy, về sau em không có cách nào gặp anh nữa.” về mặt Lâm Sâm Sâm rất dứt khoát, nói.

Đồng Húc Lãng vẫn đè ở trên người cô, mắt nhìn xuống cô: “Lâm Sâm, không thể cho anh một cơ hội sao?”

Bởi vì tư thế lúng túng này, Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Em nói rồi chỉ có thể làm bạn bè, nếu như anh không làm được cũng chỉ coi như người lạ thôi.”

Đồng Húc Lãng tức giận, bất thành linh cúi đầu xuống cổ của cô, cắn một cái. Lâm Sâm Sâm nhin đau không được kêu thành tiếng: “Này! Anh bị bệnh thần kinh à?”

Đồng Húc Lãng từ trên người cô lật tới bên kia nằm xuống, buồn buồn nói: “Người này đúng là người con gái vô tâm, mắt anh thật sự bị mù rồi.”

Lâm Sâm Sâm đứng lên không để ý đến anh nữa. Đi tới trước gương soi, thấy hai hàng dấu răng màu đỏ, cái con người biến thái này, nếu như thực sự cùng một chỗ với anh không phải là sẽ bị cắn chết sao? Cô tức giận không nói tiếng nào đi tới phòng sách bận việc của mình, đến bữa sáng cũng không chuẩn bị. Không bao lâu sau, phòng khách truyền đến tiếng đóng cửa, người kia cứ im lặng mà đi như vậy. Lâm Sâm Sâm sững sờ ngồi trước máy vi tính, nhất thời cũng không nhớ nổi nên làm gì.

Đồng Húc Lãng vừa vào cửa nhà, đã bị Thẩm Bích Tâm đang ở phòng khách chặn lại: “Thật ngạc nhiên nha, tối hôm qua không về nhà, đi đâu vậy hả?”

Đúng dịp xem thử Đồng Húc Lãng múa mép khuê môi ra sao, nhưng thực ra gia giáo quá mức nghiêm con người ta cũng sẽ không làm xằng làm bậy, lúc ở nhà, trừ khi quân vụ khẩn cấp còn chưa có khi nào qua cả đêm mà anh không về, vì vậy Thẩm Bích Tâm cảm thấy thật tò mò.

Đồng Húc Lãng buồn bã nói: “Con cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, mẹ quản lý con làm gì?”

Thẩm Bích Tâm bực mình, trợn to cặp mắt: “Ô hay, tức giận ở đâu mà lại về trút lên đầu mẹ phải không?”

“Con đang buồn đây, mẹ để cho con yên lặng một chút.” Đồng Húc Lãng không quan tâm vòng qua bà đi lên lầu.

Thẩm Bích Tâm không có cách nào giữ anh lại, không thể làm gì khác hơn là nói ở phía sau lưng anh: “Xế chiều hôm nay có khách đến, đến lúc đó con vui vẻ hoạt bát lên một chút cho mẹ.”

Đồng Húc Lãng trở về phòng ngủ, ngã đầu xuống nằm ngủ, ngủ luôn tới hai giờ chiều khi bị Thẩm Bích Tâm đánh thức mới dậy. “Mau dậy đi, khách sắp tới rồi, còn ngủ nữa!”

Thẩm Bích Tâm vừa kêu la vừa mở tủ treo quần áo, tìm quần áo cho anh: “Mặc bộ nào thì được nhỉ?” Quần phục thì quá trang trọng, áo sơ mi trắng thì lại quá bình thường, màu đen thì lại tối, chọn áo sơ mi màu xanh dương đi, có vẻ lịch sự lại dễ nhìn. Thẩm Bích Tâm lấy áo ra, rồi lại chọn thêm cái quần mới, ném lên giường cho anh.

Đồng Húc Lãng mắt kiên nhẫn, lâu bầu: “Nhật vật lớn nào sao? Sao phải phô trương như vậy.”

Thẩm Bích Tâm nửa thật nửa đùa trêu chọc: “Bố vợ tương lai của con đây.” Ngay sau đó cười ra khỏi phòng, vẫn không quên nghiêng đầu dặn dò: “Thay nhanh lên cho mẹ.”

Đồng Húc Lãng cười nhặt lấy áo sơ mi qua quýt mặc vào, đem quần mới treo lại vào tủ treo quần áo. Anh vừa bực vừa đi xuống lầu, khi khách còn chưa tới, vội vàng vào trong phòng bếp bổ sung bữa trưa.

Đồng Húc Lãng bới miệng tô cơm, đúng lúc này khách cũng đến, anh ở trong phòng bếp thò cái đầu ra ngoài nhìn trộm, vừa nhìn thiếu chút nữa phun toàn bộ cơm trong miệng ra ngoài. Đây mẹ anh cũng quá đùa đi, anh còn tưởng là khách quý nào, lại là người hàng xóm cùng lầu cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp chú Đường – Đường Viễn Thanh cùng con gái của ông Đường Diêu.

“Lãng ơi, mau ra đây, chú Đường của con tới.” Thẩm Bích Tâm vừa nhiệt tình chào hỏi khách, vừa gọi Đồng Húc Lãng.

Đồng Húc Lãng để tô cơm xuống, đứng đắn đi ra chào hỏi Đường Viễn Thanh, còn hướng tới Đường Diêu ở bên cạnh nháy mắt vài cái.

Đường Viễn Thanh nhìn anh chăm chú, giống như cách bố vợ nhìn con rể, còn hài lòng cười không ngừng, nói: “Cháu Lãng hiện tại càng ngày càng có khí phách của anh Đồng trước đây.”

Về mặt Thẩm Bích Tâm ảo não thở dài, nói: “Ôi, tiểu tử này già đầu rồi tính cách còn chưa ổn định, còn để cho người ta bận tâm, không nghe lời giống như Diêu Diêu nhà anh.”

Đường Viễn Thanh vội vàng khiêm tốn nói: “Diêu Diêu sao có thể so với cháu Lãng được? Nếu con bé có thể có một nửa bản lĩnh cháu Lãng là tốt rồi.”

Đường Diêu mặt hài hước nhìn chằm chằm Đồng Húc Lãng, Đồng Húc Lãng chau mày nhìn lại, trong ánh mắt viết: “Không phục à?”

Không bao lâu, Đồng Liệt Vũ cũng về đến nhà, cùng Đường Viễn Thanh ở trong phòng khách tán gẫu về đề tài quân sự hấp dẫn. Đường Diêu thì bị Thẩm Bích Tâm đẩy tới phòng của Đồng Húc Lãng ngồi chơi.

“Hôm nay có chuyện gì vậy?” Đồng Húc Lãng mở cúc áo ở cổ ra, dựa nghiêng người ở trên ghế salon với vẻ cà lơ phất phơ. Đường Diêu không chỉ từ nhỏ lớn lên cùng anh, mà còn là cô gái nói chuyện với anh hợp ý nhất trong đại viện này, giống như bạn tri kỷ vậy, anh căn bản không coi cô như một cô gái, mà coi là anh em.

Vậy mà điều này lại trở thành tổn thương lớn nhất trong lòng Đường Diêu. Cô biết trong đại viện có nhiều cô gái có số tuổi không chênh lệch lắm, từ nhỏ đã thích Đồng Húc Lãng. Từ khi cô hiểu chuyện tới nay, trong mắt cũng chỉ có Đồng Húc Lãng. Nhưng anh cũng không để ý đến các cô, trái tim của anh giống như con người anh vậy, chỉ đam mê sự nghiệp tự do bay lượn trên bầu trời xanh, ai cũng nắm không được chạm không tới. Vì vậy đa số các cô gái đã sớm nhìn ra sự thật, vừa đến tuổi kết hôn liền an phận xuất giá. Chỉ có cô cố chấp nhất, vẫn còn kiên trì chờ đợi. Cô nhỏ hơn so với Đồng Húc Lãng bốn tuổi, năm nay cũng 29 rồi. Lần trước, ở trong siêu thị, Đồng Húc Lãng vội vàng kéo cô nhờ giúp một tay chọn quà tặng để tặng cho cô gái khác, lúc ấy cô thiếu chút nữa thì suy sụp ở trước mặt anh, hơn mười năm điên cuồng chờ đợi, đổi lấy kết quả là người mình yêu có tình ý với người khác. Từ lúc đó trở đi, lòng của cô sụp đổ, cô cho là cả đời này chỉ có thể cô đơn tới già. Không ngờ lúc này vận mệnh lại xuất hiện chuyển biến. Mấy ngày trước cha cô nói cho cô biết, Thẩm Bích Tâm cố ý muốn hai nhà kết thân, hỏi cô có đồng ý hay không. Chỉ kích thích đơn giản như vậy, nhưng nội tâm của cô lại lần nữa dấy lên hi vọng. Gả vào nhà họ Đồng, cuộc đời này được trở thành vợ của người đàn ông mình yêu thương chân thành, thật sự có thể thực hiện được hay sao?

“Anh hỏi em đây, sao lại ngăn người vậy?” Đồng Húc Lãng đá đá cái ghế cô ngồi.

Đường Diêu hồi phục tinh thần lại, tránh né anh, ánh mắt nhìn thẳng như không có chuyện gì xảy ra nói: “Anh hỏi em, em hỏi ai đây?”

Đồng Húc Lãng không để ý nữa, cầm một quyển tạp chí quân sự lên xem. Đường Diêu làm bộ lơ đãng hỏi: “Húc Lãng, anh và cô bé kia sao rồi?”

Đồng Húc Lãng liếc mắt nhìn cô: “Em nói đến ai vậy?”

“Chính là người lần trước anh nhờ em chọn quà tặng giúp ấy, không phải muốn tặng cho một cô gái sao?” Đường Diêu có chút không tự nhiên cúi đầu nghịch ngón tay.

Đồng Húc Lãng nở nụ cười hết sức mờ ám, liếc cô một cái: “Em hỏi thăm làm cái gì? Không nói cho em biết đâu.”

Đường Diêu bĩu môi, khinh thường nói: “Ai mà thèm, không nói thì thôi.”

Đồng Húc Lãng cười mỉa mai, nói: “Trước hết hãy quan tâm đến vấn đề của em đi, cũng sắp thành bà cô rồi đấy. Chỉ có điều, em yên tâm, em đã giúp anh, anh sẽ nhớ. Sau này có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu cho bọn em biết nhau.”

Đường Diêu nghe vậy vẻ mặt liền thay đổi, cả một buổi chiều không nói thêm một câu nào.

Buổi tối sau khi tiễn khách, Thẩm Bích Tâm không bằng lòng nên đã chất vấn Đồng Húc Lãng: “Có phải con chọc Diêu Diêu tức giận hay không, sao con bé lại có vẻ rầu rĩ không vui thế?”

Đồng Húc Lãng vẻ mặt vô tội, nói: “Cô ấy sinh tính đại tiểu thư gì làm sao con biết?”

“Lúc chiều đến nhà, con bé còn khá tốt, khi từ phòng con đi ra thì đã thay đổi, không hỏi con mẹ hỏi ai đây?”

Đồng Húc Lãng bỗng nhiên thận trọng, nói: “Hôm nay mẹ mời bọn họ đến nhà là vì chuyện gì thế?”

Thẩm Bích Tâm cũng không che giấu anh, nói thẳng: “Còn có thể vì chuyện gì, vì chuyện lớn cả đời đấy.”

Đồng Húc Lãng vừa nghe thiếu chút nữa là giậm chân, nhịn không được lớn tiếng oán trách: “Mẹ, mẹ tính chuyện vớ vẩn gì vậy? Cũng không phải mẹ không biết chuyện con theo đuổi Lâm Sâm Sâm mà.”

Thẩm Bích Tâm sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn quở trách: “Cái thằng không có tiền đồ này, con xem con bé giống kiểu người có hi vọng sao? Nếu tiếp tục chờ đợi, tóc của mẹ cũng bạc trắng hết.”

Đồng Húc Lãng lạnh lùng nói: “Mẹ là ghét bỏ quá khứ của cô ấy sao?”

Thẩm Bích Tâm nghe vậy kinh sợ, bà vuốt ngực mắng to: “Đồ khốn kiếp, mẹ mà cũng dám dạy dỗ à. Nếu con không cùng Đường Diêu thì đành hoàng xem mắt cho mẹ, dù sao Lâm Sâm Sâm là không được.”

Lần đầu tiên Đồng Húc Lãng cùng Thẩm Bích Tâm xảy ra xung đột lớn như vậy, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang, anh kiên quyết bĩu môi nói: “Trừ Lâm Sâm Sâm ra ai cũng không được, con sẽ không buông tay, không phải là không thể cưới được cô ấy về.”

Không đợi anh nói xong, Thẩm Bích Tâm liền vung một cái tát tới.

24. Chương 24: Chương 24

Trên mặt Đồng Húc Lãng lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ ràng, anh nhất thời kinh ngạc, chỉ ngây ngô nhìn Thẩm Bích Tâm không nói gì. Từ khi anh có trí nhớ tới giờ, chưa từng bị Thẩm Bích Tâm đánh nửa bàn tay. Lúc nhỏ ngang bướng cũng không chịu nổi bị Đồng Liệt Vũ dùng gậy đánh, Thẩm Bích Tâm luôn nghĩ hết cách khuyên can, giống như người đời từng nói đánh vào người con trai thì bị thương ở trong lòng người mẹ. Đồng Húc Lãng tin tưởng giờ phút này cũng không ngoại lệ. Nhưng anh không cách nào bỏ qua, chuyện kết hôn quan hệ đến hạnh phúc suốt đời, anh chỉ có thể cố gắng hướng Thẩm Bích Tâm chứng minh mình cùng Lâm Sâm Sâm một chỗ là lựa chọn chính xác nhất.

Đồng Húc Lãng sững sờ nhìn Thẩm Bích Tâm một cái, liền xoay người trở về phòng thay quần phục, lúc quay ra giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, vẫn lễ phép nói: “Cha, mẹ, con về học viện đây.”

Đợi sau khi anh đi, Thẩm Bích Tâm mới hồi phục tinh thần lại đến trước sôpha ngồi xuống, tát con trai một cái tát, tay vẫn còn đau rát. Đồng Liệt Vũ thấy cảnh này, cau mày liếc mắt nói: “Con trai cũng lớn

như vậy rồi, em không thể bớt can thiệp vào một chút sao? Nó cũng không phải là người không có tính toán, yêu ai cưới ai thì để nó quyết định đi.”

Thẩm Bích Tâm càng nghĩ càng thấy tủi thân, không nhịn được khóc thút thít: “Em chính là không phục, con trai chúng ta là một người ưu tú như vậy, những năm gần đây một lòng tập trung vào sự nghiệp quốc phòng, hơn ba mươi còn chưa để ý đến chuyện yêu đương, thuần khiết như một tờ giấy trắng, tại sao lại muốn tìm một con hồ ly tinh đã từng quyến rũ đàn ông có vợ, còn ép cho vợ người ta nhảy lầu chết thảm, nếu để người ta biết được sự thật này thì sao đây? Không chịu thua kém tiểu tử thú, từ nhỏ đến lớn em đều cưng chiều nó, nó lại vì một cô gái có tư cách không tốt mà gây khó dễ với em, thật là tức chết em rồi mà.”

Đồng Liệt Vũ không hiểu hỏi: “Em là nói Lâm Sâm Sâm sao? Cô gái thời gian trước đã tới nhà chúng ta ấy hả?”

Thẩm Bích Tâm vừa lau nước mắt vừa gật đầu: “Không phải nó thì còn ai. Em thừa nhận nhà con bé đối với nhà mình có ơn, nhưng mà em cũng không thể mang hạnh phúc của con trai ra nói đùa được. Em đã nghe ngóng, mấy năm trước con bé cùng một người luật sư đã kết hôn dây dưa không rõ, ép người ta ly hôn, vợ của người luật sư kia nhất thời nghĩ không ra liền làm việc ngốc, chuyện này lúc ấy còn xôn xao dư luận. Có lẽ lương tâm con bé và người luật sư kia còn cắn rứt nên đã chia tay, sau đó con bé vì tránh né dư luận không đi làm nữa, đóng kín cửa ở trong nhà sáng tác. Người ngoài đều nói con bé là tài nữ có tính cách quái gở, ai biết được thật ra thì nó có ẩn tình khác, ngay cả em đều cho rằng con bé là Thánh nữ trong trắng kia mà, đúng là con người thì không thể nhìn bề ngoài được.”

Đồng Liệt Vũ cau mày lắc đầu một cái: “Anh mặc kệ những lời đồn đại không hay này, tóm lại em tạm thời dừng nhúng tay vào chuyện của con, tránh cho nó sinh ra tâm lý chống đối. Nó cũng không phải là đứa bé nữa, cô gái kia là một người thế nào chẳng lẽ nó còn không phân biệt được sao? Coi như là nó nhất thời hồ đồ, để cho nó ném một lần thua thiệt, khôn ngoan nhìn xa trông rộng cũng tốt, cuộc sống có thể luôn thuận buồm xuôi gió hay sao? Anh nói, em cũng đừng tin hết những gì nghe được, anh thấy cô gái kia không giống người có tâm ý tính toán, em làm mẹ nó nên làm như thế nào cho đúng mới có thể chỉ dẫn cho con trai em suy nghĩ một cách chính xác rõ ràng, anh đi vào đọc sách, em từ từ suy nghĩ nhé.”

Khi Thẩm Bích Tâm nghe những lời nói này của Đồng Liệt Vũ cũng nhất thời bị choáng váng. Suy nghĩ kỹ một chút thì cũng có lý, chỉ nghe lời người khác nói từ một phía đã nhận định nhân cách Lâm Sâm Sâm quả thật có chút độc đoán. Nhưng bất luận thế nào, bà trải qua nhiều cách chứng thực mới có được thông tin thì chắc chắn không phải giả, mặc dù Lâm Sâm Sâm có sự vô tội của cô, làm một người quen Thẩm Bích Tâm có thể thông cảm, nhưng bà lại là mẹ của Đồng Húc Lăng thì quyết không thể tiếp nhận cô gái như thế làm con dâu, nhất là trong mắt của bà thì điều kiện con trai gần như hoàn mỹ, không cho phép con dâu có nửa khuyết điểm nào. Lùi một bước để cân nhắc, xuất thân không được, diện mạo không đẹp hoặc là trình độ học vấn không cao, những mặt thiếu sót này Thẩm Bích Tâm còn có thể tha thứ bỏ qua, duy chỉ có tình cảm không thuần khiết thì tuyệt đối không thể nhân nhượng. Trong lòng của bà rất nhanh đã có kết luận, Lâm Sâm Sâm vẫn chưa được.

Đồng Húc Lăng ra khỏi đại viện mà trong lòng u sầu, chỗ bị Thẩm Bích Tâm đánh gió đêm khê tấp vào đã không còn căng đau nữa, nhưng vị trí ở ngực kia so với bị đánh còn đau hơn trăm lần. Một bên là người mẹ già thân yêu nhất, một bên là người con gái mình thích nhất, môi hở răng lạnh, tình thế khó xử cảm giác thật không phải khó chịu bình thường. Buồn bực nhất vẫn là không biết khi nào mới có thể cởi bỏ được khúc mắc trong lòng Lâm Sâm Sâm đây, đường tình mong manh! Anh than thở, rồi vô tình đã đi tới dưới lầu của nhà Lâm Sâm Sâm, ngẩng đầu nhìn thấy ánh đèn sáng ngời ấm áp, chỉ dẫn anh tiếp tục đi lên.

Lâm Sâm Sâm tư tưởng không tập trung ngồi ở phòng khách xem tivi, đang lúc lơ đãng thì bất thành linh bị một hồi tiếng gõ cửa làm cho giật mình. Trời đã tối rồi vì sao lại có người tới thăm? Cô cảnh giác đi tới trước cửa, mới vừa do dự mở khe cửa ra một chút, liền bị một lực mạnh đẩy thẳng làm cô lui về phía sau, còn chưa kịp nhìn người tới là ai đã bị đối phương kéo mạnh vào trong ngực, ôm thật chặt. Cô ra sức giãy giụa, nhưng bởi vì sức lực khá chênh lệch nên cũng vô ích, cho đến khi nhìn rõ thấy quân phục ở trước mắt, cuối cùng cô cũng tạm thời phò nhệ nhõm.

Cánh tay của anh cứng như sắt thép làm đau cô, thế này giống như muốn đem cô hòa vào thân thể của anh vậy. Lâm Sâm Sâm cảm thấy khác lạ nên nghi ngờ, chẳng lẽ anh có chuyện gì xảy ra muốn tìm kiếm sự an

ừi từ cô sao?

Cô thử hỏi thăm: “Đồng Húc Lãng, anh làm sao vậy?”

Anh vẫn lặng lẽ giữ nguyên tư thế ban đầu, không hề buông lỏng chút lực nào. Sức anh quá mạnh, đến nỗi gần như muốn đem cả người cô nhấc bổng lên cao.

Lâm Sâm Sâm vất vả vịn lên bờ vai của anh, hỏi lần nữa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh thật quái lạ!”

Giọng điệu Đồng Húc Lãng khe khẽ bên tai cô: “Hừ! Cho anh ôm một lúc đã.”

Lâm Sâm Sâm ngẩng đầu lên nhìn mặt của anh kỹ thật, qua ánh đèn liền phát hiện má phải hơi sưng đỏ, còn có vết ngón tay chưa mờ. “Là chú Đồng đánh sao?” Về mặt cô lo lắng suy đoán, giọng nói bất giác toát lên một chút đau lòng.

Đồng Húc Lãng lắc đầu cười, ý bảo cô không cần lo lắng. Có gan đánh anh, không phải chú Đồng thì chính là dì Trầm rồi. Lâm Sâm Sâm sắc mặt buồn bã, liền hiểu ra, nói: “Là bởi vì em sao!”

Đồng Húc Lãng cười một cách thoải mái: “Nha đầu ngốc, mắc mớ gì tới em.”

Cô nhìn chăm chú nụ cười tươi của anh, dáng vẻ càng thêm nặng nề. Đồng Húc Lãng thở dài nói: “Chuyện không liên quan đến em, đừng nên suy nghĩ lung tung. Được rồi, anh phải đi đây.” Thừa dịp cô không chú ý, tay anh nhanh chóng kéo cô đến bên miệng hôn một cái, tình quái nháy mắt: “Nhớ nghĩ tới anh đấy.” Rồi sau đó đột nhiên xoay người đi mất, nhanh như lúc anh tới vậy.

Lâm Sâm Sâm chậm rãi đóng cửa phòng, gương cười ngři, gia đình bọn họ cuối cùng là muốn ghét bỏ cô, thật may là ngay từ đầu cô không có hy vọng gì quá xa vời. Nhưng mà thật sự lại còn hùng hồn nói không quan tâm sao? Cô che giấu cảm giác âm ỉ đau trong lòng, nhẹ nhứ chân mày.

Điện thoại di động vang lên âm báo, cô cầm lên xem tin nhắn, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười vui mừng. Cũng may, cho dù như thế nào vẫn còn có một người bạn sẵn lòng chia sẻ với cô.

25. Chương 25: Chương 25

Thời gian trước, bởi vì Lục Tuấn Huy bị gãy tay nên đã làm chậm trễ không ít tiến độ quay phim, cho nên gần đây thường tăng ca để cho kịp tiến độ. Nhưng mà anh càng bận bịu lại càng suy nghĩ và nhớ Lâm Sâm Sâm, chỉ cần hơi rảnh rỗi một chút là gọi điện thoại cho cô, thỉnh thoảng cũng sưu tầm một ít truyện tiểu lâm nhắn tin cho cô. Hồi này, tâm tình của cô sa sút, nên trong lòng anh cũng vì thế mà rất lo lắng.

Anh mua đĩa CD nhạc Phật giáo để nghe trong lúc nghỉ ngơi, rồi lại tìm một số câu chuyện về kinh Phật để nghiên cứu, để hiểu tâm tình Lâm Sâm Sâm một cách thấu đáo. Lục Tuấn Huy phát hiện: nghe nhạc Phật xem kinh Phật đúng là có thể khiến cho tâm linh người ta thanh tịnh không ít. Trước đây, trò chuyện cùng Lâm Sâm Sâm đều là cô kể cho anh những truyện về kinh Phật, giờ đây vai diễn lại thay đổi, anh cũng mang những câu chuyện mình thích kể cho cô nghe.

Đầu tiên Lục Tuấn Huy kể cho Lâm Sâm Sâm một câu chuyện có tên là “Chỉ muốn gặp lại anh một lần”.

Có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, xuất thân từ gia đình giàu có, nhiều tài sản, lại đa tài, thời gian qua đều rất tốt. Bà mỗi cũng giới thiệu cho cô rất nhiều đám, nhưng cô vẫn không muốn kết hôn, bởi vì cô cảm thấy mình còn chưa gặp được người đàn ông chân chính mình muốn lấy. Cho đến có một ngày, cô đi một hội chùa cho khuây khỏa, trong đám ngàn vạn người chen chúc, cô đã nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi, khỏi cần phải nói gì, cô gái cảm thấy chàng trai kia chính là người mà cô chờ đợi bấy lâu. Đáng tiếc, hội chùa quá đông, cô không có cách nào đi tới gần chàng trai đó, cứ trơ mắt như vậy nhìn chàng trai kia biến mất ở trong đám đông. Hai năm sau đó, cô gái đi tìm chàng trai kia khắp nơi, nhưng người này giống như bốc hơi, không thấy bóng dáng đâu. Cô gái mỗi ngày đều hướng Phật tổ cầu nguyện, hy vọng có thể gặp lại được chàng trai kia. Tấm chân tình của cô đã lay động được Phật tổ, Phật tổ hiển linh.

Phật tổ nói: “Con nghĩ muốn gặp chàng trai kia sao?”

Cô gái nói: “Đúng! Con chỉ muốn gặp lại anh ấy một lần!”

Phật tổ: “Con phải buông bỏ tất cả hiện tại của con bây giờ, bao gồm cả những người yêu thương cùng cuộc sống hạnh phúc!”

Cô gái: “Con có thể buông bỏ được ạ!”

Phật tổ: “Con còn phải tu luyện năm trăm năm đạo hạnh, mới có thể gặp anh ta một lần. Con có hối hận không?”

Cô gái: “Con không hối hận!”

Cô gái biến thành một khối đá lớn, nằm ở một vùng hoang dã, hơn 400 năm gió thổi nắng chiếu, khổ không gì tả xiết, nhưng cô gái đều cảm thấy không có gì, khó chịu là hơn 400 năm cũng không thấy bóng dáng một người nào, không nhìn thấy một chút xíu hi vọng gì, điều này làm cho cô sắp suy sụp. Một năm cuối cùng, một đội khai thác đá tới, thấy cô khổng lồ rất vừa ý, đem cô tạc thành một khối đá mảnh vĩ đại, vận chuyển vào trong thành, bọn họ đang xây cây cầu đá, vì vậy, cô gái biến thành hàng rào bảo vệ của cầu đá. Ngay ngày đầu tiên cầu đá xây dựng xong, cô gái đã nhìn thấy chàng trai cô chờ năm trăm năm đó! Anh có vẻ vội vã, giống như có chuyện gì gấp, đi rất nhanh từ chính giữa cầu đá qua, dĩ nhiên, anh sẽ không phát hiện ra có một con mắt chính giữa tảng đá nhìn anh không chớp. Sau đó chàng trai lại biến mất, xuất hiện lần nữa chính là Phật tổ.

Phật tổ: “Con đã hài lòng chưa?”

Cô gái: “Không! Tại sao? Tại sao con chỉ là hàng rào bảo vệ cầu đá? Nếu như mà con được trải ngay giữa cầu, con có thể chạm được vào anh ấy, có thể sờ anh ấy một cái!”

Phật tổ: “Con muốn sờ anh ta một cái sao? Vậy con còn phải tu luyện thêm năm trăm năm nữa!”

Cô gái: “Con nguyện ý!”

Phật tổ: “Con chịu nhiều khổ cực như vậy, không hối hận chứ?”

Cô gái: “Không hối hận!”

Cô gái biến thành một cây đại thụ, đứng ở nơi người người qua lại, nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều người đi qua, mỗi ngày cô gái đều mong ngóng, nhưng lại càng khó chịu, bởi vì vô số lần cô dạt dào hy vọng nhìn thấy một người tới, cũng vô số lần ấy hi vọng đều tan biến. Nếu không có năm trăm năm tu luyện lần trước, niềm tin của cô gái đã sớm tan vỡ! Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, lòng của cô gái từ từ bình tĩnh, cô biết, chưa đến ngày cuối cùng, anh sẽ không xuất hiện. Vừa đúng năm trăm năm! Ngày cuối cùng, cô gái biết anh sẽ tới, thế nhưng trong lòng cô không hề kích động nữa. Đến rồi! Anh đến rồi! Anh còn mặc chiếc áo dài màu trắng mà anh thích nhất, mặt thì đẹp trai như vậy, cô gái ngây ngốc nhìn anh. Lần này, anh không vội vã đi qua, bởi vì, trời quá nóng. Anh chú ý đến một cây đại thụ ở ven đường, bóng cây này rậm rạp rất mê người, nghỉ ngơi một chút đi, anh nghĩ như vậy. Anh đi tới dưới gốc cây đại thụ, chạm vào rễ cây, hơi nhắm hai mắt lại, anh ngủ thiếp đi. Cô gái sờ vào anh! Anh nằm xuống ngủ ở bên cạnh cô! Nhưng cô không có cách nào nói cho anh biết, ngàn năm mong nhớ này. Cô chỉ cố gắng tập hợp cảnh cây lại, che ánh mặt trời gay gắt cho anh. Ngàn năm nhu tình! Chàng trai chỉ nhắm mắt ngủ một lát, bởi vì anh còn có việc cần làm, anh đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm bám lên quần áo, khoanh khắc trước khi lên đường, anh ngẩng đầu nhìn cây đại thụ này, lại hơi vuốt ve cây một cái, có lẽ là vì cảm tạ cây đại thụ đã mang đến mát mẻ cho anh thôi.

Phật tổ: “Có phải con còn muốn làm vợ của anh ta hay không? Vậy con còn phải tu luyện”

Cô gái bình tĩnh cắt ngang lời nói của Phật tổ: “Con rất muốn, nhưng không cần.”

Phật tổ: “Hả?”

Cô gái: “Như vậy đã rất tốt rồi, thương anh ấy, cũng không nhất định phải làm vợ của anh ấy.”

Phật tổ: “Ồ!”

Cô gái: “Vợ của anh ấy bây giờ cũng chịu phạt khổ giống như con vậy sao?”

Phật tổ hơi gật đầu một cái.

Cô gái khẽ mỉm cười: “Con cũng có thể làm được, nhưng là không cần.”

Ngay lúc này, cô gái phát hiện Phật tổ hơi thở dài một cái, cũng có thể nói là, Phật tổ nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Cô gái có mấy phần kinh ngạc: “Phật tổ cũng có tâm sự sao?”

Trên mặt Phật tổ nở một nụ cười: “Bởi vì cái kiêu này rất tốt, chàng trai có thể không chỉ chờ một ngàn năm, để được nhìn con một cái, anh ta đã tu luyện 2000 năm rồi.”

Cuộc sống luôn luôn công bằng, lấy một loại cách thức chúng ta hiểu hoặc là không biết. Hối thế gian tình là gì, chính là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Tiếp đó, Lục Tuấn Huy lại kể câu chuyện “Duyên định nơi sa mạc”.

Ai mới là duy nhất kiếp này? Người thất tình, ngoài đoạn trường đau lòng, tình nên hướng về nơi nào? Tình cảm cô gái đến tột cùng rơi vào ai, sâu xa bên trong thật ra thì đã sớm có an bài rồi. Gần tối, khi dư âm của ánh trời chiều chiếu đầy cả mặt sông thì một cô gái coi thường mạng sống của mình, thiếu chút nữa hương tan ngọc nát, hôn mê ở đây, thật may là có một cao tăng trên đường đi qua nơi này, mới có thể cứu được. Khi cô gái tỉnh lại, vốn là trẻ đẹp, thế nhưng lúc này lại nhũn nhặn mặt, nước mắt liên tục tuôn rơi, ánh mắt tuyệt vọng vô hồn giống như đầm sâu, vừa nhìn đã biết là khổ khổ vì tình. Khi cao tăng tha thiết hỏi thăm một chút, cô gái mới chậm rãi nói ra tâm sự của mình. Cô gái thất tình, bạn trai vì tiền đồ, kiên quyết vứt bỏ cô, đáng thương cho cô ban đầu vì phần tình cảm này còn bị chúng bạn xa lánh, đi theo chàng trai xa xứ, vốn tưởng rằng nỗ lực vì yêu thì có thể được đền đáp hạnh phúc, vậy mà kết quả hôm nay lại bị chồng ruồng bỏ, rơi vào lẻ loi. Hôm nay đến bờ sông cho khuây khỏa, vẫn là suy nghĩ không ra nên đã mạnh động mà coi thường mạng sống của mình.

“Ai.” Cao tăng thở dài một hơi, chẳng hề để ý đến việc an ủi cô, chỉ đưa tay cầm chiếc bát nhỏ lấy nước từ dưới sông bưng đến trước mặt cô gái, nói: “Duyên phận như nước, thí chủ mời xem.”

Cô gái nhìn vào trong bát nước, chỉ thấy mặt nước bồng bềnh nhưng lại bày ra một quang cảnh khác: gió lớn thổi ào ào, thi thể một cô gái lơ lửng trong sa mạc, dưới ánh mặt trời chói chang, vô cùng thê thảm. Một lát sau, có một người đàn ông đi ngang qua, quay đầu lại mắt thấy cảnh này, sực sực không dứt nhưng cũng không dừng bước lại, trong chớp mắt biến mất ở trong sa mạc, sau đó, lại có một người đàn ông đi qua nơi này, anh đi qua mấy bước rồi lại quay trở lại, cởi quần áo của mình ra đắp lên cho thi thể cô gái, lúc này mới rời đi. Tiếp đó lại một lát sau, trong sa mạc một người đàn ông thứ ba đi tới, người đàn ông dừng bước ở bên cạnh thi thể cô gái, anh nhẹ nhàng vỗ về thi thể cô gái, ánh mắt tràn đầy thương xót cùng không đành lòng. Anh ở trong sa mạc lấy tay đào hố, đem thi thể cô gái mai táng ổn thỏa, cuối cùng mới lên đường rời đi.

Cô gái sau khi xem xong không hiểu nhìn về cao tăng, cao tăng nói: “Trước đây con chạy theo người giống như chàng trai thứ nhất trong sa mạc, anh ta chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua mà không để ý đến vận mệnh của con. Hiện tại con vứt bỏ chàng trai giống như chàng trai thứ hai trong sa mạc tới, chung quy anh ta yêu bản thân mình nhiều hơn, nên chỉ có thể an ủi con trong chốc lát. Chàng trai cuối cùng đem thi thể cô gái chôn cất mới thật sự là yêu con, đem con săn sóc cả đời. Con coi thường mạng sống của mình như thế, để vượt mất tình yêu chân thành của con.”

Cô gái có điều ngộ ra, chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ, lại nhìn thấy hình ảnh ở mặt nước trong bát chưa tan hết, gió lớn ào ạt thổi lên tóc dài trên khuôn mặt cô gái, lại hoảng sợ thấy khuôn mặt đẹp đẽ kia lại giống với diện mạo bình thường của mình.

Cao tăng nhanh chóng đem bát thu hồi, nói: “Tất cả đều có Nhân Quả, duyên phận đã sớm định trước rồi.” Ngay sau đó biến mất trong ánh chiều tàn.

Thật lâu trước đây, Lâm Sâm Sâm đã đọc qua hai tác phẩm kinh Phật kinh điển này, nhưng lúc này nghe được từ trong miệng Lục Tuấn Huy, ý nghĩa cực kỳ sâu sắc. Thông minh như cô thế nào lại nghe không ra ẩn ý trong lời nói của anh? Chỉ là cô tình nguyện giống như con đà điểu trốn tránh thực tế, một mặt từ chối đến cùng. Đạo lý ai cũng biết, muốn thông suốt nói dễ vậy sao?

Lục Tuấn Huy thở dài một tiếng, cuối cùng anh không đành lòng ép buộc cô. Anh mượn hai câu chuyện này, mập mờ biểu đạt tâm ý, còn lại chỉ có dựa vào chính suy nghĩ thông suốt của cô.

Khi tĩnh tâm, Lục Tuấn Huy bắt đầu suy nghĩ lại, có hay không hai người: Đồng Húc Lãng và anh, một người quá thẳng thắn, một người quá kín đáo; một người thì rất nóng vội, một người lại quá ôn tồn, vì vậy hai người đều không thể nắm bắt được chính xác thời khắc quan trọng của tình yêu?

26. Chương 26: Chương 26

“Thay quần áo đi, anh đưa tới chỗ này hay lắm.” Sáng sớm, Đồng Húc Lãng đã gõ cửa nhà Lâm Sâm Sâm. Kể từ lúc có kinh nghiệm tiến dần từng bước một, Đồng Húc Lãng không kiêng kỵ chút nào, liền tìm cơ để tới nhà cô.

Lâm Sâm Sâm nghi hoặc nhìn anh. Đồng Húc Lãng cười sang sảng thúc giục: “Đừng có suy nghĩ nữa, còn sợ anh bán đứng em hay sao? Em mà bán được ư, gây quá chừng ai muốn em chứ?”

Lâm Sâm Sâm đứng im, khoanh tay trước ngực dựa vào cửa: “Trước tiên nói xem đi đâu đã.”

Đồng Húc Lãng nheo lại mắt, giọng điệu cứng rắn, nói: “Bớt tò mò đi, cứ đi theo anh là được rồi.”

Gần đây, ở nhà quả thật buồn chán tới mức khó chịu, Lâm Sâm Sâm cũng không do dự nữa, đi vào nhà thay quần áo. Cô tết tóc thành hai đuôi sam, cũng học anh, mặc áo vest cùng quần jean nhàn nhã, giống như cô nữ sinh viên đại học.

Trông cô sao cứ trẻ tuổi, mềm mại đáng yêu như vậy chứ? Chẳng lẽ có liên quan đến việc ăn chay sao? Cô so với tuổi chênh lệch đến năm tuổi, làm cho người ta tưởng tượng như chú dấn cháu gái đi chơi vậy. Không thể phủ nhận, về mặt ngoại hình thì Lục Tuấn Huy và Lâm Sâm Sâm xứng đôi hơn, diễn viên đúng là phải chăm sóc ngoại hình hơn. Đồng Húc Lãng sờ sờ da mặt quanh năm dầm mưa dãi nắng có chút xù xì của mình, buồn buồn nghĩ.

Lâm Sâm Sâm đi tới cửa mang giày, lúc khom người thắt dây giày hở ra một chút vòng eo nhỏ nhắn, trắng nõn. Đồng Húc Lãng bỗng nhiên lại có cảm giác khô miệng khô lưỡi, anh đưa tay ra kéo lấy vạt áo của cô, nghĩ muốn che kín phần da thịt hở ra. Lâm Sâm Sâm quay đầu lại, không giải thích được, nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

Đồng Húc Lãng bắt mắt, nói: “Em không có bộ quần áo nào khác sao? Cái này quá ngắn.”

Lâm Sâm Sâm liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Anh quản quá nhiều rồi.”

Đồng Húc Lãng giật nhẹ tóc cô, hài hước: “Ồi! Cô thôn nữ nhỏ, mất hứng sao?”

Lâm Sâm Sâm hiểu rằng anh đang cười tóc của cô, lập tức phản ứng nhanh nhạy một cách mỉa mai: “Cô thôn nữ thì sao, đi cùng một chỗ với anh nông phu này không phải vừa đúng hòa hợp sao?”

Đồng Húc Lãng nhân cơ hội bắt được đầu đề câu chuyện: “Đúng vậy nha, hai ta là trời sinh một đôi.”

Lâm Sâm Sâm mất tự nhiên, sao có thể để cho anh chiếm lợi lời nói, nhanh chóng lên tiếng phản kích. Hai người anh một câu em một câu, cãi nhau đi ra cửa.

Đồng Húc Lãng dẫn Lâm Sâm Sâm đến khu chơi trò chơi, Lâm Sâm Sâm mở to cặp mắt nhìn các thiết bị trò chơi đầy hài lòng. Cô đã đoán sẽ được tới chỗ chơi thật nhàn nhã thoải mái, không nghĩ đến là chơi các trò chơi mạo hiểm kích thích như vậy, nhất thời tò mò giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Đồng Húc Lãng cho là Lâm Sâm Sâm bị sợ, vội cầm tay của cô nói: “Đừng sợ, còn có anh ở đây mà. Nghe nói là đến chỗ này có thể trút hết được nỗi buồn. Đi thôi, chúng ta nắm chặt thời gian chơi thôi.”

Lâm Sâm Sâm hất tay của anh ra, khinh thường nói: “Ai nói em sợ rồi hả?” Cô tự động chạy đến một vòng xoay chở đầy người đang quay tròn giữa không trung, tràn đầy mong đợi nhìn lên.

Đồng Húc Lăng đuổi kịp, kéo mạnh cô đi: “Trước tiên chơi từ trò chơi nhẹ nhàng một chút đã, vừa bắt đầu đã chơi trò căng thẳng kích thích em sẽ không chịu nổi đâu.”

Đồng Húc Lăng nửa đẩy nửa ôm, đem Lâm Sâm Sâm lên được một con ngựa gỗ xoay tròn cao nhất, Lâm Sâm Sâm giằng giằng muốn xuống: “Em không chơi trò này, trẻ con!”

Anh cười lớn, nhảy lên từ phía sau lưng ôm chặt cô: “Không được nhúc nhích! Em xem người chơi nhiều như vậy em cũng không chơi sao?”

Lâm Sâm Sâm nhìn xung quanh, không ít cặp tình nhân cười ngựa song song, cô lấy cùi chỏ huých về phía sau, chĩa vào ngực Đồng Húc Lăng: “Vậy anh đến con ngựa đối diện kia đi, đừng chen chúc với em.”

Đồng Húc Lăng giữ cánh tay của cô lại, dụ dỗ khuyên: “Đừng làm rộn, không phải là anh đề phòng em ngất sao?”

Tiếng chuông vang lên, ngựa gỗ một cao một thấp trên dưới dung đưa, xoay tròn vòng quanh. Lâm Sâm Sâm quay đầu không để ý tới anh, thế nhưng anh lại mặt dày dựa tới trước, ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi: “Ngất rồi sao?”

Lâm Sâm Sâm tức giận, đáp: “Không yếu ớt như anh tưởng đâu, phiền anh làm ơn hãy tránh xa em đi, không đành lòng gì cả!”

Đồng Húc Lăng vẫn ở sau lưng cô vui vẻ hít mùi hương trên tóc cô. Từ ngựa gỗ xoay tròn xuống, Đồng Húc Lăng lại lôi kéo Lâm Sâm Sâm đi nhà ma. Lâm Sâm Sâm thấy: từ cửa nhà ma đi ra, tất cả các cô gái đều bị sợ sắc mặt trắng bệch nép vào trong ngực bạn trai, cô cười khẩy một cái, đi ra ngoài. Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết (ý nói lòng dạ thế nào thì thể hiện hết ra ngoài rồi, làm cho người ta dễ dàng nhận thấy). Đồng Húc Lăng anh âm mưu cũng quá rõ ràng rồi.

Tiếp theo, họ đi chơi trò Vượt thác Tùng Lâm. Đồng Húc Lăng mua áo mưa cho Lâm Sâm Sâm, còn anh sống chết cũng không chịu mặc. Lâm Sâm Sâm cười, chế nhạo: “Thật không cần áo mưa sao? Đừng cậy mạnh nha.”

Đồng Húc Lăng buồn cười, nói: “Lúc bộ đội tập huấn, có thời tiết ác liệt nào mà chưa từng gặp qua, còn sợ hai giọt mưa nhân tạo này sao? Coi như hạ đỉnh sắt, anh cũng không sợ.”

Thật ra thì trò chơi này cũng không có gì đặc biệt, chính là đi thuyền trôi nổi ở trong một dòng suối nhỏ hình cầu, dọc đường sẽ có một số chỗ bắn nước lên người trên thuyền, đến đoạn tốc hành cuối cùng còn có một thùng gỗ lớn chứa rất nhiều nước mang hắt toàn bộ lên người họ. Có thể nghĩ ra được, cái người kiên trì không mặc áo mưa đó sẽ thảm hại bao nhiêu! Toàn bộ người trên các thuyền đều hướng về phía người ướt sũng cười rũ rượi, Lâm Sâm Sâm lại càng cười ngả nghiêng, không thể kìm chế. Đồng Húc Lăng lau bọt nước trên mặt một cái, cũng đi theo cười to không dứt.

Dù sao đều ướt rồi, bọn họ lại đi chơi “Dòng nước xiết vào”. Thuyền nhỏ chở hai mươi người từ từ leo lên một sườn dốc cao ba mươi mét, sau đó cấp tốc lao xuống, văng lên bọt nước giống như dáng vóc một con Khổng Tước to màu trắng ở miệng bình, Đồng Húc Lăng vẫn kiên quyết không mặc áo mưa, vẫn như cũ dũng cảm đối mặt thử thách bọt nước, mà cái giá phải trả chính là trên người không còn một chỗ nào khô.

Tiếp về sau, Lâm Sâm Sâm cười đến nghẹn, phỏng vấn anh: “Xin hỏi anh, người ướt hết rồi có cảm nhận thế nào?”

Đồng Húc Lăng vẩy từng giọt nước lớn trên tóc và mặt, hài lòng nói: “Cảm nhận chính là lần đầu tiên ướt hết người, dành tặng cho người anh yêu, thật đáng giá!”

Lâm Sâm Sâm thiếu chút nữa bị lời nói hùng hồn của anh dọa sặc, dờ khóc dờ cười liếc mắt.

Sau khi thở sâu mấy hơi, Lâm Sâm Sâm lấy dũng khí rồi ngồi lên xe cáp treo. Đồng Húc Lăng ngồi ở bên cạnh cô nhắc nhở: “Đợi chút nữa nhất định phải lớn tiếng kêu lên, kìm nén sẽ ớn đấy, nghe chưa?”

Đoàn xe từ từ đi lên trên sườn đồi, Lâm Sâm Sâm nắm chặt bệ an toàn duy nhất có thể nắm, có loại cảm giác khủng hoảng không thể biết trước tương lai. Một giây kế tiếp đến tột cùng sẽ xảy ra chuyện gì? Cô chợt hồi hận đã ngồi ở chỗ này. Vậy mà không có thời gian để cho cô suy nghĩ nhiều, xe đi đến đỉnh dốc nhanh như chớp lao nhanh xuống phía dưới, bởi vì tác dụng của Lực hấp dẫn cùng Động lực, đầu của cô

hoàn toàn ngẩng không lên, gần như muốn áp vào trước ngực. Hình như chỉ trong chớp mắt, xe lại chuyển đổi phương hướng, giới hạn trong tầm mắt toàn bộ đều đảo ngược, cô còn chưa kịp phản ứng, đầu lại biến thành dựa vào thành ghế, như bị người dùng sức nắm chặt lấy, sau đó chính là lặp đi lặp lại: cúi đầu, ngẩng đầu, cúi đầu, ngẩng đầu, trời đất không ngừng quay cuồng. Đầu óc Lâm Sâm Sâm rối loạn, chỉ dựa vào bản năng cất giọng thét lên. Trải qua mấy lần chênh lệch độ cao lên lên xuống xuống, đoàn xe đi tới đoạn đường ray hình méo mó uốn éo rất kinh điển, cô cảm giác mình ngoài bị kéo từ trên xuống dưới – từ dưới lên trên, còn bị kéo từ phải sang trái – từ trái sang phải, bị quăng ở trên không trung theo hướng kim đồng hồ, tựa như ở trong máy giặt quần áo đang bị vắt khô, Lâm Sâm Sâm bị kích thích la to. Lâu như qua một thế kỷ vậy, đoàn xe rốt cuộc cũng chạy chậm rãi rồi dừng lại. Ngoại trừ rất cổ và đầu choáng váng, không biết tại sao, Lâm Sâm Sâm kích động thực sự rất muốn khóc lớn một trận, có lẽ là bởi vì đã thoáng đi qua ở trước cửa Quỷ môn quan. Trong nháy mắt, giống như nhìn thông rất nhiều chuyện, lại giống như cái gì cũng không kịp nghĩ tới.

Đồng Húc Lăng đỡ Lâm Sâm Sâm sắc mặt tái nhợt, hai chân như nhũn ra đến một cái ghế ngồi xuống, đau lòng ôm cô, hỏi: “Có phải rất khó chịu hay không? Muốn ới thì ới ra đi, thật không nên để cho em chơi trò kích thích thế này.”

Lâm Sâm Sâm ngồi tựa vào trong ngực anh, không lâu lắm, liền lại vui vẻ đi chơi trò nhảy dù máy bay. Đồng Húc Lăng nhìn cô tự làm khổ mình đi chơi một trò chơi so ra còn nguy hiểm hơn, trừ ở bên cạnh cùng cô thì cũng nghĩ không ra còn có thể làm cái gì. Không ở đây lặng lẽ bộc phát, thì sẽ lặng lẽ diệt vong. Trong lòng anh rất rõ ràng: nội tâm của cô đã tích tụ đến cỡ nào rồi, nên cần phải kịp thời trút ra.

Vui chơi thỏa thích suốt một ngày, hai người đều là sức cùng lực kiệt, lại vui vẻ hưởng thụ như trút được gánh nặng. Về đến nhà, Lâm Sâm Sâm chợt ngẩng đầu lên vô cùng chân thành nói với Đồng Húc Lăng: “Hôm nay rất cảm ơn anh, rất lâu rồi em không được chơi vui vẻ như vậy rồi.” Điều này, người đàn ông từ trước đến giờ tổn tâm tư vì cô như vậy, có thể không cảm động sao?

27. Chương 27: Chương 27

Đồng Húc Lăng đưa Lâm Sâm Sâm về nhà, không ngờ lúc đang ở cổng khu chung cư thì gặp Thẩm Bích Tâm. Anh nhíu mày, Lâm Sâm Sâm cũng thấy Thẩm Bích Tâm ở đây, bỗng nhiên cũng trở nên lo lắng, mới vừa buông lỏng cảm xúc giờ lại căng thẳng trở lại. Ngày trước, cô tin chắc mình sẽ không cùng Đồng gia có bất kỳ quan hệ nào, cho nên không chút băn khoăn, thái độ đối với Thẩm Bích Tâm mặc dù có lẽ độ nhưng cũng xa cách. Nhưng trải qua mấy ngày nay, bất giác nảy sinh tình cảm phức tạp khó nói nên lời đối với Đồng Húc Lăng, cô coi như tự lừa mình dối người thế nào cũng không thể gạt bỏ được sự thực là tâm tư có chút xao động, vì vậy đối với Thẩm Bích Tâm cũng sinh ra lo lắng mà từ trước đến nay chưa từng có.

Cả hai người họ đều có tâm sự riêng, chần chừ không tiến lại, ngược lại Thẩm Bích Tâm lại chủ động tiến đến chào đón. Bà cười vui vẻ đi tới nhìn Lâm Sâm Sâm, hỏi: “Sâm Sâm, rất lâu rồi không gặp cháu, sao không thấy tới nhà chúng ta chơi nữa vậy?”

Lâm Sâm Sâm cố nặn ra nụ cười, khách khí nói: “Dì Trâm, thật xin lỗi, gần đây cháu đang làm bản thảo gấp không đến thăm Dì được ạ.”

Thẩm Bích Tâm liếc mắt, nói: “Vậy thì có gì mà phải xin lỗi, sáng tác là chuyện lớn, nên đặt ở vị trí hàng đầu. Có rảnh rồi nhớ tới nhà chơi thường xuyên một chút rồi ăn bữa cơm, dì cũng không phải là người ngoài, sao lại khách khí với dì vậy.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu nhận lời: “Được ạ.” Len lén nhìn Đồng Húc Lăng một cái, lại thấy bộ mặt anh nghiêm túc, tâm tư nặng nề.

Thẩm Bích Tâm còn muốn lên tiếng, lại bị Đồng Húc Lăng chen vào: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Thẩm Bích Tâm nghe vậy lập tức nổi giận dùm dùm, nhưng ngại vì Lâm Sâm Sâm còn đang ở đây nên không muốn thể hiện ra, bà cố nén tức giận, cười nói: “Mẹ đi dạo ngang qua đây, không nghĩ là gặp gỡ

trùng hợp như vậy. Các con chơi một ngày cũng mệt rồi, Sâm Sâm mau về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Sâm Sâm thấy thế thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói lời tạm biệt: “VẬY CHÁU ĐI VỀ TRƯỚC, HẸN GẶP LẠI DÌ TRÂM!”

Đồng Húc Lãng tiến lên một bước, nói: “Anh đưa em đi vào.”

Lâm Sâm Sâm liếc mắt nhìn sắc mặt của Thẩm Bích Tâm, vội vàng khoát tay: “Không cần, anh đưa Dì Trâm về đi, bên trong chung cư rất an toàn.”

“Sâm Sâm, cháu cẩn thận một chút nhé.” Thẩm Bích Tâm nói với Lâm Sâm Sâm xong, liền kéo Đồng Húc Lãng lại: “Mẹ có lời muốn nói với con.”

Lâm Sâm Sâm đi chưa được mấy bước, liền nghe thấy Thẩm Bích Tâm khiển trách: “Càng ngày càng kỳ cục rồi, tối hôm qua mẹ đã nói với con, hôm nay Diêu Diêu tới nhà mình ăn cơm, con được đấy, sáng sớm không nói tiếng nào đã đi, hại mọi người đợi cả một buổi chiều rồi thêm cả buổi tối, cũng không gọi điện thoại về báo một tiếng.”

Đồng Húc Lãng không phục nói: “Cô ấy chờ con làm gì chứ? Mọi người là hàng xóm nhiều năm như vậy, còn ngại gặp nhau chưa đủ nhiều à?”

Thẩm Bích Tâm nghe càng thêm bực bội, bắt bình: “Nói gì vậy, các con đều là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, mọi người đều biết gốc biết rễ nên cùng nhau mới tốt. Có vài người nhìn qua rất hoàn mỹ, trên thực tế chưa chắc được như vậy. Người ta từng nói: không nghe lời người lớn dạy, luôn gặp thua thiệt ngay trước mắt. Chẳng lẽ con nhất định phải bị đục vách tường mới ăn hận quay đầu lại sao?”

Lâm Sâm Sâm bịt lỗ tai bước nhanh hơn. Âm thanh của Thẩm Bích Tâm dần dần yếu đi cho đến khi mờ nhạt trong không khí, nhưng lời nói của bà lại vang dội, đánh vào chỗ yếu trong lòng Lâm Sâm Sâm.

“Có vài người nhìn qua rất hoàn mỹ, trên thực tế chưa chắc được như vậy. Chẳng lẽ con nhất định phải bị đục vách tường mới ăn hận quay đầu lại sao?” Ở trong lòng Lâm Sâm Sâm lặp lại lời nói thầm này, những lời này nói không sai, có lẽ là cho tới nay cô luôn kháng cự mong muốn chinh phục của Đồng Húc Lãng nên mới có thể để cho anh nhất thời khăng khăng một mực như vậy. Một khi bọn họ trở thành người yêu, anh liền phát hiện thật ra thì cô cũng không phải là hoàn mỹ như tưởng tượng, cô cũng từng bởi vì gây thơ mù quáng mới lâm vào sai lầm, cô cũng có rất nhiều khuyết điểm, không phải là Nữ thần không nhuốm bụi trần như trong cảm nhận của anh. Thay vì hối hận chia tay không bằng chưa bao giờ bắt đầu, ít nhất có thể đem tổn thương giảm đến mức thấp nhất, cô thà cứ vĩnh viễn giữ vững mối quan hệ bạn bè này. Vậy mà gần đây mỗi lần đối với mặt ánh mắt chân tình nóng bỏng của anh, cô lại cảm thấy càng ngày càng lực bất tòng tâm, giống như đã không có biện pháp quyết tâm từ chối anh như ban đầu, bây giờ nên làm cái gì đây?

Lâm Sâm Sâm còn đang phiền não chuyện Đồng Húc Lãng, thì mấy ngày sau Lục Tuấn Huy lại tìm đến nhà. Anh nói với Lâm Sâm Sâm, trước đây lúc đi tham quan chùa chiền ở vùng ngoại thành đã từng nói chuyện rất là hợp ý với một vị pháp sư trong chùa, muốn đưa cô đi gặp.

Lâm Sâm Sâm nghe vậy bật cười: “Anh lại còn coi em là Phật tử à, em cũng chỉ là tầm thường thôi, còn chưa đạt tới ranh giới đó đâu.”

Lục Tuấn Huy cũng cười: “VẬY COI NHƯ ĐI GIẢI SẦU ĐI, CÙNG VỊ PHÁP SƯ NÀY NÓI CHUYỆN VỚI NHAU BẢO ĐẢM EM SẼ CÓ THU HOẠCH.”

Lâm Sâm Sâm nghĩ thầm, chẳng lẽ uất ức của cô biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao? Thế nào mọi người đều muốn đưa cô đi ra ngoài giải sầu vậy. Chỉ là Lục Tuấn Huy có lòng như vậy, hay là cô cũng nên đi. Thế nhưng không ngờ chuyện đi này thu hoạch rất phong phú.

Đốt xong hương cho phép cầu nguyện, Lục Tuấn Huy liền dẫn Lâm Sâm Sâm đi tìm gặp pháp sư. Hai bên chấp tay trước ngực chào lẫn nhau rồi bắt đầu ngồi xuống nói chuyện phiếm. Bởi vì trước đó Lục Tuấn Huy đã đặc biệt tới nhờ vả qua, đối với tình huống của Lâm Sâm Sâm Pháp sư đã ít nhiều hiểu rõ, vì vậy trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính: “Ta thấy giữa vầng trán của Lâm thí chủ như có mây đen bao phủ, không biết có ưu phiền gì hay không?”

Lâm Sâm Sâm đánh trống lảng, nói: “Không giấu gì pháp sư, thật sự con đang vì một chuyện phiền não, chẳng qua là trong thế gian muôn tượng khó tránh khỏi sự phiền phức của việc trần tục, điểm này con sớm đã hiểu rõ.”

Pháp sư vẽ mặt điềm tĩnh gật đầu: “Thí chủ nói không sai, có thể thấy được về mặt hiểu biết Thí chủ rất có tuệ căn. Từ trên nét mặt thí chủ không tìm được ba tật xấu: tham-sân-tật (ý chỉ sự tham lam, sự tức giận, sự đồ kỵ). Nếu như ta đoán không sai, thí chủ quanh năm không ăn mặn hoặc là chỉ dùng một phần nhỏ thôi?”

Lâm Sâm Sâm trầm nghĩ, không hổ là Pháp sư, quả nhiên có con mắt rất tinh tường. Cô cười khê: “Con ăn chay được sáu năm rồi ạ.”

Pháp sư lần nữa gật đầu: “Thí chủ làm rất tốt. Hàng năm ăn chay, ăn uống đơn giản, quả ngộ không ăn - mỗi ngày chỉ ăn hai bữa ăn thậm chí một bữa, nhưng giữ cho tâm mình khỏe mạnh, tinh lực dồi dào, tuổi thọ sẽ cao hơn người thường. Huyền bí trong đó là không có ham muốn cùng ý nghĩ đen tối quấy nhiễu, năng lượng tiêu hao dĩ nhiên xuống đến mức độ thấp nhất.”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu than nhẹ: “Yêu cầu không có ham muốn và ý nghĩ đen tối quấy nhiễu nói dễ vậy sao?”

Sắc mặt Pháp sư rất tốt, mỉm cười nói tiếp: “Người đời luôn là làm cho chuyện hỗn loạn như vậy, ví như tuổi thơ chịu khổ sở, lúc đi học nghèo khổ, bởi vì gia cảnh không tốt mà bị thờ ơ, còn có hôn nhân gặp trở ngại, rồi cùng với người thân thích, bạn bè có lỗi với chính mình như thế nào. . vân . vân . . , đếm không xuể. Nếu như cả ngày để cho những chuyện này canh cánh trong lòng, từ đầu đến cuối không vui, hàng năm trong tâm trạng u ám, nghiêm trọng hơn là tổn hại cả sức khỏe, như vậy cuộc sống thật là khổ sở!

Thật ra thì, cũng có việc phải ghi lòng tạc dạ, trọn đời không quên; có chuyện phải nhanh một chút lãng quên, đó gọi là chuyện tới thì chấp nhận, chuyện đi thì cho qua. Những chuyện nên bị quên lãng? Cần lãng quên rủi ro và thất bại trong đời; lãng quên danh lợi được mất; quên lãng vết thương năm tháng; quên lãng lời đồn đại; quên lãng tổn thương người khác gây ra cho mình; lãng quên quan niệm lỗi thời, cũ kỹ; quên lãng lạnh nhạt cùng đủ loại phiền não. Như vậy trong lòng mới có thể thoát khỏi ám ảnh chuyện cũ, giữ vững trạng thái thuận theo tự nhiên. Nếu không, cứ vướng víu với ngày xưa trong khổ sở, dần dà, chắc sẽ hư hại đến sức khỏe, dẫn đến tật bệnh.

Như là có thể làm giảm muộn phiền, ít sinh phiền não, trong lòng ôn hòa vui vẻ, lâu ngày ắt là có thể không vì phiền não, giống như trụ cột vững vàng, không quan tâm hơn thua, bình chân như vại. Có thái độ này cùng vui vẻ, chính là cuộc sống thành công. Ai lại không muốn nắm giữ một cuộc sống vui vẻ không phiền não đây?

Bản thân đã từng tổn thương hoặc tự trách đúng sai, tâm hồn của chúng ta không nên bị thù hận, phiền não che mờ, trong cơn giận dữ, phiền não oán hận, đối với mình hoặc với người khác tạo thành tổn thương, chỉ có hơn chứ không kém. Vì vậy, cho dù ở trong hoàn cảnh không như ý, cũng phải nỗ lực kiến tạo một cuộc sống tràn đầy vui vẻ cùng thân ái. Hồi tưởng một chút ưu điểm ở chỗ người chúng ta hận, nhớ lại bản chất thiện lương cùng những chuyện tốt đã qua của họ, còn đối với mặt yếu kém của họ thì coi như không thấy, như thế tức giận có thể sẽ được hòa hoãn, phiền não sẽ tan thành mây khói, trong lòng sẽ tràn đầy từ bi.

Cuộc đời ngắn ngủi, cần gì đối với quá khứ khổ sở mà canh cánh trong lòng đây? Cần gì phải tự làm thương tổn mình đây? Đối với chúng ta, cực kỳ có hại là ôm hận, bất mãn cùng phiền não; Nếu như đem ôm hận, bất mãn cùng phiền não hòa tan, ngay cả có thể khiến cho bệnh ung thư cũng khỏi hẳn cũng nên. Chúng ta nhất định phải đem quá khứ phóng thích, rộng lượng với mọi người; mà tha thứ người khác, chính là mến yêu mình, là chân chính, hoàn toàn mến yêu mình. Phải biết, đứng đầu chính là rộng lượng, là từ bi; mà trên hết chính là “hiện tại”, không phải quá khứ, cũng không phải là tương lai. Hiện tại mà chúng ta có thể thay đổi mình, có thể quên lãng nỗi buồn, có thể giải trừ phiền não, thì có thể khiến cuộc sống cho chúng ta tràn đầy tốt lành và thân ái.

Như vậy, chuyện gì phải ghi lòng tạc dạ, trọn đời không quên đây? Là ân đức của người khác đối với mình! Cái gọi là: người đối với ta có ân thì không thể quên, ta đối với người có ân thì nên quên. Vì sao phải nhớ ân đức của người khác đối với mình? Để khi thuận tiện thì báo ân. Mèo, chó các loại còn biết báo ân, huống

chi con người? Không biết báo ân thì ăn ở thế nào? Phật giáo xưa khởi xướng bốn loại ân huệ, bao gồm: ơn tổ quốc; ơn cha mẹ; ơn thầy cô; ơn chúng sinh.

Như vậy, vì sao lại muốn quên lãng ân đức mình đối với người khác đây? Bởi vì nhớ mãi không quên chỗ thi ân, ý nghĩa là mong đợi thời khắc người khác hồi báo, trạng thái ấy gần giống với người cho vay lãi suất cao. Một khi đối phương không báo đáp, hoặc báo đáp không đủ, ắt sẽ hận từ tâm lên, mắng to là “kẻ tàn nhẫn”, rồi không có lương tâm. Vì vậy, phiền não bộc phát, trở mặt thành thù, thiện duyên lại thành ác duyên. Đây thật là không đáng! Đó là lý do mà mặc dù cho đi mà không cầu hồi báo, làm mà không chấp, đây chính là trí khôn. Có loại này trí khôn, là có thể vượt qua dòng nước xiết phiền não, đạt tới “vô ưu”, đến bến bờ thanh thản. Bến bờ thanh thản ở đâu? Ngay tại từ bi cùng trí khôn “hiện tại”!

Lúc nói chuyện, Pháp sư rất giỏi về đoán ý qua lời nói và nét mặt, nói một đoạn sẽ dừng lại. Đợi Lâm Sâm Sâm suy tư chốc lát, trong mắt hiện lên vẻ đã hiểu rõ, mới lại tiếp tục nói tiếp. “Nếu thí chủ thiếu hụt lòng tin đối với tình yêu hôn nhân, vậy thì càng không cần. Nếu như vẫn mong muốn và bị tình cảm chi phối, chỉ bằng dùng cảm độ lượng đón nhận tình yêu của người khác đồng thời cũng nên yêu người. Biết người biết ta, thiện thể lòng anh, chuyên cần xem vô ngã, vượt qua nhục dục thấp hèn cùng ích kỷ muốn chiếm giữ, nghi ngờ từ bi, tâm tư phân minh, suy nghĩ vì đối phương, tôn trọng, quan tâm đối phương, có thể làm cho tình yêu dễ dàng thành công, quan hệ vợ chồng dễ dàng hài hòa. Sau khi trở về Thí chủ dừng ngại suy nghĩ lại cho tốt theo như lời Bần tăng nói vậy, ta tin với hiểu biết của Thí chủ nhất định có thể thông suốt rất nhanh, thoát khỏi phiền não.”

Làm phiền nơi cửa Phật lâu sợ bất tiện, Lâm Sâm Sâm hành lễ cảm ơn, từ biệt và cùng Lục Tuấn Huy rời đi. Trên đường, Lục Tuấn Huy chăm chú nhìn tâm trạng hình như rất tốt của Lâm Sâm Sâm, hỏi: “Có thu hoạch được gì không?”

Lâm Sâm Sâm gật đầu mỉm cười: “Đương nhiên là có rồi, có thể là xuất phát từ sự kính trọng đối với nhà Phật, buổi nói chuyện với Pháp sư làm cho lòng em đã sáng tỏ rồi. Nhiều chuyện nghĩ không ra trước đây cũng đều thông suốt, giống như cảm giác toàn thân đã trút bỏ được một gánh nặng vậy.”

Lục Tuấn Huy cũng cảm động lấy, thở phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá, chuyến này không uổng công, về sau phải thường xuyên nhớ lời Pháp sư nói, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt làm cho mình không vui nữa.”

Lâm Sâm Sâm nhẹ nhàng nói: “Nghĩ không ra lại có thể đi tìm Pháp sư nói chuyện nha. Ông ấy nói không sai, cuộc đời đau khổ ngăn ngủi, chuyện không vui thì nên sớm quên đi, sống cuộc sống khỏe mạnh vui vẻ. ”Hiện tại” mới là quan trọng.”

Ánh mắt Lục Tuấn Huy chân thành nhìn cô: “Không chỉ có như thế, pháp sư còn nói phải dùng cảm đi yêu người và được yêu.” Anh đột nhiên dùng sức cầm hai tay của cô: “Sâm Sâm, cho dù tương lai có xảy ra bất cứ chuyện gì, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Về mặt Lâm Sâm Sâm cứng đờ, nhưng ánh mắt lại kiên định nhìn anh rồi thản nhiên nói: “Tuấn Huy, rất cảm ơn anh đã làm tất cả vì em, em cũng hy vọng có thể vĩnh viễn có người bạn tri kỷ này.”

Về mặt Lục Tuấn Huy liền thay đổi, bàn tay nắm tay của cô cũng theo đó buông ra. Cô đã nghĩ thông suốt nhưng vẫn từ chối tâm ý của anh, đây có phải là thể hiện rằng cô đã có người trong lòng hay không? Anh nhớ lại tình cảnh ngày đó, lúc ở tiệm sách mua sách, chẳng lẽ cuối cùng anh chậm một bước rồi sao?

28. Chương 28: Chương 28

Từ sau ngày tỏ rõ thái độ, Lâm Sâm Sâm chỉ cần nhớ tới thần sắc trầm buồn của Lục Tuấn Huy đã cảm thấy tâm thần thấp thỏm, dù sao thì lúc cô trải qua đau thương buồn bã anh đã thật tâm thật ý giúp đỡ và quan tâm, còn đi trước mở đường và hao tổn công sức tìm kiếm Pháp sư vì cô nữa, lại còn vô số cuộc điện thoại nói chuyện chân thành cùng cô. Cuộc sống có thể có được người tri kỷ thế này, còn đòi hỏi gì nữa đây? Đáng tiếc chuyện cảm tình căn bản không nói trước được gì, cô hẳn là muốn từ chối đoạn tình cảm này của anh rồi. Nếu không đáp ứng được mong muốn của anh, chỉ có kiên quyết từ chối mới là phương pháp tốt

nhất, còn hơn cho người ta hi vọng rồi lại làm người ta thất vọng, như vậy còn tàn ác hơn. Ở trong lòng, cô lặng lẽ cầu nguyện cho Lục Tuấn Huy có thể sớm gặp được một người tâm đầu ý hợp cùng anh bầu bạn trong cuộc sống.

Bình nước trên bếp đã sôi, Lâm Sâm Sâm tư tưởng không tập trung, tắt bếp, sau đó cầm bình nước lên rót nước vào trong ấm trà pha trà, đang phiền lòng khi nghĩ đến chuyện của Lục Tuấn Huy, bất thành linh nghiêng tay làm nước sôi ở trong bình hắt lên đùi mình, lúc này cô bị phồng nảy lên, bình nước cũng ném xuống đất. Trên đùi bị phồng làm da rất nhanh đỏ lên rồi phồng rộp lên vệt nước. Phản ứng đầu tiên của Lâm Sâm Sâm chính là chạy tới dùng nước lạnh xả vào vết thương, ai ngờ họa vô đơn chí, bởi vì nóng vội cô vô ý trượt chân, chưa kịp phản ứng đã ngã nhào. Lúc té xuống, cô đau đến nỗi nước mắt cũng chảy ra ngoài. Vậy mà không để ý suy nghĩ nhiều, cô lại cố gắng đứng lên, nếu không xử lý vết phồng sẽ nghiêm trọng. Nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, chân của cô vừa dùng sức liền đau điếng. Lần này thì hay rồi, chân cũng bị trẹo rồi. Lâm Sâm Sâm tuyệt vọng nằm lại xuống nền. Sống một mình nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Lâm Sâm Sâm cảm nhận được sự bất tiện khi sống một mình. Hôm nay, cách duy nhất chỉ có bò đến phòng khách gọi điện thoại tìm người tới cứu, cô kim nén lòng chua xót cùng đau chân cắn răng gian nan bò tới điện thoại.

Khi Đồng Húc Lãng chạy tới bệnh viện, Lâm Sâm Sâm đã nằm ở đó mấy ngày. Lòng anh nóng như lửa đốt xông thẳng đến trước mặt cô ồn ào: “Bị thương như vậy tại sao không nói cho anh biết sớm?”

Lâm Sâm Sâm bĩu môi nói: “Anh bận rộn như vậy em đâu dám tìm anh chứ!”

Đồng Húc Lãng đang định nổi giận, lại nhìn thấy trên chân cô quần băng gạc liền ngừng nói. Anh ngồi ở bên giường, ánh mắt thương xót nhìn chăm chú vào chân của cô, hỏi: “Còn đau không?”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu một cái: “Không sao.”

Đồng Húc Lãng quay mặt lại, nhìn cô: “Lúc ấy ai đưa em vào bệnh viện?”

Lâm Sâm Sâm nói thật: “Em tự gọi điện thoại kêu xe cứu thương tới, đây là biện pháp nhanh nhất.”

Xảy ra chuyện như vậy, đổi lại là một nữ sinh bình thường có lẽ đã sớm khóc đến trời đất mù mịt, không biết làm sao rồi, cô thì vẫn có thể bình tĩnh nghĩ đến biện pháp nhanh nhất. Cảm giác của Đồng Húc Lãng đối với cô lúc này là đau lòng, cũng là bất đắc dĩ. Anh không cách nào tưởng tượng ra nếu cô cố nén phồng chờ người khác tới giúp sẽ thế nào. Một cô gái bề ngoài yếu đuối thế kia, vì sao nhất định phải ngang bướng kiên trì với cuộc sống một mình như thế, đến nỗi rơi vào tình cảnh thê lương như vậy? Nếu không phải ngày nghỉ phép anh chủ động gọi điện thoại cho cô, thì không biết khi nào mới có thể biết tin cô bị thương chứ.

Nghĩ tới đây, Đồng Húc Lãng liền không nhịn được quát cô: “Làm sao em có thể trả đáp mình như vậy? Tự nhiên em dở chứng phải hay không? Tự gây chuyện cho mình thì rất tốt sao? Rõ ràng rất yếu ớt tại sao phải cật lực như vậy? Em trả lời anh đi!” Anh dùng lực nắm hai vai của cô, trên mặt là tràn đầy lo âu và tức giận.

Lâm Sâm Sâm hiểu anh đang lo lắng vì cô, nhưng cô không vừa lòng với thái độ nạt nộ tự cho là đúng này của anh. Phải biết rằng, mấy ngày nay Lục Tuấn Huy đã từng gọi điện thoại tới cho cô, nhưng cô không nói tới một chữ chuyện mình bị thương nằm viện. Sớm biết thế này cũng không nói cho Đồng Húc Lãng biết, chẳng những không nhận được an ủi từ chỗ của anh, ngược lại tự dưng còn gặp chỉ trích.

Trong lòng Lâm Sâm Sâm cảm thấy oan ức, âm thanh lạnh như có thể đóng băng: “Đồng Húc Lãng, thật chẳng hiểu anh thế nào cả, làm phiền anh đi ra ngoài, ở đây là phòng bệnh không cho phép ồn ào lớn tiếng.”

Đồng Húc Lãng liếc nhìn giường bệnh nhân cùng phòng bệnh phía đối diện với giường Lâm Sâm Sâm, anh hít sâu một hơi tỉnh táo lại, quay đầu đi chỗ khác không nói lời nào. Lâm Sâm Sâm cũng không để ý anh, phục hồi tâm trạng của mình tiếp tục đọc sách. Đồng Húc Lãng ngửi thấy mùi nước sát trùng của bệnh viện, nhớ chuyện lần trước Lâm Sâm Sâm rơi xuống nước nhập viện, đau lòng lại từ từ thay thế tức giận.

Anh nhìn chăm chăm cô, mặt bình thản ung dung thở dài nói: “Aizz, em thì không thể cẩn thận chút sao? Lần trước là trượt chân rơi xuống nước, lần này lại là mất hồn bị phồng, thật không rõ một mình em thế nào bình yên vô sự sống tới ngày nay, anh nghĩ cần phải tìm sợi dây đem em cột vào bên cạnh mới có thể yên tâm được.”

Miệng người này thật là mỉa mai, Lâm Sâm Sâm tức giận trả lời anh: “Trước khi em biết anh, vẫn sống rất tốt, ngay cả một chút cảm mạo nóng sốt cũng không có, chứ đừng nói vào bệnh viện.”

Đồng Húc Lăng nghe càng âm ức, nói: “Ôi, ý của em là em biết anh mới gặp xui xẻo hả?”

Lâm Sâm Sâm lườm anh, trong ánh mắt biểu thị công khai: Anh coi như tự biết mình.

Người phụ nữ khó ưa! Đồng Húc Lăng giận dữ nắm được một tay cô, liền há mồm cắn.

“A!” Lâm Sâm Sâm đau, kêu thảm thiết. “Người này có tật xấu, sao lại động một chút là cắn người thế? Còn chê vết sẹo trên người em chưa đủ nhiều phải không?”

Đồng Húc Lăng híp mắt, hừ lạnh: “Chính là muốn để cho em nhớ bài học kinh nghiệm đau đớn này.” Anh nắm tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve dấu răng mình in trên đó, trong đầu đột nhiên nảy ra câu nói cô mới vừa nói kia, anh nhú mày lại, hỏi: “Ý của em là trên đùi để lại sẹo rồi hả?”

Lâm Sâm Sâm vẽ mặt thờ ơ: “Đúng vậy, một vết sẹo lớn rất ghê sợ.”

Đồng Húc Lăng cố ý đùa cô: “Nguy rồi, lần này thật không ai thêm lấy rồi, làm thế nào đây?” Trong lòng anh xấu xa tính toán, có sẹo thì cô không thể mặc quần ngắn nữa, quần ngắn làm cho những chàng trai khác nhìn thấy đôi đùi đẹp thon dài trắng nõn kia, như vậy cũng chưa chắc là không tốt.

Lâm Sâm Sâm xem thường trò đùa của anh, cô nhún nhún vai nói: “Cầu cũng không được, vừa đúng thanh tịnh.”

Đồng Húc Lăng di chuyển con người, nói: “Có lẽ anh tự nguyện vui vẻ đón nhận em đấy.”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu, bày ra một bộ dáng rất có chí khí: “Đê đến cũng kiên quyết không ăn.”

Đồng Húc Lăng vẽ mặt bất đắc dĩ cười, mắng: “Không biết phân biệt!”

Đồng Húc Lăng không có thời gian ngày ngày chăm sóc Lâm Sâm Sâm, kết quả là phải nhờ cô người làm ở nhà tới chăm sóc giúp đỡ, như thế đương nhiên không tránh khỏi kinh động Thẩm Bích Tâm.

Khi Thẩm Bích Tâm đến, nhìn thấy Lâm Sâm Sâm lẻ loi một mình ngồi dựa vào giường bệnh đọc sách, sự thương hại trong lòng trời dấy. Bà ho nhẹ một tiếng rồi từ từ đi tới, trên mặt tràn đầy nụ cười, hỏi thăm: “Sâm Sâm, khỏe chưa?”

Lâm Sâm Sâm nghe âm thanh ám hiệu ho khan thì ngẩng đầu lên, thấy Thẩm Bích Tâm thì vội vàng luống cuống tay chân đặt sách xuống, ngồi thẳng lên: “Dì Trâm, sao dì lại tới?”

Thẩm Bích Tâm nhìn dáng vẻ hết sức lo sợ của cô càng cảm thấy lòng chua xót, vì thành kiến của mình đối cô trước đây cảm thấy áy náy. “Dì tới thăm cháu một chút. Con bé này, sao lo lắng thế? Bị thương thành như vậy cũng không để cho chúng ta biết. Sẽ để lại sẹo sao?”

Lâm Sâm Sâm cười trả lời: “Để lại sẹo là khó tránh khỏi rồi, nhưng mà bây giờ đã không đau rồi, cảm ơn dì đến thăm cháu.”

Thẩm Bích Tâm tự trách nói: “Đều tại dì không chăm sóc cháu, thế này làm sao có thể ăn nói với ba mẹ cháu đây?”

Lâm Sâm Sâm cau mày khuyên nhủ: “Dì Trâm, mong dì đừng nói như vậy, cũng oán trách mình cháu thôi. Ba mẹ cháu bên kia làm phiền dì giúp cháu giấu kín một chút.”

Thẩm Bích Tâm gật đầu một cái, hốc mắt cũng đỏ. Cô gái này độc lập, tự mình cố gắng khiến người ta chua xót. Bà một mực muốn đưa Lâm Sâm Sâm về nhà chăm sóc tiếp, Lâm Sâm Sâm khéo léo nhưng cũng kiên quyết từ chối ý tốt của bà.

Thẩm Bích Tâm không khuyên nỡ cô chỉ đành nhờ cô người làm đến nhà cô ở cùng vài ngày. Ngày xuất viện, Đồng Húc Lăng đặc biệt chạy tới đón Lâm Sâm Sâm. Giọng điệu anh cứng rắn đe dọa: “Em để cho anh bớt lo một chút, về sau nếu xảy ra chuyện như vậy nữa anh đem em xách về nhà liền đấy.” Cuối cùng, anh lại hung dữ bổ sung một câu: “Lại có hành động ngược đãi bản thân nữa xem anh trừng phạt em như thế nào!”

Trong lòng Lâm Sâm Sâm than thở: Chuyện mà em ngược đãi bản thân mình nhất là không cần đến chàng trai tốt như Lục Tuấn Huy, cố tình thích loại người bá đạo, tự cho là mình đúng như anh!

29. Chương 29

Đồng Húc Lăng bế Lâm Sâm Sâm vào nhà, trong miệng thì bất mãn lắm lắm: “Không có việc gì học ni cô ăn làm gì, nhẹ đến nỗi một trận gió cũng có thể thổi bay, trên người em có thịt sao?” Nói xong cố ý nhéo trên người cô để chứng thực phán đoán của mình.

Lâm Sâm Sâm cố gắng bóp vai của anh, giận dữ mắng: “Sao anh tấy máu tay chân thế, mau buông em xuống đi, em có tàn phế đâu!”

Đồng Húc Lăng bị cô bóp đau nhưng vẫn không chịu buông, chỉ nheo mắt lại nguy hiểm nhìn cô: “Người ta tốt bụng lại không được đền đáp, em bóp thêm hai cái thử đi, xem anh trị em như thế nào!”

Lâm Sâm Sâm khinh thường nói: “Anh đang tập tạ sao, em thừa nhận anh rất có sức lực được chưa, mau buông em xuống đi.”

Đồng Húc Lăng đặt cô xuống ghế sofa, cũng không chịu thua kém, nhéo mặt cô một cái. Thật là làn da nõn nà, chạm tay vào chỉ cảm thấy mềm mại thơm mát, anh hài lòng toét miệng vui vẻ.

Đối với phẩm chất lưu manh của anh, Lâm Sâm Sâm đã sớm thấy nhưng không thể trách, căn bản là hết cách với anh. Cô phát hiện cổ họng khát khô, vừa muốn đứng lên đã bị Đồng Húc Lăng kịp thời ngăn lại. “Định làm gì?”

Lâm Sâm Sâm hắng giọng một cái, nói: “Nấu nước uống.”

Đồng Húc Lăng ấn cô trở về chỗ cũ: “Ngồi im đấy đi, anh đi nấu.”

Đồng Húc Lăng lấy một ấm nước đặt lên bếp, quay đầu lại phía Lâm Sâm Sâm lớn tiếng nói: “Vòi nước nhà em bị rỉ nước rồi.”

Lâm Sâm Sâm cũng quay đầu lại, trả lời anh: “Đúng vậy, ngày bị thương định tìm người tới sửa.”

Đồng Húc Lăng đi ra khỏi phòng bếp, cởi áo khoác ra trần đầy tự tin nói: “Chút lòng thành thôi, anh giúp em sửa.”

Lâm Sâm Sâm nghe thế vui vẻ ra mặt, nói: “Như vậy dĩ nhiên là quá tốt rồi. Tất cả dụng cụ đều ở trong ngăn kéo thứ nhất của tủ bếp bên trái.”

Đồng Húc Lăng xắn tay áo sơ mi lên, trả lời một tiếng rồi đi tới, anh mở ngăn đồ nghề, thứ nên có đều có, ngay cả băng keo dùng để quấn vòi nước phải dùng tới cũng không thiếu. Anh không nhịn được lộ đầu ra, cười: “A, em trang bị thật đầy đủ dụng cụ, hóa ra chính em sẽ tự sửa chữa à?”

Lâm Sâm Sâm nhăn mặt gượng cười: “Em đây làm sao, em là vì dự phòng người khác thiếu công cụ gì khỏi phải quay về lấy.”

Đồng Húc Lăng nắm cờ lê trong tay nhíu mày, đắc ý nói: “Biết ưu điểm của người đàn ông rồi chứ?”

Lâm Sâm Sâm vênh mặt không để ý tới anh. Anh cười lớn, cầm dụng cụ bắt đầu sửa. Lâm Sâm Sâm để tùy anh xử lý, mình thì nhàn nhã dựa vào ghế salon nghỉ ngơi. Không bao lâu, trong phòng bếp chợt truyền đến một tiếng kêu khê, cô không yên lòng kêu lên: “Đồng Húc Lăng, anh không sao chứ?”

Không ai lên tiếng, Lâm Sâm Sâm lo lắng đứng lên đi tới phòng bếp. Vừa đi tới đã nhìn thấy bộ dạng ướt đẫm, nhếch nhác của Đồng Húc Lăng, lúc này Lâm Sâm Sâm rất không nể mặt bật cười: “Ha ha, anh không khóa van tổng sao?”

Đồng Húc Lăng lau bọt nước trên mặt, bực mình nói: “Quên mất.”

Lâm Sâm Sâm vẫn che miệng cười không ngừng: “Còn khoe khoang với em đấy.”

Lúc này Đồng Húc Lăng đã khóa van tổng, đang dùng băng keo dán ở chỗ vòi nước bị rỉ, anh nghiêng mặt oán trách: “Em còn cười được nữa, lần thứ mấy anh vì em ướt hết người rồi hả?”

Lâm Sâm Sâm nhìn anh chăm chăm, phản đối: “Đừng có vu oan giáng họa nha, lần trước không phải anh tự chuốc vạ vào thân sao?”

Mặc dù ngoài miệng đắc ý không bỏ qua người khác, nhưng nể tình bộ dáng anh nghiêm túc sửa chữa giúp, Lâm Sâm Sâm vẫn đi lấy cái khăn lông khô cho anh. Đồng Húc Lăng quấn xong băng keo, vắn chặt ê-cu, hoàn thành công việc, anh xoay đầu lại vừa đúng lúc Lâm Sâm Sâm cầm khăn lông tới.

“Anh làm sao vậy?” Lâm Sâm Sâm không hiểu nhìn Đồng Húc Lăng đang cúi đầu xuống.

Anh ngẩng đầu lên, hỏi: “Không phải em lau giúp anh sao?”

Lâm Sâm Sâm đưa khăn lông cho anh: “Tự mình lau đi.”

Nhân thể, Đồng Húc Lăng kéo tay cầm khăn lông của cô lại, đưa lên mặt của mình: “Đừng dài dòng nữa, nhanh lên một chút.”

Lâm Sâm Sâm chép miệng bắt đắc dĩ giúp anh lau mặt và tóc. Ánh mắt của anh sáng quắc vẫn nhìn gần cô, không để cho mi mắt cô rũ xuống tự nhiên. Ánh mắt vừa vắn nhìn thấy giọt nước dính ở yết hầu, giọt nước lăn từ trên xuống làm cho mặt cô hơi nóng lên. Cô dùng khăn lông lau cổ giúp anh, tầm mắt tiếp tục đi xuống, áo sơ mi trắng ướt đầm dán chặt trên người anh, hiện ra cơ ngực cường tráng rắn chắc. Lâm Sâm Sâm bình tĩnh nhìn chăm chăm nơi đó mấy giây, chợt hô hấp có chút nhanh, khó khăn nuốt ngụm nước miếng, thừa dịp còn chưa luống cuống, cô vội vàng ném khăn lông trước ngực anh một cái: “Tự anh giải quyết nốt đi.” Vừa muốn xoay người, liền bị Đồng Húc Lăng kéo vào trong ngực.

“Xấu hổ sao?” Anh nghiêng đầu qua hỏi cô, âm thanh mang theo mê hoặc.

Lâm Sâm Sâm chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập kịch liệt, mặt đỏ đến mang tai, hai chân thậm chí nhũn ra đứng không vững. Đồng Húc Lăng lại kéo mạnh cô vào trong lồng ngực của mình, thân thể va chạm, dồn nén kích thích, cô nhắm hai mắt lại, hàng mi dày và cong không ngừng run rẩy chớp động, giống như một đôi cánh bướm bướm giương cánh muốn bay vậy.

Anh nâng cằm của cô lên, vô cùng say mê tỉ mỉ quan sát ngũ quan của cô, hơi nóng thổi ra phủ toàn bộ vào mặt cô. Lâm Sâm Sâm cảm thấy trái tim như lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vừa mong đợi vừa sợ chuyện sắp xảy ra. Đồng Húc Lăng không để cho cô thấp thỏm quá lâu, cuồng nhiệt hôn rất nhanh như gió táp mưa sa kịch liệt cuốn tới. Anh nhắc bổng cô lên, dùng hàm răng mở cánh môi mềm mại của cô ra, sau đó miệng lưỡi ẩm ướt hung hăng dây dưa xâm lấn vào bên trong miệng cô, hấp thụ hương thơm.

Lâm Sâm Sâm bị anh khiêu khích, kích động đến không suy nghĩ được gì, chỉ bằng bản năng dùng hết toàn lực dựa vào anh, tựa như nắm được một cọng cỏ cứu mạng. Từng đợt từng đợt, hôn tới trời đất quay cuồng, cảm giác như từng đợt sóng không ngừng đánh thẳng vào cô, đợi tới khi không khí trong lồng ngực cô như cạn kiệt, rốt cuộc anh mới thở hổn hển buông cô ra. Hai người cụng cái trán vào nhau, mở miệng hít không khí, Đồng Húc Lăng lại không nhịn được tiến tới hôn liếm chóp mũi của cô.

Anh bế cô lên, lần nữa đặt lại ghế sofa, ngồi xuống ở bên cạnh cô, vây cô trong ngực. “Lâm Lâm, làm bạn gái của anh đi, anh sẽ trân trọng em.”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu tựa vào vai của anh không nói lời nào, vừa như đang ngẫm nghĩ vừa như đang do dự. Anh sốt ruột chờ đáp án của cô, gần như thô lỗ nâng mặt của cô lên, nói: “Đừng dùng cái vẻ mặt mơ màng này với anh nữa, anh ghét không xác định, anh vì chuyện em không xác định khó chịu biết bao nhiêu, em có biết không? Dứt khoát một chút! Dám yêu dám hận mới là bản lĩnh Lâm Sâm Sâm nên có.”

Lâm Sâm Sâm đẩy tay của anh ra, cười lạnh: “Anh quá đề cao em rồi, Lâm Sâm Sâm chính là trốn tránh tình yêu, chính là không xác định, anh có thể làm gì em?”

Đối mặt với vẻ tức giận của cô, Đồng Húc Lăng ngược lại cười: “Không ra sao cả, gạo nấu thành cơm trước rồi nói.”

Lâm Sâm Sâm không tin nói: “Anh dám hả?!”

Anh dè ngắ cô ở trên ghế sofa: “Có gì không dám?”

Lâm Sâm Sâm chỉ coi là anh đang hồ đồ, đôi tay dùng sức đẩy anh: “Mau tránh ra, toàn thân ướt nhẹp, ghế sa lon của em cũng làm ướt.”

Đồng Húc Lãng trong miệng hừ nói: “Ôi, cộp không thể hiện mình, em coi nó là mèo bệnh phải không, hôm nay sẽ để cho em biết một chút về nguy hiểm của đàn ông!” Anh một tay thì dò xuống cổ áo của cô định mở nút áo, một mặt thì điên cuồng nhào tới trên người cô, một mạch hôn loạn lên cổ và mặt cô.

Lâm Sâm Sâm thầm nói không hay, vội vàng la hét: “Anh đừng làm loạn!”

Đồng Húc Lãng nắm chắc phần thắng, cắn da cổ cô, hỏi: “Có đồng ý hay không?”

Lâm Sâm Sâm căng thẳng tới nổi lồng ngực phập phồng dữ dội: “Là một “Nam Tử Hán” đừng đùa giỡn loại thủ đoạn bỉ ổi này chứ!”

Đồng Húc Lãng khinh thường nói: “Anh chỉ biết bắt không được bà xã mới là thứ hèn nhất!”

Lâm Sâm Sâm mắt thấy anh càng hôn càng sâu, tiến công tới vùng nguy hiểm, vội vàng giơ hai tay đầu hàng: “Anh dừng tay, em đồng ý.”

Đồng Húc Lãng dừng cái tay đang muốn dò vào áo lót lại, ngẩng đầu cười cười: “Thế này mới ngoan ngoan.”

Lâm Sâm Sâm vừa định thả lỏng, lại bị ngón tay thô ráp của anh kích thích chấn động toàn thân, cô giữ lại tay anh, kêu to: “Không phải đồng ý anh rồi sao?”

Đồng Húc Lãng dùng ánh mắt vô tội nhìn cô: “Đồng ý thì càng không cần thiết dừng lại, dù sao em đã thừa nhận là người của anh rồi.”

Lâm Sâm Sâm buồn rầu vỗ vào anh: “Ai là người của anh? Không dừng tay lại em trở mặt ngay bây giờ.”

Đồng Húc Lãng quệt miệng ngồi dậy: “Được, được, em đồng ý anh liền không động vào em.” Anh xoa dịu rồi lôi cô đứng lên: “Vậy hôn cũng có thể chứ?” Còn không đợi cô có điều bày tỏ anh liền hôn thẳng lên môi của cô.

30. Chương 30

Bất ngờ cùng Đồng Húc Lãng xác lập quan hệ tình cảm như thế, trong lòng Lâm Sâm Sâm vẫn luôn tràn ngập mơ hồ, không tưởng tượng được. Tên mặt dày lại dám chơi xấu cô, anh ta biết rõ từng nhược điểm của cô, cứ như vậy nắm cô trong lòng bàn tay. Về mặt tình cảm mà anh ta còn mưu lược như vậy thì về mặt kĩ thuật chiến đấu lại càng không nể nang ai. Yêu thì cũng đã yêu rồi, dù có truy cứu thế nào cũng vô ích, không bằng nhân cơ hội này mở rộng cánh cửa lòng đón nhận tình yêu.

Cô đã từng nghĩ rằng mình sẽ tiếp tục cô đơn trải qua cuộc sống bình lặng, không bao giờ rung động được nữa. Không ngờ sáu năm sau, cô lại gặp một người đàn ông ưu tú giống như trước và một lần nữa bước vào tình yêu. Người đàn ông này có lẽ là duyên kiếp của cô, có kháng cự cũng không được, tránh cũng không thể thoát.

Mùa hè năm ấy, cô tự tin đơn thuần vừa mới bước ra khỏi giảng đường, liền gặp một người đàn ông cao cao tại thượng giống như Đồng Húc Lãng. Mặc dù đáng vẻ anh ta không xuất chúng bằng Đồng Húc Lãng, khí thế cũng không bức người như Đồng Húc Lãng nhưng khi đó cũng đủ sức hấp dẫn tâm tư đơn giản của cô.

Không dám nhớ lại chuyện cũ, Lâm Sâm Sâm mạnh mẽ kéo mình ra khỏi mạch kí ức trở về thực tại, quá khứ hãy để nó trôi qua. Điện thoại di động vang lên âm báo tin nhắn, có tin nhắn tới, Lâm Sâm Sâm không nhìn cũng có thể đoán được là tin nhắn chọc cười của Lục Tuấn Huy. Anh ta quả thật là một người đàn ông rộng lượng, liên tục bị từ chối mà vẫn còn có thể giữ vững mối quan hệ bạn bè thân thiết, tự nhiên. Không

phải người đàn ông nào cũng có thể quang minh lỗi lạc như vậy, trong đầu chợt thoáng hiện qua một bóng dáng, Lâm Sâm Sâm vỗ nhẹ trán. Gần đây không biết tại sao luôn nhớ tới người đàn ông đó – người đàn ông đã mất liên lạc sáu năm nay. Cô linh cảm thấy có chút bất an.

Đồng Húc Lăng không thường gửi tin nhắn, anh ngại kiểu thông tin này quá chậm, rất phiền phức. Anh cũng không thích nói chuyện điện thoại, loại liên lạc này chỉ nghe thấy mà không sờ được lại càng làm cho người ta có cảm giác khó chịu. Điện thoại di động đối với anh mà nói chỉ là công cụ để liên lạc công việc, còn cách thể hiện tình cảm của anh chính là tận dụng tất cả thời gian nghỉ ngơi để ở bên cạnh bạn gái. Mỗi lần anh vào cửa, không cần đợi Lâm Sâm Sâm nhìn rõ bộ dạng, anh đã nhào tới hôn cô tới tấp, trời đất quay cuồng. Lâm Sâm Sâm thường bị chìm đắm vào nụ hôn của anh mà không thể thoát ra được, đồng thời cũng vui vẻ hưởng thụ, nhưng vẫn xen lẫn một chút ưu tư lo được lo mất trong lòng. Vì vậy, cô luôn luôn ôm sát cổ của anh, tiếp nhận nụ hôn cùng sự âu yếm, dù cho ngày mai phần cuồng dã say đắm này tan biến thì cũng không hối tiếc.

“Lâm Lâm, lấy anh nhé.” Đắm chìm trong cảm xúc dâng tràn, Đồng Húc Lăng thì thầm. Cô thật đẹp, thật quá mê người, anh đã không kìm nén được cảm xúc muốn có tâm tư của cô ngay.

Ai ngờ những lời này giống như một tiếng sét thức tỉnh tâm tư của Lâm Sâm Sâm, trong nháy mắt thân thể cô thay đổi. Đồng Húc Lăng cảm thấy thân thể của cô nhanh chóng cứng đờ, lại càng ôm chặt cô hơn, nhẹ nhàng gặm cắn môi cô ý đồ muốn kéo cô vào lại trong cảm xúc mãnh liệt đã qua.

Lúc này, Lâm Sâm Sâm giãy dụa ra khỏi ngực anh. Sắc mặt Đồng Húc Lăng thay đổi, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặt Lâm Sâm Sâm không chút thay đổi, nói: “Không có gì.”

Đồng Húc Lăng ngậy ra không hiểu: “Hôn đang vui vẻ như thế sao tự nhiên lại tỏ ra khó chịu?”

Lâm Sâm Sâm cố ý lảng tránh, chuyển chủ đề nói: “Anh ngồi nghỉ ngơi đi, em đi nấu cơm.”

Đồng Húc Lăng theo sát cô đi vào bếp, đợi cô đứng lại ở trước kệ bếp liền từ sau lưng ôm vòng quanh hông của cô rồi từ từ cầm lên vai cô hỏi: “Em định nấu món ngon gì cho anh ăn vậy?”

Lâm Sâm Sâm huých nhẹ khuỷu tay về phía anh: “Mau đi ra, đừng cản trở em làm việc.”

Đồng Húc Lăng vẫn ôm cô không buông: “Muốn đuổi anh đi, không có cửa đâu!” Không dễ dàng gì theo đuổi được, đương nhiên phải dính thật chặt.

Lâm Sâm Sâm dừng động tác trong tay: “Được, vậy thì không ăn cơm.”

Đồng Húc Lăng bèn cười dỗ dành cô: “Đừng mà, không nghe thấy bụng của anh đói đến độ réo ùng ục sao? Anh muốn ăn cơm em nấu.”

Tâm tình Lâm Sâm Sâm cũng buông lỏng: “Vậy anh hãy giúp em một tay rửa rau đi, không có chuyện không làm mà có ăn đâu.”

Đồng Húc Lăng nghe lời, buông cô ra rồi bắt đầu bận rộn. Không bao lâu, anh liền phát hiện có gì đó bất thường: “Này, anh nói này, sao chỉ có đồ ăn chay hả?”

Lâm Sâm Sâm nhin cười, nói: “Cũng không phải ngày đầu tiên anh biết em ăn chay mà.”

Đồng Húc Lăng cau mày khó chịu nói: “Nhưng anh không có thịt không vui.”

Lâm Sâm Sâm bật cười: “Anh chưa từng nghe qua câu ‘NHẬP GIA TÙY TỤC’ sao?”

Không thể ngờ được cô lại cho anh một đòn! Đồng Húc Lăng cắn răng nói: “Anh chỉ biết có câu là ‘LẤY CHỒNG THEO CHỒNG’, dừng hành động ngược đãi bản thân của em lại cho anh, không ăn thịt thì sống còn có ý nghĩa gì nữa.”

Lâm Sâm Sâm bướng bỉnh nói: “Dù sao thì chỗ em cũng không có, nếu muốn ăn thì anh tự đi mua.”

Đồng Húc Lăng nhú mày liếc mắt nhìn cô: “Em thật giỏi!”. Anh đặt rau đã rửa xuống tức giận bước nhanh ra khỏi phòng bếp. Mới vừa ngồi xuống ghế salon, mở tivi liền nghe thấy chuông điện thoại của Lâm Sâm Sâm trong phòng ngủ vang lên không ngừng, Đồng Húc Lăng vội chạy vào định lấy mang sang phòng bếp

cho cô nghe. Vừa nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên ba chữ “Lục Tuấn Huy”, anh bỗng nhiên thay đổi ý định. Thật là phong thủy luân hồi, lần trước là Lục Tuấn Huy thay Lâm Sâm Sâm nghe điện thoại của anh, vừa hay lần này thì ngược lại. Chỉ có điều Lục Tuấn Huy là len lén nghe, còn anh thì đương nhiên lấy tư cách bạn trai Lâm Sâm Sâm mà dăng hoàng nghe.

Nghĩ tới đây, tâm tình Đồng Húc Lãng không khỏi phấn khích, nhấn nút trả lời: “Alo, xin chào!”

Sau một lúc kinh ngạc, Lục Tuấn Huy rất nhanh trấn tĩnh lại: “Phiền anh nói Lâm Sâm Sâm nghe điện thoại một chút.”

Đồng Húc Lãng có chút đắc ý nói: “Cô ấy đang bận ở trong bếp, có chuyện gì anh nói với tôi cũng được.”

Lục Tuấn Huy giả bộ không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh: “Tôi sẽ gọi lại cho cô ấy sau.”

Trước khi anh ta cúp máy, Đồng Húc Lãng kịp thời nói: “Hãy bỏ cuộc đi, cô ấy bây giờ là bạn gái của tôi.”

Lục Tuấn Huy yên lặng hồi lâu mới nói: “Chưa tới cuối cùng tôi sẽ không bỏ cuộc, cô ấy còn chưa có lấy anh, đừng đắc ý quá sớm.”

Đúng thật là anh ta chưa từ bỏ ý định, Đồng Húc Lãng tức giận nói: “Yên tâm, sẽ rất nhanh mời anh uống rượu mừng.”

Lục Tuấn Huy lạnh lùng đáp lại: “Tôi không mong uống rượu mừng đó.”

Đối mặt với một địch thủ kiên định không đổi như vậy, Đồng Húc Lãng không nhận được cao giọng: “Chấp nhận thực tế đi, dám chơi dám chịu.”

Giọng Lục Tuấn Huy vẫn như cũ, rất bình tĩnh: “Thua chưa chắc là tôi . . . Tôi đã nói rồi chưa tới cuối cùng thì đừng vội kết luận.”

Đồng Húc Lãng còn muốn lên tiếng cảnh cáo, nhưng vừa rồi nói chuyện lớn tiếng làm kinh động đến Lâm Sâm Sâm, cô nhanh chóng chạy tới giật lấy điện thoại di động trùm mắt liếc anh một cái: “Alo, tôi là Lâm Sâm Sâm, xin lỗi ai đấy ạ?”

Lục Tuấn Huy nghe vậy nhẹ nhàng lên tiếng: “Sâm Sâm.”

Lâm Sâm Sâm có chút tức giận nhìn về phía Đồng Húc Lãng: “Tuấn Huy, tìm em có việc gì sao?”

Lục Tuấn Huy liền nói: “Có người tặng anh hai vé xem Âm nhạc Phật giáo, anh muốn hỏi ngày một em có rảnh không?”

Lâm Sâm Sâm lại nhìn về phía Đồng Húc Lãng một cái, quả quyết nói: “Thật xin lỗi, có lẽ em không có thời gian.”

Lục Tuấn Huy cũng hiểu liền cười: “Không có gì, nếu như đến hôm đó em muốn đi thì cứ gọi điện thoại cho anh.” Rồi anh lại bổ sung thêm: “Em có thể đi cùng Đồng Húc Lãng.”

Lâm Sâm Sâm cầm điện thoại di động nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh.”

31. Chương 31

Lâm Sâm Sâm cúp điện thoại nhìn chằm chằm Đồng Húc Lãng, chất vấn: “Sao chưa được em đồng ý mà anh đã nghe điện thoại rồi?”

Đồng Húc Lãng hùng hồn nói: “Em là bạn gái của anh, anh thay em nghe điện thoại một chút thì đã sao?”

Lâm Sâm Sâm không vui nói: “Lần sau đừng nghe bừa bãi.”

Đồng Húc Lãng nghe xong bước đến trước mặt cô trêu chọc: “Sợ anh nghe điện thoại của em, chột dạ sao? Vừa rồi nếu anh không ở đây, nhất định em đã đồng ý hẹn hò với anh ta phải không?”

Lâm Sâm Sâm kìm nén bức bối trong lòng, tức giận xoay người: “Không thể nói lý.”

Đồng Húc Lãng đuổi cánh tay ngăn cản cô: “Không cho đi!” Anh ép buộc cô quay mặt đối diện với anh: “Sau này đừng gặp anh ta một mình nữa.”

Lâm Sâm Sâm không thể tin được nhìn anh chằm chằm: “Anh quả thật cố tình gây sự, bạn bè gặp mặt là chuyện rất bình thường.”

Đồng Húc Lãng đột nhiên bế bổng cô lên, mặt của hai người kề sát nhau, hơi thở hòa vào nhau. Anh đưa lưỡi liếm đôi môi của cô, dụ dỗ: “Đồng ý với anh, Lâm Sâm, em cùng anh ta gặp nhau, anh khó chịu.”

Lâm Sâm Sâm lại chìm đắm trong nụ hôn của anh. Hai người hôn nhau không rời, sau khi kết thúc thì cũng không còn nhớ chuyện không vui vừa rồi. Lâm Sâm Sâm trở về phòng bếp tiếp tục nấu cơm, Đồng Húc Lãng không có việc làm ở trong phòng sách tìm sách đọc.

Trên giá sách của Lâm Sâm Sâm chủ yếu là một số bộ sách pháp luật và tác phẩm văn học Nhật Bản, Đồng Húc Lãng tùy tiện cầm một quyển lật vài trang rồi đặt trả lại. Anh đi tới trước bàn đọc sách ngồi xuống, ánh mắt lướt qua một quyển sách dày “Tâm lý học tội phạm”. Nhớ tới Lâm Sâm Sâm viết Tiểu thuyết trinh thám, cô dựa vào quyển sách này làm giàu hay sao? Đồng Húc Lãng rất có hứng thú cầm sách lên gỡ xem, lật qua chợt thấy trên một tờ có ghi hai chữ “Thường Tân”. Anh cố gắng nhíu mày suy nghĩ, sao cái tên này quen thuộc thế? Không biết đã nghe ở đâu rồi? Trong đầu chứa quá nhiều thứ, nhất thời anh không nhớ nổi, đành phải bỏ qua.

Không biết cô có thích chụp hình hay không, nếu như có thể lấy một hai tấm hình mang theo thì tốt. Đồng Húc Lãng quay trở lại giá sách tìm kiếm album ảnh, thật may là anh tìm được một cuốn. Anh vội vã mở album ảnh ra, lật từng trang một xem xét. Mấy trang đầu là ảnh lưu niệm lúc cô đi học, đáng vẻ ngây thơ trẻ con, tuy có mấy phần nghịch ngợm nhưng lại thiếu đáng vẻ ý nhị hiện tại, anh trộm cười hôn tấm hình một cái.

Đồng Húc Lãng xem rất say mê, ngay cả Lâm Sâm Sâm đi vào lúc nào cũng không biết. Anh còn muốn lật tiếp một trang, bất ngờ cuốn album bị người khác giật mất.

“Sau này không được cho phép, đừng lục đồ của em lung tung.” Lâm Sâm Sâm gấp cuốn album lại bỏ lên giá sách. Sức ghen của anh chàng này lớn như vậy, nếu bị anh phát hiện mấy tấm hình ở trang cuối cùng là Lục Tuấn Huy chụp cho cô còn không nhảy dựng lên.

Đồng Húc Lãng không vừa lòng, lẩm bẩm: “Lấy ở đâu nhiều quy tắc như vậy, cái này cũng không cho làm cái kia cũng không cho làm, anh xem hình của bà xã anh một chút cũng không được sao?”

Lâm Sâm Sâm lập tức phản bác: “Ai là bà xã của anh?”

Đồng Húc Lãng kéo cô tới ngồi ở trên đùi mình: “Chỉ cần em đồng ý, chúng ta lập tức kết hôn, mẹ anh sốt ruột muốn bế cháu rồi.”

Lâm Sâm Sâm cúi đầu không nói lời nào, anh nâng cằm của cô lên lo lắng hỏi: “Em hãy nói một câu đi.”

Lâm Sâm Sâm kéo anh đứng lên: “Ăn cơm trước đi, đồ ăn cũng nguội rồi.”

Đồng Húc Lãng không bỏ qua núm hai tay của cô lại: “Trả lời anh trước đã.”

Lâm Sâm Sâm bấu môi nói: “Bây giờ vẫn ở cùng nhau đó thôi, kết hôn hay không kết hôn cũng giống nhau cả.”

Đồng Húc Lãng lại kéo cô vào trong ngực, ngón trỏ chỉ cái trán của cô: “Đã yêu cần phải suy nghĩ, chỉ cần có tình cảm không có gì không thể vượt qua. Anh muốn em nói rõ ràng cho anh biết, em có yêu anh không?”

Lâm Sâm Sâm ngượng ngùng quay đầu đi: “Em đói rồi.”

Đồng Húc Lãng nâng mạnh khuôn mặt của cô: “Không được trốn, anh muốn nghe chính miệng em nói yêu anh.”

Lâm Sâm Sâm rũ mắt xuống mặt khê nóng lên. Anh cho rằng da mặt mọi người đều dày giống như anh, nghĩ cái gì thì nói cái đó sao.

Cô kiên quyết không nói, Đồng Húc Lăng chưa đạt được mục đích đến chết không buông tha cô: “Nói mau, nếu không anh dùng hình phạt bây giờ.”

Anh đưa ngón tay ra phía trước, cười nham hiểm, tỏ vẻ sẽ cù léc cô. Cô đã một lần trải qua trình độ cù léc của anh, nên bây giờ rất sợ, nhưng vẫn không chịu trả lời trực tiếp. “Quan hệ đã đến thế này còn phải hỏi sao?”

Đồng Húc Lăng cố tình mập mờ nhỏ giọng hỏi: “Quan hệ thế nào? Nếu không chúng ta đến phòng ngủ nói chuyện đi.”

Lâm Sâm Sâm lườm anh một cái, trách: “Anh không muốn ăn cơm, em không nhịn đói cùng anh.”

Đồng Húc Lăng cười lớn ôm sát cô, hôn tới tấp lên mặt cô mấy cái: “Cơm nước xong anh sẽ tính sổ với em!”

Chắc hẳn vậy, với tính cách đàn ông rộng lượng thì cơm nước xong chuyện này cũng bị lãng quên từ lâu. Nhân dịp thời tiết tốt, các đôi tình nhân yêu nhau đều giống như nhau dù nam nữ lớn tuổi hay nhỏ tuổi đều muốn nắm tay nhau đi dạo phố.

Người ta đều nói khi yêu phụ nữ đẹp nhất, Đồng Húc Lăng tràn đầy đồng cảm. Anh càng nhìn càng cảm thấy Lâm Sâm Sâm đẹp, nhìn bao nhiêu dường như cũng không đủ. Làm cho Lâm Sâm Sâm xấu hổ: “Nhìn cái gì vậy, trên mặt em dính bẩn sao?”

Đồng Húc Lăng nhướn miệng cười: “Thì muốn nhìn thôi.”

Anh dùng lực nắm chặt tay cô, hận không thể để cho cả thiên hạ biết, anh đang yêu! Lâm Sâm Sâm cúi đầu, khóe miệng không ngừng nở nụ cười.

Họ đi qua một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ tình nhân, ở đó đang tổ chức hoạt động khuyến mại. Lâm Sâm Sâm nhìn giá cả một chút, phía trên bày nhiều loại hàng hóa, có bộ đồ bếp núc, có đồ chơi, đồ dùng văn phòng phẩm, quần áo, đồ trang sức, . . . cái gì cần có đều có. Mặc dù Đồng Húc Lăng cảm thấy những thứ đồ này rất tầm thường, nhưng vì muốn làm cho Lâm Sâm Sâm vui vẻ, anh quyết định liều mình cùng cô tới xem.

“Quý khách, bây giờ chúng tôi đang tổ chức khuyến mại, nếu anh thấy món nào ưng ý thì hãy tham gia trò chơi, thắng thì có thể lấy về, anh có muốn thử một chút không?” Cô bé bán hàng nhiệt tình chủ động tiến lên giải thích cho Đồng Húc Lăng.

Đồng Húc Lăng cúi đầu nói nhỏ với Lâm Sâm Sâm: “Thích cái nào?”

Lâm Sâm Sâm nhìn xung quanh, dường như cái gì cũng thích, cô khổ sở nhìn Đồng Húc Lăng, nét mặt kia đáng yêu cực kì. Đồng Húc Lăng cương chiều dùng tay nhẹ nhéo mũi của cô, yêu chết bộ dạng của cô gái nhỏ này.

Anh kiên nhẫn nói: “Không sao, em từ từ chọn, anh đều thắng về cho em.”

Lâm Sâm Sâm chọn một đôi gối ôm phim hoạt hình cùng một đôi ly tạo hình rất khác biệt. Đồng Húc Lăng bắt tay vào tham gia trò chơi. Chọn hai phần quà tặng thì phải tham gia trò chơi hai lần. Trò chơi là bắn bia, bởi vì khoảng cách khá xa, rất nhiều người đàn ông muốn vì bạn gái thắng được quà tặng nhưng chỉ có thể thất vọng mà quay về. Trong lòng Đồng Húc Lăng vui sướng ngất trời, chuyện này với anh mà nói quả thực là một đĩa đồ ăn, nắm chắc mười phần. Khi anh chơi, thành tích hai lần đều chính giữa hồng tâm xinh xắn, thời điểm thắng được quà tặng ánh mắt các bạn gái ở đây không khỏi hâm mộ nhìn Lâm Sâm Sâm. Kỹ thuật bắn của anh khiến cho xung quanh mở rộng tầm mắt, lại tặng thêm một đôi nhẫn tình nhân cho họ. Đồng Húc Lăng tự tin nhường nhường mảy, đang lúc mọi người ồn ào hôn Lâm Sâm Sâm một cái. Mặt của Lâm Sâm Sâm lập tức đỏ bừng, giống như mặt đào chín, hồng ở cả trong lẫn ngoài, ngọt ở đáy lòng!

32. Chương 32

Đồng Húc Lãng đón sinh nhật tuổi ba mươi tư của anh bằng cuộc sống tràn đầy tình yêu và hạnh phúc. Vốn anh cũng không định mừng sinh nhật, nhưng sinh nhật năm nay của anh đúng vào ngày nghỉ, trong đại viện có một số người thường xuyên sinh sống ở nước ngoài đúng dịp này cũng trở về, nên rủ nhau tụ tập. Vì vậy, mọi người bàn bạc hôm sinh nhật Đồng Húc Lãng sẽ ra ngoài ăn cơm, nói chuyện. Đồng Húc Lãng là người phóng khoáng, không suy nghĩ nhiều liên đồng ý, anh cũng đang muốn đưa Lâm Sâm Sâm đi để giới thiệu cho mọi người biết.

Lâm Sâm Sâm tưởng rằng sẽ cùng Đồng Húc Lãng đón sinh nhật đơn giản chỉ có hai người, nhưng không ngờ anh lại sớm có sắp xếp. Khi anh dẫn cô đi vào một phòng khách sạn hạng sang, cô mới phát hiện có gì đó không đúng. Thật vậy, trong lòng cô thật khó để hình dung tối nay, bởi vì theo thói quen sinh hoạt yên tĩnh, cô không phải là một người thích náo nhiệt, hướng chỉ trong những người ngồi đây, cô không quen biết ai cả.

“Sao bây giờ mới đến, đang chờ cậu để mừng sinh nhật đấy.” Thấy có người phụ nữ lạ cùng đến, hơn mười người đang ngồi đều lịch sự đứng lên chào đón hai người họ.

“Có phải là trốn ở nhà thân mật rồi quên thời gian rồi không, chúng tôi đói chết rồi đây.” Một người đàn ông mặc âu phục liếc xéo trêu chọc Đồng Húc Lãng, tất cả mọi người không nghiêm túc cười lớn, Lâm Sâm Sâm không đồng tình nhún mày lại.

“Cậu đi chết đi!” Đồng Húc Lãng xông tới đẩy mạnh cái ghế của cậu ta một cái, làm cho cậu ta thiếu chút nữa ngã nhào: “Tiểu tử thú vị, sao nói chuyện thô tục vậy, càng học càng lùi, kiềm chế một chút cho tôi.”

Có mấy người đi tới ra sức ôm Đồng Húc Lãng, đều là những người nhiều năm không gặp mặt. Lâm Sâm Sâm nhìn một vòng, phát hiện ở đây còn có ba cô gái, cả ba đều cảm thấy không thoải mái, ánh mắt khó chịu quan sát cô. Trong đó, hình như cô có chút ấn tượng với một người, nếu như nhớ không lầm thì khi đi dạo phố cùng Đồng Húc Lãng cô đã nhìn thấy người này, lúc ấy cô còn lầm tưởng người đó là bạn gái của Đồng Húc Lãng.

Lâm Sâm Sâm đứng tại chỗ không được tự nhiên, hết sức kiềm chế ý định muốn chạy trốn của mình. Có người phát hiện cô lúng túng, ra hiệu cho Đồng Húc Lãng đang nói chuyện cùng mọi người, anh bưng tỉnh hiểu ra vội vàng trở lại bên cạnh cô, giới thiệu cô với từng người.

Có lẽ là sinh ra trong gia đình quyền quý thì kỳ vọng cũng cao, trong những người đang ngồi đây không ai là không có năng lực xuất chúng, đều là người học rộng tài cao. Những người đàn ông khách khí bắt tay chào hỏi với cô, những người phụ nữ cũng mỉm cười gật đầu, chỉ có cô gái mà cô cảm thấy nhìn quen mắt tên là Đường Diêu - cô gái rất có thâm ý vẫn nhìn chằm chằm vào cô, ý tứ trong ánh mắt không rõ, nhưng trực giác của Lâm Sâm Sâm mách bảo rằng đó không phải là ý tốt. Mọi người cùng nhau thưởng thức đồ ăn và thoải mái ngồi nói chuyện phiếm.

Một người đàn ông nhanh nhẩu nhất thời quên mất sự tồn tại của Lâm Sâm Sâm, chợt chỉ vào Đường Diêu lớn tiếng hỏi: “Ah, sao hôm nay Diêu Diêu không ngồi bên cạnh anh Lãng của em thế, không phải khi còn nhỏ em cứ đi theo cậu ấy như cái đuôi sao?”

Mọi người cười to rầm rầm, Đường Diêu trợn mắt nhìn người đàn ông kia một cái, sắc giọng: “Nói nhảm, em làm cái đuôi lúc nào, lần đó không phải có cả mọi người, tất cả cùng chơi sao?”

Người đàn ông kia vẫn không đồng ý, tiếp tục trêu chọc: “Còn mạnh miệng, nhìn một chút đi, mặt đỏ rồi. Từ nhỏ đến lớn, cứ mở miệng một cái là em đều kêu “anh Lãng” ngọt sớt, trong mắt em còn có những chàng trai khác sao?”

Mọi người tiếp tục cười, Đường Diêu đỏ mặt liếc Đồng Húc Lãng một cái, không ngờ anh chỉ cố rót thêm trà cho Lâm Sâm Sâm, hoàn toàn không để ý. Chuyện này là chuyện ghép đôi trêu chọc bình thường, không ai coi nó là sự thật, chỉ có cô gái có tâm tư vừa tỉnh tể lại vừa tỉ mỉ hiểu lòng người mới đặc biệt để ý. Những lời này vào tai Đường Diêu là ngọt ngào, còn vào tai Lâm Sâm Sâm lại là chua xót. Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn Đường Diêu một cái, lại thấy đối phương cũng đang nhìn cô. Hàng mi của Lâm Sâm Sâm rủ xuống khi bất gặp ánh nhìn chói mắt đó.

Nói đến chuyện lúc nhỏ, mọi người đều háng hái, bắt đầu nhớ lại những chuyện tuổi thơ nghịch ngợm lý thú. Trong khi mọi người trêu chọc đùa giỡn thì thức ăn từng món một cũng được mang lên. Lâm Sâm Sâm chỉ cúi đầu ăn, một câu nói cũng không chen miệng vào được. Thỉnh thoảng bị người khác khách sáo hỏi chuyện, cô bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà chỉ trả lời đơn giản. Sinh ra, cô không phải là người hay nói, cho nên rất khó trở thành tiêu điểm của mọi người, người khác cũng nhìn ra cô ít nói, liền không trêu chọc cô nữa. Trong bữa tiệc, mấy cô gái luôn vô tình hoặc cố ý lấy chuyện của Đồng Húc Lãng cùng Đường Diêu ra nói, làm cho Lâm Sâm Sâm cảm thấy buồn chán.

Đường Diêu vẫn bí mật quan sát nét mặt của Lâm Sâm Sâm, phát hiện sắc mặt cô vô cùng khó coi, trong lòng không khỏi có mấy phần dắc ý, nhưng mà thỉnh thoảng thoáng nhìn lại thấy Đồng Húc Lãng sẵn sóc Lâm Sâm Sâm mà lại là loại sẵn sóc hiếm thấy, trong lòng không khỏi có chút chán nản. Tâm tình Đường Diêu cứ như vậy thay đổi rất nhanh, hỗn loạn thất thường, vì vậy không nhịn được rót mấy ly rượu. Đợi mọi người ăn uống no đủ, đúng lúc này nhân viên phục vụ mang lên một chiếc bánh kem lớn.

Mọi người mới nhớ ra vừa rồi lúc gọi thức ăn không ai gọi bánh kem, có người hỏi: “Ồ, bánh kem đẹp như vậy là ở đây tặng sao?”

Nhân viên phục vụ lễ phép trả lời: “Không phải ạ, chiếc bánh kem này là hôm qua cô ấy đặt phòng đã dặn dò chúng tôi làm, các món ăn cũng là cô ấy tự mình chọn.”

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về Đường Diêu, căn phòng này chính là cô đặt. Nếu là bình thường nhất định cô sẽ cảm thấy kỳ cục, vậy mà tối nay cô uống khá nhiều, lá gan cũng to lên mấy phần. Cô thản nhiên nhìn lại mọi người: “Bánh kem đẹp chứ? Không biết anh Lãng có thích hay không?” Nói xong ánh mắt đưa tình nhìn thẳng Đồng Húc Lãng. Mọi người phát hiện sự việc khác lạ, nhất thời cũng có chút căng thẳng nói không nên lời.

Đồng Húc Lãng nhú mày không hiểu, đã thật lâu cô không có gọi anh là “anh Lãng” rồi, tối nay là thế nào? Không đợi anh có phản ứng tiếp theo, Đường Diêu lại mang hai ly rót đầy rượu đỏ đi tới: “Anh Lãng, anh xem sinh nhật của anh, em tận tâm như thế, anh nên mời em một ly có phải không?”

Đồng Húc Lãng cẩn thận nhìn Lâm Sâm Sâm một cái, anh cảm thấy rất buồn bực với hành động này của Đường Diêu. Về mặt Lâm Sâm Sâm không biểu hiện gì, cô vẫn ngồi ở chỗ cũ, mắt chỉ nhìn chăm chăm ly trà của mình, nhưng đôi bàn tay thì níu chặt quần trên đùi vắt chéo ở dưới gầm bàn, cô có thể cảm thấy trong lòng bàn tay của mình toàn là mồ hôi.

Đường Diêu lại bắt đầu tiến sát tới: “Lúc nào thì anh Lãng lại hẹp hòi như vậy rồi hả?”

Về mặt Đồng Húc Lãng nặng trịch, nói: “Diêu Diêu, em uống hơi nhiều rồi, đừng uống nữa.”

Đường Diêu không đồng ý, lại nâng ly rượu đưa về phía trước, rượu trong ly sánh ra vừa lúc bắn vào áo trên ngực Đồng Húc Lãng. Cô vội vàng để ly rượu xuống lấy tay lau cho anh. Đồng Húc Lãng cản tay của cô, nói: “Không việc gì, em về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Đường Diêu nhìn anh, chợt cười lên, cô cứ cười như vậy, vừa cười nước mắt vừa chảy ra ngoài. Mấy cô gái khác thấy tình thế không ổn đã vội vàng chạy tới khuyên cô: “Diêu Diêu, đi về thôi.”

Đường Diêu lại mượn cớ mời rượu nổi khùng, cô đột nhiên đẩy họ ra lớn tiếng: “Các người cũng muốn đuổi tôi đi, tôi không đi! Anh Đồng, em gọi anh là “anh Lãng” đã nhiều năm, từ nhỏ chúng ta đã lớn lên bên nhau, em tốn nhiều tâm tư chọn bánh kem sinh nhật giúp anh, tối thiểu anh phải cùng em uống rượu giao bôi mới phải chứ.”

Đồng Húc Lãng nghe vậy mặt liền biến sắc, những người khác cũng cảm thấy sắp nảy sinh mâu thuẫn, vội vàng ngăn cản. Một người thanh niên kéo Đường Diêu ra mấy bước dụ dỗ nói: “Muốn uống rượu giao bôi thì anh uống với em, tối nay bên cạnh anh Lãng của em có người, không tiện đâu.”

Đường Diêu đẩy người thanh niên ra, mặt đỏ tới mang tai nói: “Anh tránh ra.” Sau đó đưa tay chỉ Đồng Húc Lãng lớn tiếng nói: “Em muốn anh ta uống với em! Trừ anh ta ra, em không muốn uống cùng ai hết!”

Đồng Húc Lãng không nhịn được hét lớn: “Hồ đồ! Rốt cuộc tối nay em có chuyện gì vậy?”

Chàng thanh niên kéo Đồng Húc Lãng sang một bên, nhỏ giọng khuyên: “Nóng cái gì? Diêu Diêu người ta vì anh tốn bao nhiêu tâm tư, anh nhẫn tâm trách cứ cô ấy sao?”

Đồng Húc Lãng buồn bực, cau mày nói: “Cô ấy không nên làm cản trước mặt bạn gái tôi.”

Một cô gái nói: “Được rồi được rồi, mỗi người bớt một câu, tiếp tục ồn ào đối với người nào cũng không tốt. Diêu Diêu uống say, Húc Lãng đừng để trong lòng, trước hết anh đưa cô Lâm về đi, Diêu Diêu giao cho chúng em là được.”

Đồng Húc Lãng gật đầu một cái: “Chăm sóc tốt cho Diêu Diêu.” Anh liền xoay người kéo tay Lâm Sâm Sâm: “Chúng ta đi trước.”

Lâm Sâm Sâm vẫn đang mất hồn, nhìn chăm chăm vào chiếc bánh kem. Đó đúng là một cái bánh kem rất đẹp, phía trên thì điểm đầy sắc màu của trái cây tươi, ngoài rìa là một vòng sốt kem dâu tây cùng sợi dừa nhuyễn làm thành đường viền hoa, vị trí trung tâm dùng chocolate để viết: “Anh Lãng, sinh nhật vui vẻ!”

Đồng Húc Lãng nắm chặt tay Lâm Sâm Sâm định kéo cô đi, cô lại nhìn bánh kem hỏi: “Đây là cô ấy đặc biệt đặt cho anh, không ăn một chút rồi đi sao?”

Đồng Húc Lãng vuốt tóc cô, hỏi: “Em muốn ăn sao?”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu một cái: “Em đang nói anh.”

Đồng Húc Lãng bĩu môi, nói: “Anh không thích ăn đồ ngọt, đi thôi.”

Đường Diêu vẫn trợn to hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Đồng Húc Lãng, cho đến khi anh dắt tay Lâm Sâm Sâm cùng mọi người chào tạm biệt, từ từ ra khỏi tầm mắt của cô, trong nháy mắt cô mất đi hơi sức toàn thân ngã xuống đất, không kìm chế được nước mắt ứa ra, dần dần tuôn trào, rốt cuộc cô không chịu nổi trong lòng tràn đầy uất ức, gào khóc.

Chuyện tình cảm người ngoài không tiện nhúng tay vào, mọi người chỉ yên lặng cùng với cô. Không biết bao lâu, cô khóc đủ rồi từ dưới đất đứng dậy. Tức giận ở trong lòng, nói ra cũng không được nuốt vào cũng không xong, cô nhào tới trước bánh kem không ai động tới đập nó đến nát bét. Oán giận mười mấy năm yêu thương đại đột, cũng tiêu tan giống như chiếc bánh kem tối nay.

33. Chương 33

Đi ra ngoài khách sạn, Lâm Sâm Sâm mới buông lỏng tay níu chặt thân váy ra. Tay còn lại cô không muốn bị Đồng Húc Lãng cầm, cũng rút ra.

Qua sự ồn ào của Đường Diêu vừa rồi, bây giờ Đồng Húc Lãng cũng bắt đầu chú ý tới cảm xúc của Lâm Sâm Sâm. Anh nắm chặt tay cô giải thích: “Lâm Lâm, em đừng tức giận, Diêu Diêu uống nhiều quá, bình thường cô ấy không như thế đâu.”

Về mặt Lâm Sâm Sâm lạnh nhạt, hỏi: “Anh có biết tại sao cô ấy lại uống nhiều như vậy không?”

Đồng Húc Lãng cố ý lảng tránh, nói: “Anh nào có biết tại sao, từ trước đến giờ cô ấy đều tỏ ra mình là đại tiểu thư, chỉ có quý mới hiểu được người nào đã chọc tới cô ấy.”

Tâm tư Lâm Sâm Sâm nhạy bén, sao lại nghe không ra trong lời nói của anh có ý lảng tránh, cô dùng sức rút tay ra, giận dữ mắng: “Đồng Húc Lãng, anh đừng lảng tránh, nếu anh không chọc tới cô ấy, cô ấy sẽ nhắm vào anh sao?”

Đồng Húc Lãng chỉ cảm thấy trăm miệng cũng không thể bào chữa được: “Anh không trêu chọc cô ấy, anh và cô ấy từ trước đến giờ lớn lên cùng nhau, chỉ có tình cảm anh em, không khác gì so với những người khác, xảy ra tình huống hôm nay anh cũng rất bực mình.”

“Không có lửa làm sao có khói, mọi người đều gán ghép bọn anh, anh nói thế nào đây?”

Giọng nói của Lâm Sâm Sâm hồ hững khiến Đồng Húc Lăng cảm thấy không ổn, vẻ mặt anh lo lắng nói: “Em tin tưởng anh một chút đi, chẳng lẽ em không nghe ra được bọn họ đang nói đùa sao? Anh thừa nhận, trong đại viện quan hệ giữa gia đình anh và gia đình Đường Diêu là thân thuộc nhất, trong những người con gái thì anh nói chuyện cùng cô ấy nhiều nhất, nhưng anh chưa từng nghĩ tới cùng cô ấy phát triển quan hệ trên mức bình thường. Kể từ khi anh vào trường quân đội cũng rất ít gặp cô ấy, quan hệ đã sớm phai nhạt rồi.” Anh không dám nói chuyện thời gian gần đây Thẩm Bích Tâm tác hợp bọn họ.

Thấy thái độ cô vẫn hoài nghi, anh tức giận nói thêm: “Anh nói đều là sự thật, em có tin hay không thì tùy em.”

Người này, nói vài câu là tức giận! Trong lòng Lâm Sâm Sâm rất khó chịu, buông anh ra đi về phía trước. Đồng Húc Lăng đứng tại chỗ không lâu liền đuổi theo, anh kéo mạnh cô vào trong ngực giận dữ nói: “Mềm không muốn, lại muốn cứng đúng không? Anh đã giải thích rõ ràng cho em rồi, em còn muốn như thế nào nữa?”

Lâm Sâm Sâm ra sức dấm anh: “Buông tay ra đi, em muốn về nhà, em không có tâm trạng ở đây cùng anh điên khùng.”

Đồng Húc Lăng nhìn mọi người xung quanh, không nói gì liền ôm cô: “Về nhà, anh xử lý em.”

Lâm Sâm Sâm chán ghét đẩy cánh tay của anh ra: “Nặng chết đi được.”

Anh lại da mặt dày đưa cánh tay ôm cô lại, nhưng mà lần này không ôm quá chặt: “Nha đầu bướng bỉnh, còn giận đối anh sao?”

Sau khi nghe giải thích của anh xong, quả thật Lâm Sâm Sâm bớt giận rất nhiều, cô tự nhủ rằng những quá khứ này của anh đều có thể bao dung, mình cũng không nên quá hẹp hòi, hướng chỉ anh đối với Đường Diêu căn bản không có cảm giác. Cô bình tĩnh nói: “Thật ra thì em đã gặp Đường Diêu rồi.”

Đồng Húc Lăng nghi ngờ: “Gặp lúc nào?”

Lâm Sâm Sâm đáp: “Lần đó em thấy anh và cô ấy đi dạo ở siêu thị.”

Đồng Húc Lăng kêu to: “Sao có thể?”

Lâm Sâm Sâm nghiêng mặt nhìn anh một cái: “Chính là lần anh tặng quà cho em đó, không có ấn tượng sao?”

Đồng Húc Lăng chớp mắt suy nghĩ, một hồi lâu mới nói: “Nhớ rồi, ở siêu thị anh gặp cô ấy, đã nhờ cô ấy chọn quà tặng giúp anh ấy mà.”

Lâm Sâm Sâm vừa nghe, lại không khỏi có chút đồng tình với Đường Diêu, trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu quý mua quà tặng cho người phụ nữ khác, cảm giác đó sao không đau lòng?

Đồng Húc Lăng chợt dừng bước rồi nhìn chăm chú vào cô, hỏi: “Lần đó em nói anh có bạn gái chính là vì chuyện này phải không?”

Lâm Sâm Sâm gật đầu, lúc ấy cô một mực chắc chắn anh đã có bạn gái, anh vẫn còn một mực cãi lại. Nhớ tới đã cảm thấy buồn cười, khóe miệng của cô không tự chủ khẽ nhếch lên.

Đồng Húc Lăng nghiêng răng, nói: “Vu khống anh mà em còn dám cười hả?”

Lâm Sâm Sâm định cười thêm nữa, nhưng Đồng Húc Lăng chợt tiến đến khẽ cắn môi dưới của cô một cái. Cô sợ hãi nhìn xung quanh một chút, trách anh: “Anh làm gì vậy, đang ở trên đường đấy.”

Đồng Húc Lăng đưa tay ôm lấy cô: “Anh hiểu rõ ý của em. Đi, đi về nhà hôn.”

Lâm Sâm Sâm đánh lên vai anh: “Ít ghê tởm thôi.”

Tâm tình Đồng Húc Lăng thật tốt, vừa ôm vai cô, vừa huýt sáo: “Tính toán xem, chúng ta quen biết cũng được một năm rồi, Mẹ già ra tối hậu thư, trước ba mươi lăm tuổi phải lấy vợ sinh con, chúng ta nên chuẩn bị một chút rồi.”

Lâm Sâm Sâm nghe thấy “Lấy vợ sinh con” mặt liền trầm xuống. Cô nhìn anh tâm chột lạnh, cô không có cách nào nhìn thẳng hôn nhân sao?

“Hôm nay là sinh nhật của anh, em còn chưa tặng quà cho anh đấy.”

Lâm Sâm Sâm nhàn nhạt nói: “Em định làm cho anh một bàn đồ ăn, là tự anh không cần.”

Đồng Húc Lãng lại kéo cô dừng bước lại: “Anh mặc kệ, không thể thiếu được quà tặng.”

Không trách được, anh đề nghị ăn cơm xong ra ngoài đi dạo phố, thì ra là muốn quà tặng. Lâm Sâm Sâm nhìn cửa hàng hai bên đường phố một chút, hỏi: “Anh muốn quà gì?”

Đồng Húc Lãng thần nhiên cười: “Thứ anh muốn đang ở trước mắt rồi.”

Lâm Sâm Sâm không thể nghe không ra hàm ý trong lời nói của anh, cái anh muốn chỉ đơn giản là lời hứa của cô, một lòng lấy thân báo đáp, cam kết bên nhau trọn đời. Chỉ tiếc hôn nhân không phải là trò đùa, cô không thể qua loa quyết định được.

Mà Lâm Sâm Sâm cũng không có ý định qua loa với anh: “Trước mắt em tặng không nổi.”

Cô đã từng tận mắt chứng kiến một cuộc hôn nhân biến chất đã làm hủy diệt một cô gái phong nhã hào hoa, sao cô lại không lấy đó mà làm gương? Coi như cô sẽ không tự coi thường mạng sống của mình, nhưng đoán được là hôn nhân thất bại có thể hủy hoại tính cách con người ta. Cô không muốn trở thành “oán phụ chi lưu”, thà lựa chọn độc thân.

Đồng Húc Lãng ít nhiều cũng có thể cảm nhận được một chút phiền muộn trong lòng cô, hai tay anh ôm mặt của cô, thở dài nói: “Anh cho em thời gian suy nghĩ, đừng để anh chờ đợi quá lâu, anh cũng không còn trẻ nữa, anh không hi vọng tương lai bạn học của con anh gọi anh là ông đâu.”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy phì cười: “Biết mình già rồi còn không đứng đắn.”

Đồng Húc Lãng lấy cái trán của mình cụng vào trán của cô, ánh mắt cố ý hung ác nhìn cô chằm chằm: “Anh không đứng đắn như thế nào, có tin anh ăn em đến không còn xương hay không?”

Lâm Sâm Sâm bướng bỉnh trừng mắt nhìn anh, cười càng vui vẻ hơn: “Sao lại không tin, vừa nhìn đã biết anh là Quỷ dữ giết người không chớp mắt.”

Đồng Húc Lãng mập mờ hướng về phía môi của cô thổi một hơi: “Đừng trở tài miệng lưỡi, cẩn thận anh cắn nát miệng của em bây giờ đó.”

Lâm Sâm Sâm lấy tay đỡ cái miệng của anh: “Mau tránh ra đi, toàn mùi rượu thôi!”

Đồng Húc Lãng là nhân vật chính, khó tránh khỏi bị chuốc mấy ly. Vừa nghe cô nói, đúng là anh cảm thấy mùi rượu xộc lên, một tay ôm cô, một tay ấn huyệt Thái Dương nói: “Cũng mệt rồi, về nhà thôi.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu một cái, đưa tay ôm vòng qua hông của anh, cùng đi tới ven đường vẫy xe taxi. Lên xe, Lâm Sâm Sâm nói địa chỉ nhà anh, tài xế nghe là trụ sở quân đội quay đầu lại nhìn người mặc thường phục Đồng Húc Lãng. Đồng Húc Lãng lại thừa dịp này báo tài xế đổi địa chỉ nhà của Lâm Sâm Sâm.

Lâm Sâm Sâm không hiểu, nhìn anh: “Làm sao thế, không phải là anh mệt sao?”

Đồng Húc Lãng liếc mắt, nhìn ra ý đồ của tài xế đối với Lâm Sâm Sâm, liền nói: “Tối nay ngủ nhà em.”

Lâm Sâm Sâm nín lấy cánh tay của anh vừa muốn từ chối, lại nghe Đồng Húc Lãng ở bên tai nhỏ giọng nói: “An toàn là trên hết.”

Cô nhìn theo ánh mắt của anh, hướng người tài xế vẫn không ngừng nhìn lên họ, lập tức hiểu ra ý tứ của anh. Không hổ là quân nhân, tính cảnh giác cao, cũng đã say ngã rồi còn có thể giữ vững tinh thần để ý đến an toàn của cô. Cô không kim lòng được dựa vào lồng ngực rộng rãi của anh, ở trong lòng anh hưởng thụ cảm giác ấm áp, an toàn.

Xuống xe, Lâm Sâm Sâm kéo Đồng Húc Lãng, nói: “Em đi cùng anh về nhà trước, mắt anh mở không ra được nữa rồi kia.”

Đồng Húc Lãng kiên trì muốn đưa Lâm Sâm Sâm về trước, cô không cưỡng được anh, chỉ đành phải cùng nhau trở về nhà cô. Vừa vào cửa, Lâm Sâm Sâm đang định hỏi anh có thể tự mình đi về nhà không, Đồng Húc Lãng đã ôm lấy cô từ sau lưng, cuồng nhiệt hôn lên gáy cô. Lâm Sâm Sâm trộm nghĩ, vậy mà nói an toàn là trên hết đầu rồi, quả thật vừa ăn cướp vừa la làng.

“Lâm Lâm, lấy anh nhé.” Anh thở hổn hển ngậm vành tai của cô, lẩm bẩm.

Lâm Sâm Sâm cảm thấy một luồng điện lan tràn ở trong thân thể, chân mềm đến nỗi đứng không vững. Người đàn ông say rượu đặc biệt có kích thích không biết có phải hay không? Không phải là anh mượn rượu giả điên đấy chứ?

Cô dùng toàn bộ sức lực đẩy cánh tay anh đang sờ lên người cô ra, âm thanh cũng mang theo hơi thở dốc: “Lãng, đừng như vậy.”

Lúc này, Đồng Húc Lãng không quan tâm được gì nhiều, kéo cô lại, đôi môi chạm vào cổ cô hôn tới tấp. Lâm Sâm Sâm bị ép ngược đầu, cái cổ mịn màng của cô bị râu ria anh làm cho rất khó chịu, rồi đánh không lại vẻ thô bạo của anh. Cô vỗ nhẹ lên gương mặt của anh, vừa tiếp nhận nụ hôn cuồng dã cùng âu yếm của anh, vừa kêu lên: “Đồng Húc Lãng, em khó chịu!”

Đồng Húc Lãng nghe được âm thanh ngẩng đầu lên nửa hí mắt nhìn cô, cười: “Đừng mơ mà trốn, em chính là quà sinh nhật của anh.”

Cổ áo anh nửa mở, khe cau mày rậm, thân thể khô ngô cường tráng cùng men say ngà ngà càng làm tôn lên vẻ dụ hoặc mê người, Lâm Sâm Sâm cũng không tránh được bị anh mê đắm. Đồng Húc Lãng dùng sức bế cô lên, sau đó bước nhanh đi về phòng ngủ. Anh ôm chặt cô ngã xuống giường, thừa dịp cô kêu lên trong nháy mắt nhanh chóng đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong. Cô chỉ cảm giác ngực bị anh ép tới sắp hít thở không thông, trong miệng nếm mùi rượu nồng đậm từ miệng anh mang vào, làm cho cô cũng muốn say. Lưỡi hai người cứ như vậy quấn quýt cùng nhau khó chia lìa, dây dưa không dứt. Không biết bao lâu sau, khi cô cảm giác mình sắp hít thở không thông, môi lưỡi của anh mới dời đi, từ từ dời xuống.

Lâm Sâm Sâm khôi phục năng lực suy nghĩ, bắt đầu giãy giụa muốn thoát khỏi sự ôm ấp của anh. Mặc dù cô không nghi ngờ chút nào cảm tình của mình đối với anh, nhưng muốn tiến triển đến bước này cũng không khỏi nảy sinh cảm xúc kháng cự. Cô không còn trẻ tuổi và bồng bột nữa, biết rõ phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, không thể tùy hứng phóng túng rồi lại hối hận. Nghĩ tới đây, cô càng thêm ra sức đẩy anh ra.

Đồng Húc Lãng cảm giác say càng ngày càng đậm, cùng cô ồn ào như vậy càng cảm thấy choáng váng đầu mệt rã rời, cuối cùng lại bất ngờ ngoan ngoãn lật ra nằm xuống. Lâm Sâm Sâm nhanh chóng ngồi dậy kéo váy bị anh nằm lên, sau đó tiến sát nhìn anh: “Húc Lãng, anh ngủ thiếp rồi hả?”

Miệng anh hơi lẩm bẩm, cô vội vàng đưa lỗ tai sát vào, quả nhiên nghe được một câu nói làm cô ôm bụng cười. Anh nói là: “Anh chỉ không đứng đắn đối với một mình em thôi.” Vì sao lại nói thế? Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Lâm Sâm Sâm lại thấy trong lòng ngọt ngào. Cô khe khẽ hôn lên trán của anh một cái, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

34. Chương 34

Hôm nay, Lâm Sâm Sâm trở về Nhà Xuất Bản để nộp bản thảo, tất cả công việc đã bàn giao xong, khi cô đang muốn rời đi thì một người biên tập gọi cô lại: “Tiểu Lâm, có người tìm.”

Lâm Sâm Sâm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc tây trang trắng thảnh thơi, rất có phong thái của người thành công, đang chăm chú nhìn cô. Cùng đối phương bốn mắt nhìn nhau, cô chợt thấy đầu óc ong ong một tiếng, suy nghĩ lập tức bị dừng lại, nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể đứng bất động tại chỗ.

Người đàn ông tự nhiên thanh thản đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô mấy lần, cười nói: “Sâm Sâm, mấy năm không gặp, em càng ngày càng đẹp.”

Lâm Sâm Sâm hết sức kinh ngạc, dần dần cũng khôi phục lại. Trời sinh voi sinh cỏ. Thần thái cô tự nhiên đáp lại: “Thường sư huynh, đã lâu không gặp.”

Dáng vẻ Thường Tân vẫn ung dung tự tại như trước đây, năm tháng đối với anh hết sức khoan dung, cũng không để lại dấu vết trên mặt anh, ngược lại còn tăng thêm mấy phần chín chắn, hấp dẫn rất nam tính. Lâm Sâm Sâm nghiêng mặt liếc nhìn dáng vẻ tươi cười hăm hở của anh, từ trên người anh không thấy vẻ cô đơn cũng như cảm giác uất ức.

“Sâm Sâm, có thời gian không cùng nhau trò chuyện một chút đi?” Ánh mắt Thường Tân tràn đầy mong đợi nhìn cô.

Từng cử chỉ, từng phong cách này - nơi nơi đều làm cô cảm thấy nóng mặt, trống ngực đập dồn, không dám nhìn thẳng. Hôm nay có thể gặp lại một lần, rốt cuộc cũng không thể làm thay đổi hay tác động chút nào tới tâm tình của cô. Cô không chút dao động nhìn anh, như nhìn một người xa lạ chưa bao giờ quen biết vậy.

Vẻ mặt như vậy ít nhiều cũng thương tổn lòng tự trọng của Thường Tân, vậy mà anh vẫn giữ tốt tác phong, tiếp tục mời: “Sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu, nề tình anh em cùng nhau ôn chuyện một chút đi?”

Lâm Sâm Sâm không trả lời, đi thẳng ra ngoài. Thường Tân vẫn đi theo phía sau cô, thấy đã cách xa cửa chính Nhà Xuất Bản mà cô vẫn không có ý dừng lại, anh đi nhanh tới trước kéo cánh tay của cô khẩn cầu: “Sâm Sâm, em nói gì đi chứ.”

“Thường Tân, lời nên nói sáu năm trước đã nói xong rồi, em với anh không có gì để nói nữa.” Lâm Sâm Sâm trả lời anh một cách dứt khoát, trong mắt của anh thoáng hiện một tia chán nản trong chớp lát. Sáu năm trước cô đã bày tỏ rõ ràng, từ đó về sau cắt đứt liên lạc, vì sao anh còn tự đến tìm phiền não đây?

Thường Tân trầm mặc mấy giây, vẫn kiên trì với ý định ban đầu: “Nói chuyện một lần này có được không? Trong lòng anh vẫn mang áy náy đối với em, không biết rõ tình trạng của em nên khó có thể an tâm được.”

Lâm Sâm Sâm không nhìn vẻ mệt mỏi xuất hiện trên mặt anh ta, tính cách vẫn khẳng khái khước từ: “Cám ơn anh đã quan tâm, hiện tại em quả thật rất hạnh phúc.”

Từ trước đến giờ, đáng tiếc Thường Tân tự kiêu cũng không cho là như thế, lấy hiểu biết của anh đối với Lâm Sâm Sâm, nếu như có trải qua khổ nữa cô cũng sẽ không biểu lộ ra, cô vẫn can đảm chứng tỏ những gì mình trải qua so với bất cứ ai đều tốt. Chính là như vậy, ngoài cứng trong mềm, tính tình làm cho người ta thương xót, để cho anh ban đầu kim lòng không được lún sâu vào, cứ thế như con thiêu thân lao đầu vào lửa, tình nguyện phản bội hôn nhân gia đình, không tuân theo luân thường đạo lý muốn cùng với cô nói lên một tình yêu mãnh liệt.

“Anh thật sự không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, sớm biết như thế ban đầu cũng không nên liên quan em, ít nhất còn có thể duy trì tình anh em, thật sự là anh sai chuẩn mực rồi.”

Ánh mắt của Thường Tân khổ sở mà tự trách cuối cùng cũng làm Lâm Sâm Sâm không đành lòng. Cô giảm thái độ kiên quyết, thở dài nói: “Chuyện đã qua thì đừng nói nữa, em cũng có lỗi. Cuộc sống vẫn còn tiếp tục, chúng ta cũng nên rút kinh nghiệm về sau đừng phạm sai lầm như vậy nữa.”

Thường Tân thấp giọng hòa theo: “Em nói không sai, anh cũng đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần cuộc sống của em hạnh phúc thì anh thỏa mãn rồi.”

Lâm Sâm Sâm nhìn về phía Nhà Xuất Bản cách đó không xa hỏi: “Làm sao anh biết chỗ này?”

Thường Tân nói thẳng: “Trong lúc vô tình, anh thấy tiểu thuyết em viết, sau đó sai người nghe ngóng được nhà Nhà Xuất Bản này, họ nói cho anh biết hôm nay em sẽ đến nộp bản thảo.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu, nói: “Cám ơn anh quan tâm em, hiện tại em sống rất tốt, chuyện trước kia chúng ta hãy quên đi.”

Thường Tân biết rõ bản tính Lâm Sâm Sâm thiện lương rộng rãi, tuyệt sẽ không ghi hận cho anh. Giờ phút này nghe giọng nói hòa hoãn của cô, anh tràn đầy hy vọng hợp lại với cô. Vậy mà hài lòng chỉ ở đáy lòng, ngoài mặt anh vẫn chân thành mà đáp lời: “Sâm Sâm, bất luận như thế nào, nể tình là đồng môn cũng như đã từng là cộng sự, anh mời em ăn bữa cơm chắc em vui lòng chứ?”

Lâm Sâm Sâm không muốn cùng anh có bất kỳ hiểu lầm nào nữa, vì vậy cau mày suy nghĩ lý do từ chối. Đúng lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Thật lâu không nghe thấy tiếng của Lục Tuấn Huy, lần này nghe được lại có một loại cảm giác thân thiết đã lâu. Trên trực giác Lâm Sâm Sâm rất không muốn một mình gặp gỡ với Thường Tân, cho nên khi Lục Tuấn Huy hẹn gặp mặt cô, cô liền không chút do dự đồng ý.

Thường Tân thấy thế trong lòng trầm xuống, anh thử thăm dò hỏi: “Bạn trai hả?”

Lâm Sâm Sâm cũng không thừa nhận cũng không phủ nhận, nghĩ thầm, để cho anh hiểu lầm là bạn trai gọi tới cũng chưa hẳn không thể. Cô vốn là có bạn trai, cũng không coi là nói láo.

Nhất thời trên mặt Thường Tân hiện lên một chút đau khổ khó nén. Anh tràn ngập tò mò đối với bạn trai hiện tại của Lâm Sâm Sâm, vì vậy mạnh dạn đề nghị: “Nếu không, nói anh ấy cùng nhau ăn bữa cơm đi?”

Lâm Sâm Sâm liếc mắt, anh ta còn nghĩ được ra, còn muốn mời người mới của người yêu cũ liên hoan lớn sao? Lời từ chối không cần suy nghĩ nhiều đã buột miệng nói ra: “Không cần.”

“Vậy hay là chúng ta đi đi.” Thường Tân như đinh đóng cột nói.

“Thật xin lỗi, em hẹn bạn có chút việc rồi.” Đây cũng là lời nói thật, trong điện thoại Lâm Sâm Sâm đã hẹn với Lục Tuấn Huy.

“Hay là ăn cơm trước đi? Ăn cơm xong tụi em lại đi, cứ quyết định như vậy nha.”

Trong mắt anh kiên quyết làm cô nhớ tới anh là một người không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Thiếu chút nữa thì quên, người đàn ông này quả quyết ngang ngược so với Đồng Húc Lăng thì như nhau. Lâm Sâm Sâm bất đắc dĩ thở dài, không thể làm gì khác hơn là chờ Lục Tuấn Huy tới đây rồi nói.

Trước khi gọi điện thoại cho Lâm Sâm Sâm, Lục Tuấn Huy đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị từ chối, cũng tính toán suy nghĩ một ít lý do có sức thuyết phục. Không ngờ, cô chưa kịp suy nghĩ đã đồng ý, anh ngần ngừ một hồi lâu mới hờ hững đi như bay tới địa điểm mà Lâm Sâm Sâm nói.

Trên đường, anh có chút bất an suy đoán nguyên nhân Lâm Sâm Sâm dễ dàng đồng ý như vậy. Kể từ khi cô cùng Đồng Húc Lăng xác lập quan hệ yêu đương, sau này không cùng anh một mình gặp gỡ nữa, anh hiểu Đồng Húc Lăng là người bá đạo, cho nên Lâm Sâm Sâm giảm bớt những dịp gặp mặt cũng vì để tránh hiểu lầm. Đã từng một lần chùn bước, anh cho là sau này không còn nữa cơ hội nữa, vậy mà hôm nay hẹn gặp thành công lại làm cho hi vọng của anh được nhen nhóm lại. Chẳng lẽ cô và Đồng Húc Lăng cãi nhau sao? Chỉ có khả năng này là lớn nhất.

Trong thời gian ngắn nhất đã chạy tới Nhà Xuất Bản, vừa đến gần, Lục Tuấn Huy liền trông thấy Lâm Sâm Sâm cùng một người đàn ông đi giày Tây đang đứng ở ven đường nói chuyện. Anh quan sát nét mặt của Lâm Sâm Sâm một lúc, chỉ thấy đôi mày thanh tú của cô nhíu lại, như có vẻ rất phiền muộn. Có lẽ là bị người khác quấy rầy rồi, thì ra là đây mới là nguyên nhân thực sự cô tìm tới anh. Mặc dù so với suy nghĩ của anh khác một trời một vực, nhưng cô đã tin tưởng anh làm cho lòng anh vẫn rất vui vẻ.

Anh sải bước đi tới gọi tên Lâm Sâm Sâm. Lâm Sâm Sâm vừa nhìn thấy anh, chân mày cô liền giãn ra, mặt mỉm cười chào đón: “Tuấn Huy, anh đến rồi.”

35. Chương 35

Mới một thời gian không gặp, khí sắc cô tươi tắn lên không ít, người cũng không nhỏ bé yếu ớt giống như trước. Có thể thấy, tình yêu ảnh hưởng không ít đối với con người ta. Cô giống như đóa hoa được mưa tưới, đang nở rộ ra tràn đầy tươi đẹp, thú vị. So với cô, anh lại tiêu tụy, không chỉ có thể trạng gầy, sắc mặt cũng hết sức không tốt. Thật may, anh có thể lấy cớ là quay phim khổ cực. Không muốn tăng thêm gánh nặng trong lòng cô, anh thật sự không muốn để cho cô nhìn ra nguyên nhân chân chính làm mình buồn bã.

Thường Tân dù tự tin thế nào, nhìn thấy Lục Tuấn Huy ở đây, trong nháy mắt cũng hơi bị biến sắc. Mặt mũi khô ngô, phong cách xuất chúng trẻ tuổi như vậy, càng làm nổi bật lên vẻ sành sỏi tang thương của anh, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể đem anh hạ thấp đi. Không ngờ Lâm Sâm Sâm và cô gái anh từng biết không thay đổi lắm, lúc tuổi còn trẻ thì tìm người đàn ông chín chắn chừng chạc tới yêu mình, khi tuổi tăng lên thì ngược lại lại chọn một người đẹp trai sáng lạng, thời thượng để chứng minh sức hấp dẫn của mình. Quan niệm “ấn tượng ban đầu giữ vai trò quan trọng”, nhưng anh cũng không ngờ được Lục Tuấn Huy căn bản cũng không phải là bạn trai của Lâm Sâm Sâm.

“Sâm Sâm, không giới thiệu một chút sao?” Thường Tân chủ động mở lời.

Lâm Sâm Sâm thấy sắc mặt Thường Tân không ổn, thầm nghĩ anh ta nhất định là hiểu lầm, cũng không có ý định giải thích, ngược lại hi vọng anh ta có thể quên đi tình cảm cũ. Cô kín đáo xin lỗi, nói: “Thật xin lỗi, anh Thường, bọn em còn có việc nên đi trước, về sau có cơ hội sẽ mời anh ăn cơm.”

Thường Tân là nhân vật nào chứ, đâu cho phép người thật vất vả mới tìm được ở ngay trước mặt trốn thoát, anh ta nhìn về phía Lục Tuấn Huy lưu loát tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là Thường Tân, đây là danh thiếp của tôi. Nếu đều là bạn của Sâm Sâm, hôm nào không bằng hôm nay, cùng nhau ăn bữa cơm đi, sẽ không làm mất nhiều thời gian của hai người đâu.” Anh ta đánh cuộc, phải nam không quá hẹp hòi mà không nể mặt anh ta.

Đáng tiếc lúc Lục Tuấn Huy nghe được Lâm Sâm Sâm gọi đối phương là “anh Thường” đã nhận ra thân phận của anh ta, không cần Lâm Sâm Sâm nháy mắt, anh cũng biết nên đối phó như thế nào.

Hai tay Lục Tuấn Huy nhận lấy danh thiếp, lạnh nhạt nhưng lại có lịch sự, nói: “Thường tiên sinh, rất hân hạnh được biết anh, nhưng mà thực sự chúng tôi có chuyện rất quan trọng cần giải quyết gấp, hi vọng anh có thể thông cảm, ngày khác rảnh rồi tôi sẽ mời lại Thường tiên sinh, xin lỗi đi trước một bước.” Nói xong rất tự nhiên nhẹ ôm vai Lâm Sâm Sâm quay đầu rời đi.

Thường Tân bị phạt ý, mặt mũi càng thêm bất khuất không buông tha đuổi theo họ, ngăn lại đường đi: “Đợi một chút, không ăn cơm cũng được, Sâm Sâm, trước tiên cho anh số liên lạc.”

Lâm Sâm Sâm không kiên nhẫn nhíu chặt hai hàng lông mày, Lục Tuấn Huy vỗ nhẹ lên vai của cô, ý bảo cô chờ giây lát, sau đó nói với Thường Tân: “Thật không may, điện thoại di động của Sâm Sâm bị rớt, còn chưa kịp sửa, mấy ngày nay cô ấy tạm thời dùng điện thoại di động của tôi đưa, nếu không, trước tiên lấy số liên lạc của tôi cho Thường tiên sinh, có chuyện gì tìm tôi cũng giống như cô ấy vậy.”

Thường Tân hai mắt nhìn Lục Tuấn Huy một lúc lâu, xem ra đây cũng là nhân vật không đụng được. Anh ta không tỏ vẻ đã hiểu: “Nếu như vậy thì thôi, có chuyện gì tôi sẽ đến Nhà Xuất Bản tìm Sâm Sâm.”

Nhìn bóng lưng hai người kia đi xa, tay Thường Tân bên người nắm thành nắm đấm. Anh ta đang cười lạnh trong lòng: đồ mà ta không lấy được, ai cũng đừng nghĩ lấy được.

“Thật ngại quá, lại làm phiền anh rồi, em mời anh đi ăn cơm.” Lâm Sâm Sâm lòng đầy biết ơn nhìn Lục Tuấn Huy.

Lục Tuấn Huy cười khổ: “Đọc đường đi em đã cảm ơn anh rất nhiều lần, sao lại khách sáo như vậy?”

Lâm Sâm Sâm băn khoăn hỏi: “Có làm lỡ những chuyện khác của anh không vậy?”

Lục Tuấn Huy vẻ mặt ung dung, nói: “Gần đây anh không nhận bộ phim nào, là một người rảnh rỗi.”

“Em” “Anh” Hai người không hẹn mà cùng mở miệng, sau đó lại nhìn nhau cười một tiếng.

Ánh mắt Lục Tuấn Huy ý bảo Lâm Sâm Sâm nói trước, cô cười nói: “Thật ra thì cũng không có gì, muốn hỏi anh một chút sau này có kế hoạch gì không, còn tiếp tục đóng phim nữa sao? Em cảm thấy anh rất có năng khiếu về phương diện chụp ảnh, có lẽ có thể phát triển đấy.”

Lục Tuấn Huy thẳng thắn bày tỏ: “Thật ra thì anh cũng vậy, cảm thấy đóng phim không phải chuyện lâu dài, tính cách như anh không thích hợp phát triển ở Làng Giải Trí. Chỉ là mấy năm gần đây, đóng phim đã tạo thành thói quen rồi, nhất thời cũng không nghĩ ra nên làm gì. Có lẽ thừa dịp rảnh rỗi, học một ít biên tập hoặc đạo diễn đi, chờ vận may.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu tán thưởng: “Chỉ cần được vui vẻ, làm gì đều tốt. Mới vừa rồi anh muốn hỏi em cái gì?”

Lục Tuấn Huy chần chờ một chút, hỏi: “Anh ta rất bận hả? Vợ lính không dễ làm, em suy nghĩ kỹ chưa?” Nếu không phải hàng ngày Đồng Húc Lăng thường bận rộn không để ý tới cô, sao cô cần phải làm phiền, nhờ chàng trai khác đến giúp đỡ đây? Hôm nay gặp mặt có thể thấy được Thường Tân tuyệt đối không phải hạng người dễ dàng xua đuổi, thật lo lắng thay cô.

Lâm Sâm Sâm thờ ơ, cười: “Không việc gì, em cũng có thói quen một mình, cả ngày ở chung một chỗ cũng chán, loại quan hệ đó ngược lại em không chịu nổi. Vả lại, hiện tại cũng không nghĩ xa như vậy, chẳng qua là cùng với anh ấy cảm thấy thật vui vẻ.”

Lục Tuấn Huy hiểu gật đầu: “Chỉ cần em vui vẻ là được rồi, anh hi vọng em có thể coi anh như bạn bè, có thể tâm sự nỗi lòng, gặp chuyện không vui hãy nói với anh, có khó khăn cứ việc tìm anh.”

Lâm Sâm Sâm cảm động nhìn lại anh: “Cám ơn anh, Tuấn Huy.”

Cô âm thầm phiền muộn: nợ ân tình đâu phải một câu cảm ơn là có thể trả xong? Tình cảm lại không thể gượng ép người ta được, đúng là cô vẫn còn muốn phụ ý tốt của anh.

Lục Tuấn Huy chợt nhớ tới một chuyện quan trọng. “Dưới Ánh mặt trời màu lam” - một kịch bản mới vừa công bố trên TV, là kịch bản nhận được nhiều giải thưởng tại lễ trao giải nhất, đạo diễn muốn gặp mặt Tổ diễn viên để cùng nhau ăn mừng, còn đặc biệt giao cho Lục Tuấn Huy phải mời được Lâm Sâm Sâm tới. Lâm Sâm Sâm xưa nay không thích xã giao, ý từ chối rất rõ ràng. Lục Tuấn Huy cũng không miễn cưỡng cô, chỉ nói đến lúc đó sẽ liên lạc lại.

Chủ Nhật, như thường ngày Lâm Sâm Sâm ở nhà chờ Đồng Húc Lăng tới. Mỗi lần có tiếng bước chân đi qua trước cửa, cô luôn luôn phản xạ có điều kiện chạy tới cạnh cửa lắng nghe động tĩnh, đáng tiếc tiếng bước chân tới rồi lại đi, đều không phải là người cô đợi. Thật lâu không thấy bóng dáng, cô lại chạy vội tới phía cửa sổ nhìn chung quanh, cho đến khi mệt mỏi, cô mới vô cùng buồn chán nằm vùi ở trên ghế sa lon than thở.

Không biết từ lúc nào cô bắt đầu thói quen có anh làm bạn ngày Chủ nhật? Chỉ cần bóng dáng mạnh mẽ rần rần chưa xuất hiện, cô sẽ phập phồng không yên, chuyện gì cũng không làm được. Tiếp tục như vậy thế nào được, cuộc sống của cô đã bị người đó ảnh hưởng nghiêm trọng. Đúng lúc cô đang buồn muốn chết, chuông điện thoại lại reo, cô nhìn số máy gọi tới, cực kỳ phấn khởi nhận máy.

Vừa nghe, đối phương hỏi ngay: “Đang làm gì vậy?”

Lâm Sâm Sâm cười đáp: “Mới vừa nộp bản thảo không có chuyện gì làm.”

Đồng Húc Lăng ở đầu kia cũng cười: “Thoải mái thế?”

Lâm Sâm Sâm thật tò mò: “Sao đột nhiên lại gọi điện thoại tới?” Thật ra thì cô muốn hỏi chính là vì sao không tới nhà cô.

Đồng Húc Lăng giọng điệu vô cùng kiêu ngạo hỏi: “Trước tiên nói thử xem có nghĩ tới anh không?”

Lâm Sâm Sâm chửi nhỏ: “Lại nữa rồi, đang hỏi anh đấy.”

“Ha ha.” Thời gian gấp, Đồng Húc Lăng cũng không quanh co lòng vòng: “Tới đây sẽ có một cuộc diễn tập tác chiến với quy mô lớn, sẽ nhiều ngày không được gặp em, nếu em thấy buồn thì ghé nhà anh tâm sự với Mẹ già nhé.”

Lâm Sâm Sâm hiểu, nói: “Yên tâm đi, đừng tưởng rằng vắng anh thì em không thể sống được.”

Đồng Húc Lăng vừa lòng đắc ý, nói: “Chỉ là em xa anh không được thôi.”

Lâm Sâm Sâm hờn trách: “Thôi đi, không có mặt mũi!”

Đồng Húc Lăng nhanh chóng tiếp lời: “Trước tiên cứ như vậy đi, anh còn có việc cúp máy trước, nhớ nghĩ tới anh đấy.”

Cho đến khi đầu kia không còn âm thanh nữa, cô vẫn không nỡ nhấn tắt điện thoại, trên mặt còn nở nụ cười ngọt ngào.

Lâm Sâm Sâm không thể không thừa nhận, cô đã bị lún sâu. Cái người tính khí nóng nảy, kiêu ngạo ấy không chỉ xâm chiếm địa bàn của cô, mà hơn nữa còn hoàn toàn chiếm cứ cả tư tưởng của cô, luôn ở trong tâm cô. Bất kể đang làm việc gì, cô đều không tự chủ được nhớ tới khuôn mặt với đôi mắt to mày rậm, bá đạo, hay trêu đùa bốn cột.

Lúc nấu cơm nhớ tới tập tính không thật không vui của anh, sức ăn có thể sánh ngang với một con trâu cực lớn; lúc giặt quần áo nhớ tới anh ướm sau lưng thấm qua áo như ẩn như hiện thể trạng khỏe đẹp; lúc đánh răng nhớ tới nụ hôn sâu điên cuồng, kỹ xảo không thuần thực của anh, lại hoàn toàn quấy nhiễu làm cô mất hồn; lúc ngủ nhớ tới anh rộng rãi ấm áp, có thể yên tâm lệ thuộc vào bộ ngực bền chắc. Sự hiện hữu của anh cảm giác mãnh liệt như thế, làm cô thường trong giấc mơ cũng có thể bật cười. Tình cảm mãnh liệt mà tốt đẹp như vậy, có thể vĩnh viễn thuộc về cô sao? Sau khi trải qua tội ác trái với luân thường đạo lý sáu năm trước kia, Lâm Sâm Sâm tự mình cũng không thể tin được còn có thể có loại may mắn này. Không biết đây có phải là số phận trêu đùa cô một lần nữa hay không, trước hết để cho cô trải nghiệm cảm giác hạnh phúc đến muốn khóc, rồi lại tàn nhẫn cướp đi tất cả, để cho cô cảm nhận sự chênh lệch giữa thiên đường và địa ngục? Như vậy kinh nghiệm một lần là đủ rồi, cô không muốn lại tiếp nhận lần thứ hai.

Không nghi ngờ chút nào, Thường Tân xuất hiện vốn cũng không lạc quan chút nào, chỉ làm tăng thêm gánh nặng trong lòng Lâm Sâm Sâm. Cuộc sống chính là như vậy, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Từ khi gặp ở Nhà Xuất Bản không tới nửa tháng, khi đang ở dưới lầu, Lâm Sâm Sâm lại gặp Thường Tân. Cái gọi là “âm hồn bất tán” chính là nói loại người thế này. Nhưng lần này cũng không giống lần trước, dù gì Lâm Sâm Sâm cũng đã chuẩn bị tâm lý, đối với sự xuất hiện của anh lần nữa cô không cảm thấy ngạc nhiên chút nào cả, nếu như dễ dàng buông tha, vậy thì anh không phải là Thường Tân.

Là họa thì tránh không khỏi, Lâm Sâm Sâm chủ động đi về phía Thường Tân: “Sư huynh có chuyện gì sao?”

“Sâm Sâm, sao gặp anh có vẻ mắt húng vậy?” Thường Tân vẽ mặt cổ nở nụ cười. Sáu năm trước, nụ cười này làm Lâm Sâm Sâm tôn trọng; Nhưng hôm nay, nụ cười này lại làm cho cô cảm thấy có vẻ sợ hãi.

Lâm Sâm Sâm nghĩ thầm, sao anh không nói thẳng thấy anh như chuột thấy mèo đi! Chỉ sợ anh không hẳn đối với cô nhớ mãi không quên, có lẽ là không thua nổi, dù sao anh vì cô thiếu chút nữa làm cho Thân Bại Danh Liệt. Đối với luật sư, danh tiếng có phần tương đối quan trọng.

Thường Tân nhún mày thú vị quan sát cô: “Nét mặt của em thật thú vị, anh tới tìm em gây khó khăn cho em sao? Đừng lo lắng, anh không có ác ý, chỉ muốn mời em ăn cơm thôi. Chờ em tới tìm anh có lẽ chờ tới kiếp sau, cho nên anh chủ động tìm Ban lãnh đạo Nhà Xuất Bản hỏi thăm địa chỉ của em, điều kiện ở đây cũng không tệ nhí!” Anh vừa nói vừa nhìn nhả nhìn chung quanh.

Anh đang khoe khoang ưu thế nghề nghiệp hay là đang ám chỉ thủ đoạn của anh cao siêu, căn bản cô trốn không thoát lòng bàn tay của anh đây? Lâm Sâm Sâm nói lỏng tâm tư, giọng nói hết sức nhã nhặn, khuyên can: “Sư huynh, không phải là em hoàn toàn có ý trốn tránh anh. Trong lòng em, anh cũng hiểu rõ, sự việc sáu năm trước ảnh hưởng không nhỏ đối với chúng ta, hiện tại để em coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm ôn chuyện cũ với anh, em làm không được. Thời gian đó, lúc đầu, em trắng đêm mất ngủ, phải nhờ vào thuốc ngủ mới có thể ngủ được. Sau nghe người ta chỉ, bắt đầu ăn chay niệm Phật, mới từ từ bớt suy nghĩ lung tung, điều chỉnh tốt tâm tình. Nếu chúng ta phạm sai lầm, cần phải sửa chữa, lấy thái độ tích cực đối mặt với cuộc sống một lần nữa, mà không phải trải qua cuộc sống hời hợt như cái xác không hồn, càng không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục cùng nhau tham lam hưởng thụ, lương tâm của em không cho phép em làm như vậy. Em biết rõ những năm qua cũng không dễ dàng với anh, bởi vì như vậy mới cần thay đổi quan niệm, cần chịu trách nhiệm đối với tình cảm và cuộc sống.”

Thường Tân càng nghe càng khó chịu, anh không kiên nhẫn cắt ngang lời cô: “Em đang giáo huấn anh sao? Toàn nói những chuyện hoang đường, lộn xộn gì vậy. Anh thừa nhận là anh quyến rũ em trước, anh giấu giếm sự thực đã kết hôn là anh không đúng. Nhưng chúng ta đã chia tay sáu năm rồi, trừng phạt bao nhiêu đó còn chưa đủ sao? Đừng mê tín, tin tưởng nhân-quả, thiện-ác gì đó, anh chỉ biết người ta hàng ngày vẫn tranh thủ từng giây từng phút để cho mình tốt hơn. Đối với sự nghiệp là như thế, đối với tình yêu cũng là

như vậy. Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tất cả những chướng ngại khác đều vượt qua được.”

Một Thường Tân hận đời ở trước mặt làm Lâm Sâm Sâm cảm thấy xa lạ, trong trí nhớ của cô, đối mặt cuộc sống anh luôn tích cực chân thành, đối với công tác nghiêm túc phụ trách, đối với bạn bè thì trọng nghĩa khí, mặc dù cuối cùng anh phản bội gia đình, nhưng cô một lòng tin tưởng anh đã từng trải qua vật lộn khổ sở. Con người lúc còn sống, ai có thể không qua? Huống chi cõi đời tràn đầy cảm dỗ vô tận. Chỉ là có người tự có thái độ nghiêm túc sửa chữa sai lầm, có vài người càng sa vào sai lầm hơn nữa, có người đắc đạo, có người thành ma. Sự thay đổi của Thường Tân làm cho Lâm Sâm Sâm rất thất vọng, đây chính là lý do mỗi lần thấy anh chỉ sợ tránh không kịp, trực giác của cô rất bài xích Thường Tân hôm nay.

Nhiều lời cũng vô ích, cô chỉ lấy thái độ nghiêm chỉnh để tỏ rõ lập trường: “Tóm lại chúng ta không thể, em muốn nói như vậy thôi, thật lòng hi vọng anh có thể quên đi quá khứ bắt đầu lại lần nữa. Còn nữa, nếu như anh tái hôn, hãy tận tâm tận lực với đối phương. Bài học kinh nghiệm, một lần là đủ rồi.”

Có thể nghĩ, Thường Tân nghe những lời này sắc mặt sẽ rất tệ, không khí giữa hai người trong nháy mắt đóng băng. Thường Tân nguy hiểm nheo cặp mắt lại, Lâm Sâm Sâm cũng không chịu yếu thế nhìn lại anh. Đúng lúc không khí trầm lạnh, hàng xóm đi ngang qua chen lời: “Sâm Sâm, nói chuyện với bạn sao lại không vào nhà ngồi?”

Lâm Sâm Sâm đối mặt với hàng xóm nhiệt tình, miễn cưỡng cười nói: “Bạn cháu định đi rồi, cháu đi cùng với cô.”

Cô quay đầu về phía Thường Tân vội vã bỏ lại một câu: “Hẹn gặp lại.” Sau đó bước nhanh đuổi theo hàng xóm: “Cô mua đồ ăn à, cháu giúp cô.”

Thường Tân ngại vì có người khác, chỉ đành phải thôi. Anh hất tay, tức giận đằng đẵng rời đi.

Mấy ngày sau, Lục Tuấn Huy gọi điện thoại tới nói với Lâm Sâm Sâm chuyện mọi người trong tổ diễn tập tập ăn mừng, gần đây cô điều chỉnh tâm tình không tốt của mình nên quyết định đi dự để thả lỏng tâm tình một chút.

Bởi vì Lâm Sâm Sâm không thạo địa điểm, Lục Tuấn Huy liền lái xe tới đón cô. Khi Lục Tuấn Huy tự mình xuống xe ân cần mở cửa xe cho Lâm Sâm Sâm, trong nháy mắt, bọn họ không để ý tới ở nơi kín đáo có một bóng người đang sử dụng chức năng chụp hình trên điện thoại di động chụp được cảnh bọn họ mỉm cười.

36. Chương 36: Chương 36

Địa điểm gặp gỡ là một khu giải trí - thư giãn ở vùng ngoại thành yên tĩnh. Tiệc rượu được bố trí xung quanh trong căn phòng thuê sang trọng, người tới dự chủ yếu đều là diễn viên và nhân viên của tổ diễn, Lâm Sâm Sâm từng tới xưởng phim, vì vậy đều đã từng gặp mặt một lần với những người đang ngồi ở đây. Rời khỏi màn ảnh công chúng, thì minh tinh cũng chỉ là một người bình thường, mọi người ngồi xuống là nói chuyện thời sự, tám chuyện nhà, nói một chút về số mệnh để giải trí. Bầu không khí rất là thoải mái, ít nhất Lâm Sâm Sâm cảm thấy họ so với những con em trong đại viện của Đồng Húc Lăng dễ ở chung hơn.

Lúc khai tiệc thì có người đột nhiên hỏi: “Sao không thấy Lê Tiểu Phi nhỉ? Dù sao cũng là nữ chính, sao lại không tham dự?”

Có người đáp: “Tối rồi, cô ấy còn tới rất sớm mà, lúc này cô ấy ngồi chỗ trống này, nháy mắt đã chạy đi đâu rồi không biết nữa.”

Đạo diễn nhìn về phía Lục Tuấn Huy đang nghiêng đầu nói chuyện với Lâm Sâm Sâm: “Tuấn Huy có thấy Tiểu Phi không? Nếu không cậu gọi điện thoại cho cô ấy đi.”

Lục Tuấn Huy đi gọi điện thoại, không ngờ đối phương tắt máy. Một lúc sau, đạo diễn lên tiếng: “Khai tiệc trước đi, có lẽ Tiểu Phi có chuyện ra ngoài.”

Trong bữa tiệc, có người khen những câu chuyện Lâm Sâm Sâm viết rất đặc sắc, cô lập tức là đối tượng được mọi người chú ý đến, không thể làm gì khác hơn, cô dờ khóc dờ cười ứng phó. Có người hỏi đến quan hệ giữa cô và Lục Tuấn Huy, cô bình tĩnh nói rõ, chỉ là bạn bè bình thường. Mặc dù Lục Tuấn Huy biết rõ Lâm Sâm Sâm đối với anh vô tình, nhưng lúc anh nghe thấy giọng cô bình thản giải thích quan hệ của họ, trong lòng không tránh được bị đau nhói một cái.

Lại có người cố tình không biết hay là trêu ghẹo: “Mọi người làm sao lại nói Tuấn Huy và tài nữ Lâm tiểu thư liên quan đến nhau chứ, để Tiểu Phỉ biết sẽ ghen đấy.”

Lục Tuấn Huy nghe thế sắc mặt trầm xuống, người bên cạnh vội vàng để ý, dùng khuỷu tay huých người nọ một cái: “Chuyện này có thể nói mò sao?”

Người nọ không phục nhỏ giọng: “Chỉ đùa một chút thôi, lúc ở xưởng phim, quan hệ của họ rất thân mật đấy, tất cả mọi người quá rõ ràng mà.”

Lâm Sâm Sâm thầm liếc Lục Tuấn Huy một cái, chỉ thấy sắc mặt anh trầm tĩnh, giống như anh không thèm để ý chút nào đến lời của người khác. Ngay sau đó, cô như suy nghĩ điều gì nhìn về phía chỗ Lê Tiểu Phỉ ngồi lúc nãy, nhưng bây giờ vẫn trống không.

Ăn xong, mọi người bắt đầu tiết mục giải trí. Trong phòng chung cái gì cần có đều có, có người mở bàn chơi mạt chược, có người vây quanh màn ảnh lớn hát karaoke, còn có người chơi ném súc sắc. Lâm Sâm Sâm cùng biên kịch ngồi ở một bên trò chuyện, lơ đãng thoáng nhìn lại phát hiện Lục Tuấn Huy ngồi trong góc hút thuốc, tản ra khói mù che khắp mặt của anh, vẻ mặt nhìn không rõ lắm.

Cô cùng biên kịch lên tiếng chào hỏi, sau đó đi về phía Lục Tuấn Huy: “Không nghĩ là anh cũng hút thuốc lá đấy.”

Lục Tuấn Huy thấy Lâm Sâm Sâm tới, vội vàng nhấn tắt điếu thuốc, dịch sang bên cạnh chừa một chỗ để cho cô ngồi. “Anh không nghiện lắm, thỉnh thoảng hút một điếu thôi.”

Lâm Sâm Sâm chần chờ một chút, hỏi: “Tình tình không tốt sao?”

Lục Tuấn Huy lắc đầu một cái, ánh mắt không chớp nhìn chăm chú vào cô. Lâm Sâm Sâm mở to mắt, hướng tới anh đề nghị: “Nếu buồn thì đi hát karaoke đi, hét to lên, xả ra là sẽ tốt thôi.”

Lục Tuấn Huy nghiêng đầu cười, nụ cười có vẻ dịu dàng mà xấu hổ. “Không ngờ em còn có thể đưa ra ý kiến này, vậy anh cung kính không bằng tuân lệnh.” Dứt lời, đứng lên đi thẳng tới sân khấu ca hát. Lâm Sâm Sâm mang một bụng tò mò, vội vàng đi theo.

Mấy diễn viên đang hát rất vui vẻ, thấy Lục Tuấn Huy tới vội vàng đưa micro qua.

“Hiếm khi Tuấn Huy trở tài, xin mọi người một tràng vỗ tay cổ vũ.”

“Được!” Rất nhiều người đang chơi những trò chơi khác cũng tụ tập tới đây.

Lục Tuấn Huy thấy nhiều đôi mắt đều chú ý đến anh, có chút ngượng ngùng nói: “Hát không được hay lắm, mong mọi người bỏ qua.”

Anh chọn một bài hát cũ “Tình yêu đặc biệt cho người đặc biệt”, âm nhạc chậm rãi vang lên, vì hồi hộp mà tay cầm micro của anh không ngừng đổ mồ hôi, anh hít sâu một hơi, hết sức ổn định nhịp tim mắt không chớp, mắt nhìn chăm chăm màn ảnh cất giọng hát lên:

”Không có hứa hẹn

Lại bị em giữ càng chặt hơn

Không có em

Thế giới của anh trời mưa không ngớt

Anh bỏ thời gian cả đời

Muốn quên em

Nhưng chỉ là nhớ! Rồi lại một chút nhớ

Trong lòng anh chỉ nghĩ đến em
Tình yêu đặc biệt, đặc biệt dành cho em
Anh cô đơn trốn tránh con mắt của em
Tình yêu đặc biệt, cho người đặc biệt
Em để cho anh càng ngày càng không tin mình
Anh còn nghe
Âm thanh của em
Nhẹ nhàng vây quanh lòng anh
Anh còn không thể
Tiếp nhận chia lìa
Coi như vĩnh viễn không ở đây cùng nhau”

Lâm Sâm Sâm đứng ở một bên lắng lắng nghe anh ra sức biểu diễn, thể hiện tất cả tình cảm, trong lòng không thể nói ra cảm nhận, cô cấp tốc cảm giác được mình có nghĩa vụ phải nói chuyện với anh, giúp anh có thể trút hết ưu phiền.

Bình thường, mọi người bận tới nỗi đầu bù tóc rối, khó có thời gian thư giãn một chút, nên tận dụng thời cơ chơi đến mệt đuối mới thôi. Tan cuộc thì Lâm Sâm Sâm giật mình đã gần đến nửa đêm, đây là lần đầu tiên cô ở bên ngoài trễ như vậy mới về nhà, nhưng trong lòng lại thoải mái, tràn đầy vui vẻ.

Ban đêm, xe cô thừa thớt, đường xá rất tốt, Lâm Sâm Sâm ngồi ghế lái phụ mạnh dạn tán gẫu cùng Lục Tuấn Huy đang lái xe: “Không ngờ mọi người có thể vui đùa náo nhiệt như vậy.”

Lục Tuấn Huy tràn đầy cảm xúc, nói: “Có lẽ ở nơi công cộng luôn phải thận trọng từ lời nói đến việc làm nên buồn bực, cần xả stress.”

Lâm Sâm Sâm nhìn anh hỏi: “Vậy còn anh, vẫn còn buồn sao?”

Sắc mặt Lục Tuấn Huy lập tức cứng đờ, ép ra nụ cười, nói: “Anh đang nghỉ phép thời gian dài, có cái gì mà buồn.”

Mặc dù anh không được tự nhiên chỉ trong nháy mắt, Lâm Sâm Sâm cũng đã nhận ra. Không phải thời gian này trong công việc anh gặp khó khăn chứ? Cô thử trấn an nói: “Không buồn là tốt rồi, nhất định đừng tự làm khổ mình, đối với năng lực của mình phải có lòng tin.”

Lục Tuấn Huy đỏ khốc đỏ cười, nói: “Thế nào anh cứ có cảm giác em đang đả thông tư tưởng cho anh vậy?”

Lâm Sâm Sâm nói: “Có thể là em lo xa, nhưng em cảm thấy anh rất không vui vẻ. Mặc dù không giúp được gì, nhưng nói ra có lẽ tương đối dễ chịu.”

Lục Tuấn Huy tâm tình sa sút, nghĩ, trừ khi em rời khỏi Đồng Húc Lăng đến bên cạnh anh, nếu không nói gì đều vô dụng. Trong lòng nghĩ là một chuyện, ngoài miệng nói một chuyện khác. “Em đừng lo, thật sự anh không việc gì.”

Lâm Sâm Sâm nhìn gò má thon gầy và nụ cười tự giấu trên miệng anh, thận trọng hỏi: “Có phải bởi vì chuyện tình cảm không?”

Mặc dù thời gian trước Lục Tuấn Huy từng bóng gió qua, nhưng Lâm Sâm Sâm cho đây chẳng qua là tình cảm nhất thời, nhưng không ngờ tình cảm anh lại sâu nặng như vậy. Lục Tuấn Huy rất giỏi che giấu tâm sự, Lâm Sâm Sâm thì lại trốn tránh, vì vậy tạo thành cục diện “tiến thoái lưỡng nan” như hôm nay. Thời cơ thoáng đãng đã bỏ qua, buông bỏ lại không được. Lục Tuấn Huy thở thật dài, khiến Lâm Sâm Sâm cảm thấy không hiểu.

Khi anh liếc thấy vẻ mặt Lâm Sâm Sâm thờ ơ đối với chuyện tình cảm này nên âm thầm tức giận, chẳng lẽ cô cho là anh phiền vì Lê Tiểu Phỉ chăng? Nghĩ đến chuyện tình cảm không suôn sẻ làm anh dùng sức đập

phanh xe, bánh xe và mặt đất ma sát phát ra tiếng kêu chói tai, Lâm Sâm Sâm không đề phòng bị hất về phía trước một cái nhưng vì có dây an toàn nên lại bị kéo trở lại thành ghế.

Dáng vẻ cô dè dặt hoảng hồn khiến Lục Tuấn Huy lập tức ân hận muốn đánh cho mình một cái, trong lúc bị kích thích anh không nên làm cho người mình yêu sợ, nếu như có gì sơ xuất, anh quyết không thể tha thứ cho mình.

Tháo dây an toàn ra, anh nhanh chóng nghiêng qua quan sát khắp người cô một lượt: “Sâm Sâm, em không sao chứ?”

Lâm Sâm Sâm nhìn dáng vẻ anh lo lắng không ít, vội vàng khoát tay: “Không việc gì. Không việc gì.”

Ở trong lòng cô thì cười khở, đàn ông đúng là thích lấy xe trêu chọc người khác, Đồng Húc Lăng thì lúc tức giận đạp mạnh chân ga cho xe chạy thật nhanh, Lục Tuấn Huy thì lúc buồn bực không có dấu hiệu nào lại phanh xe gấp, hai loại đều là hành động cực đoan kinh khủng. Cô suy tính, về sau tình nguyện đi xe buýt chen chúc cũng không cần ngồi xe của họ nữa để khỏi chịu nỗi sợ này.

Lục Tuấn Huy đợi sắc mặt Lâm Sâm Sâm khôi phục như thường mới tiếp tục đi. Bởi vì hai người mới vừa có chút kích thích nên xấu hổ, dọc đường đi Lâm Sâm Sâm không dám đùa giỡn nữa, Lục Tuấn Huy muốn mở miệng giải thích gì đó, cũng không biết vì sao lại nói thế, cuối cùng vẫn trầm mặc không nói.

Lâm Sâm Sâm tự nhiên lại nghĩ tới Đồng Húc Lăng, nếu như cô hồn dỗi không nói lời nào, anh nhất định không kiên nhẫn được, sử dụng các loại thủ đoạn chọc cho cô mở miệng mới thôi. Tính toán ngày, có lẽ sáng ngày kia anh nghỉ phép rồi, nửa tháng không gặp, đúng là không chỉ nhớ nhung anh một chút thôi đấy. Cũng nhanh quên bộ dạng ăn vạ bá đạo của anh rồi, ở cửa sổ xe, một tay Lâm Sâm Sâm đỡ mặt, cười, nhẹ cắn môi dưới.

Xe từ từ dừng sát ở ngôi nhà trước chung cư, Lâm Sâm Sâm xuống xe mỉm cười, nói cảm ơn và tạm biệt với Lục Tuấn Huy, đợi xe đi xa, cô mới xoay người đi vào phía trong chung cư, vừa định bước lên cầu thang, một bàn tay từ trong không trung thò ra, nắm lấy tay cô.

37. Chương 37: Chương 37

Lâm Sâm Sâm thấy cánh tay bị nắm chặt, quay đầu lại nhìn về phía người đó, vừa nhìn không khỏi vừa mừng vừa lo: “Húc Lăng? Sao anh lại ở trong đây?”

Đồng Húc Lăng cắn răng nghiêng lợi, nói: “Sao, có tật giật mình à?”

Nhờ ánh đèn ở hành lang, Lâm Sâm Sâm liền phát hiện vẻ mặt anh dữ tợn đến đáng sợ, trong lòng hiểu ra, nhất định anh đã thấy Lục Tuấn Huy. Cô dùng cánh tay còn lại không bị anh nắm, lau mặt của anh giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, em cùng Lục Tuấn Huy đi tham gia tiệc chúc mừng.”

Đồng Húc Lăng nghiêng đầu né tránh sự tiếp xúc an ủi của cô, bắt được cái tay kia của cô lại, nắm chặt hơn, sức lực mạnh đến nỗi khiến cho Lâm Sâm Sâm bị đau. Anh nhú chân mày, chất vấn: “Có phải em thừa dịp anh không có ở đây thường cùng anh ta đi ra ngoài hò hẹn hay không?”

Lâm Sâm Sâm nổi đóa: “Anh nói oan em, cái gì mà cùng anh ấy ra ngoài hẹn hò chứ?”

Đồng Húc Lăng rít lên: “Bị anh bắt gặp vẫn không thừa nhận! Khuya mới trở về, lần sau có phải tính toán cả đêm không về rồi phải không?”

Lâm Sâm Sâm bị âm thanh của anh phiền lòng ghê gớm, tự dưng bị trách mắng cảm thấy uất ức, vì vậy chán nản chỉ vào cửa ra của chung cư, hạ lệnh xua đuổi: “Muốn điên về nhà mà điên đi, đừng ở chỗ này âm ỉ, làm phiền người khác nghỉ ngơi.”

Đồng Húc Lăng hung hăng trợn mắt nhìn cô, hất tay của cô ra, đi được hai bước rồi không cam lòng, lại quay lại cười lạnh, nói: “Em cho rằng tại sao anh phải ở đây? Được, anh cho em biết, bởi vì “Mẹ già” muốn

tìm em đến ăn cơm, gọi rất nhiều cuộc điện thoại không ai nhận, làm bà lo gần chết, anh chỉ sợ em đã xảy ra chuyện gì vội vàng xin nghỉ đã chạy tới, kết quả hỏi bảo vệ mới biết có một chàng trai lái xe đón em đi. Anh nửa bước không dám đi, không ăn không uống đứng ở chỗ này chờ em hơn sáu tiếng, mà anh chờ cái gì? Thế nhưng anh lại tận mắt nhìn thấy em ngồi xe Lục Tuấn Huy về, còn có thái độ thân mật tạm biệt với anh ta, con mẹ nó, em coi anh là cái gì? Lâm Sâm Sâm, em khá lắm, không cần em đuổi anh cũng sẽ đi, lão tử đây không bao giờ chịu uất ức nữa !”

Anh nói xong cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi, chỉ để lại Lâm Sâm Sâm đứng một mình tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc. Thật lâu sau, cô lấy điện thoại di động ra xem, thậm chí có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, sáu cuộc gọi đầu từ Đồng gia, còn lại tất cả đều là số điện thoại của Đồng Húc Lăng. Lại xem tin nhắn, cũng có mấy chục tin, xem ra nếu không gửi tin nhắn làm anh rất sốt ruột.

“Nha đầu, đi ra ngoài với ai, nhận được tin nhắn thì trả lời ngay nhé.”

“Sao lại không nghe điện thoại, rốt cuộc em đi chơi ở đâu, có an toàn không?”

“Nha đầu chết tiệt kia, nếu không về anh báo công an, sốt ruột chết người!”

“Lại dám không nhận điện thoại của anh, trở về xem anh trừng phạt em thế nào!”

Lâm Sâm Sâm vì thái độ của mình cảm thấy đau lòng, suy nghĩ kỹ một chút, trẻ như thế mới trở về xác thực dễ dàng đưa tới hiểu lầm, cô cầm điện thoại gọi cho Đồng Húc Lăng, người này lại tắt máy. Dù sao đi nữa, mấy ngày nay anh đều nghỉ phép, ngày mai qua nhà anh tìm anh đi, tiện tặng chút quà cho Thẩm Bích Tâm. Lâm Sâm Sâm thở dài lên lầu về nhà.

Buổi chiều hôm sau, Lâm Sâm Sâm mang theo ít trái cây và điểm tâm tới Đồng gia. Cô đi theo cô giúp việc vào phòng ăn, nhìn một cái liền thấy hai mẹ con Đồng Húc Lăng cùng Đường Diêu, ba người đang ngồi ở trước bàn ăn vừa ăn trái cây vừa nói cười, thấy cô đi vào, tất cả đều ngẩng đầu nhìn cô. Lâm Sâm Sâm cũng cảm thấy rất lúng túng, nhất thời tiến cũng không được lui cũng không xong.

Thẩm Bích Tâm cũng kịp phản ứng cười chào hỏi: “Sâm Sâm tới hả, mau ngồi xuống ăn trái cây cùng đi.”

Lâm Sâm Sâm lên nhìn Đồng Húc Lăng một cái, chỉ thấy anh cúi thấp đầu không nhìn cô, đột nhiên cô cảm thấy kim nén trong lòng, khẩu khí nuốt không trôi. Anh còn dám hùng hồn chỉ trích cô và Lục Tuấn Huy gặp mặt, không phải mình cũng tìm thanh mai trúc mã ở đây tán gẫu giải sầu sao. “Chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn” - thật nực cười mà.

Cô cố ý coi thường Đồng Húc Lăng, lễ phép nói với Thẩm Bích Tâm: “Dì Trầm, hôm qua cháu có việc không nhận điện thoại của dì, tới nói lời xin lỗi với dì. Đây là điểm tâm cháu làm, mang cho dì ăn thử. Dì còn có khách, cháu không quấy rầy nữa.”

Thẩm Bích Tâm nghe vậy vội vàng đứng lên kéo cô: “Sao lại khách sáo như vậy, khó mới tới chơi một lần, ở lại ăn bữa cơm đã. Không việc gì, Diêu Diêu không phải người ngoài.” Nói xong lại cảm giác lời này không ổn, vội vàng giải thích: “À, Diêu Diêu ở ngay cạnh nhà, thường coi trọng nhà dì nên lại chơi, cháu cũng không phải là người ngoài, đừng khách sáo, các cháu bạn cùng trang lứa có cùng chung đề tài, có thể ngồi chung một chỗ tâm sự.”

Thẩm Bích Tâm không biết Đường Diêu và Lâm Sâm Sâm hai người này là tình địch, đã sớm gặp mặt, còn ở đây tự chủ giảng hòa. Về mặt Đường Diêu như xem kịch vui, ánh mắt đưa về phía Lâm Sâm Sâm để cho cô cảm thấy giống như mũi nhọn.

Lâm Sâm Sâm miễn cưỡng ra vẻ tươi cười, nói: “Thật không cần, dì Trầm, cháu đi về trước đây.”

Thẩm Bích Tâm cũng nhận ra cô không được tự nhiên, vì vậy cũng không miễn cưỡng: “Vậy cũng tốt, nếu cháu có việc dì cũng không giữ. Ngày hôm qua, chú Trần của cháu đi công tác qua đây, chú ấy cũng đã lâu không gặp cháu, dì nghĩ là gọi cháu tới đây ăn bữa cơm, không ngờ liên lạc với cháu không được, chúng ta cũng sốt ruột muốn chết, tình huống như thế chưa từng gặp qua. Sâm Sâm, đừng trách dì cầu nhàu, một mình cháu con gái con đưa nhớ chú ý an toàn, buổi tối cố gắng đi ra ngoài ít thôi, bây giờ người xấu ở ngoài cũng nhiều lắm đấy.”

Lâm Sâm Sâm nhỏ giọng lên tiếng: “Cháu biết rồi ạ, dì Trầm, sau này cháu sẽ chú ý.” Sau đó cùng bà tạm biệt: “Cháu đi đây, hẹn gặp lại dì, dì đừng tiễn.”

Đồng Húc Lãng từ đầu đến cuối không nhìn Lâm Sâm Sâm một cái, nhưng lỗ tai anh lại nhạy bén dựng lên, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nào của cô. Anh ra sức nắm tay, cắn răng cố nhịn ý muốn đụng chạm vào cô, cho đến cô kiên quyết đi tới trước cửa, sợi dây trong óc bị kéo căng chột đứt, anh kìm chế không nổi nữa nhảy dựng lên nhanh chóng chạy vội tới trước cửa tóm cô trở lại, bắt chắp tất cả vác cô lên vai đi lên hướng phòng ngủ trên lầu.

Thẩm Bích Tâm và Đường Diêu bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, vội vã cùng tới ngăn cản. Thẩm Bích Tâm vừa theo tới trước cửa phòng ngủ, đã bị động tác đóng cửa làm kinh thiên động địa, bà dùng sức đập cửa, kêu: “Tiểu tử thôi, con làm sao vậy, đừng gây khó dễ Sâm Sâm.”

Trong phòng truyền đến tiếng không kiên nhẫn, đáp: “Mẹ đừng can thiệp vào, chuyện của chúng con để chúng con tự xử lý.”

Thẩm Bích Tâm đưa tai dán vào cửa lắng nghe một hồi lâu, không thấy trong phòng có bất kỳ âm thanh nào, nên cũng không hỏi tới. Bà quay người lại thì gặp ngay vẻ mặt phức tạp của Đường Diêu, trong lòng bà đột nhiên hơi hồi hộp, lần này nguy rồi, tiểu tử thúi này không kiêng kỵ chút nào làm động tác này ở trước mặt người ta, làm cho người làm mẹ như bà bị mất mặt.

Bà lúng túng cười khổ, nói: “Con trai lớn, không quản được rồi.”

Về mặt Đường Diêu còn khổ hơn so với Thẩm Bích Tâm, cô ngơ ngác nhìn cánh cửa kia, giống như cảm thấy có con dao sắc đang sát từng khúc ruột của cô.

Vừa vào phòng ngủ, động tác nhanh chóng đem Lâm Sâm Sâm đề lên trên cửa, hai tay anh ấn bả vai của cô, tức giận nhìn cô chất vấn: “Rõ ràng là tới tìm anh, sao lại một tiếng cũng không nói mà chạy mất? Em nhất định muốn phân cao thấp với anh sao?”

Lâm Sâm Sâm không phục nói: “Ai nói em tới tìm anh chứ, ít tưởng bỏ thôi.”

Người con gái không biết trái phải này, có lỗi trước còn không chịu nhận! Ngay lập tức Đồng Húc Lãng nổi cơn thịnh nộ, đôi tay từ bả vai của cô chuyển đến trên cổ mảnh khảnh: “Thật muốn bóp chết em thôi, để anh khỏi hao tâm!”

Ánh mắt Lâm Sâm Sâm lạnh lẽo nhìn anh: “Tự nhiên muốn làm gì cũng được, dù sao anh ngoài một thân cây mạnh còn có cái gì?” Lại đem cô vác lên giống như hàng hóa, còn có nhân quyền nữa hay không hả?

Đồng Húc Lãng một bồn lửa giận không chút được, lại không dám bóp cô, không thể làm gì khác hơn là cả người đề cô ở trên cửa dùng sức ngăn chặn miệng của cô. Thay vì nói là hôn, không bằng nói anh đang cắn người. Anh phát tiết tựa như hung ác gặm nhấm môi và mặt của cô, răng nhọn làm đau cô. Lâm Sâm Sâm cảm thấy anh đáng ghét vô cùng, cũng không khách khí với anh, thừa lúc anh công kích ở cổ nghiêng đầu cắn một cái ở mặt của anh không thả, khiến Đồng Húc Lãng bị đau bèn buông lỏng cô ra.

Anh bùm mặt kêu: “Em là chó à, ở đâu không cắn lại cắn lên mặt, cố ý để cho anh mặt mày hốc hác phải không?”

Lâm Sâm Sâm hả hê nhìn anh chăm chú: “So với loài Sói như anh, em còn lịch sự chán.”

Đồng Húc Lãng vừa bực mình vừa buồn cười: “Thật là độc ác, cắn thật mạnh mà, mau nhìn xem chảy máu chưa?”

Lâm Sâm Sâm khinh miệt nói: “Da dày như vậy, em cắn còn sợ đau răng đấy.”

Đồng Húc Lãng đưa mặt nghiêng qua: “Mau thôi cho anh một chút.”

Lâm Sâm Sâm ghét, lấy tay đẩy ra: “Ai cho anh chọc em trước, lần sau trước khi hành động phải nghĩ đến hậu quả đã.”

Đồng Húc Lãng hăng hái tới trêu chọc cô: “Lần sau em muốn đánh lại, tốt nhất hãy suy tính trước vị trí một chút, nếu anh mặt mày hốc hác thì em cũng thê thảm.”

Lâm Sâm Sâm khinh thường nói: “Ai mà thèm, hình dạng như con ếch.”

Đồng Húc Lăng cười xấu xa: “Đi đâu tìm được chàng trai cao to đẹp trai, phong độ, có triển vọng như anh đây?”

Lâm Sâm Sâm quệt miệng phản bác: “Nếu anh là thanh niên, thì em chính là thiếu niên.”

Học luật quả nhiên miệng lưỡi sắc bén, người khác nhất định không ngờ bề ngoài lạnh nhạt nhả nhận lịch sự như cô sẽ có một mặt như vậy, đoán là cũng chỉ có anh Đồng Húc Lăng mới có thể kích thích cô chiến đấu nhiệt tình. Nghĩ tới đây anh không khỏi hài lòng, nhẹ nhàng lấy tay xoa nhẹ cả khuôn mặt cô, động tác yêu thương lộ vẻ nồng nàn, tình cảm.

Trong nội tâm Lâm Sâm Sâm khê rung động, một cái chớp mắt tiếp theo đã bị anh ôm đặt lên giường. Thân thể cường tráng của anh theo đà đè lên, sau đó chính là nụ hôn mãnh liệt, bớt đi thô lỗ vừa rồi, nhưng vẫn như cũ không tránh được vội vàng và tham lam. Anh luôn luôn nóng bỏng làm Lâm Sâm Sâm có chút khó chịu, nhưng nhiều ngày không gặp, cô cũng rất nhớ anh, nhớ nhung anh điên cuồng, lần này đôi tay cô lại vòng lên cổ của anh chủ động đáp lại, mạnh dạn buông lỏng môi lưỡi dây dưa cùng anh. Anh cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, càng thêm kích động khó nhịn, tay cũng không kiềm chế được vuốt ve khắp nơi trên người cô. Ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt hai người, Đồng Húc Lăng thở dốc càng lúc càng nặng nề, Lâm Sâm Sâm cũng đắm chìm trong trong sự kích tình mà quên hết tất cả.

Chợt, một tiếng gõ cửa không thích hợp vang lên, ngay sau đó giọng Thẩm Bích Tâm từ ngoài cửa truyền vào: “Mẹ ninh nồi cháo gà, hai đứa mau xuống đây nhân lúc còn nóng uống đi.”

Trên giường hai người ý loạn tình mê lập tức bị thức tỉnh. Lâm Sâm Sâm cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào Đồng Húc Lăng đã chui vào vạt áo của cô, đang hôn xung quanh rốn của cô. Anh chỉ bị kinh sợ quấy rầy một chút, chớp mắt lại tiếp tục mặt không đổi sắc hôn lên da thịt trên eo cô. Mặc dù cách một cánh cửa, nhưng Lâm Sâm Sâm có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén ngoài cửa đang nhìn thẳng vào bọn họ, cô không có tâm tình thân mật nữa, lấy tay đẩy Đồng Húc Lăng: “Dì Trâm đang nói chuyện với anh đấy.”

Đồng Húc Lăng định không để ý tới, nhưng bị Lâm Sâm Sâm đẩy, đành ảo não từ trong vạt áo của cô chui đi ra, hướng ngoài cửa nói vọng ra: “Con biết rồi, bọn con xuống chậm một chút.”

Thẩm Bích Tâm ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: “Chú ý đúng mực.” Sau đó tiếng bước chân dần dần đi xa.

Lâm Sâm Sâm biết Thẩm Bích Tâm đang ám chỉ bọn họ đừng vượt giới hạn, có chút xấu hổ sửa sang lại quần áo ngồi dậy. Đồng Húc Lăng cũng không thả cô, từ phía sau lưng ôm chặt cô, vẫn như cũ hôn không ngừng: “Nhớ muốn chết anh rồi.”

Lâm Sâm Sâm né tránh anh, phiền muộn nói: “Đang ở nhà anh đấy, đừng làm vậy.”

Đồng Húc Lăng cảm thấy buồn cười: “Ở nhà anh không thể làm vậy, ở đâu mới có thể làm vậy đây?”

Lâm Sâm Sâm bực mình, nói: “Nói để anh nghiêm chỉnh, anh còn cố ý làm em khó xử trước mặt dì Trâm phải không?”

Đồng Húc Lăng đã hiểu, nói: “Thì ra chính là em để ý Mẹ già anh, không việc gì, muốn bà không ngại thì nhanh gả tới đây đi.”

Lâm Sâm Sâm chợt nói sang chuyện khác: “Có phải Đường Diêu thường tới nhà anh không?”

Đồng Húc Lăng cười lớn, hôn khuôn mặt của cô: “Ghen đấy à?”

Lâm Sâm Sâm tức giận mắng: “Có phải có cảm giác rất hài lòng hay không? Đàn ông các anh cùng một giuộc, thích ăn trong chén nhìn trong nồi.”

Lần này Đồng Húc Lăng để ý: “Lời này của em có ý gì, anh do dự lúc nào?”

Lâm Sâm Sâm mĩa mai: “Anh thì cả ngày nói chuyện em và Lục Tuấn Huy, có nghĩ tới anh và Đường Diêu là loại quan hệ gì hay không?”

Đồng Húc Lăng quát nạt: “Anh không có quan hệ gì với cô ấy, em bịa đặt hoàn toàn!”

Lâm Sâm Sâm tức giận nhưng yên lặng phản kháng: “Nếu như ngày ngày xuất hiện ở nhà anh, vừa nói vừa cười với anh gọi là không sao, vậy em không có gì để nói.”

Đồng Húc Lãng thấy vẻ mặt cô nặng nề, có chút mềm lòng nói: “Lâm Lâm, anh và cô ấy thật không có chuyện gì. Đường Diêu mỗi lần tới cũng là tìm Mẹ già tán gẫu, đó là tự do của cô ấy, anh không xen vào. Anh đã nói rõ ràng với cô ấy, đời này nếu không lấy em, những người khác ngay cả nhìn anh cũng không liếc mắt nhìn, em còn muốn anh như thế nào nữa?”

Khó mà được nghe được giọng điệu anh nghiêm chỉnh chịu thua, Lâm Sâm Sâm cũng không có tâm tư tiếp tục cố tình gây sự, cô nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, thận trọng nói: “Húc Lãng, em tin tưởng anh. Vậy anh có tin em không?”

Đồng Húc Lãng đột nhiên chột dạ, cảm giác trong lời nói của cô giống như hàm chứa ẩn ý gì đó.

38. Chương 38

Buổi tối, Đồng Húc Lãng tắm xong chỉ mặc chiếc quần sooc ngủ ngắn từ trong phòng tắm ra ngoài, thấy Thẩm Bích Tâm đang ngồi ở trên giường của anh chờ, anh liền cười đùa trêu ghẹo: “Mẹ già vào cũng không nói trước một tiếng, nhỡ con không mặc quần không hay lắm đâu.”

Thẩm Bích Tâm giận, khiển trách: “Không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì cởi truồng chạy ra đường đi.”

Đồng Húc Lãng kéo ghế tới, ngồi dựa vào thành ghế đối diện, dặt chân, bày ra dáng vẻ cung kính lắng nghe, hỏi: “Mẹ già đêm khuya viếng thăm không biết có gì chỉ giáo?”

“Ba hoa!” Thẩm Bích Tâm nửa đùa, nói: “Con dựa vào miệng lưỡi trơn tru này để theo đuổi Lâm Sâm Sâm sao?”

Đồng Húc Lãng không phục: “Làm con giống như ‘hoa công tử’ vậy đó.”

Thẩm Bích Tâm cưng chiều nhìn con trai cười, trong lúc vô tình lại thấy trên người anh còn ướt, không khỏi trách cứ: “Sao lại không lau khô người rồi mới ra, coi chừng cảm đấy.”

Đồng Húc Lãng thờ ơ, nói: “Không việc gì ạ.”

Thẩm Bích Tâm đưa tay tới vỗ vỗ bắp thịt săn chắc, đàn hồi trên người anh, hỏi: “Có phải con lại mập lên không? Thoải mái quá chứ gì.”

Đồng Húc Lãng lập tức cau mày: “Không thể nào, ngày nào con chẳng luyện tập, trên người rất săn chắc, một chút mỡ thừa tìm cũng không có, không tin mẹ nhìn đi.” Vừa nói, vừa làm một động tác thể hiện bắp thịt khỏe đẹp, làm Thẩm Bích Tâm cũng vui vẻ.

Bà ôm cảm xúc không tha, nói: “Mau lập gia đình đi, một khi phát tướng sẽ không có tư cách đâu.”

Đồng Húc Lãng nghe xong lời này trong bụng mừng rỡ: “Mẹ già, mẹ không phản đối sao?”

Thẩm Bích Tâm thở dài, ý vị sâu xa nói: “Mẹ biết rõ, bây giờ con đang yêu cuồng nhiệt, trong mắt con trừ con bé ra thì không có người khác, nhưng chuyện tình cảm người trong cuộc thường mơ hồ, mẹ hi vọng con suy nghĩ thận trọng một chút, hôn nhân đại sự không thể đùa được, con làm một sĩ quan, hôn sự càng không được qua loa, chỉ là cửa thẩm tra lý lịch này không dễ qua. Con cũng biết điều kiện thẩm tra lý lịch rất nghiêm khắc, sự việc năm đó của Lâm Sâm Sâm rất xôn xao, ồn ào; chỉ sợ”

Thì ra là Mẹ già vì chuyện đó canh cánh trong lòng. Đồng Húc Lãng lúc này nhảy vào ngồi bên cạnh Thẩm Bích Tâm, ôm bà năn nỉ: “Ngàn cửa ải vạn cửa ải, khó qua nhất là cửa Mẹ già này, chỉ cần mẹ không ngại, những thứ khác đều không phải là vấn đề, mẹ đồng ý cho con đi, chỉ cần mẹ đồng ý, chúng con lập tức kết hôn, sinh đứa cháu bụ bẫm chơi đùa với mẹ.” Anh nhìn Thẩm Bích Tâm không nói gì, lại tiếp tục làm công tác tư tưởng: “Chuyện năm đó con đều biết rõ, chuyện này không trách Lâm Lâm, suy nghĩ của cô ấy đơn giản nên bị người ta lừa thôi, con không thể lấy sai lầm của người khác tới trừng phạt cô ấy. Nếu cô ấy

đúng là cô gái phẩm hạnh xấu, con có thể thích cô ấy sao? Những năm này, cuộc sống một mình của cô ấy rất đáng thương, con chưa bao giờ để người nào trong lòng như vậy. Con rất muốn chăm sóc cô ấy cả đời, mẹ hãy đồng ý đi.”

Thẩm Bích Tâm thở dài nghĩ, đừng tưởng tiểu tử này bình thường cả lơ phát phơ không nghiêm chỉnh, nói đến lý lẽ thì bộ dáng ngược lại, trong lòng đúng là bị lời nói của anh làm cho xúc động. Bà phiền muộn đẩy tay của anh ra, đứng lên, bỏ lại một câu: “Tùy các con thôi, đừng đến lúc đó lại hối hận.”

Đồng Húc Lăng vui mừng ngã xuống giường, vui vẻ tới nỗi choáng váng, không để lời nhắc nhở của Thẩm Bích Tâm ở trong lòng. Hôm nay, anh chỉ muốn Lâm Sâm Sâm gạt đầu nữa thôi.

Ngày tiếp theo, Đồng Húc Lăng “nghiêm hình bức cung”, Lâm Sâm Sâm thẳng thắn khai báo ngọn nguồn quá trình đi cùng với Lục Tuấn Huy buổi gặp gỡ chúc mừng.

Đồng Húc Lăng vẻ mặt nghiêm túc như nghe cấp dưới báo cáo tình hình, nghe xong còn sững mặt lên hạ lệnh: “Sau này anh không cho phép đi ra ngoài vào buổi tối nữa, không được đi ra ngoài một mình cùng bất kỳ người đàn ông nào, nếu đi ra ngoài phải thông qua anh và khai báo địa điểm chính xác.”

Lâm Sâm Sâm đỏ khóc đỏ cười hỏi ngược lại: “Anh coi em là trẻ mẫu giáo sao?”

Đồng Húc Lăng giọng điệu cứng rắn nói: “Đừng thấy anh dễ dàng tha thứ cho em thì được nước lấn tới, anh đã quyết định, trong vòng ba tháng kết hôn, em có đồng ý hay không cũng phải làm vợ anh.”

Lâm Sâm Sâm nhìn trái nhìn phải vẻ mặt nghiêm nghị của anh, thế nào đều cảm thấy khác thường, buồn cười: “Cuối cùng anh là quân nhân hay là thổ phỉ vậy?”

Đồng Húc Lăng lạnh lùng quát: “Nghiêm túc một chút đi, anh đang nói nghiêm chỉnh đấy!”

Lần này Lâm Sâm Sâm càng thêm không nhịn được bật cười, cô cười đến hai vai rung loạn hoàn toàn chọc giận Đồng Húc Lăng, anh đột nhiên đưa tay nhắc cô lên cao ngang bằng với mình, mặt đối mặt với cô, cảnh cáo: “Còn cười nữa anh ăn sạch em đấy, người nhả nài là có giới hạn, đừng ép anh ‘lên xe trước mua vé bổ sung sau’.”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy ngưng tiếng cười lại, cô không phải là thiếu nữ u mê không rành thế sự, biết dục vọng đối với đàn ông mà nói là quan trọng cỡ nào, nhất là đàn ông khỏe mạnh cường tráng như anh. Quan trọng nhất là, anh là người đàn ông cô yêu sâu đậm, cô tình nguyện dâng hiến tất cả cho anh không giữ lại chút nào. Cô rất thích anh hôn và vuốt ve, nhưng chẳng biết tại sao, mỗi lần đến phút quan trọng, đột nhiên cô lại sinh ra ý nghĩ muốn né tránh, hết sức kháng cự và gạt bỏ bước đột phá quan hệ này, giống như vượt qua tầng giới hạn này, chờ đợi trước mặt cô chính là vực sâu muôn trượng. Cô cũng không biết đến tận cùng mình đang sợ cái gì, tóm lại chính là không muốn rơi tan xương nát thịt. Trong mối quan hệ không ‘vượt giới hạn’, cô luôn cảm giác là mình an toàn.

Đồng Húc Lăng thông cảm với cô về mặt tình cảm đã từng tổn thương, vẫn không đành lòng ép buộc cô. Mặc dù tính cách của anh bá đạo tự mãn, nhưng đối với cô cũng tràn đầy tôn trọng và thương tiếc, cô không chịu hiến thân, anh liền lấy ra tất cả kiên nhẫn đợi cô tình nguyện. Hôm nay, cô để cho anh nhả nài quá lâu, rốt cuộc không kịp đợi sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Sâm Sâm đưa đôi tay vòng lên cổ của anh, tầm mắt rơi vào cổ áo anh nhỏ giọng nói: “Anh muốn gì em đều cho anh, nhưng chuyện kết hôn có thể cho em thêm chút thời gian hay không?”

Lâu nay, cô cho rằng anh là không đợi được muốn thân thể của cô? Lại vẫn lấy giọng điệu mạnh mẽ đoạn tuyệt nói ra. Lửa giận của Đồng Húc Lăng liên tục tăng lên, anh không thể nhả nài, đẩy cô ra cười lạnh: “Ah, thì ra trong lòng em anh chỉ là một tên lưu manh không thể chờ đợi muốn ‘chuyện đó’ sao, thật là đáng buồn hết sức.”

Giọng anh hết sức bi ai làm lòng cô đau nhói, cô gấp gấp muốn trấn an anh, vừa không biết nên mở miệng như thế nào, lại vừa sợ càng giải thích càng lộn xộn, nên cô chỉ nhào vào trong ngực anh, nhón chân hôn lên đôi môi cực nóng của anh, dựa chặt vào lồng ngực ấm áp của anh tìm kiếm sự yên tĩnh của tâm hồn.

Đồng Húc Lăng đang giận, chỉ lạnh lùng nhìn cô một mình ‘hành sự’, nhưng anh lại bất ngờ tìm thấy trong mắt cô tràn đầy vẻ hốt hoảng và lo lắng, lòng nguội lạnh của anh thoáng chốc bị cảm xúc mềm mại thay

thế.

Ở trong quân ngũ, tâm tư anh luôn kín đáo, lý trí, dằn ông, quyết đoán; Trong sinh hoạt là một người không chú ý đến những chuyện vặt vãnh, một người dằn ông tùy tiện; Về mặt tình cảm lại là một người ‘phát triển chậm’, một người dằn ông đứng đưng. Vậy mà, kể từ khi gặp cô gái anh vô cùng quan tâm này, anh lại thường bị cô kích động, lửa giận thiêu đốt. Sợ rằng trên đời này cũng chỉ có một mình cô có thể làm cho cảm xúc của anh bị kích thích dữ dội đến vậy.

Chẳng lẽ đây chính là định mệnh? Trong lòng anh đang thở dài, nghiêng mắt đã nhìn thấy cô nhắm đôi mắt lại, tập trung say sưa ôm chặt anh hôn. Khó được cô tự giác ôm ấp yêu thương như thế, nếu anh không phản ứng chẳng phải vô cùng phụ lòng của cô sao? Cô chịu thua thật là không dễ gì, anh cũng nên thuận thế cho cô một lối thoát. Vậy mà cơn giận bị cô làm cho sôi lên này khó có thể nuốt xuống, anh còn muốn đòi lại một chút lợi ‘chốt lưỡi đầu môi’.

“Hôn như em cũng gọi là hôn sao? Quả thật nhạt nhẽo như nước vậy.” Anh giễu cợt nắm chặt hông của cô, đưa đầu lưỡi tiến vào thật sâu cuốn lấy cái lưỡi thơm mềm mại của cô.

Cuối cùng, Lâm Sâm Sâm cũng chờ được anh đáp lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia, cô căng thẳng thiếu chút nữa là bỏ cuộc, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại tiếp tục cố gắng, muốn nhanh chóng dập tắt lửa giận trong anh. Cô rất sợ trong cơn giận dữ anh sẽ hoàn toàn bỏ cuộc không bao giờ tìm đến cô nữa, thì ra là sâu trong nội tâm của cô đã quan tâm anh như vậy.

Sau trận hôn sâu, triền miên lưu luyến, Đồng Húc Lăng lại bình tĩnh trở về chủ đề ban đầu: “Lâm Lâm, cuối cùng em đang sợ cái gì? Lấy anh rất uất ức sao?”

Lâm Sâm Sâm lập tức lắc đầu: “Không, em sợ anh uất ức thôi. Chúng ta cũng nên suy nghĩ kỹ càng lại rồi mới quyết định.”

Nếu sau này anh hối hận, cô sẽ không chịu nổi. Kích động có thể để cho một đoạn tình cảm vốn là hoàn mỹ lâm vào cảnh ‘vạn kiếp bất phục’, cô không cần nóng vội, thứ cô khao khát là sau một phần kích tình lui bước họ sẽ bình thản bên nhau.

Đồng Húc Lăng uể oải nói: “Cuối cùng, em muốn anh đợi đến lúc nào?”

Lâm Sâm Sâm bình tĩnh trả lời: “Em đã nói anh muốn gì em đều đồng ý, nhưng đừng dùng hôn nhân ép buộc em.”

Thì ra là cô hiểu lầm ý tứ của anh, cho là anh chỉ cấp thiết muốn chiếm được thân thể của cô, nhận định này như giáng một đòn vào trong lòng của Đồng Húc Lăng. Thật ra thì thứ anh muốn nhất ấy là có thể vô tư trối cô ở bên cạnh bằng ràng buộc luật pháp, mà không phải thứ cảm xúc phát ra từ quan hệ giường chiếu. Mặc dù qua mỗi lần hôn sâu, anh đều rất muốn nằm ở trên thân thể mịn màng mê người khiến anh khát vọng cùng say mê đã lâu của cô, nhưng sự tự chủ đã để cho anh kiềm chế lại, làm cả người anh dục vọng mãnh liệt căng đau. Anh muốn chứng minh cho cô thấy, thứ anh cần chính là ở bên cô cả ngày lẫn đêm, bên nhau hạnh phúc bền lâu. Trải qua cuộc sống độc thân nhiều năm như vậy, anh không quan tâm chờ thêm một thời gian nữa. Chỉ là, rốt cuộc anh còn phải đợi bao lâu? Chẳng lẽ cô không hiểu rõ, cho dù người đàn ông có nghị lực, kiên cường đến đâu đi nữa sẽ có lúc sốt ruột, lo lắng không yên sao?

Mới vừa trong nụ hôn lấy lại nhiệt tình lại bị lời nói lạnh lẽo dập tắt lần nữa, anh tức giận kêu la: “Trừ hôn nhân ra những thứ khác đều chẳng là gì, không có hôn nhân, anh muốn thân thể của em làm gì? Yên tâm, trước khi kết hôn anh không sẽ ‘vượt giới hạn’. Em hãy giữ lại dành tặng cho người đáng giá gửi gắm cả đời đi.”

Lâm Sâm Sâm trong lòng kinh động, vội vàng giải thích: “Em không nói là anh không đáng tin, ý của em là thời gian chúng ta ở chung với nhau còn quá ngắn, hôn nhân không phải đơn giản như anh nghĩ vậy đâu.”

“Được rồi, em đừng nói nữa.” Đồng Húc Lăng phát tay không kiên nhẫn cắt ngang, dù sao cũng là không tin được anh, nói nhiều nữa cũng vô ích.

Lâm Sâm Sâm nghe vậy im lặng, ở đây trong lúc vô tình đã sinh ra trở ngại. Đồng Húc Lăng im lặng không nói chuyện hôn sự nữa, nhưng nội tâm thì lo lắng đang tăng lên vô cùng.

Hai người giằng co một hồi lâu, Lâm Sâm Sâm mở miệng trước: “Anh đói bụng không, em đi nấu cơm cho anh?”

Gần đây giọng nói của cô càng ngày càng mềm, thật ra thì trong lòng của cô là quan tâm anh ư? Đồng Húc Lăng thở dài một tiếng đứng lên: “Đi ra ngoài ăn đi, anh không chịu nổi cơm chay em chuẩn bị đâu.”

Lâm Sâm Sâm cười mắng: “Động vật ăn thịt.”

Đồng Húc Lăng bĩu môi nói: “Thật may là em không nói hai chữ kia.”

Chỉ là ‘Động vật ăn thịt’ mà không phải là ‘cầm thú’, Lâm Sâm Sâm trong lòng hứng khởi, hai người rất nhanh lại quên mới vừa rồi không vui.

Đồng Húc Lăng đưa tay ôm chầm lấy hông của cô: “Đi, chúng ta đi ăn bữa ngon, ăn mừng tác phẩm đặc sắc của em giành giải thưởng.”

Lâm Sâm Sâm đứng lúc chụp được câu nịnh bợ: “Cũng ăn mừng các anh diễn tập gặt hái được thành công.”

Đồng Húc Lăng mở cờ trong bụng: “Đó là đương nhiên! Cũng không nhìn xem người chỉ huy là ai chứ!”

Lâm Sâm Sâm trong lòng mắng anh rầm thúì, ngoài miệng lại phụ họa: “Đúng vậy nha, biết là anh thông minh sáng suốt, oai phong lẫm liệt.”

Đồng Húc Lăng nghiêng mặt hí mắt nhìn cô: “Có phải em đang nói nói mát hay không?” Chưa từng thấy cô khen ngợi qua điểm tốt của anh, nên trong lời nói nghe ra nhất định sẽ có kỳ hoặc.

Lâm Sâm Sâm khoát tay lia lịa: “Tuyệt đối chân thành.”

Hai người vừa nói vừa cười ra cửa, căng thẳng lúc nãy đã trở thành hư không, Lâm Sâm Sâm cảm thấy hòn đá đè ở trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Hai người đang liếc mắt đưa tình, không ngờ tới, một người núp ở nơi kín đáo rồi giơ máy chụp hình về phía bọn họ chuẩn xác chụp.

39. Chương 39

Hai người vừa nói vừa cười ra cửa, căng thẳng lúc nãy trở thành hư không, Lâm Sâm Sâm cảm thấy hòn đá đè ở trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất. Hai người đang liếc mắt đưa tình, không ngờ tới, một người núp ở nơi kín đáo rồi chuẩn xác hướng bọn họ giơ máy lên chụp hình.

Thường Tân nhìn chằm chằm tấm hình nhận được trên điện thoại di động thật lâu, quả nhiên như anh dự liệu, không phải người đàn ông gặp ở cửa Nhà Xuất Bản kia. Hôm đó, ở dưới lầu nhà Lâm Sâm Sâm, rõ ràng cô tránh anh như tránh tà, thấy hàng xóm như thấy được cứu tinh, lập tức bỏ lại anh đi cùng người hàng xóm. Trước khi rời đi, anh nghe được cuộc đối thoại của cô với người hàng xóm.

Hàng xóm nói: “Chàng trai to cao đẹp trai thường tới tìm là bạn trai cháu hả? Cô đã thấy cậu ấy mặc quân phục, là Không quân sao? Nghề nghiệp tốt biết bao, thân thể chàng trai rắn chắc, người thoát nhìn là thấy tràn trề sức sống, cháu thật là may mắn đấy.”

Lúc ấy, Thường Tân liền cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác người tới đón Lâm Sâm Sâm ở Nhà Xuất Bản là người trẻ tuổi đẹp trai không giống quân nhân. Vì vậy, anh giao cho trợ lý tốn tiền tìm một người theo dõi gần nơi ở Lâm Sâm Sâm vào mỗi ngày nghỉ. Trước sau anh nhận được tổng cộng hai lần hình mà người theo dõi gửi, tấm hình đầu tiên chính là chàng trai gặp ở Nhà Xuất Bản, tấm thứ hai là người đàn ông chưa từng gặp. Bởi vì người đàn ông ở tấm hình thứ hai không mặc quân phục, nên anh không cách nào đoán được đối phương có phải là quân nhân hay không. Chỉ là nhìn tướng mạo và bản lĩnh, có vài phần giống dáng vẻ quân nhân, hơn nữa nhất định không phải là một quân nhân bình thường. Người này thân hình cao lớn, tóc húi cua nhẹ nhàng khoan khoái, mắt to mày rậm, khí thế bức người, làm cho người ta có một loại cảm giác ‘không giận tự uy’. Chẳng lẽ là một sĩ quan cao cấp? Nhất định phải điều tra rõ lai lịch của anh ta, nếu thật là một người sĩ quan, so với chàng trai gặp ở Nhà Xuất Bản thì có sức uy hiếp lớn hơn.

Thường Tân cảm thấy anh càng ngày càng không hiểu Lâm Sâm Sâm rồi. Chẳng lẽ cô lạnh lùng chỉ là bề ngoài, trên thực tế lại có rất nhiều bạn trai, giống như sống cuộc sống chơi bời vậy? Anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Vậy mà, làm một người luật sư kiến thức rộng rãi, lịch lãm, sành sỏi, anh lại tin chắc trên đời trừ Yêu Ma Quỷ Quái không có chuyện gì là không thể, nói một cách khác chính là có đủ những cái lạ. Thời gian xa cách sáu năm cùng khoảng cách không gian, bây giờ Lâm Sâm Sâm đối với Thường Tân không thể nói là xa lạ, nhớ lại những ngày đã đi chung với nhau, dường như đã xa xôi mấy đời rồi.

Khi đó Lâm Sâm Sâm mới vừa tốt nghiệp, đến xin thực tập ở chỗ Văn phòng của anh cùng với một người nữa hợp tác. Thường Tân là một người đàn ông rất nội tâm, tuy nói nữ sinh học luật không ít, nhưng anh từ trước đến giờ vẫn xem thường nữ sinh, cảm thấy phụ nữ trong giới này rất khó phát triển nhiều được. Nhất là người giống như Lâm Sâm Sâm vậy, có mấy phần cao ngạo, lại không thích nói chuyện nữ sinh. Anh là bị người nhờ vả mới miễn cưỡng đồng ý cho Lâm Sâm Sâm ở lại thực tập trong văn phòng, vậy mà anh cũng chỉ coi cô như một người thư ký, cũng không tính bồi dưỡng cô thành trợ lý.

Từ trước đến giờ, anh làm việc có yêu cầu rất nghiêm nghị, trong lòng đối với Lâm Sâm Sâm càng không coi trọng, khắt khe và gây khó khăn cho cô. Anh nhận định trong lòng của cô khẳng định cảm thấy uất ức, không bao lâu sẽ tự động dọn dẹp, cuốn gói mà đi. Ai ngờ Lâm Sâm Sâm không những không kêu khổ, ầm ừ, ngược lại vẫn khoan dung giữ vững vị trí công tác, dù là vị trí công tác này chỉ là làm một số việc rất vụn vặt mà cũng không học hỏi được gì nhiều.

Bởi vì vợ anh quanh năm không ở bên cạnh, anh trở thành người cuồng công việc số một ở văn phòng. Mặc dù anh tiền nhiều nhưng mà tự nhiên cũng không phóng túng chốn tình trường, cơ hồ tất cả thời gian cũng chỉ sử dụng cho công việc, mỗi ngày luôn là người tan việc trễ nhất trong Văn phòng. Vậy mà kể từ sau khi Lâm Sâm Sâm đến, anh ngược lại lại thành về trước. Anh âm thầm quan sát mấy lần không để cô biết, phát hiện bởi vì ban ngày cô phải làm quá nhiều việc vụn vặt, cho nên chỉ có thể lợi dụng tới buổi tối xem xét hồ sơ vụ án tiến hành học tập. Anh không biết cô nữ sinh vì sao quật cường như thế, thành kiến trong lòng dần dần bị cô không ngừng cố gắng thay đổi. Bình thường, anh yêu thích nhất chính là người chăm chỉ hiếu học, cho nên bắt đầu vô tình hoặc cố ý, khi cô gặp vấn đề thì hướng dẫn cô.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, mỗi khi ban đêm tới, lúc mọi thứ trong Văn phòng im ắng, vì công việc luật pháp, hai người bọn họ đành phải vùi đầu vào công việc, tâm hồn ăn ý đã tạo thành một loại xu hướng tâm lý bình thường. Kể cả những lúc không có việc gì làm, anh cũng thà ngồi ở trong phòng làm việc hưởng thụ thời gian có cô làm bạn. Ban đầu, trao đổi của bọn họ chỉ vãn vãn dừng lại ở vấn đề luật pháp, dần dần tới sở thích, hứng thú. Anh phát hiện, ngày càng hiểu sâu hơn một chút, yêu thích thêm mấy phần đối với ‘cô đàn em’ nhỏ hơn mình gần mười tuổi này. Anh biết là mình không đúng, anh là một người đã có vợ, không nên ôm ảo tưởng đối với những cô gái khác. Nhưng chính anh không nhận được, chỉ muốn đắm chìm, trong lòng có loại kích thích và khoái cảm mơ hồ như làm chuyện xấu lại sợ bị bắt vậy.

Anh nhận ra được: cô gái hiền lành, đơn thuần này cũng sinh lòng ái mộ đối với anh đã lâu. Anh có tài có thể, nổi danh có lợi, từ trước đến giờ đối với mình sức quyến rũ tràn đầy lòng tin. Bất kỳ bên cạnh cô gái nào, chỉ cần anh có lòng, tuyệt đối là bắt được vào tay. Nhưng mà anh luôn luôn tâm cao khí ngạo, nếu không phải cùng Lâm Sâm Sâm làm việc chung lâu ngày thì đối với cô lau mắt mà nhìn, cũng sẽ không nảy sinh tình cảm.

Đối với vợ mình không phải là không có tình yêu, chỉ tiếc sự nghiệp đối với cả anh và vợ đều quá mạnh mẽ, hai bên không chịu nhượng bộ, làm cho hai người từ đó ở riêng hai nơi. Lâm Sâm Sâm là một cô gái làm cho anh vui vẻ, trong công việc thì cô thông minh, nhã nhặn, vả lại sự tiếp thu cực nhanh, về mặt sinh hoạt thì dịu dàng sẵn sàng, ít lời, điềm tĩnh. So với những người phụ nữ lúc chồng về nhà sẽ không ngừng cằn nhằn hoặc là không để ý đến gia đình, một cô gái như vậy làm anh sinh ra ý nghĩ muốn ly hôn tái giá. Anh biết vợ mình không phải một người chịu để yên, cho nên lên vất óc tìm mưu kế, tìm kiếm phương án giải quyết tốt nhất. Đáng tiếc ông trời không tốt, chưa đợi anh đem tất cả án bài xong, Lâm Sâm Sâm đã phát hiện ra chân tướng. Nhưng điều ngoài dự liệu nhất là vợ anh là người phụ nữ đẹp, có tài như vậy lại có thể làm ra chuyện cực đoan như thế. Lâm Sâm Sâm thừa dịp anh bận rộn với việc tang lễ nhanh chóng biến mất ở trong biển người mênh mông.

Sáu năm qua, anh không chỉ một lần không cam lòng suy nghĩ, nếu vợ anh không tự sát, anh và Lâm Sâm Sâm đã sớm có cuộc sống hạnh phúc. Thời gian sáu năm khá dài, anh vì nhớ nhung điên cuồng cực độ mà

trở nên cuồng loạn. Lâm Sâm Sâm còn phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ, chẳng lẽ anh không cần? May mà ông trời không có đuổi tận giết tuyệt, đúng lúc tinh thần anh suy sụp, trong lúc vô tình thấy được tiểu thuyết cô viết, từ đó tìm được cô. Lần này, anh nhất định phải bắt cô trở lại bên cạnh, bất kể là dùng phương pháp gì.

Hiện tại vấn đề thiết yếu nhất là biết được rõ ràng Lâm Sâm Sâm cuối cùng có mấy bạn trai, những người này lai lịch thế nào? Việc này không nên chậm trễ, Thường Tân lập tức cầm điện thoại lên gọi cho trợ lý.

Lâm Sâm Sâm đi theo Đồng Húc Lăng vào một quán rượu Trung Quốc mang phong cách cổ điển. Lâm Sâm Sâm quan sát chung quanh một chút, đồ gia dụng đều chế tạo từ gỗ lim, trang trí trên bốn vách là quạt giấy và kiềm. Mỗi gian phòng ăn đều được ngăn cách bằng một tấm bình phong thêu hoa cỏ, trong cầu thang phía dưới lầu hai có một cái giá bày đầy các loại đồ cổ cỡ lớn quý hiếm. Việc làm ăn trong quán mặc dù không coi là náo nhiệt, nhưng cảnh đẹp và thanh tịnh rất khác biệt, Lâm Sâm Sâm vừa đến đã thích ngay.

Đồng Húc Lăng vênh vác nhìn cô chớp mắt: “Điều kiện không tệ chứ? Món ăn ở đây rất tuyệt, tay nghề chế biến gia truyền, trên đời chỉ quán này mới có.”

Lâm Sâm Sâm nghe anh quảng cáo khoa trương không khỏi chớp mắt. Đồng Húc Lăng nhíu mày: “Không tin hả? Đợi lát sẽ để cho em biết một chút.” Nói xong, gọi to vào bên trong: “Lão Triệu đi ra cho ta!”

Mấy giây sau, chỉ thấy một người đàn ông vóc dáng khỏe mạnh nhưng so với Đồng Húc Lăng hơi thấp hơn chút nhanh chóng chạy vội ra, liếc thấy bọn họ lập tức cực kỳ mừng rỡ tiến lên chào đón: “Trời ơi, ngọn gió nào đem Đồng Đại thiếu của chúng ta thổi tới đây vậy, khách quý!”

Đồng Húc Lăng vỗ mạnh lên ngực đối phương một cái, la lên: “Sau khi xuất ngũ, ông anh sống thật thoải mái nhỉ. Hôm nay em đưa em dâu tới gặp các anh, làm phiền chị dâu ra tay món tửu ngon để cho vị này nhà em học hỏi một chút.”

Người đàn ông được gọi là lão Triệu nghe vậy không khỏi nhìn kỹ Lâm Sâm Sâm mấy lần, sau đó tiến tới rỉ tai đối với Đồng Húc Lăng: “Tiểu tử! Cậu thật lợi hại, tìm đâu được người xinh xắn như vậy? Nhớ năm đó, trong quân ngũ nhiều quân hoa** như vậy cậu đều nhìn không thuận mắt, thì ra là có mưu đồ khác. Thành thật khai báo đi, ẩn giấu đã bao lâu rồi?” (**Quân hoa: chỉ những người phụ nữ tham gia trong quân ngũ).

Đồng Húc Lăng cương cường nhìn Lâm Sâm Sâm một cái, hài lòng nói với lão Triệu: “Hứ, không nói cho anh đâu.”

Lão Triệu nghe giả vờ giận, vỗ mạnh lên vai anh: “Anh không hỏi cậu nữa, anh đi hỏi em dâu.”

Đồng Húc Lăng cười lớn giới thiệu hai người với nhau. Lão Triệu lại hỏi Đồng Húc Lăng: “Lần này tới là anh em ta cùng uống hay là vợ chồng son tự mình từ từ dùng đây?”

Đồng Húc Lăng nắm chặt tay Lâm Sâm Sâm nói: “Cho chúng em một phòng đi, lần sau trở lại kính ông anh mấy chén.”

Lão Triệu vẽ mặt mập mờ: “Biết rồi, ẩn trốn để thân mật đúng không?”

Lâm Sâm Sâm có chút ngượng ngùng cúi đầu, Đồng Húc Lăng nhân thể ôm cô vào trong ngực quay đầu lại cười với lão Triệu: “Đa tạ ông anh giúp đỡ.”

Lão Triệu dẫn bọn họ vào một trong những phòng phong cách cổ đại, lịch sự trang nhã trên lầu, bên trong xông hương đàn hương nhàn nhạt, Lâm Sâm Sâm lập tức cảm thấy tâm tình thoải mái. Lão Triệu cười trên ghẹo: “Các em nghỉ ngơi trước đi, một lát anh cho người ta làm món ăn đưa tới, các em từ từ dùng tùy ý, vừa thân thiết vừa ăn đều được.”

Đồng Húc Lăng đương nhiên nói: “Cái này anh không cần biết, chỉ cần chó coi trộm là được.”

Lão Triệu nhân cơ hội trên ghẹo: “Làm sao em biết anh ham mê? Nói cho em biết, anh gắn camera đó, cẩn thận, động tác đừng quá kịch liệt.”

Lâm Sâm Sâm không ngờ anh nói chuyện thẳng như vậy, mặt lập tức mắc cỡ đỏ bừng. Lão Triệu chú ý thấy, tranh thủ thời gian giải thích: “Em dâu đừng để ý, lời nói của anh quen thô lỗ, đùa giỡn rồi, ở đây đừng nói

Camera, ngay cả một lỗ kim cũng không có, gió thổi không lọt, em mớm tới miệng cho cậu ta đều không ai biết cả.”

Đồng Húc Lãng không nhịn được cười đá anh một cái: “Lộn xộn cái gì, càng nói càng quá lửa, nhanh đi chuẩn bị đồ ăn đi.”

Cuối cùng đem lão Triệu đưa đi, Đồng Húc Lãng đi tới trước giường gỗ lim, đỉnh đặc nằm trên đó, vẫy vẫy tay đối với Lâm Sâm Sâm: “Tới đây, để cho anh ôm ngủ một lát.”

Lâm Sâm Sâm không để ý anh, đi thẳng tới trước bàn ăn ngồi. Đồng Húc Lãng thật mệt mỏi, cũng không còn đứng dậy ép buộc cô. Ngược lại Lâm Sâm Sâm nhìn thấy anh mệt mỏi trách nói: “Mệt mỏi còn muốn khổ, cho anh nghỉ phép thì nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt chứ.”

Đồng Húc Lãng nhắm hai mắt nói: “Ở nhà nào có được ôm em thoải mái?”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy trong bụng mềm nhũn, đứng lên đi đến trên giường đưa mặt nằm ở trên ngực của anh. Đồng Húc Lãng hơi nghiêng người ôm chặt cô hài lòng nằm chợp mắt, Lâm Sâm Sâm cũng ở trong ngực anh yên tâm nhắm mắt lại.

Không biết bao lâu sau, Lâm Sâm Sâm bị mùi thơm thức ăn kích thích, mở mắt vừa nhìn, trên bàn ăn đã bày vài món ăn. Những thức ăn này người còn tràn đầy sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng, nếu nếm quả thật không biết ngon đến thế nào. Đồng Húc Lãng thử rượu quay đầu lại nhìn cô: “Đã tỉnh rồi hả? Tới đây ăn đi nhanh lên.”

Lâm Sâm Sâm vui vẻ đi tới trước bàn ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Trên bàn tổng cộng có năm món mặn một món canh, mỗi loại thức ăn cũng là hỗn hợp nhiều loại dinh dưỡng mỹ vị tinh túy, ngay cả nước sốt tưới lên thức ăn cũng là nhiều trình tự chế biến mà thành, vì vậy quá trình chế biến mấy món ăn này thời gian không nhanh.

Lâm Sâm Sâm ăn một miếng rau cải, dầu xào vừa ngon miệng, mùi thơm tỏa ra, cô hài lòng gơ ngón tay cái lên với Đồng Húc Lãng. Đồng Húc Lãng chọn một miếng thịt bò cắt thành từng miếng nhỏ đưa đến bên miệng cô: “Ăn cái này đi, mùi vị thơm ngon cực kỳ.”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu, Đồng Húc Lãng nhú mày: “Em đừng làm bộ nữa, rau món này món kia không phải từ nước thịt nấu thành hay sao? Ăn thịt cá khỏe mạnh, tới nếm thử một miếng đi.”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu né tránh đôi đũa anh đưa tới, anh chợt nổi lên ý đùa, cầm chiếc đũa dí theo miệng của cô. Mặt của cô nghiêng qua trái, tay của anh cũng đưa về bên trái, mặt của cô nghiêng qua bên phải, tay của anh lại đưa về bên phải.

Náo loạn như vậy một hồi lâu, Đồng Húc Lãng chợt đưa thịt bò bỏ vào trong miệng mình, ánh mắt cau nhìn lại cô: “Không chịu ăn, anh sẽ dùng miệng cho em ăn.”

Lâm Sâm Sâm trợn mắt, giận khiển trách: “Ghê tởm.”

Đồng Húc Lãng mừng rỡ: “Cho em hai lựa chọn, hoặc là anh dùng miệng cho em ăn, hoặc là em dùng miệng dứt anh ăn.”

Lâm Sâm Sâm khinh thường quay mặt, bất thành linh lại bị anh dùng sức bắt được: “Ngồi ở trong lòng anh, anh cho em ăn.”

Lâm Sâm Sâm đánh không lại anh, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên đùi anh mặc kệ anh định đoạt. Anh thật đúng là quyết tâm dứt cô từng miếng từng miếng. Kết quả là Lâm Sâm Sâm bị anh ép nuốt vội vài miếng hải sản. Đồng Húc Lãng còn chưa hài lòng oán trách: “Ăn ít như vậy, trên người thịt cũng không có, ôm đau cả người.”

Lâm Sâm Sâm khinh thường bĩu môi: “Không ôm thì tốt hơn.”

Đồng Húc Lãng tức giận: “Trừ đôi đầu với anh ra, em còn biết cái gì nữa?”

Lâm Sâm Sâm cãi lại: “Cũng vậy.”

Đồng Húc Lãng hận nghiêng răng nghiêng lợi, tỏ ra hung dữ. Một tay anh bưng ly rượu lên, một tay kia kéo mặt của Lâm Sâm Sâm tới cường chế nói: “Uống cùng anh ly rượu.”

Lâm Sâm Sâm ngửi thấy được mùi rượu trắng gây mũi lập tức giơ tay lên khước từ. Đồng Húc Lãng lại không bỏ qua, kết quả đang lúc lôi kéo sơ sẩy một cái, làm ly rượu đổ ra ngoài, vừa đúng dọc theo cổ mảnh khảnh mềm mại của Lâm Sâm Sâm nhanh chóng chảy xuống. Đồng Húc Lãng thấy thế không chút suy nghĩ, ném ly rượu cúi đầu mút dịch rượu ngon trên cổ cô. Áo cô mặc hôm nay cổ khá rộng, anh dễ dàng dọc theo hướng dịch rượu chảy liếm một đường đến ngực của cô. Lưỡi của anh ẩm áp trơn trượt, ở trước ngực cô, trên da thịt cô tạo ra một luồng sóng điện rung động mãnh liệt, cô bị kích động không nhận được ưm ra tiếng. Đồng Húc Lãng mút hết dịch rượu vẫn chưa thỏa mãn, lấy lưỡi khẽ liếm dọc theo nội y của cô trên đùi, Lâm Sâm Sâm chỉ cảm thấy nhịp tim hoàn toàn mất khống chế, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Tay của anh đè trên ngực mềm mại của cô đang muốn dò vào trong nội y thì cô chợt phản xạ có điều kiện, nắm bàn tay to của anh giữ lại.

Động tác của Đồng Húc Lãng cứng lại, chợt nhớ tới chuyện buổi sáng bị cô cự hôn, kích tình đột nhiên nguội lạnh, anh lưu luyến đưa tay từ xúc cảm tuyệt vời trên da thịt cô dời đi, từ từ bình phục nhịp tim mãnh liệt cùng tiếng thở dốc nặng nề.

Anh nản lòng, nản chí thầm buồn, rốt cuộc còn phải nhịn bao lâu mới có thể tận tình cùng với cô triền miên? Trời mới biết anh có khát vọng là mỗi đêm được ôm lấy thân thể thơm phức của cô ngủ. Không quản nhiều như vậy rồi, suy nghĩ về phúc lợi bản thân, anh quyết định tiền trạm hậu tẩu, trở về trực tiếp viết báo cáo kết hôn, để Mẹ già đi làm công tác tư tưởng trong nhà Lâm Sâm Sâm, chờ tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong xuôi, túm cô đi ra Ủy ban làm thủ tục đăng ký.

Cơm nước xong, Lâm Sâm Sâm muốn cho Đồng Húc Lãng về nhà nghỉ ngơi sớm, vì vậy hai người trở về. Đến cửa vào khu chung cư nhà Lâm Sâm Sâm, bảo vệ đột nhiên gọi bọn họ lại, từ trong phòng bảo vệ lấy ra một bó hoa hồng màu hồng phấn đưa cho Lâm Sâm Sâm: “Lâm tiểu thư, đây là một vị tiên sinh nhờ tôi gửi cho cô.”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy sững sờ, Đồng Húc Lãng nhìn sang bó hoa hồng này, hoa không nhiều lắm, chỉ có năm bông, anh nhanh chóng nheo mắt, nhẩn mại lại.

Đồng Húc Lãng về đến nhà vừa không nhẽo vừa kiên quyết, hết sức thuyết phục Thẩm Bích Tâm cho đi tới nhà Lâm Sâm Sâm cầu hôn. Thẩm Bích Tâm không quá tình nguyện, hỏi: “Các con mới quen nhau bao lâu, hiện tại quyết định có sớm hay không?”

Mặt Đồng Húc Lãng kiên quyết nói: “Bọn con quen biết thời gian cũng không ngắn, sớm một chút quyết định tránh cho đêm dài lắm mộng.” Nhớ tới có người tặng hoa cho Lâm Sâm Sâm, trong lòng như vướng cái gai, khó chịu.

Thẩm Bích Tâm bắt giác than thở: “Kết hôn là chuyện cả đời, tại sao có thể qua loa quyết định như vậy?”

Đồng Húc Lãng cảm thấy buồn bực: “Ôi, con nói này Mẹ già, người thúc giục con kết hôn là mẹ, người để con suy nghĩ rõ ràng cũng là mẹ, rốt cuộc mẹ định để con thế nào?”

Thẩm Bích Tâm kiên nhẫn cùng anh giải thích: “Con đừng vội, hãy nghe mẹ nói đã. Trước thúc giục con là bởi vì con đối với chuyện lớn cả đời căn bản không để ý, ngay cả một đối tượng để yêu cũng không có. Hiện tại đã có đối tượng, nên nghiêm túc tìm hiểu một chút xem đối tượng có đáng giá nắm tay con bên nhau trọn đời hay không. Con bé có thể vì con san sẻ khó khăn, có nguyện ý cùng chung vinh nhục với con hay không. Hôn nhân và yêu là hai chuyện khác nhau, con phải kiểm nghiệm con bé một chút có thể trở thành một người vợ lý hợp cách hay không. Phải biết bên ngoài rất nhiều cám dỗ, con bé có thể chịu được nhàm chán, chịu được tình cảnh chồng mình thường không ở bên cạnh hay không.”

Nghe đến đó, Đồng Húc Lãng không nhận được, cười tràn đầy lòng tin: “Người khác không dám nói, Lâm Sâm Sâm nhất định có thể làm được. Cô ấy vốn là tính toán độc thân, làm sao lại không chịu nổi cô đơn đây? Con thấy cô ấy căn bản ước gì không ai phiền tới cô ấy, tốt nhất bên tai được yên tĩnh.”

Thẩm Bích Tâm nghe vậy nhũn mày lại hoài nghi: “Con bé đã đồng ý kết hôn với con rồi sao, không phải là con đơn phương đẩy chứ?”

Đồng Húc Lăng không tự nhiên muốn nói cho bà biết, Lâm Sâm Sâm căn bản không đồng ý, anh vốn là định tiền chăm hậu tấu, sao có thể dễ dàng khiến chân tướng bại lộ? Kế sách hiện giờ chỉ có trước tiên đem Mẹ già dụ dỗ. Về phần Lâm Sâm Sâm bên kia, chỉ cần cô đối với anh thật có tình cảm, cũng không tin cuối cùng cô không gật đầu.

Sau khi tính toán xong, bộ mặt Đồng Húc Lăng phớt tỉnh, nói với Thẩm Bích Tâm: “Mẹ không giúp con, con đi nhờ bà ngoại vậy.”

Thẩm Bích Tâm lần này để ý rồi trợn mắt giận dữ mắng mỏ: “Tiểu tử thúì, con thật là tiền đồ, lại dám uy hiếp mẹ con hả, chuyện này ba con còn chưa biết, không cho phép con làm loạn.”

Đồng Húc Lăng lại không dám lên tiếng, nếu chọc giận bà, hôn sự sẽ càng khó khăn. Thẩm Bích Tâm ngồi im chốc lát, sau khi kìm nén tức giận, thấy bộ dạng anh chẳng dám thở mạnh lại không khỏi buồn cười, tiểu tử bướng bỉnh này lần nào bị giáo huấn mà không mạnh miệng chứ? Hôm nay vì cưới vợ đã rút kinh nghiệm. Nó thích Lâm Sâm Sâm như vậy sao? Lòng dạ bà mềm xuống, dùng giọng nói hòa hoãn đối với anh: “Chuyện này con đừng nóng vội, để mẹ đi hỏi ý kiến Lâm Sâm Sâm một chút xem sao.”

Thật ra thì bà nghĩ bụng, cẩn thận đi điều tra quá khứ của Lâm Sâm Sâm một chút, nếu như con bé chỉ là nói qua yêu đương, không cùng người ta ở chung thì cũng thôi đi, nếu như con bé đã trắng trợn làm người tình của người ta, thì cuộc hôn nhân này bất luận như thế nào cũng không thể đồng ý được.

Đồng Húc Lăng nghe thấy Thẩm Bích Tâm muốn đi tìm Lâm Sâm Sâm nói chuyện, tâm lý thầm nói không ổn, vội vàng nắm tay Thẩm Bích Tâm nói: “Mẹ già, từ trước đến giờ mẹ là người thân thiết nhất, con biết rõ mẹ đều là muốn tốt cho con. Trước kia mẹ trách con không để ý đến chuyện riêng, bây giờ khó khăn lắm mới giác ngộ, mẹ hãy giúp con đi mà.”

Thẩm Bích Tâm vỗ tay của anh trấn an: “Mẹ cũng chưa nói không giúp con, con phải để cho mẹ tìm hiểu tình hình một chút, tránh xảy ra chuyện không may, ba con lại trách mẹ.”

Đồng Húc Lăng bắt đắc dĩ viện lý do: “Lâm Sâm da mặt mỏng, nếu mẹ trực tiếp hỏi cô ấy có lẽ làm hỏng chuyện mất.”

Thẩm Bích Tâm thở dài: “Aizz, sợ con rồi, mẹ sẽ không tìm con bé được chưa, nhìn con coi con bé thành bảo bối như vậy, còn chưa cưới đã che chở như thế, đúng là cưới vợ quên mẹ, những lời này một chút cũng không sai.”

Đồng Húc Lăng thở phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hờ nói: “Mẹ già, mẹ đồng ý giúp con rồi hả?”

Thẩm Bích Tâm liếc anh một cái: “Nghĩ khá lắm, mẹ còn phải suy nghĩ thêm một chút, chuyện này trước tiên đừng nói với ba con, để mẹ nói với ông ấy.”

Đồng Húc Lăng hồi hộp trong lòng, kết hôn đúng là không đơn giản, Mẹ già là điển hình nham hiểm, không dễ ứng phó. Anh cau mày suy nghĩ biện pháp đối phó, có lẽ có thể đánh cuộc một lần, có lẽ Đồng Liệt Vũ sẽ đứng về phía anh chẳng.

Buổi tối, hai cha con ở trong phòng khách nói chuyện, Đồng Liệt Vũ cùng anh thảo luận về những chuyện gần đây, tiếp đó lại hỏi về tình huống diễn tập mô phỏng. Nói tới diễn tập quân sự Đồng Liệt Vũ không nhận được đầy một bụng nhiệt tình, thao thao bất tuyệt, ông kể lại chuyện liên kết diễn tập rầm rộ nhất chưa từng có giữa Hải quân – Không quân và Lục quân cho Đồng Húc Lăng, Đồng Húc Lăng nghe được hào hứng bừng bừng, hai cha con mặt mày hớn hờ thảo luận.

Thẩm Bích Tâm vốn đề phòng Đồng Húc Lăng đường đột nói chuyện kết hôn với cha, vẫn ngồi ở trong phòng khách. Sau lại nghe thấy bọn họ trừ đề tài quân sự cũng không nói chuyện gì khác, hơn nữa rất có xu thế ‘tâm sự đêm khuya’, bà nghe thôi cũng mệt rã rời, định quay về phòng đi ngủ. Đồng Húc Lăng đứng là đợi cơ hội này, anh đánh giá Thẩm Bích Tâm có lẽ đã ngủ say, vội vàng chuyển đề tài qua chuyện hôn nhân đại sự. Anh đoán không sai, Đồng Liệt Vũ duy trì thái độ trung lập, nói anh tuổi không còn nhỏ nữa, chuyện của mình muốn tự mình làm chủ. Anh đang chờ câu này, chỉ cần cha không phản đối, thì tương đương với thêm một tờ phiếu ủng hộ, ngày khác sẽ gọi điện thoại cho bà ngoại, đến lúc đó không sợ bị Mẹ già hạn chế nữa.

Đêm đó, Đồng Húc Lăng ôm tính toán trong lòng ngủ một giấc rất ngon, yên ổn.

Ngày nghỉ phép cuối cùng, như thường lệ, Đồng Húc Lăng vừa huyết sáo vừa đi về phía nhà Lâm Sâm Sâm. Đúng ngay trước một cửa hàng hoa, cuộc đối thoại của một đôi tình nhân bay vào tai của anh.

“Anh không biết, tại sao phụ nữ bọn em lại thích đàn ông tặng hoa như vậy?” Chàng trai hỏi.

Cô gái nũng nịu nói: “Có cô gái nào mà không thích hoa đâu, cầu hôn mà không có hoa tươi và nhẫn, là rất không có thành ý.”

“Có phải chỉ cần anh mua hoa thì em sẽ đồng ý không?” Chàng trai lại hỏi.

Cô gái dí dỏm đáp: “Xem ra anh có thành ý rồi.”

Hoa tươi và nhẫn? Đồng Húc Lăng nghe vậy chợt nảy ra ý định. Nghiêng mặt nhìn vào trong cửa hàng, chỉ thấy khá nhiều chàng trai trẻ đáng vẻ học sinh mua hoa. Anh chợt cảm thấy rất kỳ cục, tặng hoa là thủ đoạn của nam sinh, để cho đáng mây râu ‘đầu đội trời, chân đạp đất’ như anh cầm bó hoa đi gặp bạn gái, chuyện này quá khó khăn đi. Anh lắc đầu, bước tiếp đi về phía trước, vừa đi lại vừa không nhận được phỏng đoán, có lẽ hoa tươi thật có thể làm động lòng Lâm Sâm Sâm cũng nên, mới vừa rồi cô gái kia không phải nói phụ nữ đều yêu hoa sao?

Mặc dù ngày hôm trước, trước mặt anh Lâm Sâm Sâm đem năm đóa hoa hồng không biết ai tặng vứt đi, nhưng trong mắt của cô vẫn tiếc rẻ bó hoa. Thôi, hy sinh hình tượng một lần vì người phụ nữ mình yêu có gì không được, chịu khó một lần là được. Đồng Húc Lăng xoay người quay lại.

Đi vào cửa hàng hoa, lập tức có nhân viên phục vụ chào đón hỏi thăm: “Xin hỏi tiên sinh muốn mua hoa tặng cho ai ạ? Trên tường bên này có dán ‘Ý nghĩa các loài hoa’, anh có thể căn cứ vào ý muốn của mình, lựa chọn chủng loại và số lượng.”

Đồng Húc Lăng nhìn về phía mặt tường, đi tìm hiểu ý nghĩa các loài hoa. Trong đầu chợt thoáng qua hình ảnh Lâm Sâm Sâm nhận được bó hoa hồng phấn, bắt đầu theo bản năng anh tìm kiếm ý nghĩa của hoa hồng phấn. Không lâu sau đã tìm được, hoa hồng phấn: đại diện cho Mối tình đầu và Sự quan tâm đặc biệt. Năm đóa: thể hiện sự ‘không oán không hối’. Tóm lại chính là Mối tình đầu không oán không hối?

A, đùa gì thế chứ, người như Lục Tuấn Huy vậy sẽ là Mối tình đầu? Nghĩ đùa ai vậy! Những diễn viên kia vốn là làm việc quái đản, lừa dối xa, lại dám nói dối mình là lần đầu yêu, cũng không sợ người ta cười rơi hàm răng sao. Mặc dù bó hoa kia không có ký tên, nhưng Đồng Húc Lăng vừa nhìn liền kết luận là Lục Tuấn Huy tặng. Chưa từng thấy ai ân cần đối với Lâm Sâm Sâm như vậy, chỉ có Lục Tuấn Huy, đánh không chết con ruồi, khổ cực dây dưa.

“Tiên sinh, xin hỏi anh suy nghĩ xong chưa, muốn mua loại hoa nào?” Nhân viên phục vụ hỏi anh.

Đồng Húc Lăng vừa cẩn thận nhìn xuống Ý nghĩa các loài hoa, sau đó ngọt miệng nói: “Hoa hồng đỏ đi, số lượng thể hiện cho sự tồn tại vĩnh cửu.”

Nhân viên phục vụ lại hỏi: “Xin hỏi là anh tặng cho người yêu sao?”

Đồng Húc Lăng nói thẳng: “Dùng để cầu hôn.”

Đúng là người khách hàng ngay thẳng, nhân viên phục vụ vui vẻ cười: “Nếu như anh không ngại, em có thể giúp anh phối hợp được không? Hoa hồng đỏ kết hợp với Bách Hợp, điểm thêm baby hoặc cỏ tình nhân, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Đồng Húc Lăng gật đầu: “Làm phiền em.”

Chỉ lát sau, anh cầm một bó hoa đã được phối hợp và bó rất đẹp từ trong cửa hàng ra ngoài. Dọc đường đi không nhìn ánh mắt của người đi đường, tâm tình Đồng Húc Lăng sung sướng giống như chú rết. Vậy mà, đến dưới lầu của nhà Lâm Sâm Sâm, khi anh nhận rõ bóng lưng người đàn ông trước mặt kia thì cảm xúc lập tức rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

“Lục Tuấn Huy.” Đồng Húc Lăng gọi to.

Lục Tuấn Huy nghe tiếng dừng bước, quay đầu lại. Thấy Đồng Húc Lăng mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, trên tay cầm một bó hoa tươi được bó tuyệt đẹp, phong thái này hiện ngang tựa như bộ dáng của chú rết tới đón cô dâu vậy. Chuyện tốt của bọn họ sắp đến rồi sao? Lục Tuấn Huy trong lòng không khỏi đau xót.

Mặc dù nội tâm như bị ngàn vạn con kiến đang cắn, sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh như cũ chào hỏi: “Xin chào, đã lâu không gặp.”

Đồng Húc Lãng nhìn anh gật đầu, khách khí hỏi: “Đến tìm Lâm Lâm sao?” Giọng nói rất khách sáo, ánh mắt cũng rất sắc bén.

Lục Tuấn Huy không nhìn ánh mắt có vẻ không thân thiện của anh, từ trong ví tiền móc ra một sợi dây chuyền bạch kim. “Cái này là của Sâm Sâm làm rơi ở hội chúc mừng hôm trước, người ta nhặt được nhờ tôi trả lại.”

Đồng Húc Lãng đưa tay ra nhận lấy sợi dây chuyền, ở trong tay vuốt vuốt mấy cái, chợt nhìn chằm chằm Lục Tuấn Huy hỏi một câu: “Anh thật sự là lần đầu yêu sao?”

“Cái gì?” Lục Tuấn Huy dở khóc dở cười nhìn anh, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Đồng Húc Lãng giải thích bổ sung: “Là tôi nói tình cảm anh đối với Lâm Lâm, là mối tình đầu sao?”

Lục Tuấn Huy nhún mày lại hỏi ngược lại: “Vì sao lại nói lời này?”

“Chẳng lẽ anh tặng hoa hồng có ý nghĩa khác?” Nét mặt Đồng Húc Lãng có chút đùa giỡn.

Lục Tuấn Huy kinh ngạc: “Tôi không hiểu rõ anh đang nói gì.”

Đồng Húc Lãng khinh miệt cười lạnh: “Dám làm thì dám chịu, nhân lúc tôi bận rộn anh hẹn Lâm Lâm đi chơi, ngày hôm trước còn tặng bó hoa tới đây, chẳng lẽ tôi nghĩ oan uổng cho anh sao?”

Lục Tuấn Huy nghe trong đầu lập tức thoáng qua một bóng dáng, chẳng lẽ là anh ta? Không biết Đồng Húc Lãng có biết rõ ràng quá khứ Lâm Sâm Sâm hay không, anh liên tục đắn đo, vẫn quyết định không nói ra tên của Thường Tân, vì vậy giọng vô vị, nói: “Anh thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đi, tôi cũng đã sớm nói, nếu các người một ngày chưa kết hôn, tôi sẽ không buông tha đâu.”

Đồng Húc Lãng nheo mắt lại nhìn anh cười: “Rất tốt, tôi thích có người khiêu khích. Rất cảm ơn anh khích lệ, nếu không, tôi và Lâm Lâm vẫn không thể kết hôn sớm như vậy được.”

Lục Tuấn Huy nghe vậy sắc mặt buồn bã, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Kết hôn không phải là chuyện một mình anh nói là được, có một số việc nóng vội kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Đồng Húc Lãng bị anh đâm vào chỗ đau, nhưng ngoài mặt cũng không thể hiện: “Anh không ăn được nhơ thì nói nhơ còn xanh, tôi không rảnh tranh luận với anh, Lâm Lâm vẫn còn ở trên nhà chờ tôi.”

Khi anh lướt qua, Lục Tuấn Huy không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Anh phải bảo vệ tốt cho Sâm Sâm, có lẽ cô ấy gặp phải chút phiền toái.”

Đồng Húc Lãng lập tức cảnh giác đứng lại: “Có ý gì?”

Lục Tuấn Huy lại không lại để ý anh, bỏ lại một câu: “Để ý một chút là được.” Rồi nghênh ngang rời đi.

Trong lòng Đồng Húc Lãng có dự cảm xấu, từ vẻ mặt kinh ngạc của Lục Tuấn Huy, anh đã đoán ra hoa là do người khác tặng, người kỳ quái này rốt cuộc là ai, chẳng lẽ Lâm Sâm Sâm có chuyện giấu giếm sao? Anh âm thầm để ý.

Nghe được tiếng gõ cửa, Lâm Sâm Sâm lập tức chạy đi mở cửa, còn chưa kịp phản ứng, trong ngực đã được đưa tới bó hoa tươi tuyệt đẹp, tươi mới, cô vui mừng cười nói: “Không ngờ người như anh cũng có tính lãng mạn đấy.”

Đồng Húc Lãng bắt mắt nhìn lên: “Anh đây là người thế nào? Anh là loại người như vậy sao?”

Lâm Sâm Sâm cúi đầu ngửi mùi hoa một cái, vui sướng đáp: “Ông già.”

Đột nhiên, Đồng Húc Lãng kéo cô vào trong ngực, cắn một cái lên môi cô, vẻ hung dữ: “Đáng đánh!”

Lâm Sâm Sâm che môi bị cắn đau, uất ức nói thảm: “Đúng là vậy, vẫn còn không thừa nhận.”

Đồng Húc Lãng bỗng nhiên lại vui sướng chấp thuận: “Đúng! Đúng! Ông xà! Ông xà làm sao mà có thể không già được?”

Lâm Sâm Sâm trừng anh: “Tránh ra đi.”

Đồng Húc Lãng cười sang sảng kéo cô: “Tới đây, ngồi trên ghế sofa, hoa để anh mượn trước đã.”

Lâm Sâm Sâm cảm thấy không hiểu: “Muốn làm gì vậy?”

Đồng Húc Lãng ấn cô lại trên ghế sofa: “Lẽ cầu hôn.”

Lâm Sâm Sâm nhìn thẳng anh mấy giây, không nhịn được cười thật to ra ngoài: “Anh học được ở đâu vậy?”

Đồng Húc Lãng giọng điệu nghiêm túc nhắc nhở: “Không cho cười, đây là thời khắc rất trang nghiêm.”

Lâm Sâm Sâm cực kỳ gắng sức kiềm chế buồn cười kích động, nhìn anh rồi cuộc muốn chơi trò gì.

Chỉ thấy anh đang trước mặt cô nửa ngồi xuống, còn nói năng hùng hồn: “Đầu gối đàn ông là vàng, anh sẽ không quỳ.”

Lâm Sâm Sâm nghe lần nữa không nhịn được cười lên: “Bộ dáng của anh thật là ngớ ngẩn.”

Đồng Húc Lãng liếc xéo cô, đưa hoa gơ lên trước mặt cô, chân thành nói: “Lâm Lâm, lấy anh nhé?”

Lâm Sâm Sâm thấy vẻ mặt anh thật nghiêm túc, nụ cười liền cứng ở trên mặt. Thái độ của anh cứng rắn cố chấp như thế, trong lòng Lâm Sâm Sâm không khỏi lo lắng không yên, cô còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý, vì sao anh luôn ép buộc, gấp gáp! Nếu như cô không đồng ý, không phải anh sẽ quay đầu rời đi? Cô do dự không dám nhận bó hoa.

Đồng Húc Lãng gơ tay cũng hơi mỏi rồi, cô vẫn hơi nhúu lông mày không có một chút động tĩnh gì. Anh định đem hoa nhét vào trong lòng cô, ăn vạ nói: “Không nói lời nào chính là đồng ý.”

Sau đó, anh lại đưa tay vào túi ngực móc đồ. Lâm Sâm Sâm hoảng sợ, nhẫn cũng mua rồi sao? Nhưng định thần nhìn lại, thứ anh móc ra lại là một sợi dây chuyền. Lâm Sâm Sâm tiến lên nhìn cẩn thận, chính là cái lắc chân trước đây không lâu cô làm mất, tại sao ở trong tay anh? Cô nhớ rõ ràng là sau khi đi tham gia hội chúc mừng trở về thì phát hiện không thấy mà.

Giải đáp ánh mắt nghi hoặc của cô, Đồng Húc Lãng cười giải thích: “Lần này tới, không kịp mua nhẫn, hôm nào chúng ta cùng đi chọn nhé!” Vừa nói vừa đem lắc chân đeo lên trên mắt cá chân của cô. Mắt cá chân nhỏ nhắn, trắng nõn hợp với chiếc lắc bạch kim đơn giản này, tản mát tạo cho người ta một kiểu say mê phong tình.

Đồng Húc Lãng hài lòng thưởng thức đôi chân đẹp trước mắt, phát ra một tiếng than thở: “Thật xinh đẹp! Chiếc này quá giản dị rồi, lần sau anh sẽ mua cho em cái tốt hơn. Đồ này so với nhẫn có ý nghĩa hơn, cột chặt chân của em lại để cho em không đi được nữa.”

Anh càng nhìn càng say mê, không kìm được, nâng chân của cô lên, đưa đến bên môi hôn. Lâm Sâm Sâm thấy thế cả người run lên, cô nhanh chóng rút chân về, giận khiển trách: “Điên rồi phải không, chân cũng hôn.”

Đồng Húc Lãng cũng không để ý tới âm thanh oán trách của cô, lại kéo chân của cô qua, vẫn chưa thỏa mãn hôn dọc theo vị trí chung quanh lắc chân. Anh say mê từng tắc từng tắc dọc theo mắt cá chân hôn lên, lưu lại một lúc ở lòng bàn chân, Lâm Sâm Sâm cảm thấy nhột khó nhịn, muốn rút chân về, nhưng không lại sức mạnh của anh.

“Lãng, đừng như vậy.” Lâm Sâm Sâm tựa lưng vào trên sofa, chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, tim đập rộn lên.

Đồng Húc Lãng không để ý tới năn nỉ của cô, thậm chí giương mắt vừa hôn vừa khiêu khích nhìn chăm chăm phản ứng của cô. Lâm Sâm Sâm bị anh nhìn thật xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại quay đầu đi. Cô nhạy cảm cảm thấy môi lưỡi ướt át của anh đang tiếp tục dời lên trên. Anh sẽ hôn đến vị trí nào? Lâm Sâm Sâm hồi hộp tới nỗi hô hấp cũng khó khăn.

Hôn qua trên đầu gối, Đồng Húc Lãng vén váy làm cản trở của cô lên, trong nháy mắt váy bị vén đến bắp đùi, Lâm Sâm Sâm bị kích thích ngồi thẳng dậy, chỉ thấy Đồng Húc Lãng nằm ở trên bắp đùi cô, cúi đầu vội vàng nhiệt tình hôn liếm vết sẹo lần đó bị phỏng để lại. Cô cũng không chịu được kích thích này nữa,

dùng sức nâng mặt của anh lên, sau đó từ trên ghế salon trượt xuống, đôi tay vòng chắc cổ của anh hôn lên môi của anh. Đồng Húc Lãng dứt khoát xoay cô một vòng, áp đảo ở trên sàn nhà bằng gỗ, kịch liệt hôn.

Đầu lưỡi của họ như mê như say, chơi đùa quần quít, nhiệt độ thân thể không kịp chờ đợi cũng nhanh chóng tăng lên. Khi hai người cũng hơi cảm thấy khó thở, Đồng Húc Lãng rút đầu lưỡi để cho cô thở, nhưng vẫn quyến luyến không rời, gặm cắn cánh môi trên dưới của cô.

Anh không nhịn được, âm thanh khàn khàn, thì thầm: “Lâm Lâm, anh yêu em.”

Tay Lâm Sâm Sâm vuốt mái tóc ngắn của anh, nhẹ nhàng bật hơi: “Em cũng yêu anh.”

Đồng Húc Lãng nghe vậy vui mừng, véo nhẹ ở cằm của cô bức bách: “Lặp lại lần nữa đi.”

Lâm Sâm Sâm nhắm mắt lại không chịu đi vào khuôn khổ, Đồng Húc Lãng thở dài thật to, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu xuống, lực không nhẹ hành hạ cổ đẹp đẽ của cô, tỏ vẻ trừng phạt vì cô không thuận theo. Khi môi và tay anh từ từ dời xuống, cách áo mỏng găm cắn vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô, cảm giác tê liệt từ trước ngực lan tràn tới toàn thân, mãnh liệt khoái cảm, dường như muốn cắn nuốt cô vậy.

Mặc dù cô rất muốn trải nghiệm sự trầm luân đẹp đẽ này, nhưng đầu óc cuối cùng bị lý trí thức tỉnh, thừa dịp chưa tới tình trạng không thể vận hồi, cô kịp thời lên tiếng ngăn lại: “Lãng, hôm nay em không tiện.”

Đồng Húc Lãng dừng động tác lại, ân cần hỏi: “Có phải thân thể rất không thoải mái hay không?” Anh nghe đã hiểu ý nghĩa của “không tiện”.

Lâm Sâm Sâm lắc đầu một cái, thật ra thì bị anh loay hoay rất thoải mái, cô cũng cắn chặt hàm răng mới có thể chống lại hấp dẫn này. Người này thậm chí động tác hôn mắt cá chân tuyệt hảo như vậy cũng làm ra được, hại cô nhất thời kích động mê loạn thiếu chút nữa thì quên mình đang ở kỳ sinh lý. Nếu không phải là có tầng chướng ngại này, chỉ sợ cô đã sớm hạ vũ khí đầu hàng, mặc anh đánh chiếm thành trì.

Đồng Húc Lãng cũng phát hiện, đối với sự thân thiết của anh Lâm Sâm Sâm đã không phản kháng nữa, đoán là không bao lâu nữa có thể ‘nước chảy thành sông’. Khi dục vọng hâm nóng được tiêu tan, nhưng anh lại vẫn như cũ lại nằm lì ở trên người của cô, âm ỉ: “Anh mặc kệ đấy, em phải dập lửa cho anh.”

Lâm Sâm Sâm đỏ khốc đỏ cười đẩy anh: “Mau tránh ra, em bị anh đè sắp chết rồi.”

Đồng Húc Lãng hung hăng uy hiếp: “Nói EM YÊU ANH đi.”

Lâm Sâm Sâm đang bị ép thành bánh thịt, vội vã nói một câu: “Em yêu anh.” Quả nhiên anh hết lòng tuân thủ lời hứa đứng dậy, cô vừa lấy lại thoải mái, lập tức thêm một câu: “Mới là lạ.”

Đồng Húc Lãng sững sốt một chút mới biết bị cô lừa một vỏ, ngay sau đó cất tiếng cười to.

40. Chương 40

Lâm Sâm Sâm đang bị ép thành bánh thịt, vội vã nói một câu: “Em yêu anh.” Quả nhiên anh hết lòng tuân thủ lời hứa đứng dậy, cô vừa lấy lại thoải mái, lập tức thêm một câu: “Mới là lạ.”

Đồng Húc Lãng sững sốt một chút mới biết bị cô lừa một vỏ, ngay sau đó cất tiếng cười to.

Đồng Húc Lãng hỏi Lâm Sâm Sâm, gần đây có gặp phải phiền toái gì hay không, Lâm Sâm Sâm sắc mặt vẫn không thay đổi, cũng không trả lời. Đồng Húc Lãng tin chắc rằng Lục Tuấn Huy nhất định là biết chuyện gì đó mới có thể nhắc nhở anh như vậy, nhưng Lâm Sâm Sâm vì sao phải giấu giếm đây? Cô là một người sống cuộc sống liêm khiết, tác phong khiêm tốn, ít khi công nhận mình là tác giả trước công chúng, có thể gặp phải phiền toái gì đây? Anh chợt liên tưởng đến năm đoá hoa hồng phấn – ‘Mối tình đầu không oán không hối’. Chẳng lẽ ‘Mối tình đầu’ của cô lại tìm tới sao?

Anh không tự chủ được, lại cầm cuốn “Tâm Lý Học tội phạm” trên bàn lên, tùy ý lật tới lật lui. Chỉ chốc lát sau, trang giấy có hai chữ “Thường Tân” lần nữa bày ra trước mắt anh. Thấy hai chữ này, không hiểu

sao tim của anh thất lại một chút. Lần trước lười phải suy nghĩ nhiều, giờ thì cẩn thận xem xét, Lâm Sâm Sâm có thể miêu tả tên tuổi lặp lại như vậy, nhất định đối với cô có ý nghĩa không tầm thường. Trước đây, Lâm Sâm Sâm chỉ trải qua một lần yêu, như vậy người này 89% chính là ‘Mối tình đầu’ của cô. Đồng Húc Lăng mơ hồ nhớ lại, hình như Thẩm Bích Tâm đã đề cập đến cái tên này một lần. Làm rõ đầu mối, cuối cùng Đồng Húc Lăng cũng suy nghĩ ra.

Lâm Sâm Sâm đi vào phòng sách, vừa đứng lúc nhìn thấy Đồng Húc Lăng cầm trong tay một quyển sách, cau mày suy tư điều gì đó. Gò má cương nghị và thần thái suy nghĩ nghiêm túc kia càng lộ vẻ khí khái anh hùng hùng hực, Lâm Sâm Sâm không nhịn được tựa vào cửa quan sát thêm một lúc. Đang đắm chìm trong ngàn vạn suy nghĩ mông lung, bất ngờ một ánh mắt sắc bén nhắm thẳng vào cô, như muốn nhìn thấu thể giới nội tâm của cô.

Lâm Sâm Sâm bị tầm mắt này nhiều loạn mới giật mình, cũng không chớp mắt nhìn chòng chọc anh hồi lâu, cô mở to mắt nhẹ giọng nói: “Ăn cơm đi.”

Ánh mắt Đồng Húc Lăng sáng quắc, chăm chú nhìn cô như cũ, cũng cười trêu ghẹo: “Làm món gì ngon cho anh ăn vậy? Không có thịt anh sẽ ăn em đấy.”

Bộ dáng Lâm Sâm Sâm vẫn chuyên tâm suy nghĩ, căn bản không nghe rõ lời của anh. Đồng Húc Lăng lại lầm tưởng cô đang bối rối chuyện ‘Mối tình đầu’. Anh thu hồi nụ cười, có chút tức giận, kéo cô hỏi: “Nghĩ gì mà nhập thần thế?”

Lâm Sâm Sâm bị cánh tay anh kéo làm đau, bất mãn tố cáo hành động thô lỗ của anh: “Anh có thể dùng một phần nhỏ lực hay không, muốn em biến thành tàn phế anh mới vui phải không?”

Đồng Húc Lăng thấy thế cũng mềm lòng, cười, giơ cổ tay của cô lên, thổi hơi lên đó: “Nào có khoa trương như thế, làm đau thì để anh thổi cho em một chút nhé.”

Lâm Sâm Sâm tức giận rút cánh tay về, giận dữ mắng: “Cuồng độc ác!”

Đồng Húc Lăng nửa đùa nửa thật, nói: “Ai cho em ở trước mặt anh mà nghĩ đến người khác?”

Lâm Sâm Sâm cãi lại: “Em nghĩ đến người khác lúc nào vậy?”

Đồng Húc Lăng hài lòng cười mỉa: “Vậy là đang suy nghĩ đến anh rồi.”

Lâm Sâm Sâm thiếu chút nữa thốt lên: Em là đang suy nghĩ đến anh đấy. Vừa muốn mở miệng lại đứng lúc phản ứng kịp, sửa lại: “Nhàm chán!”

Đồng Húc Lăng nở nụ cười châm biếm, chợt mặt lạnh tra hỏi: “Em thật sự không nghĩ đến người khác chứ? Lâm Sâm, anh muốn biết chính xác thái độ của em.”

Thấy cô hoàn toàn không có ý tứ chủ động thẳng thắn, sắc mặt của anh mỗi lúc càng âm u: “Hôm nay ở lầu dưới, anh gặp Lục Tuấn Huy, anh ta nói em gặp phải một chút phiền toái, nói anh lưu ý em cẩn thận. Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không trách được lắc chân lại ở trong tay Đồng Húc Lăng, thì ra là Lục Tuấn Huy đưa cho anh. Lâm Sâm Sâm giọng nói trấn tĩnh hỏi ngược lại: “Anh muốn biết cái gì?”

Đồng Húc Lăng chỉ cảm thấy buồn cười, đoạn đối thoại này giống như đánh Thái Cực quyền vậy, người đem vấn đề ném qua, ta lại đem vấn đề đẩy lại. Anh khoanh hai tay trước ngực, tựa vào cửa, nhàn nhã nói: “Cái gì cũng muốn biết.”

Lâm Sâm Sâm am hiểu rất rõ, nhìn trạng thái như nhàn nhã, thật ra thì ẩn dấu nguy cơ hết sức căng thẳng, đáng sợ. Cô không thể làm gì nhìn anh: “Em nói rồi, mặc kệ bất cứ chuyện gì, em đều tin anh, anh cũng đã nói anh tin em.”

Đồng Húc Lăng hơi có không kiên nhẫn: “Nói nhảm, em là người phụ nữ của anh, không tin em thì tin ai đây, nói thẳng vào trọng điểm đi.”

Câu “Em là người phụ nữ của anh” này mặc dù thô tục nhưng lại có tác dụng biểu thị cam kết công khai vô cùng kiên định, Lâm Sâm Sâm nghe vậy tâm thần rung động, cũng không vòng vo: “Chuyện trước kia

của em, chắc hẳn anh đều biết chứ.” Thấy anh gật đầu, cô nói tiếp: “Người đó tới tìm em, nhưng anh ta không làm khó em.”

Đồng Húc Lãng hỏi tới: “Anh ta đi tìm em mấy lần?”

Lâm Sâm Sâm đáp: “Hai lần.”

Anh lại hỏi: “Lần cuối cùng tìm em là lúc nào?”

Cô cau mày: “Giọng điệu của anh thế nào giống như đang thẩm vấn phạm nhân vậy? Em đã nói rõ với anh ta rồi, sẽ không gặp lại.”

Đồng Húc Lãng hí mắt cười lạnh: “Anh thấy chưa chắc, nếu không bó hoa kia làm sao tới đây? Lần sau anh ta tìm em nữa, lập tức gọi điện thoại cho anh biết nhé.”

Lâm Sâm Sâm nghĩ thầm: thông báo cho anh thì sao, tìm anh tới đánh nhau hay sao vậy?

Đồng Húc Lãng thấy cô không trả lời, lập tức ra tay mau lẹ cầm cằm của cô uy hiếp: “Có nghe hay không? Em dám gặp mặt với anh ta sau lưng anh, em nhất định sẽ chết đấy.”

Lâm Sâm Sâm liếc thấy vẻ nguy hiểm trong mắt của anh, trong lòng lo sợ, không thể làm gì khác hơn là trấn an nói: “Yên tâm, em sẽ không đồng ý gặp mặt với anh ta.”

Đồng Húc Lãng vẫn không tin, nhấn mạnh: “Nhớ kỹ cho anh đấy.”

Lâm Sâm Sâm thở dài: “Biết rồi, có thể ăn cơm chứ?”

Anh bữu môi phát câu: “Hiện tại, trong lòng anh không thoải mái, em phải dứt anh ăn.”

Lâm Sâm Sâm cảm thấy dở khóc dở cười, tính khí ‘âm tình bất định’ như ‘ông lớn’ của người này, thật đúng là khó hầu hạ.

Lúc này, Thường Tân ngồi ở trong phòng làm việc nghe trợ lý báo cáo tình hình điều tra. Người trợ lý này là anh tự mình chọn lựa từ nhóm người trẻ tuổi xin vào Văn phòng Luật, là người khôn khéo, thận trọng từ lời nói đến việc làm, là người luật sư rất có tiền đồ. Bởi vì ngay từ khi bắt đầu đã được anh chăm sóc cất nhắc, cho nên đối với anh rất là trung thành, kính trọng.

Thái độ trợ lý nghiêm túc báo cáo: “Người đàn ông trong tấm ảnh đầu tiên là diễn viên, ở đây có phần tài liệu chi tiết của anh ta, căn cứ phỏng đoán của người điều tra, anh ta cùng Lâm tiểu thư quen biết là qua hợp tác làm phim truyền hình. Người đàn ông trong tấm hình thứ hai là sĩ quan không quân, người điều tra tận mắt nhìn thấy anh ta mặc quân phục trong đại viện ra ngoài, từ lon cầu vai của anh ta có thể thấy được cấp bậc không thấp. Về phần tài liệu chi tiết, bởi vì khu quân sự nghiêm cấm, nên người bình thường không vào được, cho nên trước mắt người điều tra còn đang suy nghĩ biện pháp.”

Thường Tân xem tư liệu về Lục Tuấn Huy mấy lần, hỏi trợ lý: “Ai là bạn trai chính thức của Lâm Sâm Sâm?”

Trợ lý cung kính đáp: “Là người sĩ quan. Theo người điều tra miêu tả, bọn họ đi ra ngoài hẹn hò dáng vẻ hết sức thân mật, hiển nhiên là cặp uyên ương.”

Thường Tân sắc mặt ửng đỏ, mười ngón tay đan vào nhau, hỏi: “Có chụp được thêm mấy tấm hình nữa không?”

Trợ lý chần chừ nói: “Cái này, à, bởi vì quân nhân tính cảnh giác khá cao, người điều tra sợ bứt dây động rừng, cho nên.”

Thường Tân lấy ra một điều thuốc, châm, hít thật sâu một hơi, sau đó khoát tay: “Thôi, cậu ta bắn khoản cũng đúng, tuyệt đối không thể để cho đối phương phát hiện. Cậu thay tôi chuyển lời tới cậu ta, tiền đúng hạn tôi sẽ trả hết, nói cậu ta hỏi thăm tình hình của người sĩ quan thêm.”

Thăm dò rõ lai lịch, mới có thể nắm giữ lá bài chủ chốt. Nhiều năm qua đã tạo cho anh thói quen nghề nghiệp: chưa hành động khi không nắm rõ tình hình. Dù sao sáu năm cũng qua rồi, bây giờ cũng không gấp. Thường Tân gõ gõ tàn thuốc lá, lấy tay vỗ trán cúi đầu suy tư, vốn là Lục Tuấn Huy này cũng không có chuyện gì, nhưng anh nhất định tiếp cận để phá đám. Cũng tốt, hay là có thể mượn quy luật “Trai cò

tranh nhau, ngư ông đắc lợi”. Thường Tân cười đem tàn thuốc di qua di lại ở trong gạt tàn thuốc, nụ cười đó lại khiến trợ lý cảm thấy có mấy phần khiếp sợ trong lòng.

Một ngày nghỉ lại tới, Đồng Húc Lãng vừa về đến nhà đã nhận được một tin vui lớn. Thẩm Bích Tâm vẻ mặt như thường nói cho anh biết: “Mẹ đã gọi điện thoại trao đổi chuyện hai đứa với gia đình Lâm Sâm Sâm, bà ngoại con rất vui mừng.”

Cặp mắt Đồng Húc Lãng sáng lên, hưng phấn, lập tức nắm hai vai Thẩm Bích Tâm hỏi: “Vậy gia đình Lâm Sâm nói thế nào ạ?”

Đầu tiên vẻ mặt Thẩm Bích Tâm giả vờ đau khổ, ngập ngừng hồi lâu, đến khi làm cho Đồng Húc Lãng nôn nóng phát điên mới cười, nói thật: “Còn có thể nói thế nào nữa, nhà con bé dĩ nhiên là đồng ý chứ sao.”

Đồng Húc Lãng một tay ôm Thẩm Bích Tâm vào trong ngực, cao giọng thét lên: “Mẹ già vạn tuế!”

41. Chương 41

Đầu tiên vẻ mặt Thẩm Bích Tâm giả vờ đau khổ, ngập ngừng hồi lâu, đến khi làm cho Đồng Húc Lãng nôn nóng phát điên mới cười, nói thật: “Còn có thể nói thế nào nữa, nhà con bé dĩ nhiên là đồng ý chứ sao.”

Đồng Húc Lãng một tay ôm Thẩm Bích Tâm vào trong ngực, cao giọng thét lên: “Mẹ già vạn tuế!”

Thẩm Bích Tâm nghiêng mặt nhìn anh: “Tiểu tử thối, lần này hài lòng chưa?”

Đồng Húc Lãng giơ ngón tay cái lên: “Đó là đương nhiên, Mẹ già thật lợi hại nha! Con không cần có lời với bố mẹ vợ sao?”

Thẩm Bích Tâm lắc đầu: “Chuyện này không vội, hôm nào con cùng Lâm Sâm Sâm về quê là được. Ngược lại, đáng tiếc con bé Đường Diêu kia.”

Đồng Húc Lãng cau mày: “Sao vô duyên vô cớ lại nhắc đến cô ấy vậy?”

Thẩm Bích Tâm thở dài, cái thứ duyên phận này thật đúng là không thể không tin. Ai có thể ngờ được, Lâm Sâm Sâm khó một lần tới thăm nhà, con trai bảo bối của bà lại gặp được đây. Thôi, cô bé kia mặc dù tính tình kiêu ngạo, nhưng dầu gì cũng là một cô gái có tài, tướng mạo lại đoan trang, ai bảo con trai bà một ngàn người mới chọn được một người, cũng chỉ thừa nhận con bé.

Thẩm Bích Tâm tiếc, nói: “Con bé Đường Diêu này thân thiết, mẹ muốn nhận con bé làm con gái nuôi, phải tìm gấp đối tượng tốt cho con bé xem mặt mới được.”

Đồng Húc Lãng chê cười: “Mẹ già, mẹ chỉ thích loạn chút là yên ương, chăm lo mù quáng.”

Thẩm Bích Tâm vừa nghe liền tức lên, nhất thời chỉ vào mũi của anh mắng to: “Không phải con làm hại sao, người ta là một cô gái đoan trang, có điểm nào không xứng với con, con lại cứ thế không nhìn trúng người ta.” Đồng Húc Lãng quay đầu đi không nói, bà lại mắng tiếp: “Thật là tức chết mẹ rồi, chọn một cô con dâu cũng không hài lòng. Đường Diêu thật tốt, đáng đáp lại đáng yêu, luôn làm cho người lớn vui vẻ, quan trọng nhất cô bé cũng xuất thân là gia đình quân nhân, đặc biệt quan tâm và có thể thông cảm được với công việc của quân nhân. Trước đó vài ngày, dì Diêu của con còn nói với mẹ, Đường Diêu thích con từ lâu, lần này để mẹ ăn nói thế nào với người ta đây!”

Đồng Húc Lãng lặng lẽ đợi Thẩm Bích Tâm phát tiết xong, một lúc sau mới mở miệng: “Mẹ già ơi, mẹ là người từng trải, nên biết tình cảm miễn cưỡng thì không được, con đối với Đường Diêu không có cảm giác. Nếu thật sự có ý tứ với cô ấy, mấy năm trước sớm đã ở cùng nhau rồi, cần gì chờ tới bây giờ chứ!”

Thẩm Bích Tâm giận khiển trách: “Chỉ giỏi ngụy biện, đời chúng tôi đều nghe theo lời cha mẹ nên duyên vợ chồng, cuộc sống cũng trải qua thật tốt, con đều do mẹ nuông chiều thành hư.”

Tranh cãi nữa cũng chỉ là trách móc của Thẩm Bích Tâm, vì vậy Đồng Húc Lãng dối lời nói khoe mẽ: “Vâng! Vâng! Mẹ già hiểu con nhất, mẹ chiều con đây một lần, về sau con cái gì đều nghe theo mẹ, sẽ không xung khắc với mẹ có được hay không?” Anh ngồi sát vào bên cạnh Thẩm Bích Tâm nắm cả hai vai của bà tiếp tục dụ dỗ: “Thật ra thì Lâm Sâm đối với mẹ cũng rất hiếu kính, thân thiết, mẹ xem mỗi lần cô ấy tới tất cả đều mang cho mẹ điểm tâm cô ấy tự mình làm, ngay cả con cũng không được ăn đấy. Cô ấy tiếp xúc ít với bên ngoài, không thích nói chuyện một chút, nhưng tấm lòng lương thiện.”

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Thẩm Bích Tâm lập tức liền mềm lòng: “Mẹ cũng chưa nói con bé không tốt, cái này không phải là tác thành cho con sao? Về sau, hai đứa phải sống thật tốt, nhất là con, gần giống người nhà rồi, tính khí phải sửa lại.”

Đồng Húc Lãng làm bộ nghiêm túc chào một cái, âm thanh vang dội đáp: “Tuân lệnh! Ghi nhớ lời lãnh đạo dạy bảo.”

Thẩm Bích Tâm dùng sức chụp được tay của anh, vui mừng mà nói: “Tiểu tử thôi, phô trương hết sức.”

Buổi tối, Đồng Húc Lãng gọi Lâm Sâm Sâm tới nhà ăn cơm, vừa vặn buổi chiều Đường Diêu lại tới tìm Thẩm Bích Tâm nói chuyện phiếm, kết quả bốn người vừa đứng giáp mặt với nhau, không khí có chút lúng túng. Đồng Húc Lãng không ngừng gấp thức ăn cho Lâm Sâm Sâm, Thẩm Bích Tâm thì chiều có cảm nhận của Đường Diêu, cũng lấy thêm đồ ăn cho cô bé. Lâm Sâm Sâm xưa nay biết được Thẩm Bích Tâm thiên ái Đường Diêu, đã sớm thấy quen, không trách. Ngoài dự đoán của mọi người, Đường Diêu lần này trầm mặc khác thường, không có cố ý cùng Thẩm Bích Tâm thân mật ngay trước mặt Lâm Sâm Sâm nữa.

Lâm Sâm Sâm nhìn chằm chằm miếng thịt Đồng Húc Lãng gấp vào trong chén kia, hơi nhú mày, cô nhìn trộm Đồng Húc Lãng một cái, lại nghe Thẩm Bích Tâm ngồi đối diện ở bàn hỏi: “Có phải món ăn không hợp khẩu vị hay không?”

Đây đều là món ăn Thẩm Bích Tâm tự mình xuống bếp, cô có mười lá gan cũng không dám nói không đúng hợp khẩu vị, Lâm Sâm Sâm vội vàng lắc đầu: “Không phải, ăn thật ngon ạ.”

Thẩm Bích Tâm hòa ái nói: “Vậy thì được rồi, cháu tuổi còn trẻ, chớ học những thứ oai môn tà đạo ăn làm gì, dễ tạo thành không đầy đủ dinh dưỡng. Nhìn cháu gầy như vậy, về sau thế nào sinh con, ăn nhiều một chút vào.”

Đồng Húc Lãng cười trộm liếc Lâm Sâm Sâm một cái, lập tức hiểu ý gấp miếng thịt kia lên. Lâm Sâm Sâm nhìn anh đem miếng thịt đi, cuối cùng thở phào một cái. Vậy mà, anh chỉ ăn hết phần mỡ, sau đó lại đưa phần nạc vào trong chén cô. Dưới ánh mắt giám thị của Thẩm Bích Tâm, Lâm Sâm Sâm miễn cưỡng nuốt xuống nửa miếng thịt này. Không ngờ Thẩm Bích Tâm lại gấp mấy miếng nữa vào trong chén cô, Đồng Húc Lãng nhất nhất thay cô cắn thịt mỡ từng miếng từng miếng một, Lâm Sâm Sâm cứ như vậy gian nan ăn xong mấy miếng thịt nạc. Trong lúc lơ đãng cô ngẩng đầu, vừa đúng lúc Đường Diêu ngẩng lên nhìn chăm chú. Chỉ là ánh mắt kia không đùa giỡn và đối địch như trước, lại mang theo một luồng ưu thương cùng mê man, cùng với vẻ hâm mộ sâu sắc.

Lúc ăn được nửa bữa cơm, Đồng Húc Lãng chợt nhận được điện thoại khẩn cấp. Trước khi rời đi, anh cúi đầu xuống rỉ tai với Lâm Sâm Sâm: “Ồ lại chờ anh. Anh đi một lát sẽ về.”

Ăn cơm xong, Lâm Sâm Sâm lại ngồi một lúc, cảm thấy thật sự nhàm chán, liền đứng dậy xin phép về, không ngờ Đường Diêu lại nói đi chung cùng cô.

Ra khỏi hành lang, xác định là hai người không cùng đường, Lâm Sâm Sâm lễ phép nói hẹn gặp lại. Đường Diêu lại nói: “Tôi muốn đi bộ, đưa cô đến cửa đi.”

Lâm Sâm Sâm kinh ngạc nhìn cô ấy, Đường Diêu cười nói: “Cô đừng chăm chú đề phòng tôi như vậy, làm cho tôi thật căng thẳng.”

Nghe những lời này, Lâm Sâm Sâm cũng nở nụ cười, hai người nhìn nhau cười một lát, cùng nhau sóng vai đi về phía cửa chính.

Hai mắt Đường Diêu liếc cô, đắn đo rồi nói: “Chuyện Đồng Húc Lãng ngày đó, cô đừng để trong lòng, con người của tôi từ trước đến giờ từ lượng không tốt, mình đã làm gì đều không nhớ.”

Ngừng một chút, thấy Lâm Sâm Sâm nghiêng mặt qua tỏ vẻ đang nghe rất nghiêm túc, lại tiếp tục nói: “Cô đừng vì tôi, sinh ra gánh nặng trong lòng, thật ra thì tôi không thích anh ấy đến vậy. Chủ yếu là tôi từ nhỏ đã sùng bái những người tài hoa, anh ấy chính là chàng trai cùng lứa xuất sắc nhất trong đại viện, cho nên tôi cũng nhìn anh ấy bằng cặp mắt khác so với những người khác. Từ nhỏ anh ấy có thể đánh nhau, ai cũng đánh không thắng được anh ấy, các cô gái đều thích nhìn anh ấy trêu chọc người khác, coi anh ấy là một dạng thần tượng sùng bái. Sau khi lớn lên, cơ hội tôi có thể gặp được anh ấy đếm được trên đầu ngón tay, phần nhiều là nghe người khác khen anh ấy ở trong bộ đội biểu hiện ưu tú như thế nào. Một thời gian rất dài, thậm chí ngay cả bộ dáng của anh ấy tôi cũng không nhớ rõ, chỉ biết anh ấy là một người trí dũng song toàn. Đối với anh ấy, cảm giác của tôi chỉ thuần túy là một loại sùng bái mù quáng, là chuyện Chủ Nghĩa Anh Hùng kết tinh ở trong lòng thôi. Thật ra thì tôi nên cảm ơn cô, sự xuất hiện của cô đã làm cho tôi nhận rõ thực tế, cảm xúc của một bên thì không gọi tình yêu, tình yêu phải từ hai phía.”

Lâm Sâm Sâm không biết Đường Diêu căn cứ vào cái gì trong lòng mà nói với cô những lời này, có lẽ là vì duy trì tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình, cũng có lẽ là vì để loại trừ lúng túng khi mọi người gặp gỡ sau này, nhưng cô có thể kết luận nội tâm của Đường Diêu quyết không nhẹ nhõm giống như lời nói vậy đâu, vì vậy những lời này càng đáng quý.

Sắc mặt Lâm Sâm Sâm hòa nhã nhìn về phía Đường Diêu: “Mỗi người đều có suy nghĩ của mình, tôi từng làm chuyện còn ngu hơn so với chị. Quan trọng nhất là đừng xem nhẹ mình, chị sẽ tìm được người thích hợp với chị nhất.”

“Yên tâm, tôi từ trước đến giờ tự cho mình có giá, sẽ không vì một cây mà buông tha cả cánh rừng đâu.” Giọng của Đường Diêu nhẹ nhõm, hai người cũng cùng cười. Về mặt cô mang theo vài phần hăm dọa, khen ngợi: “Tôi đọc tiểu thuyết cô viết rồi, thật bội phục cô, nếu là tôi không viết được như vậy đâu.”

Lâm Sâm Sâm cười nhạt một tiếng: “Có gì mà bội phục, tôi cũng chỉ có khả năng này thôi. Đã đến cửa rồi, chị trở về đi.”

Đường Diêu gật đầu: “Vậy được rồi. Thiếu chút nữa là quên chúc mừng cô, buổi chiều nghe dì Thẩm nói mới biết chuyện tốt hai người cũng sắp đến rồi.”

Sắc mặt Lâm Sâm Sâm thay đổi trong nháy mắt: “Chị nói cái gì?”

“Không phải hai người muốn kết hôn sao? Tôi còn tưởng rằng Tiểu tử kia tâm tính bất định chứ, không nghĩ lại nhanh như vậy.” Giọng của Đường Diêu vẫn còn mang theo mấy phần khổ sở, tin tức này làm Lâm Sâm Sâm kinh ngạc và tức giận. Hai người đắm chìm trong suy nghĩ của mỗi người, cũng không chú ý đến sự luống cuống của đôi phương.

Đường Diêu đưa mắt nhìn bóng lưng Lâm Sâm Sâm từ từ đi xa, đáng vẻ yếu điệu thực nữ này có lẽ chính là nguyên nhân thu hút đàn ông. Tính tình của cô ấy thật mạnh mẽ, mới có thể thu phục được đàn ông. Nhất là người đàn ông như Đồng Húc Lăng vậy, cần một người phụ nữ mềm mỏng tới hóa giải cái cứng rắn của anh. Cho tới nay cô đều cho rằng yêu đàn ông sẽ bị coi thường, phụ nữ càng chủ động càng không được hoan nghênh, cho nên ở trước mặt Đồng Húc Lăng, cô cũng không biểu lộ tình cảm, ngược lại còn giả bộ rất coi thường đối với anh. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như ban đầu thể hiện tích cực một chút, dám theo đuổi tình yêu, kết cục có giống nhau hay không? Bất luận như thế nào, truy cứu những thứ này cũng không còn ý nghĩa, ông trời đã định bọn họ không có duyên phận rồi. Đã vậy, thêm một người bạn dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ địch. Trong lòng mặc dù vẫn không hề cam lòng và chua xót, nhưng gánh nặng đó cuối cùng bị bỏ ra. Về sau đã suy nghĩ thông suốt, cô cũng nhẹ nhõm không ít. Có lẽ ngày mai, cô có thể gặp được người đàn ông thuộc về mình.

Trên đường về nhà, Lâm Sâm Sâm không chút để ý, đại não hỗn loạn. Đồng Húc Lăng nói chuyện kết hôn với Thẩm Bích Tâm lúc nào, không phải anh đã đồng ý tạm thời không đề cập tới sao? Càng nghĩ càng thấy khó nên tức giận, cô lấy điện thoại di động ra chuẩn bị hỏi rõ với anh. Vừa nhìn lại phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ ở nhà gọi tới, cô vội vàng gọi về: “Mẹ, mọi người gọi điện thoại cho con à?”

Điện thoại bên kia, giọng nói mẹ Lâm lo lắng trách cứ: “Cái con bé này, chuyện bạn trai sao lại không để cho nhà biết thế, sắp làm đám cưới mà cũng không nói, lần này hại chúng ta luống cuống không biết phải làm sao. May mắn là con trai của Bích Tâm, chứ không thì có thể gặp phiền phức.”

Lòng của Lâm Sâm Sâm trầm xuống một chút, chợt có loại cảm giác bị thương như bị bán đứng. Cô cố gắng lấy giọng tỉnh táo lại: “Mẹ, trước tiên mẹ đừng hoảng hốt, con bây giờ đang ở bên ngoài, trở về con sẽ gọi điện thoại lại cho mẹ, như vậy đi, con cúp máy đây.”

Cầm điện thoại di động tay bởi vì tức giận mà run rẩy lợi hại, cô ấn nhiều lần mới đem điện thoại tắt. Sáu năm trước, trải qua sự kiện đau xé lòng kia, cô thống hận nhất chính là bị người lừa gạt. Cô không trách Đồng Húc Lăng nóng lòng kết hôn, nhưng cô không thể tha thứ cho hành động lừa gạt của anh. Tại sao đàn ông rất thích giở thủ đoạn lừa phụ nữ?! Lâm Sâm Sâm chỉ cảm thấy đáng buồn vô hạn. Đáng buồn hơn chính là, rõ ràng cô đã bỏ qua một lần, cũng không rút ra bài học, lại vẫn rơi vào bẫy của đàn ông lần nữa.

Cô bước nhanh hơn hướng về nhà, chỉ có trở lại nơi thuộc về mình, mới có thể ổn định tâm tình mà suy nghĩ cho tốt. Vậy mà, ông trời càng muốn đối nghịch với cô, khi đến gần cửa nhà, cô lại thấy được khuôn mặt làm cô ‘đổ thêm dầu vào lửa’.

42. Chương 42: Chương 42

Cô bước nhanh hơn hướng về nhà, chỉ có trở lại nơi thuộc về mình, mới có thể ổn định tâm tình mà suy nghĩ cho tốt. Vậy mà, ông trời càng muốn đối nghịch với cô, khi đến gần cửa nhà, cô lại thấy được khuôn mặt làm cô ‘đổ thêm dầu vào lửa’.

“Sâm Sâm.” Thường Tân nở nụ cười trên mặt chào đón Lâm Sâm Sâm, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên vì bên cạnh cô không có bạn trai đi cùng. Theo người điều tra thuật lại, bọn họ ngày nghỉ luôn dính chung một chỗ như hình với bóng, sao hôm nay lại chỉ có một mình?

“Sư huynh tìm em có việc sao?” nét mặt Lâm Sâm Sâm có chút không kiên nhẫn, Thường Tân không khỏi suy đoán, có phải cô và bạn trai cãi nhau hay không.

Anh làm bộ lơ đãng hỏi: “Sao lại không thấy bạn trai em vậy?”

Lâm Sâm Sâm không đáp, hỏi lại một lần: “Anh có chuyện gì không?” Tâm tình đã quá rối loạn rồi, chẳng lẽ anh ta còn tới thêm vào một đòn sao.

Thường Tân bắt đắc dĩ, đành phải giả giọng bàn công việc chung: “Là thế này, anh có phụ trách một chuyên đề về quyền tố tụng ở Nhà Xuất Bản chỗ em, trong này cũng bao gồm cả tác phẩm của em, anh muốn đến chỗ em tìm hiểu một chút tình hình.”

Lâm Sâm Sâm mặt vẫn không chút thay đổi nói: “Anh có thể tìm người phụ trách có liên quan ở Nhà Xuất Bản nói chuyện, em chỉ phụ trách sáng tác và nộp bản thảo, những chuyện khác thì bỏ qua đi.”

Thường Tân cười cười: “Anh biết ngay em có thể nói như vậy. Anh suy nghĩ, em là người học giỏi chuyên ngành luật, tìm em cùng nhau trao đổi một số việc.”

Lâm Sâm Sâm không chút cử động: “Thật xin lỗi, có thể không giúp được anh rồi, em đã rất nhiều năm nay không động vào tài liệu luật pháp.”

Thường Tân lấy ánh mắt cứng chiều nhìn cô: “Tính tình của em vẫn bướng bỉnh như vậy. Nói thật, năng lực của em, anh rõ ràng nhất, viết tiểu thuyết nhiều năm như vậy không chán sao? Nếu không, trở về Văn phòng Luật giúp anh đi, anh không hy vọng nhân tài bị mai một.”

Lâm Sâm Sâm cười: “Năm đó, không phải anh vẫn bóng gió với em, phụ nữ ở giới này không được ưu chuộng sao?”

Thường Tân lắc đầu cười khổ: “Ôi, tiểu nha đầu vẫn mang thù với anh đấy.”

Lâm Sâm Sâm liếc thấy nếp nhăn rõ ràng ở đuôi mắt anh, không khỏi ngẩn ra. Năm tháng quả nhiên không tha người, đàn ông tuổi gần bốn mươi, có chăm chút thể nào cũng khó tránh khỏi sương gió, huống chi là Thường Tân lúc nào cũng phí tâm hao tâm tổn sức, điên cuồng với công việc.

Giọng nói của cô hòa hoãn xuống: “Thật cảm tạ sư huynh có ý tốt, nhưng em tự biết mình, không thích hợp giải quyết các công việc chuyên ngành luật pháp nữa. Nếu như việc sáng tác của em hết thời, em cũng sẽ không trở lại Văn phòng Luật đâu.”

“Anh tôn trọng ý nghĩ của em. Thật ra thì, anh lại cho rằng em thích hợp làm hậu phương vững chắc cho đàn ông hơn.” Thường Tân nhất thời lờ lờ, khiến Lâm Sâm Sâm rất là ghét.

Cô chẳng thèm xã giao nữa, cáo từ cùng anh: “Sư huynh, thật xin lỗi, cứ như vậy đi, em còn có chuyện.”

Thôi, hôm nay tâm tình cô không tốt, người thông minh cũng nên thức thời. Thường Tân săn sóc nói: “Vây được, anh thấy sắc mặt em không ổn, về nhà nghỉ ngơi thật tốt, anh đi nha.”

Hai người tạm biệt nhau, Thường Tân nhìn cô bóng lưng biến mất ở hành lang rồi mới xoay người rời đi. Đi không bao xa, vừa đúng lúc một người đàn ông mặc quân trang cao lớn bước chân vội vã đi tới trước mặt. Thường Tân liếc mắt nhìn logo Không quân trước ngực anh và lon cầu vai ba sao hai gạch. Thời điểm lướt qua nhau, tầm mắt đối phương sắc bén hơi lướt qua gương mặt của anh, khí thế kia không khỏi làm anh kinh sợ. Quả nhiên không phải là nhân vật bình thường, chỉ liếc mắt một đã làm cho trong lòng Thường Tân run lên. Anh coi như có chút hiểu biết đối với cấp bậc, có thể nhận ra đối phương là một Thượng tá Không quân. Tuổi còn trẻ mà đã là Thượng tá, nghĩ đến bối cảnh gia đình cũng không đơn giản, bất giác tâm tư Thường Tân nặng nề.

Lâm Sâm Sâm móc chìa khóa ra vừa muốn mở cửa, liền nghe một hồi tiếng bước chân, bước nhanh mà đến ở phía sau.

“Lâm Lâm.” Đồng Húc Lãng sải bước chạy tới: “Không phải bảo em chờ anh sao, thế nào lại đi một mình trước vậy?”

Lâm Sâm Sâm vào thẳng nhà không trả lời. Đồng Húc Lãng phát giác sắc mặt cô không hợp, vội vàng kéo vào trong ngực hỏi khẽ: “Sao vậy, ai chọc giận em mất hứng thế?”

Lâm Sâm Sâm tránh cánh tay của anh, không nhìn anh. Đồng Húc Lãng chỉ coi cô đang giận dỗi, gương cười cúi đầu xuống định hôn cô trấn an. Ai ngờ động tác Lâm Sâm Sâm lại kịch liệt đẩy anh ra, tầm mắt lạnh lùng, khiến trong lòng của Đồng Húc Lãng không hiểu ràng mình một cái.

“Rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì, người đàn ông kia tới tìm em là ai?”

Mới vừa rồi, ở xa nhìn thấy cô và một người đàn ông nói chuyện, không đợi anh đến gần, hai người đã tản ra. Khi anh lướt qua người đàn ông kia, liếc thấy một người mặc cầu kỳ, phong độ, lối lạc, hoàn mỹ. Trực giác Đồng Húc Lãng mách bảo rằng người nọ chính là bạn trai cũ của cô.

Lâm Sâm Sâm vẫn tức giận nhìn anh: “Không mượn anh xen vào, em cũng không phải là phạm nhân của anh.”

Đồng Húc Lãng nổi đóa, anh nghiêng đầu thở ra một hơi, lại chuyển trở lại nhìn chăm chú vào cô: “Cái người này là tức giận cái gì, nói rõ cho anh.”

Lâm Sâm Sâm thu hồi ánh mắt không nhìn anh, cố gắng để cho nội tâm mình bình tĩnh lại. Một lúc lâu, giọng nói cô mới bình tĩnh: “Đồng Húc Lãng, em vẫn luôn tin tưởng anh, tin con người anh, tin lời nói của anh, cũng tin cam kết của anh. Nhưng mà, bây giờ em rất thất vọng đối với anh.”

Đồng Húc Lãng nghe vậy sắc mặt chợt biến, trái tim một hồi khủng hoảng, anh mở to mắt nhìn chăm chăm vào cô: “Lời này của em có ý gì?”

Lâm Sâm Sâm lạnh nhạt đáp: “Chính là chữ ý tứ trên mặt, suy nghĩ một chút, sau lưng em anh đã làm gì, không khó hiểu lắm.”

Đồng Húc Lãng không hiểu, chỉ cảm thấy oan uổng: “Anh một lòng một dạ với em, em đừng chụp mũ lung tung cho ta.”

Lâm Sâm Sâm bất mãn thái độ giả ngây giả ngô của anh, nghiêm nghị chất vấn: “Về vấn đề kết hôn anh đã hứa với em thế nào, rõ ràng đồng ý không đề cập tới chuyện này, tại sao lại nói một đằng làm một nẻo, lại thông báo khắp nơi chuyện tốt của chúng ta sắp tới?”

Anh bưng tỉnh hiểu ra, miệng nhếch lên đùa cợt nói: “Anh còn tưởng chuyện gì chứ, còn nói anh giống như kẻ vong ân bội nghĩa vậy. Anh thấy em còn do dự, thay em quyết định mà thôi.”

Lâm Sâm Sâm giận quá hóa cười, cô nheo lại mắt nhìn thẳng tới anh: “Anh đã không tôn trọng nhân quyền, em với anh đã không còn gì để nói, muốn kết hôn thì tự anh kết hôn đi, em không phải là một con rối mặc cho anh định đoạt.”

Đồng Húc Lăng cau mày: “Anh lúc nào thì biến em thành con rối đây, muốn kết hôn với em còn không tôn trọng em sao?” Anh nói qua lửa giận cũng nổi lên: “Nếu anh không tôn trọng em, làm sao anh lại phí công sức lớn như vậy lấy lòng em? Chẳng lẽ chỉ lên giường không kết hôn mới gọi là tôn trọng?”

Lâm Sâm Sâm nhúc nhủ đầu chỉ ra cửa chính: “Trước hết anh về đi đã, em không muốn tranh cãi với anh.”

Ngược lại, lúc này Đồng Húc Lăng lại tỉnh táo, đã sớm hiểu cá tính cô là thích mềm không thích cứng. Không thể lấy cứng đối cứng, không thể làm gì khác hơn là dùng mềm. Anh không để ý cô giãy giụa ôm chặt lấy cô làm dịu: “Được được được! Đều tại anh, là anh không đúng, đừng tức giận. Anh không làm cũng làm, có được không?”

Hai cánh tay của anh lực cực lớn, Lâm Sâm Sâm bị giam ở trong ngực của anh lại không động đậy được chút nào, chỉ có thể tức giận lên tiếng: “Buông em ra!”

Đồng Húc Lăng không chỉ có không thả, còn cúi đầu xuống liếm gương mặt của cô cùng vành tai, nhỏ giọng dỗ dành: “Lấy anh thì có cái gì không được, hả?”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu né tránh, dưới tình thế cấp bách gơ chân lên về phía bắp chân của anh đạp. Đồng Húc Lăng bị đau, nhưng vẫn ôm chặt cô không thả: “Hả giận chưa? Nếu chưa hả giận để cho em đánh thêm mấy cái nữa.”

Lâm Sâm Sâm cũng không khách khí với anh, vừa mắng to: “Tên lừa gạt chết tiệt!” Vừa dùng lực đánh lên trên người của anh.

Đồng Húc Lăng bật cười: “Ha ha, thật không nhìn ra, nhìn tay em trói gà không chặt, mà đánh lên người anh quả thực lợi hại nha.”

Trên người anh đều là bắp thịt rắn chắc, Lâm Sâm Sâm đánh không bao lâu liền mệt mỏi, cô buông tay thả, trong lòng buồn bực, đánh anh còn ngại đau tay, nhưng ngược lại thật sự là hả giận.

Đồng Húc Lăng bị cô vừa đánh vừa đá, khắp nơi trên người còn đau chưa hết, không nhịn được nhếch nhếch miệng nói: “Xuống tay thật là độc ác, quả nhiên là tâm tư phụ nhân thật độc ác.”

Thấy mặt cô vẫn u ám, anh chỉ còn cách bày ra một gương mặt hào hiệp, trượng nghĩa vươn tay ra: “Có muốn cắn vài cái nữa cho bớt giận hay không?”

Lâm Sâm Sâm dùng sức đẩy ra tay của anh: “Ai mà thêm, ghê tởm chết được!”

Đồng Húc Lăng cười lớn đem cô kéo vào trong lòng, ở trên mặt cô hôn mấy cái thật mạnh.

Lâm Sâm Sâm chau mày lại, quệt nước miếng trên mặt, hỏi anh: “Anh nói xem chuyện này giải quyết như thế nào?”

Giọng điệu Đồng Húc Lăng kiên quyết, nói: “Còn có thể giải quyết như thế nào, báo cáo kết hôn anh cũng nộp lên rồi, hai bên cha mẹ cũng biết, đoán chừng người quen biết anh cũng truyền đi rộng rãi, trừ kết hôn không có biện pháp khác.”

Dù náo loạn nửa ngày, người này hoàn toàn cũng không có nửa điểm thỏa hiệp, Lâm Sâm Sâm hận nghĩ rằng nghiêng lợi, không nói hai lời kéo tay của anh qua liềm mạng cắn.

Đồng Húc Lăng nắm chặt quả đấm nhin đau, còn bắt chột khiêu khích, kêu: “Còn tốt chứ, dùng sức cắn! Dùng sức cắn!”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu lườm anh, Đồng Húc Lăng nhìn có ra máu không, còn nói tiếp: “Tiếp tục, cắn nữa đi!”

Lâm Sâm Sâm há miệng, ngẩng đầu lên, một vòng dấu răng màu đỏ tím có vài tia máu hiện ra ở trên cẳng tay trái của anh. Cô kinh ngạc nhìn vết thương kia, có chút mờ mịt, mình rốt cuộc là thế nào, vì sao lại làm ra hành động bạo lực như thế chứ?

Đồng Húc Lăng nhìn lại cô dáng vẻ mắt hờn, ngực buồn bực, vội vàng ôm mặt của cô áp lại vào trước ngực nói: “Không việc gì, em cần nhẹ, chỉ cần em đồng ý kết hôn thôi, cầm dao đâm anh đều không sao cả.”

Nghe nói như thế, ở trong lòng của Lâm Sâm Sâm mềm nhũn, trong mắt không nhận được nước mắt trào ra. Đồng Húc Lăng phát hiện bộ ngực ướt, bỗng cảm thấy ngạc nhiên. Lâm Sâm Sâm chưa từng ở trước mặt anh rơi một giọt nước mắt nào, lần này thực sự là ép cô rồi. Cô sợ kết hôn như vậy sao?

Anh nuốt khổ sở vào trong lòng, nửa mở cười giỡn: “Có gì phải khóc, bị phạt là anh cũng không phải là em mà.”

Lâm Sâm Sâm chợt nâng cặp mắt ửng đỏ lên nhìn chăm chú vào anh: “Về sau đừng gạt em nữa.”

Đồng Húc Lăng gạt đầu, cô lại lấy giọng thương lượng, nói: “Chuyện kết hôn không nên ép em, hãy cho em thời gian.”

Trái tim Đồng Húc Lăng như bị đánh một quyền, sắc mặt anh biến lạnh, trầm giọng hỏi: “Phải chờ em bao lâu, mười năm, hai mươi năm, hay là cả đời đây?” Lát sau lại đề cao âm lượng một chút, tức giận nói: “Anh thấy em cần bản không có ý định lâu dài với anh.”

Lâm Sâm Sâm rũ mắt xuống, không có hơi sức giải thích.

Trong lòng ngực Đồng Húc Lăng như bị một cây đuốc thiêu đốt, chỉ muốn nhanh lên một chút tìm được cách phát tiết, anh lại nhìn cô một cái, sau đó vội vã rời đi, lấy tốc độ của một loại tên lửa chạy về phía bao cát của sân huấn luyện.

43. Chương 43

Suốt hai tuần lễ, Đồng Húc Lăng không tới tìm Lâm Sâm Sâm, cũng không gọi điện thoại cho cô, hai người cứ như vậy lâm vào chiến tranh lạnh. Lâm Sâm Sâm vẫn lừa dối mình, không có việc gì, thế giới này ít đi người nào đó thì vẫn có thể sống. Nhưng hành động lại không tự chủ được, phản bội lại ý chí. Bất luận là cô đi tới đâu, điện thoại di động quyết không rời khỏi người, ngay cả lúc ngủ, lúc sạc pin trạng thái tắt máy cũng đổi thành trạng thái mở máy. Hai tuần lễ còn muốn dài hơn so với hai thế kỷ, bao nhiêu lần cô mở tới cái số điện thoại quen thuộc đó, nhưng lại không nhấn nút GỌI. Nếu gọi được, thì có thể nói cái gì, trước mắt cô vẫn không có nỗi bất kỳ cam kết gì. Đồng Húc Lăng càng ép, thì cảm giác bài xích đối với hôn nhân của cô càng mãnh liệt. Ngay chính cô cũng không rõ rốt cuộc kháng cự cái gì, tóm lại chính là đối với chuyện kết hôn này tràn đầy mâu thuẫn. Khi ý chí của cô hết sức sa sút, một cuộc điện thoại gọi tới như cứu vớt cô khỏi ‘dầu sôi lửa bỏng’.

Điện thoại gọi tới chính là của Thẩm Bích Tâm. Trước đây, Lâm Sâm Sâm nhận được điện thoại của bà luôn có mấy phần mất tự nhiên, nhưng lần này lại khó đề nén cảm giác hưng phấn. Cô không tự chủ, giọng nói phát ra vẻ hân hoan, thậm chí khiến cho Thẩm Bích Tâm hoài nghi không biết có phải tai của mình có vấn đề hay không. Lo lắng nhiều ngày nay rốt cuộc cũng vui đi, bằng tốc độ nhanh nhất Lâm Sâm Sâm thay xong quần áo ra khỏi nhà.

Vậy mà đến Đồng gia, thế giới nội tâm của cô đang lúc ‘trời quang mây tạnh’ lại lần nữa bị mây đen bao trùm, Đồng Húc Lăng vốn không ở nhà. Chỉ có Thẩm Bích Tâm cười, gọi cô: “Sâm Sâm, đến bên này đi.”

Lâm Sâm Sâm ôm tâm tình thấp thỏm đi tới bên cạnh bà ngồi xuống, âm thầm suy nghĩ, ngộ nhỡ bà nhắc tới chuyện kết hôn thì trả lời như thế nào đây.

Quả nhiên, Thẩm Bích Tâm đi thẳng vào vấn đề, liền hỏi: “Con gần đây có bận việc gấp gì không, nếu không bận rộn chúng ta đi chuẩn bị một chút đồ dùng cho đám cưới đi, trông cậy vào hai Đại lão gia nhà này, gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi.”

Lâm Sâm Sâm mặt cười khổ, cẩn thận châm chước nói: “Dì Thẩm, chuyện này có thể hoãn một chút hay không, con và Húc Lăng thời gian bên nhau chưa dài, con muốn cẩn thận một chút.”

Thẩm Bích Tâm hình như sớm có dự liệu, nét mặt một bộ hiểu rõ trong lòng: “Khó trách gần đây dì vừa hỏi chuyện hôn sự, tiểu tử kia lại cứ đùn đẩy lập lờ hồi lâu, thái độ có phần kỳ kỳ. Dì biết ngay con không có dễ dàng gật đầu đồng ý như vậy, thành thật mà nói dì cũng không tán thành kết hôn vội vàng như vậy đâu, dù sao hôn nhân cũng là chuyện cả đời, không được qua loa.”

Lâm Sâm Sâm tán đồng gật đầu, lời nói của Thẩm Bích Tâm chợt xoay chuyển: “Chỉ là hai đứa các con tình huống không là một kiểu. Con năm nay cũng hai mươi tám rồi chứ? Tiểu tử kia cũng ba mươi tư rồi, dì ra lệnh cho nó là kết hôn trước năm ba mươi lăm tuổi. Đừng trách dì nói thẳng, vốn là nếu nó không gặp con, dì đã sớm an bài cho nó một cô gái để kết hôn rồi. Đáng tiếc định mệnh an bài cho nó gặp được con, dì mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, nó chỉ nhìn trúng con thôi. Tính tình con dì, dì rõ ràng nhất, nếu như con không đồng ý kết hôn, nó nhất định có thể hao phí cả đời.”

Lâm Sâm Sâm có chút xấu hổ cúi đầu, vô lực nói: “Thật xin lỗi dì.”

Thẩm Bích Tâm thở dài: “Aizz, đây cũng là duyên số. Dì biết rõ ở trong mắt người trẻ tuổi như con, hôn nhân giống như là một cuộc đánh bạc, coi như tình cảm khá hơn nửa hai người cũng không thể bảo đảm yêu nhau trọn đời. Nhưng dì muốn nhắc nhở con một chút, có một thứ có thể khiến cho hôn nhân lâu dài, đó chính là ý thức trách nhiệm. Dì với chú Đồng của con, trước hôn nhân căn bản không có gì trao đổi, không phải là theo lệnh của cha mẹ mới đến với nhau sao. Nhưng cũng vài chục năm nay, bất luận trải qua bao nhiêu những mưa gió, chúng ta vẫn có thể nắm tay cùng đi tới, bởi vì sao chứ? Không phải là bởi vì chúng ta yêu sâu đậm, mà bởi vì là chúng ta đối với hôn nhân cũng có mang một loại ý thức trách nhiệm bền chắc không thể đứt gãy. Húc Lăng vừa vặn thừa kế cái ưu điểm này. Nó từ nhỏ đều thuận buồm xuôi gió, tại một số chuyện quyết sách nào đấy có thể tương đối bá đạo, tính khí cũng có chút cật mạnh, nhưng nó tuyệt đối là một người đàn ông có tính trách nhiệm, điểm này dì có thể cam đoan với con. Bất luận tương lai thân thể con không tốt hoặc là trở nên lớn tuổi, nó đều sẽ không ghét bỏ con.”

Nếu như con đang lo lắng sau này nó đứng núi này trông núi nọ, vậy càng khỏi lo. Dì không phải cố ý khoe khoang, không biết bao nhiêu cô gái của gia đình quân nhân trong viện mẹ muội nó, chờ nó cho đến bây giờ không lấy chồng đấy. Ở trong quân đội, lấy tướng mạo tài cán của nó, khẳng định cũng không thiếu những bông hoa trại lính, những Nữ Trung Hào Kiệt ngưỡng mộ đối với nó đã lâu. Nhưng vài năm nay, dì chưa từng thấy nó để người nào trong lòng. Hai người bọn họ cha con hợp thành một, đối với chiến lược chiến thuật, trang bị vũ khí cảm thì thấy hứng thú. Thật ra thì đàn ông có thể thay lòng hay không và xuất thân của anh ta không có liên quan, chỉ quyết định ở việc họ có hay không có được người phụ nữ, có hay không có ý thức trách nhiệm. Con không cần bởi vì sự ưu tú của nó mà mất đi lòng tin với nó.

Tiểu tử này đối với hôn nhân từ trước đến giờ luôn giữ thái độ có cũng được không có cũng được, thiếu chút nữa thì dì cho là nó muốn cả đời độc thân chứ. Nhưng từ lúc con xuất hiện, nó giống như bị ma xui quỷ khiến vậy, liều mạng hỏi thăm tình hình của con. Cho nên đây cũng là số mệnh an bài, gặp con là chuyện tốt cũng là chuyện xấu. Hạnh phúc của nó nằm trong tay của con, chỉ xem con quyết định thế nào thôi. Nói nhiều rồi con cũng nghe không lọt, con hãy suy nghĩ thật kỹ đi, chúng ta không ép buộc con. Có thể trở thành người một nhà cũng phải xem duyên phận nữa.”

Lâm Sâm Sâm như có điều suy nghĩ, đầu óc có chút bể tắc nhưng dường như rốt cuộc đã tìm được ngọn nguồn. Thẩm Bích Tâm bưng chén lên, vừa uống nước vừa âm thầm vui. Từ trước đến giờ đối việc thương thuyết bà rất là hài lòng với mình, gần đó có một người chị em tốt, mỗi lần có gì tranh cãi nhức đầu cũng nhờ bà dốc lòng tương trợ. Chỉ cần bà vừa xuất mã, vốn là chuyện huyền não trời long đất lở đều có thể dần xếp ổn thỏa. Nhiều năm qua kinh nghiệm thương thuyết làm cho bà có thể thành thạo trực tiếp đem trọng điểm câu chuyện chuyển đến chỗ quan trọng.

Lâm Sâm Sâm liếc mắt nhìn đến khung hình bên cạnh trên bàn, nhà ba người hoà thuận vui vẻ, cha mẹ tư thái trang trọng nhưng tươi cười rạng rỡ ngồi đằng hoàng phía trước, cậu con trai mặc quân phục thể đứng thẳng đứng ở phía sau, thần thái hào hứng, tự tin. Lâm Sâm Sâm không kìm hãm được, đưa tay ra chạm tới Đồng Húc Lăng trong hình, nhiều ngày không thấy, thật rất nhớ nhung anh.

Thẩm Bích Tâm nhìn thấy, không nhịn được nghĩ kể cho cô: “Sáng sớm hôm nay dì đi mua ngay một đồng món ăn nó thích, kết quả nó gọi điện thoại nói có công chuyện không về, nếu không, con hỏi lại nó một chút xem sao?”

Lâm Sâm Sâm lập tức ôm tâm tình hồi hộp mong đợi, gật đầu một cái. Cô cầm điện thoại lên đặt ở bên tai, nghe được cả tiếng tim đập của mình, từng nhịp từng nhịp kịch liệt nhanh chóng hơn, lòng bàn tay cũng khô ra mồ hôi. Điện thoại reo một hồi lâu không ai nhận, ở đây dừng khí của cô một chút xíu nữa thì chạy mất, đang lúc cô muốn buông tay, giọng đàn ông quen thuộc trầm thấp rồi cuộc vang lên ở bên tai: “Alô!”

Lâm Sâm Sâm cố gắng để cho mình trấn định, nhưng lời nói phát ra lại tiết lộ tâm tình khẩn trương: “Anh... anh có khỏe không?”

Đồng Húc Lãng “Ừ” một tiếng hỏi: “Em không sao chứ?”

Lâm Sâm Sâm không được tự nhiên đáp: “Không sao, cái đó, anh. . . . có phải rất bận hay không?”

Âm thanh Đồng Húc Lãng thanh thúy có lực, từng chữ chần chờ của cô: “Đúng, gần đây anh đều rất bận, em còn có việc gì sao?”

Lâm Sâm Sâm thất vọng rũ xuống khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì đâu, chú ý giữ sức khỏe nhé.”

Ở một bên, Thẩm Bích Tâm cũng gấp, nhìn cô sắp cúp điện thoại, vội vàng không chịu được giằng lại: “Tôi nay con thật sự không về ăn cơm sao? Sâm Sâm đích thân xuống bếp, tất cả đều là món con thích ăn. Ừ, đúng, bây giờ con bé đang ở nhà chúng ta. Được, vậy con nhanh lên một chút, chúng ta chờ con về ăn cơm.”

Lâm Sâm Sâm nghe vậy lại lần nữa lấy lại tinh thần, giọng nói nhanh nhẹn: “Vậy con sẽ đi vào bếp chuẩn bị ngay bây giờ ạ.”

Thẩm Bích Tâm nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, khoát tay một cái nói: “Thời gian vẫn còn sớm, đi có chút mệt mỏi, trở về phòng nghỉ một lúc, nếu không con lên phòng Húc Lãng nghỉ ngơi một chút đi.”

Lâm Sâm Sâm đáp lời rồi đi về phía phòng của Đồng Húc Lãng. Vừa mở cửa ra, hơi thở quen thuộc liền đập vào mặt, trong không khí dường như phảng phất mùi vị đặc biệt trên người của anh. Chăn trên giường như miếng đậu hũ, xếp ngăn nắp; đồ vật ở bàn đọc sách và trên giá sách cũng được bày đặt thật chỉnh tề. Lâm Sâm Sâm khó nén nụ cười, một người đàn ông to lớn tùy tiện như vậy cư nhiên cũng có thể giữ vững thói quen sinh hoạt chỉnh tề như thế, có thể thấy được tác phong bộ đội nghiêm chỉnh thật là uy lực vô cùng. Cô đi tới trước ngăn tủ lần nữa quan sát những mô hình máy bay chiến đấu kia, tưởng tượng thấy Đồng Húc Lãng lái chúng ở trên bầu trời xanh, tùy ý bay lượn thập phần tự nhiên cùng phóng khoáng, trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Trên giá sách xếp đầy tác phẩm nghiên cứu và tạp chí quân sự, cô liếc mấy lần có chút không hứng thú lắm, ánh mắt lơ đãng liếc về một hộp nhạc thủy tinh che trong đồng hồ. Cô đến gần cầm lên đồ vật đó, thấy trên đế thủy tinh khắc một hàng chữ: “Anh Lãng, sinh nhật vui vẻ! Điều Điều của anh”. Trong lòng cô kinh động, giật mình như bị bỏng, đặt trở lại. Cô nhìn giá sách kỹ càng một chút, trừ cái hộp âm nhạc đó, không có vật phẩm tương tự nào khác nữa. Trong lòng của cô không có chút tư vị, rồi lại từng lần một nhắc nhở mình, đừng quá hẹp hòi, người ta là bạn chơi lúc nhỏ, giữ lại một món quà sinh nhật không có gì là lớn cả.

Sau đó, Lâm Sâm Sâm quả thật vào phòng bếp tự mình nấu nướng. Thẩm Bích Tâm đứng ở một bên xem xét động tác rửa rau, xắt thức ăn thông thạo của cô, sau đó hạ nồi hoặc luộc hoặc xào hoặc hầm cách thủy, biến đổi các loại kỹ xảo nấu nướng làm ra các món ăn khác nhau, bất giác âm thầm lấy làm kỳ. Những cô gái ngày nay, nếu không phải đặc biệt yêu thích đối với việc nấu nướng, chịu xuống bếp tự mình làm được thức ăn ngon thật sự là quá hiếm rồi. Điểm này thật là chiếm được cảm tình của Thẩm Bích Tâm, ngay cả Đường Điều từ trước đến giờ rất được lòng bà cũng bị hạ thấp xuống.

Cao lương mỹ vị bày một bàn, hai người phụ nữ ngồi ở trên bàn ăn chờ mòn chờ mỏi, vẫn không thấy cái bóng dáng tha thiết trông chờ đó. Cảm giác mất mát trong nội tâm Lâm Sâm Sâm nhanh chóng trở dậy, anh vẫn còn giận cô sao. Cảm giác bị anh lạnh nhạt, lơ là thật không dễ chịu, nếu vẫn còn độc thân, khỏi phải chịu không khí bị người yêu xử oan. Nhưng đối lại góc độ mà suy nghĩ, giả như chưa cùng anh cùng nhau, thì cô cũng không lãnh hội được cái loại va chạm kích tình tới đỉnh điểm đó. Hôm nay cô coi như là hoàn toàn giác ngộ, mặc dù cô sợ bị thương tổn, nhưng lại sợ mất đi anh hơn.

Lâm Sâm Sâm đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, thỉnh thoảng nghe được một tiếng trêu ghẹo của Thẩm Bích Tâm: “Ồ, đây là Hoa kiều Châu Phi ở đâu tới sao?”

Cô vội vàng quay đầu lại, thấy Đồng Húc Lãng đang vội vã đi tới, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào cô. Nửa tháng không thấy, da tay của anh lại biến thành đen không ít, chẳng lẽ mỗi ngày đều phơi ở dưới ánh mặt trời sao? Lâm Sâm Sâm chợt cảm thấy đau lòng, vội vàng đứng lên bới cơm cho anh. Anh rất tự nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, nhận lấy chén cơm cô đưa tới liền bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Thẩm Bích Tâm cau mày kêu: “Ăn chậm một chút, không ai giành với con đâu.”

Đồng Húc Lãng vừa ăn vừa mơ hồ nói: “Con ăn xong còn phải quay trở về.”

Chẳng lẽ là anh đặc biệt chạy về ăn cơm cô làm ư? Lâm Sâm Sâm một hồi cảm động, không ngừng gấp thức ăn cho anh, lặng lẽ nhìn anh ăn.

Thẩm Bích Tâm bưng chén vừa ăn vừa hỏi: “Sâm Sâm, sao con không ăn à?” Sau đó rồi hướng Đồng Húc Lãng khen ngợi: “Những thức ăn này tất cả đều là một mình Sâm Sâm làm, bận rộn cả một buổi chiều, con có thể tự mình tìm được cô dâu có bản lĩnh rồi.”

Đồng Húc Lãng dừng lại nghiêng đầu nhìn Lâm Sâm Sâm một cái, cũng gấp chút món ăn đến trong chén cô, nhỏ giọng nói: “Vất vả rồi.”

Lâm Sâm Sâm phồng mũi, nhìn anh dịu dàng nói: “Không vất vả.”

Thẩm Bích Tâm húp nhẹ miếng canh canh cá tươi ngon nóng hổi, lộ ra vẻ mặt hài lòng: “Phần một ít cho cha con, cho ông ấy nếm thử tay nghề của Sâm Sâm một chút.”

Lâm Sâm Sâm mỉm cười nói: “Nếu dì thích, về sau con sẽ thường cho làm dì.”

Thẩm Bích Tâm nghe rất vui, nhưng trong miệng lại khách khí: “Vây không được, lấy vợ về để thương yêu, không phải lấy về để sai bảo, Húc Lãng cũng không nỡ, đúng không?”

Đồng Húc Lãng buồn buồn đáp một tiếng, vui đầu ăn cơm không nói lời nào. Nụ cười Lâm Sâm Sâm cứng ở trên mặt.

Sau bữa cơm chiều, Đồng Húc Lãng đưa Lâm Sâm Sâm đến cửa nhà, cô mới vừa mở cửa vào nhà, anh liền nói: “Anh đi đây, em tự chú ý an toàn nhé.”

Khi anh vừa xoay người, Lâm Sâm Sâm trong lòng hoảng hốt, vội vàng từ phía sau lưng ôm lấy anh, đôi tay ôm chặt hông của anh, mặt dính vào trên lưng rộng rãi phẳng của anh, lấy giọng mềm mại nhỏ nhẹ nói: “Em nhớ anh lắm.”

Đồng Húc Lãng ngẩn ra, ngay sau đó vỗ vỗ tay của cô trấn an: “Nghe lời đi, anh thật sự có công chuyện, rảnh rồi anh sẽ về với em.”

Lâm Sâm Sâm ngỡ ngàng buông lỏng tay, Đồng Húc Lãng lại quay đầu lại chăm chú nhìn cô một lúc lâu, sau đó tự ý rời đi. Lâm Sâm Sâm nhìn về hướng anh biến mất, trong lòng đầy phiền muộn. Anh hôm nay không giống như thường ngày, hung hăng ôm lấy cô hôn nữa, chẳng lẽ cô chưa kịp phản ứng với cảm xúc mãnh liệt đó thì đã tới hồi kết thúc sao? Cô chợt cảm thấy giống như chìm trong sương mù, không thấy rõ phương hướng con đường phía trước.

Đồng Húc Lãng đứng ở dưới lầu nhìn chăm chú vào cửa sổ nhà Lâm Sâm Sâm, thật lâu sau mới lưu luyến thu hồi ánh mắt đi mất. Hai tuần lễ nay, công việc anh bận rộn, đúng lúc bắt buộc mình kiên quyết không hỏi, không để ý tới cô nữa, nhân cơ hội này buộc cô nhận rõ trái tim của mình. Nếu như cô thật quan tâm anh, nhất định cô sẽ lo âu, bất an. May mắn ra cô có thể vì vậy bỏ khúc mắc trong lòng mà đồng ý kết hôn.

Lúc này chính là lúc độ tính kiên nhẫn, người nào duy trì được sự bình thản người đó sẽ thắng. Vì vậy, Đồng Húc Lãng không ngừng cảnh cáo mình, mặc dù ngập tràn nhớ nhung cô, cũng không thể chủ động liên lạc với cô, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc. Anh hình thành một thói quen quái dị, mỗi khi nhớ nhung Lâm Sâm Sâm điên cuồng, sẽ đi chạy bộ, chạy hết một vòng lại chạy tiếp một vòng, cho đến sức cùng lực kiệt mới thôi. Buổi trưa, buổi tối hay thời gian nghỉ ngơi, trong thao trường luôn có thể gặp được bóng dáng của anh. Chạy bộ trên thao trường vào lúc giữa trưa ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, đây

chính là nguyên nhân anh rảm đen. Buổi tối nằm ở trên giường thì anh luôn âm thầm ảo não, thế nhưng cũng không lấy tấm hình của cô để trong túi áo ra, ngay cả một ý nghĩ cũng không có.

Buổi trưa hôm nay, cuối cùng chờ được điện thoại của cô, nhưng cô lại chỉ thăm hỏi đơn giản, anh ngoài thất vọng còn không khỏi có chút nản chí. Vốn là muốn sẽ tiếp tục giảng co, nhưng vừa nghe đến Mẹ già nói cô tự mình xuống bếp, anh lại không quản được lòng muốn gặp cô, tìm một cái cớ về nhà. Vậy mà trở về nhà thấy cô, anh vẫn đợi cô chấp thuận. Trước khi anh đi, cô cuối cùng cũng chịu thua ôm lấy anh, nhưng anh muốn nghe không chỉ là câu “Em nhớ anh” mà thôi, lòng anh rất tham, anh muốn chính là “Em đồng ý”. Nếu không thể đạt được ước muốn, vậy thì tiếp tục lạnh lùng thôi. Anh vẫn giữ quan niệm đó, kiên trì chính là thắng lợi.

Mấy ngày sau, lãnh đạo Nhà Xuất Bản gọi điện thoại tới muốn Lâm Sâm Sâm đến một chuyến. Cô vừa đi vào trong phòng họp, chỉ thấy Thường Tân và Giám đốc Nhà xuất bản cùng Phó Tổng Biên tập ở đây thảo luận về quyền lưu giữ hồ sơ vụ án, bên cạnh còn có một chàng trai trẻ tuổi, đoán là trợ lý của Thường Tân. Lâm Sâm Sâm hiểu rõ, về mặt công việc anh ta xem thường phụ nữ, vì vậy chưa bao giờ cất nhắc trợ lý là phụ nữ. Một người đàn ông tự phụ như vậy, năm đó vẫn lấy sự nghiệp đặc biệt của anh ta kiên quyết chinh phục cô.

Thường Tân nói bớt cà vạt và cổ áo, trong tay kẹp một điều thuốc đang cau mày giảng giải những điều khoản có liên quan luật pháp với hai người phụ trách Nhà Xuất Bản. Trợ lý của anh phát hiện Lâm Sâm Sâm đứng ở trước cửa, lấy cùi chỏ nhẹ huých anh, Thường Tân lập tức nhảy cảm ngẩng đầu, sau đó liền thấy Lâm Sâm Sâm mắt lạnh nhìn anh.

Anh không thèm để ý chút nào đến sự lạnh lùng trong ánh mắt kia, ngược lại cười và đi tới chào đón cô. “Sâm Sâm, bọn anh chỉ còn đợi em thôi, tới đây cùng nhau thảo luận đi.”

Giám đốc Nhà xuất bản cũng mỉm cười nói với Lâm Sâm Sâm: “Thật xin lỗi, Tiểu Lâm, còn làm phiền em đến một chuyến, Luật sư Thường nói em có thể đến giúp anh, chuyện này đành nhờ em vậy.”

Trời sinh voi sinh cỏ. Lâm Sâm Sâm tránh Thường Tân đi tới ngồi xuống, thành khẩn đối với Giám đốc nói: “Sếp yên tâm, em sẽ hết sức ạ.” Lãnh đạo Nhà Xuất Bản bình thường rất là quan tâm đối với cô, người tận lực như cô dĩ nhiên không thể chối từ, chỉ có điều hợp tác cùng Thường Tân làm cho cô có chút kiêng kỵ, không biết được vì sao anh muốn khổ sở dây dưa như vậy.

Khi mọi người ngồi chung một chỗ thảo luận được tương đối, Giám đốc do công việc khá nhiều nên rời đi trước, Phó Tổng Biên tập và Lâm Sâm Sâm ở lại tiếp tục phối hợp công việc với Thường Tân. Phó Tổng Biên tập tình cờ lưu ý đến thái độ Thường Tân đối với Lâm Sâm Sâm cực kỳ ôn hòa, mọi việc đều hỏi cô, xin ý kiến của cô, nhìn ánh mắt của cô hình như cũng ẩn chứa suy nghĩ đặc biệt sâu xa. Nhưng phản ứng của Lâm Sâm Sâm rõ ràng là lạnh nhạt rất nhiều, có lúc trao đổi mấy câu, có lúc dứt khoát đem vấn đề phản bác, giọng nói lộ ra lạnh nhạt.

Lâm Sâm Sâm xưa nay vốn đã không thân thiết với phái nam, điều này cũng không có gì lạ, chỉ là Thường Tân đối với Nhà Xuất Bản rất là chu đáo, vì bọn họ phục vụ miễn phí, thái độ như vậy không khỏi có vẻ không nể mặt người ta, vì vậy Phó Tổng Biên tập tìm một cái cớ tạm nghỉ, gọi Lâm Sâm Sâm đi theo, định góp ý với cô một chút.

Trợ lý đi ra ngoài mua thuốc lá, trong phòng họp chỉ còn lại một mình Thường Tân. Bởi vì chỉ là tạm thời nghỉ ngơi một chút, đồ đạc cá nhân của mọi người cũng còn đặt ở trên bàn. Thường Tân đi tới chỗ của Lâm Sâm Sâm, tự tiện cầm điện thoại di động của cô lên vuốt vuốt. Anh không cẩn thận đụng bàn phím một cái, thông tin hiện ra, gương mặt với nụ cười rạng rỡ của người sĩ quan không quân từng cùng anh lướt qua nhau và tên liên lạc. Ngón cái anh hơi run xoa lên gương mặt trên tấm hình đó, nụ cười tự đắc này làm đau nhói mắt của anh, giống như đang cười nhạo mặt mày của anh vậy, người này, bây giờ là người yêu của cô gái anh thích nhất.

Tâm tình của anh trong nháy mắt mất không chế, rất muốn ném chiếc điện thoại lên tường đập cho tan nát để giải mối hận trong lòng. Vậy mà, suy nghĩ cũng chợt lóe lên, rất nhanh đầu óc anh thanh tỉnh lại. Anh không đến mức làm ra chuyện mất không chế như thế, nếu quả thật làm như vậy, những dự tính tỉ mỉ trong khoảng thời gian này đều tan thành mây khói sao. Anh lấy lại bình tĩnh, đi ra bên ngoài cửa thăm dò một chút, hai người kia vẫn không có dấu hiệu quay lại, anh nhanh chóng đóng cửa lại, mở sổ danh bạ

điện thoại của Lâm Sâm Sâm ra, tra tìm đến tên anh muốn, trong lòng cười lạnh một tiếng, đúng là ‘dụng tâm tìm kiếm thì không được, vô tình không kiếm lại kiếm ra’*. (*Nguyên bản là “đạp phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu.”)

44. Chương 44: Chương 44

Vì cấm khu quân sự đề phòng nghiêm ngặt, mặc dù tìm người điều tra dốc hết sức bình sinh mà Thường Tân cũng không tra được tài liệu cá nhân của Đồng Húc Lăng. Giống với người muốn trộm bảo vật, vẫn tận lực tìm kiếm Kho báu nhưng lại không có kết quả. Vì vậy giờ phút này cầm điện thoại của Lâm Sâm Sâm, giống như khi anh tìm được một phần kho báu. Không chậm trễ chút nào, anh đề xuống phím “tìm kiếm”, nhưng suy nghĩ lại trúng một cước như đưa đám, bởi vì trong tấm hình hiện ra một khung mặt mã.

Lâm Sâm Sâm quả nhiên thông minh, sổ danh bạ còn không quên cài mặt khẩu. Thời gian không nhiều lắm, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ trở lại phòng họp, trên trán Thường Tân rỉ ra một lớp mồ hôi hột dày đặc. Anh vẫn nhớ rõ ràng sinh nhật Lâm Sâm Sâm, chỉ mong mặt khẩu cô dùng không phải là sinh nhật của người khác. Sau khi điền mặt khẩu vào, rõ ràng là báo ‘mặt khẩu không đúng’. Thường Tân khê nguyên rửa một tiếng, ôm tâm lý đã mẻ lại sút nhún loạn ở phía trên, đáng tiếc càng gấp càng sai lầm. Bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân càng đi càng gần, anh thở dài để điện thoại di động xuống.

Trở lại vị trí, anh lấy điện thoại di động của mình ra vuốt vuốt, một ý nghĩ chợt lóe, anh nhớ lại một mặt khẩu trước kia Lâm Sâm Sâm đã từng sử dụng. Thừa dịp bọn họ còn chưa đi vào, Thường Tân vội vàng rướn người qua cái bàn cầm điện thoại Lâm Sâm Sâm lên, nhập mặt khẩu vào đó, quả nhiên thuận lợi mở ra. Anh hưng phấn nhìn một lượt, ở trong đó có sổ điện thoại của Đồng Húc Lăng, điện thoại của gia đình, còn có địa chỉ email của một người, nghe được âm thanh Phó Tổng Biên tập vang lên ở ngoài cửa, anh chỉ kịp nhớ địa chỉ email liền đem điện thoại di động trả lại.

Tay mới vừa lùi về, cửa phòng họp liền bị đẩy ra, trong nháy mắt anh ngẩng đầu vừa vặn đụng phải ánh mắt dò xét của Lâm Sâm Sâm, anh chợt dạ né tránh ánh mắt kia, làm bộ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: “Đã về rồi à, vậy chúng ta tranh thủ thời gian, tiếp tục đi.”

Phản thảo luận tiếp theo, Lâm Sâm Sâm có mấy phần mất tập trung, Thường Tân nhiều lần nói với cô, cô đều lại thất thần. Cuối cùng, Thường Tân dứt khoát chiều lòng người, đề nghị với Phó Tổng Biên tập: “Nội dung muốn thảo luận cũng tương đối rồi, tôi thấy Lâm tiểu thư cũng mệt mỏi, không bằng tới đây thôi, có chuyện gì có thể đến Văn phòng tìm tôi lúc nào cũng được.”

Ra khỏi cửa chính Nhà Xuất Bản, Lâm Sâm Sâm chợt nói với Thường Tân: “Sư huynh có thời gian không, em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Thường Tân vui mừng, gật đầu thẳng tắp: “Đương nhiên là có thời gian, chúng ta đi đâu nói chuyện đây?”

Lâm Sâm Sâm nhìn xung quanh, chỉ vào một quán cà phê đối diện nói: “Qua đó đi, sẽ không làm mất thời gian quá lâu của anh đâu.”

Thường Tân sáng khoái đáp lời: “Được, đi thôi.”

Khi băng qua đường thì bản năng anh giống như sáu năm trước vậy, kéo tay cô đi, lại bị cô né tránh, anh chỉ đành lúng túng thu hồi tay lại. Đi vào quán cà phê tìm một chỗ ngồi xuống, theo thói quen Thường Tân kêu ly Cafe đen, Lâm Sâm Sâm lại muốn ly trà chanh.

Thường Tân kinh ngạc: “Bây giờ em không uống cà phê nữa hả?”

Lâm Sâm Sâm sắc mặt bình tĩnh nói: “Vốn là em không thích uống cà phê, chỉ cố uống mà thôi.”

Thường Tân bất đắc dĩ cười: “Đúng, em nhìn anh uống Cafe đen cảm thấy tò mò, lại không chịu nổi vị đắng đó, ra sức thêm đường thêm sữa, anh còn nhớ em”

Lâm Sâm Sâm cắt ngang anh: “Sư huynh, chuyện đã qua đừng nói nữa, con người nên nhìn về phía trước. Hôm nay mạo muội làm phiền anh, là muốn hỏi anh một chuyện.”

“Em muốn hỏi tại sao anh chủ động hỗ trợ giúp Nhà xuất bản bọn em sao?” Không đợi cô nói xong, Thường Tân tự động tiếp lời.

Lâm Sâm Sâm gật đầu: “Anh luôn luôn khinh thường nhận trường hợp như vậy, hưởng chi là miễn phí. Nếu như có liên quan tới em, thì thôi đi, anh không thiếu nợ em cái gì, không cần lãng phí thời gian.”

Thường Tân vẻ mặt khổ sở: “Trước mắt đối với anh mà nói, chuyện khổ sở nhất chính là muốn đền bù một chút sai lầm nhưng lại bị cự tuyệt. Anh biết rõ, coi như vì em làm nhiều chuyện hơn nữa em cũng sẽ không quay đầu lại tiếp nhận anh, nhưng tôi thiếu anh có thể để cho lòng mình dễ chịu hơn một chút, cơ hội như vậy em cũng không chịu cho anh sao?”

Lâm Sâm Sâm kiên quyết nói: “Không phải là không chịu, mà là không cần thiết, anh chỉ cần nhớ anh không thiếu nợ em thứ gì là được, không cần thiết mang gánh nặng trong lòng. Sư huynh, đây là một lần cuối cùng em một mình gặp mặt anh, em rất yêu bạn trai em, không hy vọng anh ấy sinh ra hiểu lầm gì, em cũng thật lòng chúc phúc cho anh có thể tìm được hạnh phúc. Em chỉ muốn nói như vậy thôi.”

Cô nói xong đứng dậy từ biệt, Thường Tân vội vàng đứng lên cầm cánh tay của cô khẩn cầu: “Sâm Sâm, anh chỉ muốn nhìn thấy em là tốt rồi, chẳng lẽ làm bạn cũng không được sao?”

Lâm Sâm Sâm biết Thường Tân từ trước đến giờ là người kiêu căng tự phụ, chưa từng thấy anh lấy loại giọng nói hèn mọn này nói chuyện nhiều, cô có chút không đành lòng, nhẹ nhàng kéo tay của anh ra nói: “Sư huynh, đừng tự làm khổ mình nữa, chúng ta đều có cuộc sống của mình, anh sẽ quen biết cô gái tốt hơn.”

Thường Tân không nói nữa, nhìn bóng lưng cô một mình rời đi, lại ngã ngồi trên ghế, anh móc ra một điếu thuốc hút, sau khi hít sâu vài hơi, phiền não lấy tay dè huyệt Thái Dương. Sâm Sâm, một chút cơ hội em cũng không chịu cho, cũng đừng trách anh sử dụng thủ đoạn. Một ngày nào đó em sẽ biết, hạnh phúc của em chỉ có anh cho được.

Từ hôm về nhà ăn bữa cơm đó, Đồng Húc Lăng lại có hơn một tuần không gặp Lâm Sâm Sâm. Rõ ràng muốn gặp, lại phải cố kìm nén cảm giác để không gặp, trong lòng anh khó chịu vô cùng, mỗi ngày bày ra bản mặt thối, người thức thời cũng không dám trêu chọc anh. Nhưng mấy ngày nay, tâm tình của anh đột nhiên biến chuyển tới 360 độ, bởi vì mỗi buổi tối Lâm Sâm Sâm đều gửi email tâm tình với anh rất vui vẻ.

Lúc ban đầu, lập email này cũng là vì Lâm Sâm Sâm. Khi đó bọn họ mới vừa xác lập quan hệ yêu thương, Đồng Húc Lăng quần quấy lấy Lâm Sâm Sâm đòi viết thư tình cho anh, còn phóng đại lên rằng lỗi hành văn hạn nhất như vậy không viết thư tình quả thực là lãng phí tài nguyên. Lâm Sâm Sâm không chống lại được sự nhõng nhẽ của anh, viết một lá thư ngắn ý nghĩa kín đáo cho anh. Tuy chỉ có vài dòng, cũng đủ làm anh cho sướng ngắt trời, cho tới bây giờ anh vẫn thường mở ra xem lại. Anh viết thư tình đáp lễ cô, mạnh dạn dùng từ làm cho cô hoài nghi xưa nay không ai bằng. Cô ngoài mặt thì giận trách, nhưng trong sâu thẳm lại bị chữ viết khoe khoang làm cảm động, điên đảo. Từ đó về sau, họ thường gửi gắm tình cảm thông qua email, có hay không có thời gian gặp nhau, nhờ vào cách thức đó để an ủi nỗi nhớ nhung, truyền qua gửi lại, email cũng vì vậy trở thành nơi bí mật cho bọn họ.

Mấy ngày gần đây, Lâm Sâm Sâm email tới rất thường xuyên, chủ yếu là mượn mấy bức họa cũng như truyện tranh hài hước ngụ ý nói về tình cảnh bọn họ hôm nay, giữa những hàng chữ lộ ra ý thỏa hiệp, vừa trêu đùa lại hàm súc. Trừ tài nghệ và cá tính, anh thưởng thức nhất chính là cô biết tiến, biết lùi. Anh biết, đa số phụ nữ không phải thật là mạnh cay cú, thì chính là nhu nhược yếu ớt, sự mềm dẻo có độ giống như cô vậy càng lộ vẻ đầy đủ trân quý của một cô gái, rất được lòng anh. Cô sẽ không là người gây sự, cũng sẽ không cố làm ra vẻ đáng thương, càng sẽ không vì anh không rảnh bên cô mà la lối om sòm, có thể gặp gỡ cô gái như vậy, không phải anh may mắn hay sao. Gần đây công việc, nhiệm vụ từ từ giảm bớt, anh suy nghĩ đúng lúc nên trở về trấn an cô một chút, lạnh nhạt cũng nên có chừng có mực, quá mức sẽ không tốt.

Buổi tối, như thường lệ anh mở email ra kiểm tra, mới vừa vào email, trang đầu liền nhìn thấy hai email mới, anh cười đến mặt mày hớn hớn. Nhanh chóng mở ra email trên cùng, ánh mắt anh tham lam không bỏ

sốt bất cứ một chữ nào. Cô đã bị ép, lời nói bắt đầu chuyển sang nguội lạnh, anh trộm cười mở email tiếp theo, tựa đề đập vào mắt lại đột nhiên làm anh trợn mắt há mồm.

“Thư gửi cho bạn trai hiện tại của Lâm Sâm Sâm”, đây là ý gì?! Tại sao có thể có người ngoài biết email bí mật của bọn họ. Anh cau mày nhìn về phía nội dung email, lòng từ từ chìm xuống, tay vốn là buông lỏng lại từ từ nắm thành nắm đấm.

Nội dung email là như vậy: chúc mừng anh trở thành bạn trai hiện tại của Lâm Sâm Sâm, tôi là bạn trai cũ của cô ấy, tôi cảm thấy cần thiết phải gửi cho anh một số chú ý để giữ vững quan hệ của bọn anh. Thứ nhất, lúc cô ấy đang làm việc xin đừng quấy rầy cô ấy, bởi vì cô ấy cực kỳ coi trọng công việc. Thứ hai, xin đừng để cô ấy ăn thức ăn hoặc đồ uống cay và đắng, bởi vì cô ấy sợ nhất khổ. Thứ ba, xin đừng yêu cầu cô ấy về ngoại hình, ví dụ như mang giày cao gót hoặc là uốn tóc, bởi vì cô ấy ghét nhất là người chú ý về bề ngoài. Thứ tư, lúc cô ấy tức giận xin đừng thêm dầu vào lửa, nếu không cô ấy sẽ im lặng không nói lời nào, bởi vì cô ấy thích mềm không thích cứng. Thứ năm, khi tặng hoa hoặc tặng quà đừng mong cô ấy hân hoan, bởi vì cô ấy ghét nhất người có tâm địa gian xảo. Nếu như muốn tặng thì chọn ngày kỷ niệm có ý nghĩa mà tặng. Thứ sáu, vô duyên vô cớ đừng nịnh nọt cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy dối trá. Thứ bảy, xin đừng để cho cô ấy uống rượu hoặc ăn đồ ăn có tính kích thích, bởi vì bao tử cô ấy không tốt. Thứ tám, hãy quan tâm nhiều, đừng lạnh nhạt với cô ấy, cô ấy thường giữ lời nói trong lòng, hãy cố gắng trao đổi cùng với cô ấy nhiều hơn. Thứ chín, buổi tối khi ngủ tốt nhất hãy ôm cô ấy, cho cô ấy ấm áp, cô ấy thể hàn sợ lạnh. Một điều khác nữa, cô ấy dễ dàng tỉnh giấc, không nên tùy tiện tạo ra động tĩnh. Thứ mười, lúc cô ấy mới vừa tỉnh ngủ, xin đừng cần nhàn, bởi vì cô ấy dễ tức giận khi mới thức dậy. Tạm thời, tôi mới nghĩ được bấy nhiêu thôi, chỉ mong có sự giúp đỡ của anh. Chúc tình yêu hai người ngọt ngào, đừng giống tôi, đến cuối cùng lại công dã tràng.

Buồn cười thật, lại dám chủ động tìm tới để khiêu khích! “Pằng!” Một tiếng vang thật lớn, Đồng Húc Lãng nổi giận đập bàn.

45. Chương 45

Thường Tân sửa sang lại quần áo, ngồi dựa vào ghế chờ đợi. Mấy giây trước, ngoài phòng Thư ký gọi điện thoại vào nói có người họ Đồng tìm anh, không chút do dự nào, anh đồng ý ngay. Trên thực tế, anh chờ đợi lần gặp mặt này đã rất lâu rồi, bao nhiêu đêm, anh khó ngủ, lẩn lộn suy nghĩ về hình ảnh tình địch gặp nhau, những lời trong lòng muốn nói cũng luyện tập vô số lần.

Trên cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa, Thường Tân ngồi thẳng cổ tình bình tĩnh nói: “Mời vào.” Cửa bị đẩy ra, Đồng Húc Lãng sải bước vào, thư ký thay họ đóng cửa lại.

Thường Tân đứng lên tươi cười chào đón: “Đồng tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Đồng Húc Lãng khinh miệt lườm anh, cười lạnh nói: “Đừng làm ra vẻ với tôi.”

Thường Tân lập tức thu lại nụ cười, ngồi xuống, hai tay khoanh trước ngực, cũng cúi đầu nhìn tay của mình, giống như rảnh rang nói chuyện thời tiết, nói: “Phiền Đồng tiên sinh nói chuyện phép tắc một chút.”

Đối phó với loại cáo già xảo quyệt phải bình tĩnh, mục đích của anh ta chính là muốn chọc giận anh, ngàn vạn lần không thể mắc bẫy trước trận địa rối loạn của anh ta. Trong lòng Đồng Húc Lãng tự nhắc nhở mình, sau đó không nhanh không chậm anh đi tới ghế phía trước bàn, ngồi xuống, ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt của anh ta, giọng giống nhau đáp lại bình thản: “Tôi đã quá phép tắc đối với anh rồi, tốt nhất anh nên an phận một chút cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Nghe tuy không có vẻ nguy hiểm, nhưng lại ẩn chứa khí thế trong đó, mười phần là cảnh cáo. Thường Tân đưa mắt lên nhìn thẳng anh, không sợ hãi chút nào nói: “Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, tại sao anh lại uy hiếp tôi?”

Đồng Húc Lãng hừ lạnh: “Anh là luật sư tại sao còn hỏi tôi? Phá hoại hôn nhân quân nhân, hậu quả rất nghiêm trọng, điểm này anh nên hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Chuyện lúc trước tôi không so đo với anh, về sau còn có chuyện lén lút nữa, coi chừng bằng luật sư của anh đấy.”

Lần này đối lại là Thường Tân cười lạnh: “Hôn nhân của quân nhân là được luật pháp bảo vệ, không sai, chỉ là theo tôi được biết, các người bây giờ còn chưa kết hôn.”

Đột nhiên, thân thể Đồng Húc Lãng nghiêng về phía trước, nhìn chăm chú vào anh ta gần từng chữ tuyên bố: “Rất nhanh sẽ kết hôn thôi.”

Thường Tân trong lòng lo lắng, nhưng trên mặt lại nỗ lực duy trì vẻ bình thản: “Thật sao? Mấy ngày trước tôi mới vừa gặp Sâm Sâm, sao lại không nghe cô ấy nhắc tới nhỉ.”

Rõ ràng cô lại ở sau lưng anh gặp mặt với Thường Tân sao? Đồng Húc Lãng nguy hiểm nheo cặp mắt lại: “Đừng khiêu khích tôi, anh ba lần bốn lượt dây dưa với vợ tôi, còn nhảm chán gửi email cho tôi, món nợ này tôi còn chưa có tính với anh đấy!”

Thường Tân vẫn như cũ, phát huy tinh thần vô lại của mình: “Không có chứng cứ cũng đừng nói lung tung, ngày đó là cô ấy hẹn tôi, không tin anh có thể hỏi cô ấy. Anh đang uy hiếp tôi cũng chẳng có tác dụng gì, có lẽ cô ấy vẫn còn chưa hết tình cảm đối với tôi, dù sao tình yêu của chúng tôi đã từng ghi lòng tạc dạ . . .”

Lời còn chưa dứt, anh liền bị một quả đấm vung tới đánh trúng không kịp phản ứng, bị sức lực dũng mãnh đánh trúng, trong nháy mắt anh ngã lệch ở trên ghế ngồi, chóp mũi đau rất, đầu óc từng trận choáng váng, anh che lỗ mũi ý thức còn chưa trở lại, một bóng đen lại nhanh chóng vọt đến trước mặt đem cả thân thể anh nhấc lên khỏi ghế.

Đồng Húc Lãng hung hăng nắm lấy cổ áo Thường Tân, cắn răng nghiêng lợi mắng: “Cái con người cặn bã không bằng cầm thú này, đánh anh tôi còn ngại phí hơi sức. Tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, nếu còn xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi, tôi sẽ để cho anh chịu không nổi đâu!”

Đồng Húc Lãng lại trợn mắt nhìn Thường Tân mấy lần mới buông tay ném anh trở về ghế ngồi. Đi tới cửa thì anh nghe thấy âm thanh thị uy truyền tới sau lưng: “Anh Đồng, một đấm này tôi sẽ đòi lại gấp bội lần!”

Đồng Húc Lãng quay đầu lại chế nhạo: “Có gan anh cứ thử một chút đi, tôi chờ đấy.”

Thường Tân tự biết, đánh nhau mình không phải là đối thủ của anh ta, không thể làm gì khác hơn là lấy lời nói khích bác: “Sâm Sâm là nhớ người bạn cũ, anh cho rằng cô ấy thật có thể hoàn toàn bỏ đi quá khứ ư, nếu cô ấy có thể bỏ được quá khứ còn có thể độc thân nhiều năm như vậy sao? Người mặt dày mày dạn dây dưa với cô ấy là anh, nếu như anh nắm chắc tình cảm này cũng sẽ không tới tìm tôi trút giận.”

Đồng Húc Lãng nắm tay lại rất nhanh, lấy ánh mắt thật đáng thương hại nhìn anh ta: “Xem ra một đấm kia vẫn không đánh anh tỉnh lại. Anh tốt nhất nhớ lời tôi nói, nếu không lần sau quyết không là một quả đấm đơn giản như vậy đâu.” Nói xong cũng không nhìn thêm anh ta một cái, dùng sức đóng sầm cửa rồi đi.

Đồng Húc Lãng từ Văn phòng luật đi ra, đi không mục đích trên đường đông đúc nhốn nháo. Từng tốp người qua lại, bước chân vội vã, không có người nào vì ai dừng lại. Không bị ảnh hưởng lời nói của Thường Tân chút nào, đó là chuyện không thể. Thường Tân nói không sai, đoạn tình cảm này từ lúc bắt đầu tới nay, vẫn luôn là anh chủ động, là anh mặt dày mày dạn dây dưa. Từ trước đến giờ anh là một người tính toán kỹ càng, nhưng với đoạn tình cảm này lại thiếu tự tin. Trong email, những tin tức xác thực là chỗ hiểm của anh ta, không thể phủ nhận, Thường Tân và Lâm Sâm Sâm quả thực tồn tại một loại ăn ý, hiểu nhau, cái này anh và Lâm Sâm Sâm lại không có. Ban đầu, anh chưa bao giờ ghen tỵ với Lục Tuấn Huy, bởi vì bọn họ mới ở điểm xuất phát. Mà bây giờ, anh không thể không kiêng kỵ Thường Tân, bởi vì đoạn ký ức đầy vết nhơ kia hoàn toàn là vũ khí hữu lực nhất của đối phương. Người người đều nói mối tình đầu là sự kiện quan trọng, khắc cốt ghi tâm nhất trong lòng phụ nữ, Lâm Sâm Sâm còn hoài niệm đoạn ký ức tuổi trẻ thuộc về cô nữa hay không? Đồng Húc Lãng đúng là không xác định được.

Mười giờ tối, Lâm Sâm Sâm tắm xong, đang ngồi ở phòng khách vừa xem ti vi vừa lau mái tóc dài còn ướt, đột nhiên một hồi tiếng gõ cửa mãnh liệt tới làm cô kinh ngạc giật nảy mình, khăn lông từ trên tay rơi

xuống, cô cau mày nhìn quần áo ngủ trên người một chút, suy đoán xem ai mà đêm khuya tới quấy rầy vậy. Tiếng gõ cửa càng ngày càng kịch liệt, cô đành đi nhanh đến trước cửa, lớn tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Mở cửa!”

Lâm Sâm Sâm nghe tiếng, cực kỳ vui mừng mở cửa ra, bộ mặt đẹp trai mong nhớ ngày đêm đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Trông mắt anh sâu thăm thăm nhìn cô chăm chăm không rời, cô nhất thời kích động nói không ra lời, chỉ dùng ánh mắt tràn đầy vui sướng ngê ngà nhìn anh.

Nhiều ngày không gặp, Đồng Húc Lăng cũng tham lam nhìn chăm chú vào Lâm Sâm Sâm. Cô với một đôi mắt thần thái lấp lánh cũng đang ngắm nhìn anh, tóc dài ướt lộn xộn xoa trên vai, lọn tóc vẫn còn thỉnh thoảng nhỏ giọt nước. Cô mặc một cái váy ngủ màu trắng dài tới bắp đùi, trên tóc nhỏ xuống vài giọt nước làm ướt một phần váy, hơi mờ dính vào trên người. Tóc đen, da trắng như tuyết hơn nữa cánh môi trơn mềm đỏ mọng, đầy tất cả đều lộ ra vẻ hấp dẫn khác thường, Đồng Húc Lăng không cách nào nhẫn nại nữa, đá cửa khép lại, vừa sai bước tiến lên đã lôi cô vào trong ngực, điên cuồng hôn.

Môi lưỡi ẩm ướt quần quít mang đến ngọt ngào đã lâu, Lâm Sâm Sâm thỏa mãn lấy tay vòng lên sống lưng rắn chắc của anh. Đầu lưỡi của anh lần nữa xâm nhập, đôi môi ra sức mút, cùng với sự đụng chạm của râu ria mang đến cảm giác đau tê dại. Hôn hồi lâu, Lâm Sâm Sâm bị mùi rượu trong cổ họng anh làm cho hít thở không thông, rốt cuộc không chịu nổi, đẩy mặt của anh ra, trách: “Lại uống rượu à?”

Đồng Húc Lăng ôm chặt cô mở mắt nói mò: “Không uống nhiều.”

“Sao trẻ như thế còn tới đây?” Đầu cô và anh còn đang không ngừng đụng nhau.

Anh nghiêng đầu hôn mặt của cô, nhỏ giọng nói: “Nhớ em.”

Mấy ngày liên tiếp căng thẳng, vẻ u sầu cũng được hóa giải trong một câu nhu tình này. Mắt thấy cái miệng của anh lại muốn phát động một vòng tiến công mới, cô vội vàng lấy tay chặn lại: “Toàn là mùi rượu, thôi chết đi được.”

Đồng Húc Lăng nhân thể hôn tay cô một chút, còn nghịch ngợm xoa lông mày: “Hôn như vậy mới đủ vị.”

Lâm Sâm Sâm liếc anh một cái, thỉnh thoảng lại nhanh chóng bị nụ hôn của anh vây kín. Lần này bớt đi sự vội vàng ban nãy, hôn rất là nhẹ nhàng chậm chạp, chân thành. Lưỡi của anh trêu đùa lướt qua mỗi tác ngọt ngào trong miệng cô, thỉnh thoảng không nhẹ không nặng gặm cắn cánh môi cô một chút, động tác triển miên, mà lại vô cùng hấp dẫn. Một tay anh ôm chặt hông của cô, một tay kia nhóm lửa khắp nơi trên người cô, rất nhanh cô đứng không vững, mềm oặt ở trong lòng anh.

Nhìn không chưa đủ, lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, bế cô lên đi nhanh vào phòng ngủ. Nằm ở trên giường bị anh không ngừng hôn vuốt ve, Lâm Sâm Sâm chỉ cảm thấy mụ mị theo, không cách nào tự kiềm chế. Nụ hôn của anh dần dần dời xuống, bàn tay đến dưới làn váy, dọc theo bắp đùi thon dài bóng loáng hướng lên, lại hướng lên nữa. Hôn phách anh bị xúc cảm tuyệt vời này quyến rũ, vậy mà email đang lúc này lại như ma quỷ chui vào đầu óc anh, như âm hồn bắt tán cuốn lấy anh, xua đi không được. Mê say nhất thời bị lửa ghen thay thế, lực nắm bóp cũng không tăng thêm.

46. Chương 46: Chương 46

Lâm Sâm Sâm bị đau, vội vàng bắt được bàn tay đang càn quấy ở trước ngực cô: “Anh đừng thô lỗ thế, đau em.”

Đôi tay Đồng Húc Lăng chợt giữ khuôn mặt của cô lại, ánh mắt quái dị phức tạp nhìn chăm chú vào cô. Lâm Sâm Sâm bị anh nhìn, cảm thấy cả người không được tự nhiên, nghi ngờ nói: “Anh nhìn cái gì vậy?”

Anh hạ đầu xuống, trán蹭 với trán cô, mắt nhìn thẳng mắt hỏi: “Có phải em sợ nhất ăn cay đắng gì đó phải không?”

“Sao vậy?”

“Trả lời anh!”

Âm thanh cùng vẻ mặt anh làm cô sợ hãi, liền vội vàng gạt đầu.

Anh lại hỏi: “Em bị bệnh bao tử có phải hay không?”

Cô giải thích: “Đã chữa trị khỏi rồi, chỉ cần chú ý một chút là được.”

Anh hỏi nữa: “Có phải em thể hàn sợ lạnh, ban đêm dễ dàng tỉnh giấc hay không?”

Cô vẫn liên tiếp gạt đầu. “Làm sao đột nhiên anh lại hỏi chuyện này?”

Đồng Húc Lăng chợt nện một đấm lên tấm nệm mềm mại, cảm giác đó giống như tâm trạng anh lúc này, không cam lòng, bất lực. “Mẹ nó thật đáng chết! Anh là cái gì còn không biết em sớm mười năm trước? Tại sao phải nhường tên khốn kia nhanh chân đến trước chứ!”

Lâm Sâm Sâm kinh ngạc trợn to cặp mắt, những lời này của anh có ý gì?! Không đợi cô suy nghĩ, anh lại đột nhiên trở nên điên cuồng, nhào tới trên người của cô hung hăng gặm cắn vuốt ve, hoàn toàn không mang vẻ dịu dàng ngọt ngào lúc trước nữa. “Xoạt!” Một tiếng, váy ngủ bị anh xé ra, anh gấp gáp vùi đầu xuống, vết đỏ loang lổ in dấu trên người cô. Lâm Sâm Sâm chỉ cảm thấy thân thể bị anh đè làm đau, bắt đầu ra sức giãy giụa, nhưng sức anh lại mạnh kinh người, cô gầy yếu căn bản không chống lại được sự mạnh mẽ của anh. Khi anh thô bạo hôn khắp trên người của cô, đang muốn vạch một chân cô ra, cũng không muốn cho cô có thời gian phản kháng, nhưng một cái chân khác nhanh như chớp tránh thoát đá một cái vào mặt của anh. Lực mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ làm anh lệch qua một bên. Mặt anh hướng xuống ngã quỵ ở trên giường, thở hổn hển từng hơi từng hơi.

Lâm Sâm Sâm kéo một chiếc chăn mỏng trên giường qua nhanh chóng che lại thân thể, vẫn còn không dám tin anh sẽ ép buộc cô như vậy. Hai người yên lặng rất lâu, Đồng Húc Lăng chợt lật người lên không hề báo trước, nhào đến bên tường đập mạnh mấy cái, sau đó tựa đầu vào trên tường, giận dữ hỏi “Em một mực không để cho anh đụng, có phải còn đang nghĩ đến người đàn ông khác hay không?”

Lâm Sâm Sâm vẫn đắm chìm trong rung động lúc trước, không nghe rõ lời của anh, cô không nói một tiếng nào, chờ anh hỏi lần thứ hai. Ai ngờ anh cũng không quay đầu lại rời đi rất nhanh. Trong đầu cô từ từ nổi lại đoạn đối thoại, mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan với Thường Tân. Thì ra là anh vẫn để ý, Lâm Sâm Sâm cảm thấy không nói lên được nỗi khổ sở trong lòng.

Đồng Húc Lăng cảm thấy tiếc nuối vì mình không thể tham dự vào quá khứ của Lâm Sâm Sâm ư, vì không thể gặp nhau khi cô mới vừa biết yêu nên cảm thấy ảo não ư, Lâm Sâm Sâm cảm giác thật có lỗi? Cô khao khát rằng mình chưa từng trải qua vết nhơ quá khứ, tình cảm tinh khiết giống như một tờ giấy trắng, như vậy cô không cần lo được lo mất, như vậy cô có thể kiêu ngạo tự tin tuyên bố mình xứng với anh. Vậy mà ý trời lại không chiều lòng người, trải qua thì chính là trải qua, dù có hối tiếc thế nào thì cũng chỉ phí thời gian vô ích. Lâm Sâm Sâm định ôm chặt tâm trạng tùy duyên, đến được là may mắn của cô, không phải cô có thể quyết định được. Thật lâu về sau cô mới ý thức được, loại tâm trạng chấp nhận có cũng được không có cũng được này là đầu mối gây nên nghi ngờ của Đồng Húc Lăng đối với đoạn tình cảm này.

Gần trưa, có người nhấn chuông cửa, Lâm Sâm Sâm khê rung động, chưa kịp suy nghĩ liền chạy tới mở cửa ra. Đáng tiếc, đập vào mắt không phải là bóng dáng cô vẫn thấp thỏm nhớ mong kia. Trong nháy mắt, một đường thất vọng thoáng qua trong mắt của cô, nhưng rất nhanh lại bị vui vẻ bao trùm, mỉm cười nói: “Tuấn Huy, đã lâu không gặp.”

Lục Tuấn Huy vẫn bắt được ánh thất vọng trong mắt cô, đáy lòng có chút khổ sở, nhưng mà trên mặt lại duy trì nụ cười chân thành: “Thật xin lỗi, lâu rồi không liên lạc với em.”

Lâm Sâm Sâm nhường anh vào cửa, sắc sảo nói: “Anh đừng nói như vậy, em biết anh rất bận rộn.”

Bởi vì thời tiết hơi nóng, Lục Tuấn Huy vừa vào cửa liền lấy cái mũ xuống, lộ ra một cái đầu trọc bóng loáng. Lâm Sâm Sâm hai mắt liếc anh, không nhìn được cười lên.

Lục Tuấn Huy sờ sờ đỉnh đầu, xin lỗi giải thích: “Ha ha, gần đây quay một bộ phim triều Thanh.”

Lâm Sâm Sâm hứng thú: “Vậy sao, phim thể loại gì?”

Lục Tuấn Huy thấy khó được cô tò mò, vì vậy cặn kẽ kể lại tóm tắt kịch bản cho cô.

“Anh đóng vai người con nào của Khang Hi?” Sau khi nghe xong lời của anh, Lâm Sâm Sâm hỏi.

“Em đoán thử xem.”

Lâm Sâm Sâm nhú mày suy tư: “Em đoán Thập Tam a ca? Nhã nhận, điềm đạm, văn võ song toàn, hình tượng vừa đúng phù hợp với anh.”

Lục Tuấn Huy cố tình thần bí lắc đầu. Lâm Sâm Sâm lại đoán: “Chẳng lẽ là Đại a ca?”

Cô kể ra vài nhân vật tranh đoạt quyền lợi hại nhất, nhưng toàn bộ đều bị phủ nhận, Lâm Sâm Sâm buồn bực. Miệng Lục Tuấn Huy tạo hình, làm Lâm Sâm Sâm đột nhiên kinh ngạc.

“Thế nào, anh không thể diễn Ung Chính sao?” Đối với sự xem thường của Lâm Sâm Sâm, Lục Tuấn Huy hơi có bất mãn.

Lâm Sâm Sâm muốn cười mà không cười, nói: “Không phải, thoát nhìn anh không giống người lòng muông dạ thú.”

“Em không thể chỉ nhìn bề ngoài, có lẽ anh không vô hại giống trong tưởng tượng của em vậy đâu.” Ánh mắt Lục Tuấn Huy hàm nghĩa khó lường, làm Lâm Sâm Sâm có chút không hiểu, vậy mà một giây kế tiếp, anh đã khôi phục lại nụ cười ôn hòa trên mặt: “Chọc em chơi thôi. Thật ra thì đối với diễn viên mà nói, thử diễn xuất nhân vật phản diện là một thử thách và cơ hội hiếm có. Nếu như nhân vật tạo được thành công, sự nghiệp diễn xuất sẽ được khẳng định lớn. Nếu là thất bại, thì có thể không được coi trọng, từ đó mai danh ẩn tích trong giới diễn xuất.”

Lâm Sâm Sâm gật đầu đồng ý: “Thật ra thì một nhóm cũng cùng một loại, chỉ có dám đột phá mới có thể tiến bộ.”

Cô có một đôi mắt biết nhìn người, luôn có thể lý trí đem việc đời nhìn thông suốt. Lục Tuấn Huy nghĩ đi nghĩ lại liền tiện thể nói ra những lời này.

Sắc mặt Lâm Sâm Sâm chợt tối: “Lấy ở đâu ra mà biết nhìn người, chuyện của mình cũng còn rối loạn.”

Lục Tuấn Huy chần chừ mở miệng: “Bọn em vẫn tốt chứ?” Đúng lúc chú ý nhìn thấy quang cảnh dưới mắt cô, trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa, làm việc và nghỉ ngơi trong cuộc sống của từ trước đến giờ rất quy củ, rất ít thấy tinh thần cô bất lực. Tầm mắt nhìn thấy vết đỏ nhàn nhạt trên gáy cô thì anh chợt cứng đờ.

Lâm Sâm Sâm phát hiện Lục Tuấn Huy đang mất hồn, nhìn chằm chằm phần cổ của cô, không khỏi có chút lúng túng, nơi đó có dấu vết tối hôm qua Đồng Húc Lăng dùng sức hôn lưu lại. Cô kéo cổ áo nói: “Bọn em cũng tốt, anh đừng lo lắng.”

Lục Tuấn Huy không được tự nhiên cười cười: “Vậy thì tốt.”

Không khí có chút nặng nề, Lâm Sâm Sâm nói sang chuyện khác: “Em còn có chút không quen.” Chỉ chỉ cái đầu trọc của anh.

Lục Tuấn Huy lại đưa tay sờ sờ đỉnh đầu: “Có phải rất xấu hay không?”

Lâm Sâm Sâm khoát tay: “Không xấu, khuôn mặt của anh ưa nhìn, hoá trang cổ trang sẽ thật đẹp trai. Chỉ là lúc mới vừa thấy làm em sợ hết hồn, còn tưởng rằng anh xuất gia rồi chứ.”

Lục Tuấn Huy biết rõ cô đang nói đùa, nhưng vẫn nửa thật nửa giả nói tiếp: “Vào cửa Phật cũng không có gì không được, giải quyết dứt khoát.” Nhìn anh nhìn đồng hồ, đứng dậy cáo từ: “Anh còn có chút việc, lần sau trở lại thăm em nữa. Những thứ này là đặc sản chị anh mang từ quê lên, em để dành từ từ ăn.”

Lâm Sâm Sâm nghiêng mắt nhìn thấy anh để ở trên bàn mấy bọc đồ lớn, vội vàng đùn đẩy: “Sao lại khách sáo thế, anh giữ đi.”

Lục Tuấn Huy né tránh, vội chạy tới cửa: “Chị anh đặc biệt mang cho em, cảm ơn em lần trước dẫn chị ấy đi chơi, còn mua đồ cho chị ấy nữa.”

“VẬY anh cảm ơn chị ấy giùm em nhé.” Lâm Sâm Sâm không từ chối nữa, tiễn anh tới cạnh cửa.

Lục Tuấn Huy tâm sự nặng nề nhìn chăm chăm mặt của cô, vẻ mặt hình như muốn nói lại thôi. Lâm Sâm Sâm bật thốt lên, hỏi “Còn có việc gì sao?”

Lục Tuấn Huy rút cuộc không nhịn được, nói ra: “Sâm Sâm, có phải bọn em tính toán kết hôn hay không?”

Lâm Sâm Sâm vẻ mặt trở nên khổ não: “Em cũng không biết nữa, trong lòng hơi bừa bộn.”

Lục Tuấn Huy lo lắng hỏi: “Anh ta thúc ép em hả?”

Lâm Sâm Sâm rũ mắt xuống, che dấu vẻ âm u trong mắt: “Tính tuổi thì quả thật cũng nên lập gia đình rồi, nhưng em còn chưa sẵn sàng.”

Lục Tuấn Huy vỗ nhẹ lên bả vai của cô: “Đừng suy nghĩ nhiều, có một số việc không vội vàng được, em cùng anh ta trao đổi thẳng thắn một chút.”

Lúc rời đi, Lục Tuấn Huy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là bởi vì hiểu rõ đối với hôn nhân Lâm Sâm Sâm còn mơ màng, trên thực tế nhận định bọn họ trong thời gian ngắn không cách nào thành hôn được. Anh vẫn không thể thản nhiên tiếp nhận, cô gái mình thầm mến đã lâu lại trở thành cô dâu của người khác, có thể kéo thêm một ngày cũng tốt. Vậy mà, nhìn dáng vẻ cô nản lòng, nản chí, bất giác tim của anh lại một hồi co thắt.

Lâm Sâm Sâm nguyên tưởng rằng Đồng Húc Lãng lại muốn giận đối với cô, không ngờ lúc chạng vạng, anh lại xuất hiện. Lâm Sâm Sâm nhớ tới chuyện đêm qua vẫn cảm giác uất ức, định không để ý tới anh, ngồi ở một bên cách xa anh. Chờ cả ngày không thấy bất kỳ động tĩnh nào, Lâm Sâm Sâm tò mò nhìn anh, lại thấy anh đã một tay chống cằm, cau mày tựa vào trên sofa ngủ thiếp đi. Tầm mắt nhìn đến tay anh quần bằng gạc dày thì lòng của cô mềm lại, từ từ đi tới, ngồi xổm xuống ở trước mặt anh. Người này, tối hôm qua sau khi rời đi không biết lại đã đi đâu tự làm khổ mình cho hả giận đây mà, một cái tay yên lành lại biến thành như vậy. Cô đau lòng nhẹ nhàng vuốt ve trên bằng gạc.

Đồng Húc Lãng ngủ không sâu, mỗi lần bị đụng vào lập tức cảnh giác tỉnh giấc. Anh mở nửa hai mắt nhìn cô, bởi vì ngáp nên mắt phủ lên một tầng sương mù, có mấy phần mùi vị điềm đậm đáng yêu, Lâm Sâm Sâm đưa tay nhéo mạnh cái mũi của anh, anh cười lôi cô vào trong ngực ôm chặt, lan tỏa ra sự thoải mái.

“Tối hôm qua uống nhiều quá, có làm bị thương em không?” Anh ngậm vành tai xinh xắn của cô, vừa xin lỗi vừa nói.

Lâm Sâm Sâm tránh ra ngực của anh, ôm lấy mặt của anh hỏi: “Rốt cuộc anh bị cái gì kích thích vậy? Anh hãy thành thật trả lời em, có phải đã gặp Thường Tân không? Anh hỏi em mấy chuyện đó là anh ta nói cho anh sao?”

Đồng Húc Lãng cầm ngược tay của cô, mắt nhìn thẳng cô, giọng khiêu khích nói: “Không sai, anh đi tìm anh ta, còn đánh anh ta nữa.”

“Anh đánh anh ta á?” Lâm Sâm Sâm kêu lên: “VẬY anh ta hiện giờ ra sao?”

Đồng Húc Lãng phần hận kéo tay cô ra, cả giận nói: “Anh ta bị anh đánh cho tàn phế rồi, em đi tìm anh ta đi!”

Lâm Sâm Sâm nóng nảy mắng: “Ngu ngốc, làm sao làm loại việc ngốc này, không cần tiền đồ nữa sao?”

Đồng Húc Lãng tức giận nói: “Chuyện của anh không cần em lo, tiết kiệm một chút hơi sức đi quan tâm người yêu cũ đi.”

Lâm Sâm Sâm không còn hơi sức, nhìn anh chăm chăm nói: “Ai quan tâm anh ta chứ, anh phải tự hủy hoại tương lai là chuyện của anh, chẳng quan hệ tới em!”

Hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau hồi lâu, Lâm Sâm Sâm đột nhiên buông lỏng xuống bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nếu như anh cho là anh ta uy hiếp, vậy cần bản cũng không cần thiết, em đã không chỉ một lần tỏ rõ qua

thái độ của em với anh. Nếu như anh để ý quá khứ của em, thật đáng tiếc em không thể cố gắng nữa. Có lẽ Có lẽ anh có thể có lựa chọn tốt hơn.”

Đồng Húc Lãng chỉ cảm thấy tim một hồi đau nhói, giống như bị người ta dùng dao mở lồng ngực ra. Anh vươn tay, dùng sức kéo cô vào trong ngực, giống như sợ cô trốn mất, cương quyết nói: “Động một chút là nói anh tìm người khác, em thật đáng đánh! Nói lại lần nữa, anh sẽ đem em nuốt ực một cái vào trong bụng đấy.”

Lâm Sâm Sâm dựa ở trên vai anh, nghe lời nói tính trẻ con của anh đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm rót vào nội tâm. Cô len lén quệt nước mắt ở khóe mắt tràn ra, dịu dàng giải thích: “Đồ ngốc, không phải em lo lắng cho Thường Tân, em lo là anh vì chuyện không đáng, làm việc tại sao có thể không suy tính hậu quả như vậy?”

Đồng Húc Lãng cười lớn, hai vai rung lên, nói: “Em thật sự cho rằng anh ngu ngốc như vậy sao? Anh chỉ đánh lệch lỗ mũi của hân ta mà thôi, một đám đó lợi cho hân ta quá rồi.”

Lâm Sâm Sâm đấm bả vai anh, giận trách: “Anh còn không biết xấu hổ mà cười nữa, không để ý tới anh ta là được, sao lại tự tìm phiền não, tính ra tức chết đi?”

Đồng Húc Lãng vui đầu vào cần cổ của cô, cọ cọ cổ của cô: “Về sau tất cả sẽ nghe theo em, bà xã đại nhân, anh khát nước, rót cho anh ly nước đi.”

Lâm Sâm Sâm dùng sức đẩy anh ra, trong miệng oán giận: “Đại lão gia.” Đứng dậy đi rót nước cho anh.

Đồng Húc Lãng lại nằm tựa vào ghế salon, sau thắt lưng đột nhiên bị một vật cắn lên, anh rút ra, nhìn, lại là ví da của một người đàn ông. Mở ngăn phía trong ra, lần này lại càng không được, tấm ảnh bà xã tương lai của anh đương nhiên lại bị người khác dấu riêng rồi!

47. Chương 47: Chương 47

48. Chương 48: Chương 48

49. Chương 49: Chương 49

50. Chương 50: Chương 50

51. Chương 51: Chương 51

52. Chương 52: Chương 52

53. Chương 53: Chương 53

54. Chương 54: Chương 54

Sau khi trò chuyện xong, Lâm Sâm Sâm có chút không yên lòng, Lục Tuấn Huy cảm thấy lo lắng: “Sao thế, có chuyện gì sao?”

Khi chuông điện thoại vang lên, Lâm Sâm Sâm thấy là Đồng Húc Lãng gọi tới, cầm di động hồi lâu cuối cùng không nhện được mở máy nghe, đáng tiếc xung quanh vô cùng ồn ào, tín hiệu lại không tốt, hoàn toàn không nghe rõ âm thanh của đối phương, cô nghĩ nên tắt máy đi.

“Chúng ta đi ăn cơm đi, kéo muộn cảnh quay buổi chiều của anh.” Cô thúc giục, lảng tránh vấn đề anh hỏi.

Lục Tuấn Huy hơi áy náy, cười một tiếng: “Thời gian quá gấp, chỉ có thể ăn đồ ăn nhanh thôi, buổi tối sẽ mời em ăn bữa ngon nhé.”

Lâm Sâm Sâm vội vàng lắc đầu: “Không, còn không biết xấu hổ để anh mời nữa. Anh đã giúp em nhiều rồi, em còn chưa cảm ơn anh được.”

Lục Tuấn Huy vẻ mặt cứng đờ: “Em còn khách sáo với anh đấy.” Đổi thành Đồng Húc Lăng, cô cũng sẽ không phân chia rõ ràng như vậy đi? Người yêu và bạn bè cuối cùng có sự khác biệt, trong lòng anh chưa chất.

Nhanh chóng ăn bữa cơm ở gần đó, bọn họ lại trở về hiện trường đóng phim. Trong kịch bản, Lục Tuấn Huy đóng vai một hiệp sĩ phong lưu đa tình, cảnh diễn ngay sau đó có thể thể hiện rõ ràng trình độ của anh, bày ra một mặt khí phách anh hùng, tự nhiên anh hi vọng có Lâm Sâm Sâm cổ động và khích lệ. Mà Lâm Sâm Sâm cũng cảm thấy có hứng thú với phim kiếm hiệp, vì vậy ở lại xem.

Lúc Lục Tuấn Huy hóa trang thì Biên đạo mới nói cho anh biết, cảnh tiếp theo tạm thời thay đổi bằng cảnh diễn tình cảm, đầu óc anh trong chột ong lên. Thử cùng Biên đạo tranh luận hồi lâu không có kết quả, anh không khỏi âm thầm lo lắng. Vừa nghĩ tới việc ở ngay trước mặt bạn gái, lại thân thiết với cô gái khác, cảm thấy rất lúng túng. Lục Tuấn Huy lập tức hồi hộp, đầu ra đầy mồ hôi.

Hồi hộp thì cứ hồi hộp, công việc một giây không thể chậm trễ. Đạo diễn nhắc nhở diễn viên mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, anh căn bản không có dũng khí đi nhìn nét mặt của Lâm Sâm Sâm. Đạo diễn cũng nhận thấy được anh căng thẳng, trêu: “Tiểu Lục, thả lỏng một chút, bây giờ là lúc cậu và cô gái tán tỉnh nhau, không phải màn tra tấn, hiểu chưa?” Mọi người nghe xong cười ầm lên.

Lục Tuấn Huy cau mày hít sâu một cái, bắt buộc mình tập trung tinh thần, ánh mắt ngừng ở trên mặt nữ diễn viên. Từ lúc bắt đầu liếc mắt đưa tình đến đoạn mở miệng trêu đùa đều tốt, nhưng đến thời điểm ôm hôn nhau, anh đột nhiên sinh lòng chần chừ dừng một chút. Thời gian cứ trôi qua như vậy, đạo diễn liên kích động hô ngừng: “Trước kia không diễn qua vai trêu đùa với đối thủ sao? Có biết thế nào gọi là tán tỉnh không hả? Diễn lại!”

Diễn lại mấy lần, đúng lúc máu chốt đều bị đạo diễn gọi lại, Lục Tuấn Huy cúi đầu xua tay, tỏ vẻ không có tâm trạng. Đạo diễn lên tiếng: “Nghỉ ngơi trước đi, Tiểu Lục, hai người các cậu bồi dưỡng cảm xúc một chút, sớm điều chỉnh cho tốt, đừng chậm trễ cảnh tiếp theo đấy.”

Lục Tuấn Huy do dự một chút, nhắm mắt đi về phía Lâm Sâm Sâm, ấp úng mở miệng: “Sâm Sâm, chuyện này, khi anh diễn vai đùa giỡn kiểu này, không có thói quen có người quen ở đây xem.”

Lâm Sâm Sâm lập tức hiểu ý: “Được, vậy em tránh đi trước nhé.” Hôm nay, người xem ở trường quay không nhiều lắm, loe hoe mấy người, còn lại tất cả đều là nhân viên tổ diễn, cô cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Lục Tuấn Huy gật đầu: “Em đến khu nghỉ ngơi bên kia ngồi đi, quay xong anh qua tìm em.”

Lâm Sâm Sâm nói một câu khích lệ, rồi đi về phía khu nghỉ ngơi. Thật ra thì cô rất ghét nơi toàn người lạ, nhưng nếu đã đồng ý đến xem, nên ở lại đến cùng.

Cô tìm nơi vắng vẻ ngồi xuống, thấy ở phía xa không ít diễn viên đều tự tìm chỗ để tập lời kịch hoặc thử đùa giỡn để tìm cảm giác, cô chẳng bị tác động hay để ý đến bất cứ cử chỉ chuyên nghiệp nào. Đang lúc chán muốn chết, một âm thanh chột vang lên ở bên tai: “Rất buồn chán sao?” Âm thanh quá mức đột ngột, mới nghe thấy có mấy phần rộn cả tóc gáy, Lâm Sâm Sâm nhanh chóng quay đầu nhìn về phía người tới.

“Cô là Lê Tiểu Phỉ sao?” Giọng nói của cô là khẳng định.

“Đại Tác Giả trí nhớ thật không tệ.” Lê Tiểu Phỉ không khỏi châm chọc nói, cặp mắt lại nhìn chăm chú vào Camera Kỹ thuật số trong tay. “Cho chị xem đồ tốt này.”

Cô ta mở camera ra, mở tới video, đưa qua, cảnh Lục Tuấn Huy cùng nữ chính hôn quên hết tất cả xuất hiện trước mắt Lâm Sâm Sâm.

“Cảm giác thế nào?”

Lâm Sâm Sâm cũng không có bất kỳ cảm giác khác lạ nào, ngược lại rất bội phục bọn họ có thể dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người biểu diễn chân thật tự nhiên. “Biểu diễn rất đúng chỗ.” Cô nói thật lòng.

“Thật sao? Thật bội phục chị đấy.” Lê Tiểu Phi cười đến quỷ dị: “Thẳng thắn mà nói, tôi vẫn cảm thấy chị đặc biệt giả tạo.”

Lần đó, kinh nghiệm rơi xuống hồ nước lại hiển hiện trước mắt. Lâm Sâm Sâm xúc động phần nộ: “Đừng quá đáng, tôi và cô, nói là quen biết thì cũng chưa phải, vì sao lại gây khó dễ với tôi vậy?”

Lê Tiểu Phi bật cười: “Hả? Tôi có gây khó dễ với chị sao?”

Lâm Sâm lạnh lẽo hừ: “Trò trẻ con!”

“Vâng, chỉ có chị là cao thượng. Tôi ghét nhất loại người giả bộ thanh cao như chị, không phải là sáng tác truyện sao, làm như tài cán lắm vậy, còn dùng loại ánh mắt coi thường đó tới xem chúng tôi nữa. Lần đó hợp tác với chị, tôi nhìn chị đã không vừa mắt rồi, chị còn hết lần này tới lần khác mê hoặc, làm Lục Tuấn Huy u mê theo, nhìn kiểu cách anh ấy bội phần ân cần với chị, tôi thật tức chết mà!” Cô ta một bụng tức giận bất bình, ánh mắt dữ tợn đến đáng sợ.

Thì ra là như vậy, cô gái này lòng vẫn thầm mến Lục Tuấn Huy, cho nên thái độ đầy thù địch đối với cô gái nào thân thiết với Lục Tuấn Huy, trong lòng Lâm Sâm Sâm đã sáng tỏ. Cũng chỉ là một cô gái suy nghĩ chưa chín chắn thôi, không cần chấp nhặt với cô ta. Lâm Sâm Sâm hất mặt không để ý tới cô ta nữa.

Lê Tiểu Phi tức giận đi vòng qua trước mặt cô: “Còn nữa, nếu như thực sự coi thường diễn viên thì đừng bám lấy Lục Tuấn Huy, cách xa anh ấy một chút.”

Lâm Sâm Sâm thở dài: “Tôi chưa từng coi thường ai, đây là thành kiến của cô thôi. Nếu cô thích Lục Tuấn Huy, có thể thoải mái theo đuổi, cần gì dùng thủ đoạn không đứng đắn làm tổn thương người khác. Chẳng lẽ mỗi cô gái tiếp xúc với anh ấy, cô đều phải đi đối phó sao?”

“Chị nói đơn giản quá, tôi đã bỏ qua nhiều cơ hội diễn vai nữ chính, luôn nhờ vả người xung quanh để vào cùng một tổ diễn với anh ấy, nhưng ở trước mặt tôi, anh ấy mở miệng ngậm miệng đều là tên của chị, thử hỏi tôi đối với chị có ấn tượng hay không, khen tác phẩm của chị viết rất hay, trừ chị ra thì không có đề tài nào khác. Nếu như chị là tôi, chị sẽ nghĩ sao?”

Lâm Sâm Sâm bùi ngùi lắc đầu: “Cô tuổi còn rất trẻ. Tôi khuyên cô một câu, chơi lửa có ngày bỏng tay. Gây ông đập lưng ông. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chỉ bằng để tâm đến sự nghiệp, thành danh càng sớm càng tốt.”

Lê Tiểu Phi như có điều suy nghĩ, một hồi lâu đột nhiên hỏi: “Vậy chị và Lục Tuấn Huy rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

“Bạn tốt.” Lâm Sâm Sâm thản nhiên đáp.

Lê Tiểu Phi lại hỏi: “Chị xem anh ấy và người khác đồng cảnh tình cảm có khó chịu không?”

“Sẽ không.” Về điểm này, trong lòng Lâm Sâm Sâm rất xác định, lúc vừa nãy xem đoạn video kích tình đó cũng không có cảm giác khó chịu. Một ý nghĩ kỳ quái chợt nảy ra, nếu người đàn ông trong video đổi thành Đồng Húc Lăng thì sao đây? Nội tâm chợt một hồi đau nhói. Cô nhanh chóng tập trung ý chí, không cho mình suy nghĩ lung tung.

“Vậy chị có nói cho anh ấy biết hay không?” Thấy cô không đáp, Lê Tiểu Phi lại thêm vào một câu: “Có phải cảm giác được một diễn viên thích rất hạnh diện hay không, không muốn bỏ loại kiểu hãnh này?”

Âm thanh từ mơ hồ đến rõ ràng, Lâm Sâm Sâm kéo tưởng tượng trở lại thực tế. Cô không hiểu, mọi người ai cũng có cái nhìn này, Đồng Húc Lăng như vậy, Lê Tiểu Phi cũng như vậy. Chẳng lẽ thái độ của cô không đủ trong sáng? Nhưng quan hệ với Lục Tuấn Huy vẫn tự cho là bạn bè vô tư trong sáng, cũng không bất kỳ thể hiện đặc biệt nào, cũng không thể mỗi lần đều thể hiện lập trường trước mặt anh chứ? Như vậy không khỏi có vẻ tự mình đa tình rồi.

Không đợi được câu trả lời của Lâm Sâm Sâm, xa xa Lê Tiểu Phi đã nhìn thấy Lục Tuấn Huy đang đi về phía bên này, ánh mắt hiện lên vẻ hốt hoảng. Cô có chút chột dạ nói: “Tôi đi chuẩn bị diễn đây.” Cất bước

đi rồi lại xoay đầu lại cẩn thận nói: “Chuyện lần trước. . . .”

“Tôi không nói cho bất kỳ ai cả.”

Lê Tiểu Phi thở phào nhẹ nhõm: “Thật ra thì tôi thật sự không ngờ, chị sẽ ngã xuống nước, lúc ấy chỉ muốn làm chuyện xấu dọa chị một chút thôi, thật may là không có việc gì xảy ra.”

Lâm Sâm Sâm cười khỏ: “Tôi coi là việc ngoài ý muốn, cô đi đi.”

Là cố ý hay là vô tình cũng đã không quan trọng, mang thù hận trong lòng không có lợi đối với thân thể, bỏ qua cho người khác thì đồng nghĩa với bỏ qua cho chính mình. Vậy mà, lời của Đồng Húc Lăng, pháp sư ở chùa và Lê Tiểu Phi giờ phút này chồng chất lên nhau, chỉ làm cho cô thêm quyết tâm khép lòng. Lê Tiểu Phi xuất hiện để cô nhận thức rõ ràng hơn, mình đối với Lục Tuấn Huy không hề sinh ra bất kỳ tình ý gì vượt qua mức bạn bè. Cho dù có ồn ào với Đồng Húc Lăng không chịu nổi, trong lòng vẫn chỉ có anh, chỉ tưởng tượng là anh cùng những cô gái khác đều cảm thấy không cách nào nhìn được. Về phần Lục Tuấn Huy, cô thật lòng hi vọng anh có thể sớm tìm được người tâm đầu ý hợp bầu bạn. Bất luận anh là đối với cô thật sự có ý hay không, cô đều nên giữ quan hệ làm rõ một chút, không thể mập mờ không rõ nữa.

Lâm Sâm Sâm đến xem khiến Lục Tuấn Huy tâm tình thật tốt, buổi tối, sau khi kết thúc công việc thì mời cô đi ăn bữa ngon. “Anh biết một quán có món tử cực ngon, cam đoan em sẽ thích.” Anh tràn đầy niềm tin, nói.

Ai biết được lại là chỗ này, sắc mặt Lâm Sâm Sâm lập tức thay đổi. Nơi này không phải nơi khác, chính là quán ăn của lão Triệu – bạn thân Đồng Húc Lăng mở. Cô vội vàng kéo Lục Tuấn Huy lại, nói: “Chúng ta đổi quán khác đi, quán này em đã ăn qua rồi.”

Lục Tuấn Huy còn chưa kịp phản ứng, lão Triệu cũng đã tỉnh mắt nhận ra cô, chỉ nghe một tiếng kêu to: “Ồ, đây không phải là bà xã lão Đồng sao? Mau vào đi.”

55. Chương 55: Chương 55

“Đến đây, mau vào đi. Cùng bạn tới dùng cơm sao?” Lão Triệu nhiệt tình kéo họ vào cửa.

Lâm Sâm Sâm nhẹ gạt đầu. Lão Triệu không nhìn được giận trách: “Chú Đồng đâu rồi, sao không tới, tiểu tử kia gần đây bận việc gì mà không thấy bóng dáng đâu thế.”

Lục Tuấn Huy lúc này mới nghĩ tới, thì ra là ông chủ là chiến hữu của Đồng Húc Lăng.

Lâm Sâm Sâm chần chờ, không biết trả lời như thế nào. Đến quán của chiến hữu bạn trai cũ ăn tối cùng với một người bạn trai khác, trường hợp này chắc chắn là lúng túng rồi. Lão Triệu là một người đơn giản, không nhìn ra phức tạp trong đó, chỉ là nếu gọi thì không thể không gọi được lão Đồng đến.

Ngồi vào chỗ của mình ở trong phòng chung, Lục Tuấn Huy lập tức nhận thấy được lo lắng của Lâm Sâm Sâm. Thừa dịp lão Triệu đi phòng bếp sắp xếp món ăn cho họ, Lục Tuấn Huy nhỏ giọng hỏi: “Có muốn chuyển sang nơi khác không?”

Lâm Sâm Sâm lắc đầu: “Thôi.” Ở đâu thì ở yên đây vậy.

Lão Triệu có thể gọi Đồng Húc Lăng tới đây thật hay không? Trong lòng tự hỏi, có phải là trong tiềm thức cô mong đợi cái gì hay không?

Kim đồng hồ treo tường di chuyển, một bữa cơm công phu cứ như thế trôi qua, Lâm Sâm Sâm mang theo một bụng tâm tư từ từ để xuống, nhưng lại ần ần mấy phần mất mát.

Dáng vẻ mất hồn mất vía của cô bị Lục Tuấn Huy để ý, khó tránh khỏi có chút đáng lòng. Vì sao mỗi lần đi cùng anh, cô luôn có vẻ chịu rất nhiều đau khổ. Cảm giác bị thất bại nặng nề xuyên vào đáy lòng anh, ngọn lửa không tên đột nhiên được bùng lên.

“Đang suy nghĩ gì?” Lục Tuấn Huy chau mày lại hỏi.

Lâm Sâm Sâm bị tác động bởi âm thanh ngay gần bên tai, phục hồi tinh thần lại: “Không có gì.” Cô cười áy náy.

“Anh thấy em nhìn chằm chằm ra cửa, có phải đang chờ ai không?” Anh cố gắng không chế giọng nói, nhưng Lâm Sâm Sâm vẫn bị khí thế bức người khó có được của anh làm cho sợ hãi.

“Không có.” Lâm Sâm Sâm đứng dậy: “Anh ăn xong rồi, chúng ta tính tiền đi thôi.”

Lục Tuấn Huy chợt nắm được tay của cô: “Đừng vội, anh có chuyện muốn nói.”

Cảm giác mãnh mãnh mềm mại, bàn tay này anh khao khát đã lâu, hôm nay rõ ràng được nắm trong lòng bàn tay, làm anh có chốc lát mất hồn.

Lâm Sâm Sâm lại ngồi xuống, định im lặng rút tay về, thế nhưng ai ngờ anh lại dùng sức nắm chặt không thả. Cô ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn lại anh, một Lục Tuấn Huy cố ý làm như vậy là cô chưa từng thấy qua.

“Sâm Sâm, anh biết rõ gần đây tâm tình em không tốt, lúc này anh không nên làm người khác khó chịu, nhưng có mấy lời đã chất chứa trong lòng anh quá lâu, để lâu nữa chỉ sợ mở miệng không được, cho nên bất luận em có chấp nhận hay không, anh vẫn muốn nói.”

Lâm Sâm Sâm mặt lộ vẻ khó xử, nhưng Lục Tuấn Huy vẫn liều lĩnh mở lời: “Anh thường xuyên suy nghĩ, nếu như ban đầu thái độ của anh có thể cứng rắn một chút, sự lựa chọn của em có giống nhau hay không? Dĩ nhiên, ý nghĩ này chỉ là đoán mò mà thôi, anh tin tưởng rằng cho dù có lựa chọn lại lần nữa, em vẫn sẽ chọn Đồng Húc Lăng. Anh thừa nhận, trên người anh ta có rất nhiều phẩm chất thu hút người khác, không chỉ phái nữ, thân là đàn ông anh cũng thật hâm mộ anh ta. Ở anh, em không tìm được loại cảm giác đối với anh ta, điểm này trong lòng anh rất rõ ràng. Nhưng tình yêu không phải chỉ cần đột phá là được, nó càng cần sự kiên trì, bền bỉ, chịu đựng. Tình yêu không phải chạy cự ly ngắn, mà là Marathon, phải có đầy đủ tính nhẫn nại mới có thể đến đạt hạnh phúc cuối cùng. Có lẽ anh không thể làm cho em cảm nhận được tất cả nhiệt huyết hừng hực, nhưng anh tuyệt đối có đầy đủ kiên nhẫn, anh tình nguyện chờ đợi. Mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đều sẽ kiên trì ở bên cạnh em, ủng hộ và khích lệ em, quyết không một chút do dự nào.”

Nghe anh thổ lộ, nội tâm Lâm Sâm Sâm chỉ đành một cổ chua xót không nói gì. Cô dĩ nhiên hiểu được người đàn ông trước mặt này, cô rất rõ ràng anh có nhiều đáng giá để yêu. Nếu như tình cảm có thể không chế, cô nhất định sẽ làm việc nghĩa không chùn bước chạy về phía anh. Ai có thể từ chối một người đàn ông như vậy đây? Đáng tiếc lòng của cô lại trái với lý trí, bị định mệnh cơ duyên ràng buộc, mặc dù mười đầu con lừa cũng kéo không nổi. Người nào có định mệnh của người đó, cô cũng không hối hận, mà cô chỉ tiếc nuối, cuối cùng mình lại phụ lòng người đàn ông tốt đã vô tư đợi cô thời gian dài này.

Cô thở dài, kiên quyết rút tay mình lại, Lục Tuấn Huy bất thành lời bị cử động này của cô làm giật mình. Trong nháy mắt, anh nhìn chằm chằm cô, trên mặt tràn đầy đau thương.

Cô không dám nhìn ánh mắt bị thương của anh, gian nan mở miệng: “Cho tới nay, em đều cảm thấy may mắn có người bạn như anh, rất cảm ơn phần tâm ý này của anh đối với em. Nhưng em là một người cố chấp, không đáng để anh đợi, em thật sự hi vọng anh có thể gặp được một người ý hợp tâm đầu với anh.”

“Sâm Sâm, chuyện này không công bằng.” Âm thanh của anh khàn khàn cầu xin: “Thật không thể cho anh một cơ hội sao? Anh không ép buộc em chấp nhận anh ngay, anh cho em thời gian, anh không sợ đợi chờ.”

“Nhưng em sợ.” Lâm Sâm Sâm bắt lực cúi đầu: “Em không thể cho anh lời hứa suông mà vĩnh viễn không thực hiện được. Thật xin lỗi, Tuấn Huy, thành thật xin lỗi.” Cô nghẹn ngào nói không nên lời, còn anh ngoảnh mặt đi chỗ khác, hai mắt nhắm lại.

Đôi mắt Lâm Sâm Sâm dần dần đỏ lên, chớp mũi ê ẩm, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không thể biểu đạt được áy náy của cô giờ phút này. Nếu cô quan tâm anh nhiều một chút thì có thể sớm phát hiện anh tình nặng nghĩa sâu, hết lần này tới lần khác, cô luôn dè dặt ánh mắt quan tâm với anh, lừa gạt mình cho là anh cũng ngầm hiểu như cô chỉ có tình bạn bè. Là cô thờ ơ và trốn tránh làm anh ngày càng lún sâu vào trong vũng

bùn, cho anh nhiều khổ sở hơn. Hôm nay nói gì đều là dư thừa, cô chỉ kỳ vọng anh có thể mau thoát khỏi rối rắm, sớm tìm được hạnh phúc.

Hai người chìm vào yên lặng, áy náy, nặng nề, bất đắc dĩ, bi ai, đủ loại tâm tư phức tạp chất đọng đến một nơi, ép cô hít thở không thông. “Xin lỗi, em đi toilet một lát.” Cô nhanh chóng đứng dậy hoảng hốt thoát đi.

Lâm Sâm Sâm chạy như bay vào toilet, vì vậy cô không thể thấy rõ một bóng dáng chờ đã lâu đang đứng dựa vào hành lang chỗ cô đi qua. Ở trong phòng rửa tay, mặc cho nước mắt tùy tiện tuôn trào, cô mới hiểu được thì ra là thiếu một phần ân tình vĩnh viễn không trả nổi đích thực là chuyện khổ sở biết nhường nào, thậm chí so với bị người khác phản bội còn đau đớn hơn. Ngay cả khi nói lời chia tay với người mình yêu nhất, cô cũng chưa từng khóc lóc nghẹn ngào. Cô bị áy náy níu chặt rất đau lòng. Đó là một người đàn ông: mà những khi cô khó khăn nhất đã chìa tay ra giúp đỡ cô, những lúc cô khổ sở nhất đã an ủi cô, người mà trăm phương ngàn kế làm tất cả vì cô mà không cầu báo đáp. Mà giờ đây, cô không những không thể trả lại chút nào, còn làm tổn thương anh vô cùng sâu sắc. Nếu như có thể giảm tổn thương đến mức thấp nhất, cô tình nguyện dùng tất cả để đánh đổi.

Khi Lâm Sâm Sâm tâm sự nặng nề đi ra khỏi toilet, không hẹn mà lại đối diện với một đôi mắt tràn đầy mâu thuẫn. Đây là ánh mắt của đôi mắt cô không thể quen thuộc hơn, trong mắt kia u oán thường xuyên phóng đại xuất hiện trong giấc mơ của cô, làm cô ngủ không ngon. Hôm nay, trong cặp mắt to kia vẫn mang theo u oán, rồi lại chất chứa thêm nhiều cảm xúc cô không nhìn rõ. Trong chớp lát, trái tim đột nhiên đập loạn lên, sự xuất hiện của anh làm cô không kịp ứng phó, phản ứng tự nhiên chính là trốn tránh. Sao anh lại để cho cô được như ý, anh bước thêm một bước dài tiến đến lập tức túm được cô.

“Đồng Húc Lăng, anh làm gì vậy?” Cô đang bị anh ôm ngang lên nên tức giận kêu ra tiếng.

Đồng Húc Lăng không để ý lời cô hỏi, không nói gì ôm cô vào phòng trống gần nhất bên cạnh, sau đó chốt cửa lại.

56. Chương 57

Editor: Cogau

Mấy ngày xa cách, Lâm Sâm Sâm thường xuyên nghĩ tới thời gian vui vẻ cô và Đồng Húc Lăng có với nhau, rõ ràng là chuyện trước đây không lâu, chớp mắt một cái lại cảm thấy như đã rất xa xôi. Hạnh phúc như ngọn núi gần ngay trước mắt, nhìn như chỉ xa một bước, thật ra thì lại cách vực sâu vạn trượng. Mặc dù trong trí nhớ hơn phân nửa là ngọt ngào, nhưng có một chút cay đắng lẫn trong đó cũng đủ để cho tình cảm thay đổi. Thỉnh thoảng nhớ lại sự tra hỏi của Đồng Húc Lăng đối với cô, sự chua xót bất đắc dĩ đó giống như trong ngực bị cắm một cây kim vậy, thỉnh thoảng khẽ động một chút, sắc nhọn cũng làm đau đớn.

Khi bản khoảnh, mâu thuẫn chồng chất qua đi, Lâm Sâm Sâm vẫn lựa chọn gác lại đoạn tình cảm này. Cuộc sống một mình mặc dù có chút nhạt nhẽo, nhưng ít ra sẽ không một hộp chua một hộp ngọt, một hộp khổ lại một miệng cay giầy vò. Đã trải qua rất nhiều việc, bây giờ cô cần nhất chính là cuộc sống không sóng không gió. Nói cô thiếu hụt dũng khí cũng tốt, tình cảm không mãnh liệt cũng được, cãi nhau ầm ĩ, hợp hợp-tan tan thật quá không thích hợp với cô. Hiếm thấy chính là, Đồng Húc Lăng cũng rất phối hợp. Kể từ sau khi ở quán cơm lão Triệu ra, anh cũng thức thời không tới phiền cô. Lâm Sâm Sâm chẳng muốn tìm hiểu sự vô lý giữa hành động và tính tình của anh này, chỉ mong cuộc sống như thế có thể kéo dài nữa.

Vậy mà, bánh xe vận mệnh luôn quay ngược lại với hướng mà cô dự tính. Đúng lúc Lâm Sâm Sâm cho là có thể tiếp tục duy trì phần yên bình này, lại bị một cú điện thoại của mẹ phá vỡ.

“Sâm Sâm, Lưu Hạc đi đến chỗ con rồi đó, đoán là sáng mai sẽ tới nơi, con cùng thằng Lăng đi đón nhé.”

Bị tin tức này bủa vây làm đại não Lâm Sâm Sâm trì trệ, nói là một tiếng sét giữa trời quang cũng không quá đáng. “Nó đến làm gì?” Theo bản năng cô hỏi.

Mẹ Lâm buồn bực: “Nó muốn thi vào trường của thằng Lãng, đi tìm hiểu trước, không phải đã nói trước rồi sao, cái con bé này, sao lại nhanh quên thế?”

Lâm Sâm Sâm nhớ lại, đúng là có chuyện như vậy, lúc ấy còn tưởng cậu ta nói đùa. “Vậy cũng không thể nói đến là đến đột ngột như vậy.” Trong lời nói không khỏi chứa mấy phần oán giận.

“Nói sớm nói muộn cũng không giống nhau, dù sao cũng phải đi.” Phát hiện bất mãn của cô, mẹ Lâm lại bổ sung: “Sâm Sâm, đó là em họ của con, có thể giúp được gì thì giúp. Cho nó đến để thằng Lãng xem một chút, nếu như không thích hợp thì sớm lựa chọn nguyện vọng khác.”

“Con biết rồi.” Lâm Sâm Sâm cau mày cúp điện thoại, bây giờ quả thực là cô đau đầu nhức óc. Lời nói với Đồng Húc Lãng lúc trước dứt khoát, kiên định như vậy, bây giờ lại bảo cô chủ động tìm tới, không bằng đập đầu chết đi. Lục Tuấn Huy quả nhiên hiểu rõ cô, cô là một người xem tự ái quan trọng hơn so với bất cứ thứ gì. Nhưng nghĩ đến người cậu từ nhỏ đều yêu quý, coi cô như con gái, cô lại không đành lòng làm trái kỳ vọng mong con thành đạt của ông. Vì sao ông trời lại cố tình muốn làm khó cô ở thời điểm nhạy cảm này chứ? Lâm Sâm Sâm cảm thấy hết đường xoay sở, tiến thoái lưỡng nan.

Sáng sớm hôm sau, một mình Lâm Sâm Sâm đến trạm xe buýt đón Lưu Hạc về nhà. Không nghĩ ngờ chút nào, trong lòng Lưu Hạc rất bất mãn vì người anh rể mình sùng bái, hâm mộ vẫn không xuất hiện. Từ buổi sáng đến xế chiều, đầu óc cậu chợt biến chuyển, sinh lòng nghi ngờ.

“Chị, chị xem em thật xa xôi tới đây, còn cố ý chọn ngày nghỉ, dù bận rộn thế nào thì anh rể cũng nên bớt chút thời gian đến gặp gỡ em chứ.” Về mặt Lâm Sâm Sâm rõ ràng là bối rối, cậu ta lớn mật suy đoán: “Có phải hai người cãi nhau không?”

Lâm Sâm Sâm bắt đắc dĩ bĩu môi: “Đúng vậy, em tới không đúng lúc rồi. Muốn thi trường quân đội thì thi đi, tìm anh ta làm gì? Theo tính cách của anh ta cũng chưa chắc giúp em đi cửa sau đâu.”

Lưu Hạc vừa nghe thấy đã hăng hái: “Chị, chị nói em nghe một chút, bình thường có phải anh rể đối xử với chị rất nghiêm khắc không?”

Lâm Sâm Sâm nghiêng đầu suy tư, trước hết là nghĩ tới bộ dạng chơi xỏ lá của Đồng Húc Lãng, không nhận được bật cười hì hì. Thấy ánh mắt tò mò của Lưu Hạc, dáng vẻ tươi cười của cô vụt tắt, nói: “Cái này mỗi người mỗi khác, nhưng chị cho rằng anh ấy là người bá đạo như vậy sẽ không mang thể diện đi cầu xin hộ đâu.”

“Có thật không? Em sùng bái nhất là người có khí phách, anh rể đúng là sĩ quan cao cấp.” Lưu Hạc hưng phấn kêu ầm ĩ.

Lâm Sâm Sâm liếc nhìn cậu: “Khoe khoang vớ vẩn cái gì, hiện tại chuyện gì anh ấy cũng không liên quan tới em.”

“Chị, chị mau giúp em tìm anh rể đến đi, em tò mò muốn chết rồi.”

“Tìm làm gì, nếu muốn vào trường quân đội thì tự mình cố gắng, dựa vào quan hệ còn gọi gì là bản lĩnh nữa.” Lâm Sâm Sâm nói xong tự đi vào nhà tra tài liệu. Cô tuyệt đối mất hết mặt mũi nếu đi nhờ vả Đồng Húc Lãng, định để Lưu Hạc ở đây chơi mấy ngày rồi về.

Đương nhiên, Lưu Hạc sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, dáo dác liếc vào phòng sách rồi liền đi ra ban công gọi điện thoại. Còn cẩn thận đóng chặt cửa, cậu lấy điện thoại ra, gọi hỏi mẹ Lâm số điện thoại, rồi bắt đầu bấm số.

“Di khỏe chứ, xin hỏi anh Húc Lãng có ở nhà không ạ?” Điện thoại kết nối, cậu có chút hồi hộp và mong đợi.

Nghe điện thoại hiển nhiên là cô người làm, không bao lâu, một hồi tiếng bước chân vội vã truyền đến, ngay sau đó là một giọng nam trầm thấp dễ nghe: “Alo, ai đây ạ?”

Tâm tình Lưu Hạc kích động đến nỗi nhảy cẫng lên, lắp bắp nói: “Anh Xin chào, em. em là em họ của chị Lâm Sâm Sâm ạ.”

“Ai cơ?” Đầu điện thoại bên kia, Đồng Húc Lăng cảm thấy có chút lờ mờ, hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, Lâm Sâm Sâm ở đâu xuất hiện cậu em họ vậy.

Lưu Hạc kìm nén giải thích một lần, cũng nói rõ ý định của mình. Cho đến khi cúp điện thoại, cậu vẫn cảm thấy không dám tin. Đồng Húc Lăng nói lập tức tới ngay, sao lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy sao. Cậu không đoán sai, người anh rể này quả nhiên đối với cậu ‘yêu ai yêu cả đường đi lối về’.

Khi Đồng Húc Lăng như từ trên trời rơi xuống, đứng ở trước mặt Lâm Sâm Sâm, cô còn tưởng rằng mình hoa mắt. Nhưng từ ánh mắt dương dương tự đắc của Lưu Hạc, cô lập tức hiểu, thì ra là cậu ta sắp xếp. Cô hung hăng cốc Lưu Hạc một cái, quả là muốn tìm một lỗ nẻ chui xuống.

Lưu Hạc không để ý đến phiền muộn của cô, mà tự ý chào đón Đồng Húc Lăng: “Anh chính là anh rể sao, ngưỡng mộ đã lâu, còn đẹp trai hơn so với tưởng tượng của em. A, không đúng, từ ‘đẹp trai’ còn chưa đủ để hình dung khí thế của anh đâu, phải nói bá đạo chết đi được.” Ngay sau đó quay sang nháy mắt với Lâm Sâm Sâm: “Chị, chị cũng khỏi phải xấu hổ, mau tới chào anh rể đi.”

Thiếu chút nữa Lâm Sâm Sâm còn bị cậu ta tức chết, đứng chôn chân tại chỗ. Đồng Húc Lăng lại không e dè, cứ mặc cho tầm mắt nóng bỏng dừng lại trên mặt của cô. Lưu Hạc ở bên cạnh cười trộm, ánh mắt này của anh rể cũng quá trần trụi rồi.

Điều chỉnh lại tinh thần, không thể vứt bỏ chừng mực và lễ phép nên có được, Lâm Sâm Sâm nhìn Đồng Húc Lăng một cái, chuyển dịch ánh mắt: “Ngồi đi, em đi rót cho anh ly nước.”

“Anh rể, đừng nhìn nữa, nhìn sắp thủng lưng chị em rồi.” Lưu Hạc nhạo báng, lấy tay quơ quơ trước mặt Đồng Húc Lăng.

Tinh thần Đồng Húc Lăng phục hồi lại, cười to, vỗ lên đầu cậu một cái: “Cái tên tiểu tử này.”

Lưu Hạc cười hì hì ngây ngô, ngay sau đó lại hiện lên vẻ thất vọng: “Anh rể, sao anh không mặc quân phục vậy.”

“Muốn nhìn quân phục thì dễ thôi, đợi lát nữa dẫn em đi dạo trong viện của bọn anh, khắp nơi đều mặc quân phục.”

Lâm Sâm Sâm dựa vào bồn rửa, vừa nấu nước vừa ổn định tâm tư. Chẳng biết tại sao, vừa rồi chỉ là hấp tấp một chút lại rối loạn nhịp tim của cô, mặt bỗng chốc nóng bừng, nếu còn trốn nữa nhất định sẽ bị Lưu Hạc nhạo báng.

Nhiệt độ tăng liên tục, cô nửa thẹn thùng nửa phiền muộn, dùng đôi tay vỗ nhẹ khuôn mặt. Hai mắt nhắm lại, gương mặt hồng hồng khí khái anh hùng lớn vồn trong đầu, trong tai còn nghe thấy tiếng cười sang sảng khí thế của anh. Người đàn ông này như có sức lôi cuốn kỳ lạ, mỗi lần đối mặt với anh, tâm tình lại không thể kiểm soát được, Lâm Sâm Sâm bắt đầu dần dần thả lỏng.

Đối thoại vẫn tiếp tục ở phòng khách. “Em tên gì?”

“Lưu Hạc, là ‘Hạc’ đứng giữa bầy gà đó.”

“A, ‘Hạc’ đứng giữa bầy gà, thật hay. Muốn thi trường quân đội hả?”

“Không sai, chưa tới nhờ cậy, thì anh đã đến rồi.”

“Đã xác định nguyện vọng chưa?”

“Thi trường đại học của anh rể đó.”

“Biết dự thi không quân có những điều kiện gì không vậy?”

Lưu Hạc nặng nề gật đầu: “Điều kiện là: sức khỏe tốt, lý lịch chính trị rõ ràng, tâm lý vững vàng, còn cần có học lực tốt nữa.”

“Tên tiểu tử này công tác chuẩn bị cũng khá tốt đấy.” Đồng Húc Lăng cười mỉa, sau đó sắc mặt chợt thay đổi: “Chỉ có điều, biết và đạt được yêu cầu là hai chuyện khác nhau, nếu như cậu không vượt qua được khóa Huấn luyện Dự bị, anh cũng không giúp được cậu đâu.”

Lưu Hạc bị dao động, bởi dáng vẻ uy nghiêm của anh, buồn buồn nói: “Cho nên tới trước để anh xem giùm, nếu không được em sẽ thi trường Bộ binh.”

Đồng Húc Lãng không đồng ý, nhìn cậu ta: “Đầu tiên là tâm lý coi nhẹ, bỏ qua là đã không có tư cách qua ải này rồi, kéo tinh thần lên!” Đột nhiên cao giọng đã khơi dậy ý chí của Lưu Hạc. Cậu ta nhanh chóng đứng ngay ngắn, nghiêm trang trước mặt Đồng Húc Lãng chào một cái: “Xin Lãnh đạo chỉ bảo!”

Đồng Húc Lãng nghiêm túc nhìn chăm chú cậu ta, nói: “Những cửa ải khác trở ngại không lớn, về mặt kiểm tra sức khỏe và học lực em phải chú ý. Anh mong em, dù trong bất cứ tình huống nào cũng đừng để ảnh hưởng đến thành tích học tập, tự giác rèn luyện thể lực, quan trọng khác nữa là bảo vệ thị lực cho tốt, cái khâu này rất quan trọng. Còn phải cố gắng vượt qua thử thách tâm lý nữa.”

Lưu Hạc trong lòng có chút không chắc, cau mày nói: “Em nghe nói, vòng sơ tuyển của thành phố năm ngoái gọi mấy ngàn người, chọn được có mười mấy người, cạnh tranh rất tàn khốc.”

Đồng Húc Lãng coi thường, nói: “Xem triển vọng của cậu đi, cạnh tranh càng tàn khốc lại càng cần đón nhận chứ, điểm tự tin này cũng không có còn thi cái gì nữa.”

Lưu Hạc chợt tươi cười, trêu chọc anh: “Anh rể, ban đầu anh theo đuổi chị em có phải loại tâm tính này không vậy?”

Đồng Húc Lãng hừ một tiếng: “Chuyện của người lớn trẻ con đừng can thiệp vào.” Phút chốc lại nghĩ tới cái gì đó, kéo cậu ta: “Đi, đến phòng anh đi, cởi quần áo để anh kiểm tra xem trên người có vết sẹo, hình xăm nào không.”

Lưu Hạc sợ hết hồn: “Có sẹo cũng không được á?” Thấy Đồng Húc Lãng gật đầu, con ngươi cậu đảo một vòng, bộ mặt đột nhiên đề phòng: “Anh rể, anh không phải là ‘loại đó’ chứ?”

Đồng Húc Lãng nhìn cậu ta, một lúc sau từ ánh mắt cậu ta, anh hiểu ra ý, lập tức hét lớn: “Cút! Anh không có hứng thú với đàn ông.”

Lưu Hạc cười đến nổi lạc giọng, vừa ôm bụng vừa trấn an: “Đừng tức giận, em đùa anh thôi.” Sau đó cao giọng: “Ai chẳng biết anh cảm thấy hứng thú với chị em, nếu không phải vì chị em, anh sẽ không giúp em.”

Đồng Húc Lãng lườm cậu ta: “Hiểu là tốt rồi.”

Lưu Hạc cẩn thận lại gần, nhìn về phía phòng bếp chép miệng: “Anh rể, em biểu hiện thế nào?”

Thì ra là tiểu tử này cố ý cho Lâm Sâm Sâm nghe, thật biết thu phục lòng người mà. Đồng Húc Lãng cười sang sảng khen: “Đủ thông minh.”

Một tiếng gọi ‘anh rể’ này làm anh mở cờ trong bụng, anh biết phải nắm lấy thời cơ để biểu hiện trước mặt Lâm Sâm Sâm. Trong lòng Đồng Húc Lãng đã sớm coi tiểu tử này như người của mình, cố gì lại không để ý giúp nó đạt tâm nguyện chứ? Cưng chiều nhìn Lưu Hạc một cái, đồng thời trong lòng anh cảm thấy, người tuổi trẻ bây giờ rất mưu trí.

Lâm Sâm Sâm nghe cuộc đối thoại từ phòng khách truyền đến có mấy phần không yên lòng. Nước trên bếp sôi lên, cô tắt lửa, lại quên đồ lót tay, trực tiếp dùng tay đi nhắc ấm nước.

“Ồi chao.” Tay bị nóng, cô lập tức phản xạ, rút về.

Mấy giây sau, Đồng Húc Lãng liền chạy vào: “Làm sao vậy?” Thấy cô thối ngón tay, vội vàng kéo tay cô đến vòi nước xả nước, cũng quở trách: “Đã bị bỏng một lần còn không rút kinh nghiệm.”

Anh đứng ở phía sau lưng vây quanh cô, hơi thở ấm nóng phả lên gáy cô, hai bàn tay to lớn cầm ngón tay nhỏ bé của cô. Hô hấp Lâm Sâm Sâm nghên lại, nhịp tim như đánh trống dường như đánh vỡ màng nhĩ của mình.

Xả nước một lúc, anh hỏi: “Còn đau không?”

Cô lắc đầu, thở cũng không dám thở mạnh. Anh buông tay cô ra, đau lòng trách cứ: “Lần sau cẩn thận một chút, lúc nấu nước sao lại đãng trí vậy?”

Lưu Hạc đi tới, thấy tay Đồng Húc Lãng đang đặt lên hông Lâm Sâm Sâm, có một dòng khí mập mờ quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp, cậu ta le lưỡi, thức thối lui ra ngoài.

57. Chương 58

Đồng Húc Lãng một tay nhẹ ôm hông của Lâm Sâm Sâm, một tay cầm ngón tay bị bỏng đỏ đưa vào trong miệng mút, ánh mắt hừng hực lưu luyến ở trên mặt cô. Mấy ngày nay, anh cắn răng cố kìm nén nỗi nhớ nhưng, muốn để cho cô một ít thời gian để hòa hoãn. Ngày đó, ở trong quán ăn lão Triệu, anh đã mang suy nghĩ trong lòng ra phân tích, tiếp theo nên để cho cô tự mình suy nghĩ thật kỹ. Anh biết cô cần có thời gian, không thể gấp gáp như trước nữa. Việc anh có thể làm chỉ là yên lặng chờ đợi. Không ngờ, ông trời vẫn còn ưu ái đối với anh, Lưu Hạc xuất hiện mang đến hi vọng phá vỡ cục diện bế tắc này.

Lâm Sâm Sâm bị anh nhìn phát thẹn, cúi đầu, rút ngón tay ra: “Đã hết đau rồi.”

Đồng Húc Lãng vui vẻ toét miệng, kéo cô vào trong ngực, vẽ mặt hài hước nghiêng đầu nhìn nét mặt của cô. Lâm Sâm Sâm cố tự trấn an, lấy tay đẩy anh: “Anh đi ra ngoài trước đi.”

Anh không buông tay, ngược lại còn sáp lại, trêu chọc cô: “Sao mặt đỏ thế? Có muốn anh giúp em một tay nhắc ám xuống không?”

Lâm Sâm Sâm bị người nhìn rõ nên bối rối, sắc mặt từ đỏ hồng chuyển sang trắng, cố đẩy tay của anh ra, buồn bực nói: “Mắc mớ gì tới anh.”

Đồng Húc Lãng tâm tình rất tốt, cười to: “Xấu hổ nữa hả?” Lại không nhịn được tiến đến hôn lên môi của cô.

Lần này Lâm Sâm Sâm càng để ý, lấy mu bàn tay lau mạnh lên miệng, tức giận xoay người chạy vào phòng ngủ, còn đóng mạnh cửa lại.

Lưu Hạc kinh ngạc nhìn qua, Đồng Húc Lãng có vẻ bất lực, nhún vai. Lưu Hạc sáng tỏ cười một tiếng, tốt bụng phá hư chuyện xấu rồi sao?

Hai người đàn ông chênh lệch hơn chục tuổi, hứng thú giống nhau, gặp nhau như gặp lại tri kỷ. Đồng Húc Lãng đưa Lưu Hạc đến Trường Không quân tham quan một vòng, lại lái xe dẫn cậu ta lượn lờ khắp nơi. Lưu Hạc nắm lấy cơ hội, thảo luận các đề tài quân sự cùng Đồng Húc Lãng, thỉnh thoảng cũng thể hiện lòng tôn kính của mình. Hai ngày ở chung ngắn ngủi, đối với người anh rể này, cậu khâm phục sát đất, cũng giữ vững quyết tâm dự thi của mình. Đồng Húc Lãng tới ăn chung hai bữa cơm, nhưng Lâm Sâm Sâm vẫn thể hiện vẻ lạnh nhạt như cũ. Trong lòng Lưu Hạc âm thầm lo lắng, anh rể oai phong hơn người như thế ả mà không muốn chứ? Ở trước mặt Lâm Sâm Sâm, cậu ta nói tốt không ít về Đồng Húc Lãng. Vậy mà, cho đến khi cậu trở về, Lâm Sâm Sâm cũng không thể cùng Đồng Húc Lãng một chỗ mà không có khoảng cách. Lưu Hạc đành ôm tiếu nuôi rồi đi, trước khi lên xe, cậu rỉ tai với Đồng Húc Lãng tới tiền: “Anh rể, anh phải cố gắng lên, cả nhà chúng em đều ủng hộ anh!” Đồng Húc Lãng cảm thấy ấm lòng, vỗ mạnh bờ vai của cậu ta.

Tối hôm đó, Lâm Sâm Sâm ngồi trước máy vi tính lên mạng, trên màn hình chợt thoáng hiện ra một email mới. Cô nhanh chóng mở ra, thì ra là Đồng Húc Lãng gửi hình ảnh hài hước tới. Trên hình ảnh là cái đầu với vẻ mặt tức cười của Đồng Húc Lãng, lúc cô đang cúi đầu thở dài, bên cạnh gửi tới một chuỗi ký tự: “Đừng giận nữa mà, tha thứ cho anh đi.” Nhìn thấy hình ảnh khôi hài của anh, cô bật cười hi hi một tiếng. Người này chính xác là đã mang hình của mình gửi tới một trang web nhờ người chế tác. Tâm tình chợt buông lỏng, muốn giận cũng không giận được. Đã lâu, cô chưa truy cập vào email bí mật của hai người rồi. Khẽ thở dài, mở những email tình cảm sáng tạo anh viết ra, mở xem từng bức một. Cô biết, bức tường thành xây cao lên trong lòng cô đang từ từ sụp đổ.

Xem lại tất cả email, theo thói quen, cô dọn dẹp những quảng cáo cho hết vào thùng rác. Khi một email với tiêu đề là “Email gửi bạn trai hiện tại của Lâm Sâm Sâm” đập vào mắt, nỗi khiếp sợ của cô quả thật

không lời nào diễn tả được. Từng chữ từng chữ trong nội dung email trút vào đầu, lòng cô run rẩy vì tức giận. Hèn hạ, vô liêm sỉ! Cô cắn chặt môi, móng tay khắc sâu vào trong lòng bàn tay. Xem lại nhật ký email, đột nhiên cô cảm nhận được tâm tình Đồng Húc Lãng ngay lúc đó.

Oán hận, đau lòng đồng thời ập tới. Ngu ngốc, ngu ngốc, tại sao anh không nói?! Cô nhớ lại những gì quái dị của anh ta, hết sức không chế xúc động phần nộ, kích bác ly gián như vậy, cho dù là ai cũng đều khó mà chịu đựng được, huống chi là người đàn ông kiêu ngạo này. Cô chỉ cảm thấy hối tiếc, vì sao sau khi phát hiện anh khác thường, không kịp thời giải thích với anh, mà chỉ biết trốn tránh, thậm chí còn lạnh nhạt không chịu giải thích. Mà trong lòng anh đang mâu thuẫn phức tạp như thế, có cách nào đi để ý tình cảm của cô chứ? Nhất định, anh nghĩ cô không thương anh, hoặc ít nhất yêu không đủ. Đây là vì cái gì, một người từ trước đến giờ đặc chí, thỏa mãn cũng sẽ sa vào đồ kỹ, hiểu lầm, đấu tranh không thoát ra được. Rốt cuộc tình ý sâu nặng bao nhiêu mới có thể khiến anh nhẫn nhịn chịu đựng tất cả nỗi nhục nhã, cũng như sự lạnh nhạt của người yêu mà vẫn kiên trì không buông dây, chẳng những bao dung quá khứ, mà còn để dẹp tự ái xuống đi cầu xin cơ hội tái hợp nữa chứ!

Hiểu thấu sự tình làm cho Lâm Sâm Sâm nhất thời như tầm phá kén chui ra, thoát khỏi tâm tư rối ren bao ngày qua. Đau lòng làm cho cô không cách nào bình tĩnh được, nếu không làm chút gì cho đoạn tình cảm này, cô nghĩ cô sẽ điên mất. Luống cuống đứng dậy thay quần áo, tóc dài tùy tiện cột lại rồi chạy ra ngoài. Không suy nghĩ xem hành động lần này có mạo hiểm hay không, lần đầu tiên trong đời Lâm Sâm Sâm điên cuồng, chạy như bay trong màn đêm, chỉ vì muốn sớm nhìn thấy người yêu. Cô đã không sợ ánh mắt hiếu kỳ của người quen, không sợ ánh mắt dò xét của người đi đường, chỉ sợ trễ một bước sẽ bỏ lỡ mất anh.

Vào cổng Đồng gia cũng không kịp thở, Lâm Sâm Sâm ý thức được mình thất lễ. Thật may là người lớn không có trong nhà, đã ra ngoài đi bộ, nên không nhìn thấy bộ dạng vội vàng này của cô.

“Húc Lãng có ở nhà không ạ?” Lâm Sâm Sâm hỏi cô giúp việc, tìm muốn nhảy lên tận cổ rồi. Nếu không gặp được, lại phải chờ tới một ngày nghỉ khác, cô không biết mình có thể đợi đến khi đó không.

“Có nhà đấy.” Cô giúp việc thân thiết gật đầu. Lâm Sâm Sâm thở nhẹ một cái. Nhưng câu nói tiếp theo của cô giúp việc lại làm nụ cười của cô cứng đờ trên mặt. “Đường tiểu thư cũng ở đây, cháu lên đi.”

Lâm Sâm Sâm đi tới chân cầu thang, bước chân có chút do dự, bước chân dừng ở bậc cầu thang đầu tiên. Cẩn thận lắng nghe, trên lầu thỉnh thoảng có tiếng nói cười truyền đến, hai người đó hình như trò chuyện đang cao hứng. Cô nghĩ, rồi lại xoay người đi ra cửa.

Ra cửa không bao lâu, cô bắt đầu hối hận. Lâm Sâm Sâm ơi Lâm Sâm Sâm, vì sao mỗi khi đến lúc quan trọng thì mày lại trở thành con rùa đen rụt cổ vậy. Mày lòng như lửa đốt chạy tới, không phải để nói chuyện thẳng thắn với anh ấy sao, mày sợ cái gì, sợ thấy cảnh mày không thể chấp nhận được sao? Nhưng rõ ràng trong lòng mày, anh ấy không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đó, muốn thay lòng đã sớm thay rồi, cần gì chờ tới bây giờ, người ta là bạn nối khố, đừng có suy nghĩ lung tung. Suy bụng ta ra bụng người, mày nghe thấy anh ấy trò chuyện cùng các cô gái khác cũng sẽ không thoải mái, sao lại trách cứ anh ấy ghen tuông chứ? Lâm Sâm Sâm cứ suy nghĩ lung tung như vậy trở về nhà.

Đồng Húc Lãng và Đường Diêu từ trong phòng đi ra, nghe cô giúp việc nói Lâm Sâm Sâm đã tới. Trong lòng anh lo âu, thậm chí việc lớn không ổn rồi, anh ấy tới không nói một tiếng đã đi, chắc chắn là hiểu lầm rồi. Lần này, quan hệ của họ vốn đã lạnh nhạt cộng thêm ‘họa vô đơn chí’. Anh và Đường Diêu chào hỏi xong liền vội vàng đuổi theo. Đường Diêu nhìn cảnh tượng bóng lưng anh vội vã, trong lòng vô cùng buồn ngủi, có thể làm cho anh để ý như vậy, thế gian này cũng chỉ có một người là Lâm Sâm Sâm làm được. ‘Vô quáyt dày có móng tay nhọn’, đây chính là chỗ kỳ diệu của duyên phận!

58. Chương 59

Editor: Cogau

Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, ly nước trong tay Lâm Sâm Sâm hơi sóng sánh, dự cảm khiến nhịp tim cô tăng tốc. Cô hít sâu vài hơi, che giấu tâm tình khẩn trương từ từ đi tới mở cửa. Cửa mở ra, gương mặt cương nghị tuấn tú như mong đợi xuất hiện trước mắt. Đối mặt với cái nhìn thiết tha chăm chú của anh, lần nữa cô không không chế được đỏ mặt.

Đồng Húc Lăng vừa đi vào phòng, mở miệng hỏi ngay: “Em mới tìm anh sao?”

Lâm Sâm Sâm nhẹ gật đầu.

Anh lại hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện thì không thể tìm anh sao?” Lâm Sâm Sâm hơi cúi.

“Dĩ nhiên có thể.” Đồng Húc Lăng sang sảng nói: “Sao không nói một câu đã đi rồi?”

“Không phải là anh đang có khách quý sao?” Lâm Sâm Sâm nói xong mới giật mình, trong giọng nói của mình có vị chua.

Đồng Húc Lăng đến gần cô, hỏi nhỏ: “Mất hứng à?”

Lâm Sâm Sâm nổi hứng giở trò, nghiêm mặt, giả vờ tức giận nói: “Có gì mà mất hứng, chuyện của anh chẳng quan hệ gì tới em.”

Đồng Húc Lăng sững sờ, nói trở mặt là trở mặt ngay, thay đổi so với thời tiết còn nhanh hơn. Anh nóng nảy giải thích: “Em đừng hiểu lầm, Đường Diêu tìm anh để”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Lâm Sâm Sâm không kiên nhẫn, cắt ngang: “Anh không phải giải thích, giải thích thể hiện sự chột dạ, trễ như vậy cô nam quả nữ ở trong phòng có thể có chuyện gì tốt đây?”

Lời này không khỏi làm Đồng Húc Lăng giật mình, Lâm Sâm Sâm không biết phải trái như thế, là lần đầu anh thấy, làm cho anh ứng phó không kịp. Đối mặt với sắc mặt tái xanh của Đồng Húc Lăng, Lâm Sâm Sâm lại nén cười đến mức nội thương.

“Em cho là như vậy thật sao?” Giọng điệu của anh khó nén vẻ thất vọng.

Lâm Sâm Sâm ngầm thừa nhận, cúi đầu, thầm nghĩ trong lòng, có phải lúc nên dừng lại rồi hay không, đợi tới lúc anh nhìn thấu chẳng phải mạng nhỏ khó bảo toàn sao?

“Đối với anh, điểm tin tưởng này em cũng không có sao.” Trong mắt của anh toát ra bi ai làm cô không đành lòng, rốt cuộc tháo mặt nạ xuống.

“Chọc anh chơi thôi, em tin tưởng anh.” Cô cười, đưa tay xoa mặt của anh.

“Em nói cái gì?” Tốc độ mặt cô biến sắc làm anh không nói nên lời.

Cô đến gần thêm một bước, đôi tay ôm lấy mặt của anh, nghiêm túc nói: “Em nói em tin anh, căn bản là không nghi ngờ gì anh cả.”

Anh ngẩn người, sau đó kéo tay của cô xuống giận dữ hỏi: “Em đùa giỡn anh hả?”

Lâm Sâm Sâm khẽ cười một tiếng: “Bây giờ anh biết mùi vị bị người khác hiểu lầm rồi chứ?”

Đồng Húc Lăng tức giận, nhìn chăm chăm cô mấy giây, chợt xoay người rời đi. Lâm Sâm Sâm hoảng sợ, vội đuổi theo kéo anh: “Tức giận gì vậy?”

Đồng Húc Lăng đứng lại, lườm cô: “Lừa người thì vui lắm sao, có biết vừa rồi anh rất lo lắng không? Đến lượt anh thử lừa em một chút.”

Lâm Sâm Sâm ôm lấy cánh tay của anh, bình tĩnh hỏi: “Vậy lúc anh nghi ngờ em, anh có nghĩ tới cảm nhận của em không?” Đồng Húc Lăng về mặt cứng đờ, Lâm Sâm Sâm lại nói: “Nếu không tin tưởng lẫn nhau thì không có khả năng ở chung một chỗ. Thẳng thắn nói cho em biết, có phải anh còn đang nghi ngờ quan hệ giữa em và Lục Tuấn Huy không?”

Đồng Húc Lăng thở dài, giọng buồn bực nói: “Anh không nghi ngờ, anh chỉ giận là em không để tâm tới anh thôi.”

Lâm Sâm Sâm đi tới bên cạnh anh, mặt đối mặt với anh: “VẬY anh hãy thành thật nói xem, có phải anh để ý đến quá khứ của em hay không?”

Đồng Húc Lăng thần nhiên: “Phải nói rằng một chút không ngần ngại đó là giả, nhưng so với việc mất em, bất cứ chuyện gì đều không quan trọng. Không có em cũng có thể nói là không có vui vẻ”

Lời nói của anh lại bị Lâm Sâm Sâm cắt ngang lần nữa, nhưng mà lần này là dùng đôi môi dịu dàng thơm mềm của cô. Anh ngây ngốc mấy giây, sau đó nhắm mắt lại hưởng thụ. Đáp lễ hay ban tặng anh, kỹ thuật hôn của cô tiến bộ không ít, dĩ nhiên anh hiểu, liền đưa lưỡi ra liếm khe dụ dỗ. Hành động lấy hôn bịt miệng này rõ ràng là lấy lòng Đồng Húc Lăng, cái miệng của anh vẫn ở trạng thái toe toét, cuối cùng lại không không chế được, bật cười.

Lâm Sâm Sâm nhìn nét mặt của anh mà ảo não, khó lắm cô mới chịu chủ động, thế nhưng anh lại không nề mặt, còn cười một trận. Anh nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, vừa mừng rỡ vừa không thể trừng phạt, khe ôm cô, cười đến mức lồng ngực rung động. Lâm Sâm Sâm im lặng, không thể làm gì khác hơn là kệ cho anh cười đi. Một lúc lâu, đợi bình tĩnh lại liền bắt đầu đối khách làm chủ, đột nhiên ép cô vào trong ngực, dùng nụ hôn như phong ba bão táp vây quanh cô. Môi của anh, lưỡi của anh, hơi thở của anh lấp đầy trống rỗng nhiều ngày nay của cô. Cô vòng tay qua lưng anh, nhiệt tình đáp lại.

Khi hai người thở hổn hển tách ra, anh thỏa mãn muốn hét lên. Trán đụng lên trán cô, lưu luyến không rời, nói: “Anh phải về.”

“Đợi một lát nữa đi.” Cô cũng không nỡ rời xa.

Anh cười mất tự nhiên: “Đợi càng lâu thì càng không muốn đi.”

“VẬY thì khỏi đi.”

“Em mới nói gì?” Đồng Húc Lăng nhìn cô mừng rỡ.

Vì lời nói của mình mới thốt ra, Lâm Sâm Sâm cảm thấy lúng túng, thế nhưng anh lại không cho cô cơ hội đổi ý, ôm chặt cô đối chủ đề: “Tối nay em tìm anh có chuyện gì?”

Lâm Sâm Sâm chịu nghi kỵ khổ sở đủ rồi, nên nỗ lực không ngừng, nói ra lời tâm huyết: “Chính là muốn nói cho anh biết, em quan tâm anh nhiều hơn so với tưởng tượng của anh.”

Đầu tiên vì cô chủ động thẳng thắn, anh hết sức kinh ngạc, ngay sau đó đưa cặp mắt tinh tường nhìn cô hồi lâu, trong mắt khó che giấu vẻ mừng rỡ như điên. Sau đó, tiếp tục hôn, ngôn ngữ giữa hai người lần nữa bị chặn lại. Hiểu lầm cuối cùng cũng được giải tỏa, cảm giác cả người buông lỏng là tuyệt vời như thế. Lần này, hai người lấy hết toàn bộ sức lực ôm chặt đối phương, khăng khít, quý trọng sự trải nghiệm mất - được. Họ hôn nồng cháy, hôn vội vàng. Thân thể cũng phát sinh thay đổi theo tình cảm mãnh liệt. Tay của anh bắt đầu không kìm hãm được, dạo khắp người cô, cô cũng ngấm cho phép anh vuốt ve. Anh thử thăm dò, cởi hai nút áo của cô ra, môi từ từ dờ xuống, da thịt trắng nõn lộ ra, con ngươi anh tối sầm lại, tham lam gặm cắn cổ cổ và vai xinh đẹp của cô. Lâm Sâm Sâm cố gắng ngửa ra sau, tư thế này làm cô hơi khó chịu. Trong nháy mắt, Đồng Húc Lăng liếc thấy cô nhú lông mày lại, vì vậy bế cô lên đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa lưu luyến chạm khe lên mặt cô.

Được đặt nhẹ lên giường, Lâm Sâm Sâm cảm nhận được sự yêu thương cưng chiều của anh. Khi anh cúi người xuống, cô nhớ lại email từng mang đến ‘tác dụng phụ’ đó, vì vậy lấy tay ngăn cản môi anh đang dán vào, tỏ rõ thái độ kiên quyết: “Trong email nói không sai nhưng đừng tin hoàn toàn.”

“Sao?” Đối với lời cô nói, Đồng Húc Lăng cảm thấy mơ màng.

Lâm Sâm Sâm giận trách, đập một cái lên vai anh: “Đồ ngốc, người khác nói gì anh cũng đều tin à!” Đồng Húc Lăng vẫn không hiểu. Cô kiên nhẫn giải thích: “Em và Thường Tân không phải như anh nghĩ, bọn em không vượt rào.”

Cuối cùng Đồng Húc Lăng cũng hiểu ý, vui mừng, hưng phấn đánh thẳng vào đại não. Lâm Sâm của anh kiêu ngạo như thế, sao lại tùy tiện ở chung với người khác nhỉ, anh nên biết sớm chứ! Trong lòng lo được lo mất khiến anh trở nên mù quáng, thế nhưng, hiểu lầm cô tổn thương cô như vậy, anh cảm thấy xấu hổ vì hành vi tồi tệ của mình.

“Thật xin lỗi, để em chịu oan ức rồi.” Lúc nói lời này, trong mắt anh là tiếc nuối vô hạn.

Có những lời này của anh là đủ rồi, những chuyện không vui trước đây cũng tan biến theo cái nhìn và nụ cười của hai người. “Đồ ngốc.” Một tay cô xoa mặt của anh, tình cảm dịu dàng làm trái tim phơi phới.

Đồng Húc Lăng lật người ngồi dậy, giúp cô sửa lại quần áo. Nghĩ đến sự thuần khiết của cô, trong tình huống này, thật sự anh không muốn không tôn trọng cô. Thấy anh định rời đi, vô tội vàng núi chặt cánh tay anh không buông. Quá nhiều lo lắng và hoang mang, thiếu chút nữa làm họ bỏ lỡ nhau, anh sẽ lo được lo mất, cô đã từng ném trái rồi, không phải sao? Lúc này đây, cô thương anh, chỉ nghĩ không cần giữ lại chút gì, không muốn tăng thêm tiếc nuối nữa.

Dưới ánh đèn sáng ấm áp, nét mặt của cô hơi xấu hổ, vậy mà ý muốn giữ anh lại lại viết rõ ràng ở trên mặt như thế, tâm trạng anh rung động. Không chần chừ nữa, anh hôn cô cuồng nhiệt hơn trước, cơn bão kích tình rất nhanh cuốn lấy họ. Họ ôm hôn say sưa, đôi tay gấp gáp lôi kéo quần áo trên người đối phương, Lâm Sâm Sâm cực kì nhiệt tình làm Đồng Húc Lăng rất xúc động, gần như không kiềm chế được. Khi cơ thể rắn chắc của anh hợp với những đường cong mềm mại trên thân thể cô, hai người cũng không khỏi xúc động, màn kết hợp ăn ý hoàn mỹ này.

Lần này, không có những vội vã và kích thích dữ dội như trước đây, chỉ có thận trọng từng chiều mà thôi. Môi của anh nhẹ nhàng yêu thương lướt khắp khuôn mặt cô, cô nhắm mắt lại chuyên chú lắng đọng cảm nhận. Môi lưỡi ẩm ướt trượt dọc một đường, dừng ở đường cong nhu mỹ trước ngực khê liếm, mút, nếm. Đầu lưỡi treu đùa làm cô khó nhịn cảm giác tê dại, đôi tay ôm lấy đầu của anh, ngón tay nhỏ nhắn đan vào mái tóc ngắn của anh tạo ra kẽ hở.

“Lăng.” Tiếng gọi ngọt ngào mềm mại cũng làm tăng thêm dục vọng của anh, bàn tay tiếp xúc nóng bỏng hơn. Nụ hôn dịu dàng tỉ mỉ, không chừa một nơi nào, anh bằng thái độ thành kính tôn sùng mỗi một tác da thịt của cô, môi và tay cùng khơi dậy ngọn lửa hừng hực trong cơ thể cô lên. Khi anh dịu dàng mà tuyệt hảo không chừa nơi nào, dục vọng cũng lên tới đỉnh điểm, nhu cầu cấp bách tìm được nơi đột phá. Anh lặng lẽ bí mật dò xét nơi tư mật của cô, đột nhiên cô lại xấu hổ ngăn lại. Khi giọng khàn khàn đầy truyền cảm của anh đổ dồn, cô mới ôm quyết tâm nếm thử, cuối cùng mặc anh xử lý.

“Đừng sợ, thả lỏng đi.” Anh nhỏ giọng an ủi khi cô không thích ứng.

Nhịn một chút là tốt rồi, phái nữ đều sẽ có thời khắc lột xác này, nếu dâng hiến cho người mình toàn tâm tin cậy, có gì mà tiếc nuối chứ? Lâm Sâm Sâm không ngừng điều chỉnh hô hấp, cuối cùng cũng miễn cưỡng thích ứng sự hiện hữu của anh.

Anh đau lòng mút sạch mồ hôi hột toát ra bởi vì đau đớn của cô, cắn tai của cô, nói chuyện trên trời dưới đất để thu hút sự chú ý của cô: “Lâm Lâm, em thấy gà trống đẻ trứng chưa?”

“Gà trống làm sao có thể đẻ trứng?” Cô bật cười.

“Thế giới có đủ những cái lạ, cả ngày em giam mình ở nhà, dĩ nhiên là chưa từng thấy.”

“Còn anh, không phải là cả ngày ở trong doanh trại sao, có thể gặp được bao nhiêu chuyện đời vậy?”

Người một câu ta một câu, lời tiếp lời, cô hầu như quên những cảm giác đau đớn lần đầu ném trái đó rồi. Cho đến khi anh xâm nhập làm cho cô không thể nào sao lãng, ý thức của cô mới quay trở lại thế giới giác quan. Đường như không có những khó chịu như vừa rồi nữa, cùng những va chạm không ngừng tăng lên của anh, khoái cảm cũng theo đó mà đến, như làn sóng từng đợt từng đợt dâng cao, làm cô dần dần mê muội trong đó. Cô bám chặt hai vai nở nang của anh, cùng anh trải nghiệm niềm vui thú, mặc số phận cho dòng đời định đoạt. Rất lâu sau đó, cuối cùng họ cũng cảm nhận được cao trào của khoái cảm.

Kích tình dần dần lui về phía sau, Đồng Húc Lăng lật người nằm ngang ôm chặt cô vào trong ngực, lòng bàn tay xù xì nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mềm mại của cô. Lâm Sâm Sâm tìm được góc độ thoải mái, nằm lên khuỷu tay của anh. Hai người mặt thỏa mãn, nằm sát nhau nói chuyện phiếm.

“Biết Đường Diêu tìm anh làm gì không?”

“Thỏ lộ với anh à?”

“A, không nhìn ra em cũng có lúc hài hước đấy.”

“Ai biết bọn anh trốn trong phòng làm gì!”

“Ôi, vẫn còn nhớ chuyện này đấy?” Anh nghiêng đầu cọ mũi cô một cái, cười công bố đáp án: “Cô ấy muốn kết hôn, nhưng lại nói anh giữ bí mật cho cô ấy, nên chỉ có thể lên nói ở trong phòng thôi.”

Lâm Sâm Sâm đột nhiên ngẩng đầu, động tác làm Đồng Húc Lãng sợ hết hồn: “Kích động thế, yên tâm, chú rể không phải là anh đâu.”

Lâm Sâm Sâm sững sờ: “Nhanh vậy sao.”

Đồng Húc Lãng cảm thán: “Đúng vậy, đối tượng của cô ấy em đã gặp rồi, cũng là bạn nối khố trong viện của anh đó. Người này động tác thật nhanh chóng, rất nhanh và gọn, giải quyết xong nha đầu bướng bỉnh, tám phần là lấy độc trị độc. Hai người còn tính toán giấu giếm cả nhà, cũng không biết định làm gì nữa.”

Lâm Sâm Sâm chợt trầm tĩnh lại, Đồng Húc Lãng buồn bực: “Sao vậy?”

“Đường Diêu tốt như vậy, tại sao anh lại không thích cô ấy?”

Lần này đổi lại là Đồng Húc Lãng im lặng, một lúc sau, anh nói: “Những chuyện này đã nói rồi mà, không phải thường nghe người ta nói ‘Hạnh phúc là đúng lúc gặp đúng người’ sao.”

Lâm Sâm Sâm then thùng: “Thật chua.”

Đồng Húc Lãng đưa tay tắt đèn: “Đừng nói nhảm nữa, ngủ đi.”

Lâm Sâm Sâm vui mặt vào vai anh lần nữa. Đúng vậy, đúng lúc gặp đúng người, họ thiếu chút nữa thì bỏ qua nhau, may mà anh kiên trì chịu đựng không buông tay. Đồng Húc Lãng cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, tâm tình vui vẻ chìm vào mộng đẹp. Trước khi ngủ say, trong đầu anh chỉ nhớ một chuyện, đó chính là sau khi trời sáng kéo cô đi đăng ký.

HOÀN CHÍNH VĂN

59. Chương 60: Ngoại Truyện

Đồng Húc Lãng và Lâm Sâm Sâm đều là con một, vì vậy hai nhà Đồng - Lâm bàn bạc muốn tổ chức một tiệc cưới náo nhiệt, dù sao cả đời chỉ có một lần, cần phải long trọng một chút. Họ đã lên kế hoạch: trước tiên, làm lễ và đãi tiệc ở Đồng gia trước, sau đó về quê nhà Lâm Sâm Sâm báo hỉ, làm tiệc báo hỉ lần nữa.

Giới trẻ bây giờ thích thay đổi đa dạng, cố gắng làm cho đám cưới của mình mới mẻ độc đáo khác lạ, với mong muốn lưu lại một kỷ niệm đẹp trọn đời khó quên. Đồng Húc Lãng cũng không ngoại lệ, trước đó anh đã dự kiến, muốn dâng tặng cho cô dâu một món quà lớn cực kỳ ngạc nhiên trong ngày cưới. Vì thế, anh xin lãnh đạo, về đơn vị nhờ người giúp, chạy qua chạy lại, vì chuẩn bị cho đám cưới thật long trọng, có ý nghĩa mà sút vài kg.

Vậy mà, kế hoạch thay đổi khó lường, đúng lúc tất cả công việc của đám cưới đã đâu vào đấy, cô dâu lại xảy ra sự cố. (Mọi người đừng hiểu lầm, không phải đào hôn, mà là cô dâu mang thai.) Rất nhiều dự tính vô cùng hoàn mỹ ban đầu, vì vậy mà bị đảo lộn trình tự.

Chẳng hạn như việc đặt mua trang phục cô dâu. Phong cách dịu dàng thanh lịch như Lâm Sâm Sâm mà nói, mặc sườn xám là thích hợp nhất. Vì thế, Đồng Húc Lãng tự mình cùng cô chọn lựa đặt may một bộ dùng cho tiệc cưới, chiêu đãi khách thì mặc sườn xám. Vải thêu tinh xảo, tỉ mỉ và kiểu dáng đơn giản làm cho thợ cắt may rất thích thú. Ngày mặc thử, mặc dù Lâm Sâm Sâm không trang điểm, tóc chỉ tùy ý búi lên để xem thử, không ngờ lại làm cho Đồng Húc Lãng hết sức ngạc nhiên, đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn, cô dâu thấy thế cũng ngượng ngùng, những người ở đây thì không khỏi cười mỉa. Đáng tiếc trước tiệc cưới, Lâm Sâm Sâm phát hiện có thai hơn hai tháng, không thích hợp mặc trang phục bó sát, không thể làm gì khác hơn là đành phải từ bỏ những thứ mình yêu thích. Ngay cả hai bà mẹ cũng đặc biệt vì cô chọn, ngàn

chọn vạn chọn mới được một chiếc, nhưng vì thắt lưng quá chật nên bị loại bỏ, đổi một kiểu dáng khác hơi rộng.

Chẳng hạn như về mặt nghi lễ tiệc cưới. Đồng Húc Lãng dự định mượn máy bay trong đội chở cô dâu bay lượn trên bầu trời trong ngày cưới, hưởng thụ một cuộc hành trình ‘như chim liền cánh’ hạnh phúc lãng mạn bên nhau. Kết quả, tính toán đến việc Lâm Sâm Sâm đang trong thai kỳ, say máy bay dễ dàng sinh ra khó chịu, cũng chỉ đành thôi vậy. Cuối cùng, cô dâu chú rể chỉ có thể đứng ở dưới mặt đất cùng lãnh đạo, người thân, bạn bè cùng nhau quan sát các đồng đội trong phi đội trình diễn. So với những tiệc cưới bình thường khác, cũng có vẻ cực kỳ khí thế rồi, thử nghĩ xem, có bao nhiêu người có thể điều động trực thăng tới để ủng hộ tiệc cưới chứ.

Thế nhưng tình hình nảy sinh của cô dâu không phải là hoàn toàn không có ích lợi. Tân khách trong tiệc cưới hầu hết là các chàng trai trẻ trong đơn vị. Tuổi của họ đang ở giai đoạn nhiệt huyết sôi trào, thích quây, khi biết tình trạng cơ thể của cô dâu, cũng không dám ép buộc, thô lỗ. Dĩ nhiên, nghi lễ chú rể hôn cô dâu trước mặt mọi người dù thế nào thì cũng không thể thiếu được. Trong tiếng reo hò của mọi người, chú rể thâm tình hôn cô dâu. Vốn là qua loa một cái là qua đi, ai ngờ chú rể cảm xúc vô cùng kích động, lại ôm lấy cô dâu không rời, thiếu chút nữa nụ hôn nồng nhiệt phát triển vượt giới hạn, thật may là cô dâu đủ lý trí, néo một cái ngang hông, nhắc nhở anh không biết chừng mực trước mặt người khác.

Trên người chú rể mặc quân phục, trước ngực đính đầy huy Chương lấp lánh, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn, có vẻ vô cùng rực rỡ.

Cô dâu thì dịu dàng, nhã nhặn lịch sự, trên người mặc váy trắng đứng bên cạnh anh như tiên nữ giáng trần.

Cảnh đẹp, đầy ý nghĩa này đúng là ghen chết người, cảm động chết người.

Cả quá trình hôn lễ, chú rể ôm tâm tình hưng phấn, kích động, liên tục cầm ly rượu mời khách, cử chỉ hào khí ngất trời.

Cô dâu cũng không ngăn cản, chỉ yên lặng mặc anh nắm tay dẫn đi chào hỏi mọi người.

Tiệc cưới kết thúc, mọi người cũng thức thời không làm khó việc động phòng, để lại thời gian và không gian cho cặp vợ chồng mới.

Chú rể hài lòng ôm cô dâu vào ngực, xoa bóp hai chân cho cô bởi vì mệt mỏi do đứng quá lâu.

Cô dân ngoan ngoãn dựa vào ngực chú rể, trong mắt như có giọt lệ hạnh phúc.

Khi kết hôn, Đồng Húc Lãng được phân cho một căn hộ ở trong Học viện, theo quy định có thể đưa vợ tới ở cùng. Nhưng Lâm Sâm Sâm đang có thai, Thẩm Bích Tâm tất nhiên không yên lòng việc hai người sống ở ngoài. Vì vậy, do Thẩm Bích Tâm và người giúp việc tự mình chăm sóc ăn uống và sinh hoạt hàng ngày.

Vì bảo đảm tuyệt đối, Đồng Húc Lãng cũng đồng ý cách làm của mẹ.

Lâm Sâm Sâm bỗng trở thành nhân vật gấu trúc cấp quốc bảo, là đối tượng trọng điểm được cả nhà chăm sóc.

Tưởng rằng chỉ trưởng bối của Đồng gia đối với từng cử động của cô quá cẩn thận, ai ngờ ông xã yêu quý của cô còn cường điệu hơn, ngay cả việc cô muốn lên lầu lấy chút đồ cũng bảo cô dừng lại, chạy tới tự bế cô lên, bồng cô xuống, làm ra hành động, điệu bộ làm cô đỏ khóc đỏ cười.

Cứ như vậy, người già người trẻ ở Đồng gia đều mến yêu và quan tâm Lâm Sâm Sâm bộ phận, trải qua giai đoạn mang thai an toàn.

Hơn bảy tháng sau, cô thuận lợi sinh hạ một quý tử, tên mụ là Hồ con, đương nhiên mang ý nghĩa mạnh mẽ như hổ.

Đồng Húc Lãng mừng rỡ, cười không ngậm miệng được, ôm con trai trêu ghẹo, tương lai nhất định phải để cậu bé theo nghiệp hải quân, như vậy ông cháu ba người là Lục quân - Hải quân - Không quân, tất cả đều có đủ.

Sau khi Hồ con cai sữa, cha cậu liền tuyệt tình đem cậu vứt cho bà nội, đưa mẹ của cậu đi để đền bù thế giới hai người, chỉ có ngày Chủ nhật mới trở lại chăm sóc cậu thôi.

Thời gian đó là thời kỳ trăng mật của hai người, ông bà nội ngoại hai bên thay phiên nhau giúp họ quan tâm chăm sóc đứa bé, mặc cho họ đi hưởng thụ tuổi xuân của mình.

Lâm Sâm Sâm dọn vào tổ ấm nhỏ trong Học viện, ban ngày hai người bận việc của mình, buổi tối thì dính vào nhau anh anh - em em.

Mỗi buổi tối, Lâm Sâm Sâm đều tự mình xuống bếp làm món ăn Đồng Húc Lãng thích cho anh ăn.

Có khi về nhà sớm, Đồng Húc Lãng đi ngay vào phòng bếp, từ phía sau ôm hông cô, nhìn cô trở tài làm canh nóng cho mình, thỉnh thoảng lén hôn lên mặt cô.

Đáng tiếc, người phụ nữ này lại không cảm động chút nào, vì người khác làm trở ngại công việc của cô nên cô có hành động trả đũa, làm nhiều việc cùng lúc, một tay nắm cục bột đang cán trước mặt lên bôi lên mặt anh, tay kia cầm củ hành tây trên thớt dí sát vào chóp mũi anh.

Cứ em xoa anh tránh như vậy, hậu quả cuối cùng là ôm thành một đoàn, hôn say sưa không dứt, cũng không để ý thức ăn đang nấu trên bếp có bị cháy hay không.

Khi đêm khuya yên tĩnh, vợ chồng son ân ái đương nhiên là dốc hết sức triền miên.

Về sau, Hồ con dần dần lớn lên, nhớ tới đoạn thời gian khi còn bé bị ba quên mất này, vẫn ít nhiều có chút oán hận.

Nhưng mẹ lại luôn dịu dàng cười, nói ba là người đàn ông tốt nhất trên đời, muốn cậu trở thành người đàn ông đội trời đạp đất giống như ba vậy.

Hiện tại, chức vụ của ba ngày càng thăng tiến, thời gian cậu gặp ba cũng ngày càng ít đi, nói không buồn bực là không thể nào, vậy mà mỗi khi thấy vẻ mặt mẹ vui vẻ hòa nhã, cậu cũng bị lây cảm xúc yên lòng đó, tâm tư bình tĩnh lại.

Âm thanh rất nhỏ truyền đến bên tai, cẩn thận lắng nghe, thì ra là mẹ lại đang ngân nga bài hát đó: “Dựa lưng vào nhau ngồi trên thảm trải sàn, cùng nghe tâm sự về ước nguyện của nhau, anh hi vọng em càng ngày càng dịu dàng, em hi vọng anh luôn để ở trong lòng.

Anh nói muốn tặng cho em một giấc mơ lãng mạn, cảm ơn em đã dẫn anh tìm được Thiên đường, dù là dùng cả đời mới có thể hoàn thành, nhưng chỉ cần em nói anh sẽ nhớ không quên.

Em có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, đó chính là cùng anh sống dần dần đến già, từng chút từng chút cười vui trong cuộc sống, để về sau ngồi xích đu từ từ trò chuyện, em có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất đó chính là cùng anh sống dần dần đến già, già tới nỗi chẳng đi đâu được nữa, mà anh vẫn coi em là báu vật trong tay...”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-tot>